

Даниел Стил

НАЙ-ЧЕТЕНАТА АМЕРИКАНСКА ПИСАТЕЛКА ДНЕС

РАТНОТО

• ХЕМУС •

ДАНИЕЛ СТИЙЛ РАНЧОТО

Превод: Евгения Камова

chitanka.info

Три пленителни жени — всяка стаила в душата си тлееща болка — търсят изцеление в лоното на вълшебните планини на Уайоминг, в непресторения свят на природата, сред буйни коне и волни каубои. Ново начало, кратко отклонение или преоткриване на човека, с когото години си крачил редом в атмосферата на ранчото. Всичко е просто и естествено, любовта, щастието и хармонията изглеждат така леснопостижими.

*На Виктория и Нанси — мои специални, скъпи
приятелки, сестри на сърцето ми, които ме карат да се
смея, държат ръката ми, когато плача, и винаги, винаги,
винаги ги има за мен.*

С цялата ми обич: Д. С.

1.

В който и да е друг супермаркет, жената, която вървеше по пътеката между рафтовете, бутайки количката сред консерви и гастрономически подправки, би изглеждала съвсем не на място. Тя имаше безупречно сресани тъмни коси до раменете, красива кожа, големи кафяви очи, стегната фигура, съвършен маникюр и бе облечена в морскосин костюм с вид на купен в Париж. Носеше обувки с високи токове в същия цвят, морскосиня чанта „Шанел“ и въобще всичко по нея беше самото съвършенство. Тя можеше спокойно да претендира, че никога преди не е виждала супермаркет, но тук изглеждаше учудващо като у дома си. Всъщност често се отбиваше в „Гристидис“, на ъгъла на Медисън и Седемдесет и седма улица, по пътя за дома си. Покупките правеше най-вече тяхната домашна помощница, но по някакъв смешен, старомоден начин пазаруването привличаше Мери Стюърт. Тя също обичаше вечер късно да приготвя вечеря за Бил, когато той се връщаше, и никога не бяха държали готвачка вкъщи, откакто децата бяха пораснали. Въпреки безупречния си вид предпочиташе сама да се грижи за семейството си и сама да върши всичко до най-малките подробности.

Апартаментът им беше на ъгъла на Седемдесет и осма улица и Пето авеню, с разкошен изглед към Сентрал парк. Живееха там вече петнадесет от близо двадесет и двете години на своя брак.

Мери Стюърт поддържаше впечатляващ дом. Децата от време на време се шегуваха, казвайки колко „съвършено“ е всичко, как всяко нещо изглежда идеално и действително беше така, що се отнасяше до майка им. Само като я погледнеше човек, можеше да разбере, че това е задължително за нея. Даже в шест през една гореща юнска вечер в Ню Йорк, след шест часа, прекарани в срещи, Мери Стюърт беше току-що поставила отново червило на устните си и всеки косъм на главата ѝ беше на мястото си.

Тя избра две малки пържоли, два картофа за печене, пресни аспержи, плодове и кисело мляко, като си спомни с усмивка дните,

когато пълнеше до горе количката с какво ли не за децата. Винаги се преструваше, че не одобрява, но не можеше да устои да им купува всичко, което те видеха по телевизията и кажеха, че го искат. Това бяха дребни неща в живота, малко да ги погледи човек, вземайки им овесени ядки, ароматизирани като дъвка, нещо толкова важно за тях, вместо да им го откаже и да ги принуждава да ядат по-здравословните, които мразеха.

Както повечето хора в Ню Йорк, тя и Бил очакваха много от своите деца, висок стандарт във всичко, отлични бележки, впечатляващи спортни способности, цялостно развитие, безукорен морал. И наистина Алиса и Тод бяха хубави, умни, блестяха във всичко, излязваха се както в училище, така и вън от него, и въобще бяха чудесни. Още от малки Бил ги закачаше, като им казваше, че двамата с майка им очакват те да бъдате идеални деца и всъщност разчитат на това. Когато станаха съответно на десет и дванадесет години, и Алиса, и Тод всеки път посрещаха с ръмжене тези думи. Но в тях повече или по-малко се съдържаха истина и те го знаеха. Това, което баща им имаше предвид, беше да дадат от себе си всичко както в училище, така и вън от него, за да бъдат най-добрите, да покажат върха на възможностите си и дори и невинаги да успяват, да правят усилие да опитват. Беше прекалено да се очаква това от всекиго, но Бил Уокър винаги бе поставял високи изисквания и те ги изпълняваха. Колкото и непреклонна да изглеждаше майка им понякога, баща им беше истинският перфекционист и по отношение на тях, и по отношение на Мери. Бил бе в действителност този, който подлагаше всички на подобен натиск, не само децата, но и жена си.

Мери Стюърт беше за него съвършената съпруга вече близо двадесет и две години, осигурявайки му съвършен дом, съвършени деца, себе си, винаги изрядно красива, вършейки това, което се очаква от нея, забавна и поддържаща дом, който не само влезе на страниците на „Архитекчъръл дайджест“, но беше щастливо гнездо, което ги привличаше у дома. В техния начин на живот нямаше и следа от показност или суетност, всичко беше просто изпипано красиво, с внимание. В нищо, което Мери Стюърт правеше, не се виждаха „шевовете“. Тя оставяше впечатление, че е сторено без усилия, макар че повечето хора осъзнаваха, че не може да бъде толкова лесно, колкото бе на пръв поглед. Но това беше нейният подарък за него. Да

прави всичко да изглежда лесно. От години тя организираше благотворителни изяви, от които се набираха стотици хиляди долари за важни благотворителни акции, заседаваше като член на управителни съвети на музеи, непрекъснато работеше в помощ на каузата на болни или пренебрегнати деца. И сега, на четиридесет и четири, с израсли вече син и дъщеря, в добавка към благотворителната дейност и участието в разни комитети, през последните три години работеше като доброволка в една болница за физически и душевно увредени деца в Харлем.

Беше член на Управителния съвет на Музея на изкуствата „Метрополитън“ и на Линкълн сентър и помагаше в организирането на изяви за набиране на средства всяка година, защото всички желаеха тя да им помага. Беше изключително ангажирана, особено сега, когато децата ѝ не живееха у дома, а Бил работеше до късно вечер. Той беше старши партньор в международна юридическа фирма на Уолстрийт. Водеше повечето от делата, свързани с Германия и Англия. Той беше юрист, който се занимава със съдебни дела, и това, което Мери Стюърт правеше със социалната си дейност, увеличаваше много известността му. Тя уреждаше приеми заради него с обичайното си изящество, макар и напоследък да не беше особено ангажирана в това отношение. Съпругът ѝ прекара голяма част от годината в пътувания в чужбина, особено последните няколко месеца, зает с подготовката на важен процес в Лондон, и това го задържа далеч от дома. А Мери Стюърт повече от всякога потъна в своята работа на доброволка.

Алиса беше първа година в Сорбоната. И така Мери имаше повече време за себе си. Това ѝ позволи да навакса доста неща. Четеше много, натовари се с допълнителна благотворителна дейност и през неработните дни дежуреше в болницата. Или пък понякога в неделя просто се отдаваше на почивка, до късно оставаше в леглото с книга в ръка или изчиташе всичко в „Ню Йорк Таймс“. Животът ѝ беше запълнен и като гледаше човек, никога не би помислил, че нещо ѝ липсва. Изглеждаше поне пет-шест години по-млада, въпреки че през тази година бе поотслабнала, което би трябвало да означава навлизане в по-напреднала възраст, но всъщност със сигурност я правеше по-млада. В нея имаше някаква миловидност, която привличаше хората, на която децата откликваха, особено тези, за които работеше. Притежаваше истинска доброта, която извираше от душата ѝ,

превъзможваше социалните различия и караше околните да се чудят от какъв свят идва тя. Човек просто усещаше в нейно присъствие нещо трогващо, почти навяващо тъга, като че ли Мери Стюърт познаваше горчивата мъка и беше изпитала голяма болка, но въпреки това от нея не лъхаше мрачно настроение. Животът ѝ изглеждаше така съвършен. Децата ѝ винаги са били най-интелигентните, най-изисканите, най-красивите. Съпругът ѝ бе реализирал огромен успех както финансово, така и по отношение на престиж, печелейки нашумели международни съдебни процеси. Беше високо ценен и уважаван както в бизнеса, така и в техните среди.

Мери Стюърт имаше всичко, което повечето от хората желаят, и въпреки това у нея се долавяше тази загатната тъга, нещо по-скоро почувствано, отколкото видяно, може би някаква самота, която изглеждаше странна. Как беше възможно някой с вида и стила на Мери Стюърт, с нейната изисканост и семейство да бъде самотен? Когато човек усетеше това у нея, обожавайки я повече със сърцето, отколкото с очите си, то изглеждаше странно и неподходящо и сякаш интуицията му го бе излъгала. Нямаше причина да се подозира, че Мери Стюърт е самотна или тъжна, но въпреки това при дълбоко виждане тя оставяше подобно впечатление. Зад елегантната ѝ фасада у нея имаше нещо трагично.

— Как сте днес, мисис Уокър? — усмихна ѝ се пазачът на входа.

Той я харесваше. Беше красива и винаги любезна с него. Все питаше как са жена му, децата и майка му, преди тя да почине. Преди пазаруваше с Алиса и Тод, но сега те бяха заминали, и тя идваше и винаги спираше да си побъбри с него. Трудно беше да не я харесаш.

— Благодаря, Чарли, добре съм — усмихна се тя и му се стори още по-млада. Едва ли се беше променила много от времето на моминството ѝ, когато през уикендите идваше в магазина, облечена в джинси, приличаше досущ на дъщеря си. — Горещо е днес, нали? — каза тя, но това не личеше по дрехите ѝ. Никога.

През зимата винаги беше изискано облечена, въпреки острия студ, който караше хората да се навличат с дрехи, ботуши заради снега и кишата, шапки, шалове и наушници. През лятото, когато всеки друг изглеждаше изтощен от смъртната жега, Мери Стюърт беше спокойна, хладна и с безупречно, неизмачкано облекло. Такъв човек беше тя. Като че ли никога нямаше нещо да не ѝ е в ред, никога не губеше

контрол и с положителност никога не избухваше. Беше я виждал също да се смее с децата си. Дъщерята беше истинска красавица. Синът беше добро момче... всички бяха такива. Чарли мислеше, че мъжът ѝ е малко студен, но кой може да каже какво прави хората щастливи? Бяха хубаво семейство. Предположи, че съпругът се е върнал, защото беше купила два котлета, два картофа.

— Казват, че утре ще е още по-горещо — рече той, поставяйки нещата ѝ в торбичка, и забеляза как тя хвърли поглед към „Инкуайърър“ и неодобрително се намръщи.

Голямата певческа звезда Таня Томас беше на корицата. Заглавието гласеше: „Таня върви към нов развод. Връзката с треньор разрушава брака ѝ“. Бяха публикувани ужасни снимки, нейни, на мускулестия треньор по тениска и на настоящия ѝ съпруг, как бяга от преследващите го журналисти, като крие лицето си и се шмугва в един нощен клуб.

Чарли погледна заглавието и вдигна рамене.

— Това е Холивуд, там всеки спи с всеки. Чудно е дори, че си правят труда да се женят. — Той живееше с една и съща жена вече тридесет и девет години и за него холивудските капризи бяха като приказка от друга планета.

— Не вярвай на всичко, което четеш — каза Мери Стюърт малко твърдо и той вдигна поглед към нея и се усмихна. Топлите ѝ кафяви очи изглеждаха угрижени.

— Вие сте много мила към всекиго, мисис Уокър. Те не са като нас, повярявайте ми.

Той знаеше. Беше виждал хора от киното да идват години наред, винаги с различни мъже и жени, бяха доста набиваща се в очите тълпа. Напълно различен тип от този на Мери Стюърт. Беше сигурен, че дори не разбира какво иска да ѝ каже той.

— Не вярвай на това, което четеш в сензационната преса, Чарли — отново повтори тя и звучеше необичайно твърда. Пое пликчето с продуктите си и усмихната се сбогува.

Кратко разстояние трябваше да извърви до зданието, в което живееше, но макар и да минаваше шест, още беше задушно. Помисли, че Бил ще си бъде вкъщи, както обикновено около седем часа, и тя ще приготви вечерята за седем и половина или осем, според това как той предпочиташе. Реши да пъхне картофите във фурната, като се прибере

у дома, и след това да вземе един душ и да се преоблече. Въпреки свежия вид, който имаше, беше уморена и твърде сгрята след дългия ден на заседания. Музеят планираше огромна акция за набиране на средства през есента, предвиждаха през септември да устроят голям бал и искаха от нея да председателства инициативата. Досега успяваше да отклони това предложение и се надяваше да остане само като съветник. Нямаше настроение да се занимава с организацията на бал, а и напоследък много повече предпочиташе да помага в болницата.

Портиерът я поздрави, когато влезе в сградата, пое продуктите ѝ и ги подаде на човека, който обслужваше асансьора. Тя благодари и се изкачи до техния апартамент в мълчание. Зданието беше солидно и старо и много изящно. Беше едно от любимите ѝ на Пето авеню и изгледът, който се разкриваше пред нея, когато отваряше входната врата, беше възхитителен, особено зимно време, тогава Сентрал парк биваше целият покрит със сняг и небето над него се открояваше в силен контраст. Беше красива гледката и през лятото с пищната зеленина и от техните прозорци — едно предимство, което им даваше четиринадесетият етаж — всичко изглеждаше прелестно и спокойно. Не се чуваше никакъв шум отдолу, не се виждаше нищо от мръсотията, не се усещаше никаква опасност. Всичко бе красиво и зелено и последният цъфтеж на пролетта беше буквално експлодирал най-послед след сторилата се на всички безкрайно дълга и мрачна зима.

Мери Стюърт благодари на човека от асансьора за това, че ѝ помогна, заключи вратата след него и се отправи към обширната, чисто бяла кухня. Тя обичаше откритите, функционални, непретрупани стаи и освен рамкираните три френски щампи, кухнята беше напълно семпла, с бели стени, бял под и дълги плотове от бял гранит. Беше показана на страниците на „Архитекчъръл дайджест“ преди пет години, фотографирана с Мери Стюърт в нея, седнала на висок кухненски стол, облечена в бели джинси и бял ангорски пуловер. И въпреки чудесните ястия, които тя наистина приготвяше тук, трудно беше да се повярва, че някой в тази кухня готви.

Домашната им помощница сега идваше само денем и в апартамента беше пълна тишина, когато Мери Стюърт извади покупките и включи фурната да се сгрява. Един дълъг момент тя се задържа пред прозореца, гледащ към парка. Виждаше детската площадка и си спомни безконечните часове, които беше прекарала там,

мръзнейки зимно време, когато децата бяха малки, да ги люлее на люлките, да ги следи по различни уреди за катерене или как играят с приятелчетата си. Струваше ѝ се, като да е било преди хиляда години... твърде отдавна... как можа така бързо да излети времето. Като че ли беше вчера, когато децата ѝ си бяха вкъщи, всяка вечер вечеряха заедно и всички говореха наведнъж за своите работи, планове, проблеми. Дори някой от споровете на Алиса и Тод сега би бил облекчение за нея, въздействащо ѝ много по-успокоително, отколкото тази тишина. Съвсем друго ще бъде, когато Алиса се върне през есента, след една година, прекарана в Париж, за да продължи в университета в Йейл. Като е вече тук, ще си идва поне за уикендите вкъщи.

Мери Стюърт излезе от кухнята и отиде в малкия работен кабинет, където обикновено извършваше писмената си работа. Там държаша телефонния секретар, тя го пушна и моментално чу гласа на Алиса. Това я накара да се усмихне на мига.

— Здравей, мамо... съжалявам, че не те намерих. Искях просто да ти кажа „здраси“ и да разбера как си. Тук е десет часа и аз излизам с приятели да пийнем по нещо. Ще закъснея, затова не ме търси. Ще ти звънна по някое време в събота или неделя. След няколко седмици ще се видим... чао... — И после, като че ли допълнително се е сетила: — О-о... обичам те...

Чу се щракването от затварянето на телефона. Апаратът бе отбелязал времето и Мери Стюърт, съжалявайки, че я е изпуснала, погледна часовника. В Ню Йорк е било четири часа, когато дъщеря ѝ се е обадила преди два часа и половина. Тя очакваше срещата си с нея в Париж след три седмици, след което щяха да заминат за Южна Франция и Италия. Мери Стюърт щеше да прекара там две седмици, но Алиса искаше да се върне у дома няколко дни преди започването на учебната година през септември. Щеше ѝ се да остане в Европа колкото може по-дълго и вече казваше, че като завърши, навярно отново ще се върне и ще живее в Париж. Мери Стюърт дори избягваше да мисли за това сега. Последната година, прекарана без нея, ѝ се стори безкрайно дълга.

— Мери Стюърт... — Гласът беше на мъжа ѝ. — Тази вечер няма да се прибера за вечеря. Ще имам срещи до седем часа и току-що

разбрах, че трябва да вечерям с клиенти. Ще се видим около десет или единадесет. Съжалявам.

Щракна и вече го нямаше. Информацията беше предадена, клиентите вероятно чакаха и освен това Бил мразеше секретарите. Казваше, че не може да свикне с тях и никога не би споделил нещо лично на запис. Тя понякога се шегуваше за това. Имаше навик да се закача с него, но вече все по-рядко го правеше напоследък. Много неща се промениха... толкова стряскащи разкрития и разочарования... толкова тежки мигове. И въпреки това, външно, те всички изглеждаха съвсем нормално. Мери Стюърт понякога се учудваше как беше възможно. Как можеш да преживееш такава непоправима сърдечна мъка и въпреки това да продължиш да си правиш кафе, да си купуваш чаршафи, да оправяш леглата, да посещаваш заседания. Ставаш сутрин, вземаш душ, обличаш се, вечер си лягаш, но вътре в теб една частица е умряла. В миналото тя се бе удивлявала как хората преживяват такова нещо. Понякога го бе приемала болезнено. Но сега знаеше. Човек продължава да живее. Просто го прави. Сърцето продължава да бие и отказва да те остави да умреш. Ти все така вървиш, говориш, дишаш, ала вътре в теб всичко боли.

— Здравейте — каза следващият глас, — обажда се Тони Джоунс. Видеото ви е поправено и можете по всяко време, когато желаете, да минете да си го приберете. Благодаря, довиждане.

Две уточнения за събрания на управителни съвети, в чийто час бе настъпила промяна. Запитване за бала на музея и учредения за целта комитет и едно съобщение от отговорника за доброволците в едно от отделенията на Харлемската болница. Тя нахвърля набързо няколко бележки и си спомни, че трябва да изключи фурната. Бил нямаше да си дойде за вечеря. Отново. Сега това често се случваше. Работеше прекалено много. По този начин оцеля. По свой начин същото правеше и тя, с безкрайната въртележка от събрания и комитети.

Мери Стюърт изключи фурната и реши за себе си да приготви яйца, но по-късно, и влезе в спалнята. Стените бяха в бледо масленожълто с лъскави бели первази, килимът беше антика, ръчна изработка, който тя бе купила в Англия. По стените висяха стари щампи и акварели, имаше елегантна мраморна камина и на плота над нея, поставени в сребърни рамки, снимки на децата. От двете страни

бяха сложени удобни меки кресла и Бил, и тя обичаха да седят в тях и да четат до късно вечер или в почивните дни в края на седмицата. Сега обикновено прекарваха уикендите в града, правеха го вече повече от година. Бяха продали къщата в Кънектикът още предишното лято. Като ги нямаше децата, а и Бил постоянно пътуваше, те и без това не ходеха там.

— Напоследък моят живот все повече се стеснява — беше казала Мери Стюърт на една своя приятелка, шегувайки се, — като заминаха децата и Бил все го няма, сякаш всичко започнахме да съкращаваме. Дори апартаментът взе да ни се струва твърде голям. — Но сърце не й даваше и да помисли да го продадат. Там бяха израсли децата й.

Влизайки в спалнята, тя остави чантата си и неволно погледът ѝ се насочи към камината. Като че ли трябваше да се увери, че те са си там, децата, когато бяха на четири, пет, на десет и петнадесет години... кучето, което имаха тогава, един огромен, дружелюбен лабрадор с шоколадов цвят, наречен Мус. Погледът ѝ остана закован върху тях, както стоеше права пред камината, взряна в снимките. Като че ли се връщаше в друго време и толкова често ѝ се искаше да го стори, да иде назад във времето, когато всичките им проблеми бяха толкова прости. Светлото весело личице на Тод я гледаше и Мери Стюърт чуваше как я вика, как гони кучето... или как пада в басейна, когато беше на три години, и тя се хвърли след него във водата с дрехите. Тогава го спаси. Винаги беше, където трябва за него и за Алиса. На една от снимките бяха всички, преди три Коледи, засмени, прегърнати, закачайки се, докато един отчаян фотограф ги молеше да останат сериозни поне за миг. Тод настояваше да им пее скандални песни, Алиса истерично се смееше, дори и Бил, и тя не можеше да спрат да се заливат в смях. Под напора на тези спомени гласът на Алиса тази вечер ѝ бе подействал още по-мъчително. И тогава, както правеше винаги, Мери Стюърт се откъсна от фотографиите, от малките личица, които едновременно я милваха и измъчваха, късаха сърцето ѝ и го успокояваха. Нещо я сграбчи за гърлото, когато отиде до банята, изми лицето си и втренчено се взря в огледалото.

— Стига вече! — кимна в отговор тя. Знаеше, че не бива да се оставя да го прави. Да се отдаде на мислите си, беше лукс, който повече не можеше да си позволява. Всичко, което бе в състояние да стори сега, беше да продължи напред. Но Мери Стюърт се бе озовала в

една непозната страна с пейзаж, който не ѝ харесваше. Беше пуст и безлюден и понякога излъчваше непоносима самотност. На моменти имаше чувството, че е достигнала дотам сама, ала знаеше, че и Бил е изгубен някъде в пустинята, в своя личен ад. Тя продължаваше да го търси там вече повече от година, но не беше го намерила.

Помисли да си направи вечеря, после реши, че не е гладна, и вместо това се преоблече в розова тениска и джинси и се върна в работния си кабинет, седна на бюрото и се залови с някакви преписки. Навън беше все още светло в седем часа и реши да се обади на Бил да му каже, че е получила съобщението. През тези дни те имаха да си кажат много малко неща, освен за неговата работа или нейните заседания, но въпреки това тя все пак му звънна. По-добре, отколкото да го остави съвсем да се отдалечи. Независимо колко изгубени се чувстваха през последната година, Мери Стюърт все още не беше готова да позволи всичко да си иде. И знаеше, че навярно никога нямаше да бъде. Да се отказва, не беше в нейната схема за нещата, не беше нещо, в което вярваше. След всички тези години те си дължаха повече от това. Когато настъпят тежки времена, човек не напуска кораба. В представите на Мери Стюърт по-скоро потъваше с него, ако трябва.

Набра номера му и зачака, отговори секретарката. Не, господин Уокър не може да се обади, бил още в заседание. Тя ще му предаде, че госпожа Уокър го е търсила.

— Благодаря ви — каза Мери Стюърт тихо и постави слушалката, леко обръщайки се с лице към парка. Ако останеше там, можеше да наблюдава двойките, които се разхождаха в топлата юнска привечер на залез-слънце. Сега нямаше нищо какво да им каже, нищо какво да научи от тях. Те ѝ носеха само болка и спомен за онова, което тя и Бил някога споделяха. Може би един ден щяха отново да го правят. *Може би...* замисли се за думата, но не и за неизбежното заключение, ако не успееш. Това беше немислимо и насилвайки отново самата себе си, се върна към преписките. Работи цял час, докато слънцето залезе, като съставяше списъци на комитети, предложения за групата, с която се беше срещала същия ден, и когато погледна навън, беше почти тъмно и кадифената нощ като че ли я погълна. В апартамента беше толкова тихо, празно по начин, който едва не я накара да извика или да потърси някого, протягайки ръце. Но

там нямаше никого. Мери Стюърт затвори очи и облегна главата си назад на стола и тогава, сякаш провидението я беше чуло и все още го беше грижа, в което тя се съмняваше, телефонът иззвъня.

— Ало? — Звучеше изненадана и много млада, беше измъкната от далечни свои мисли и в полумрака на стаята, с леко разпилени коси, изглеждаше невероятно красива, когато отговори.

— Мери Стюърт? — Гласът беше мек и малко провлачен и я накара да се усмихне. Това беше глас, който познаваше от цели двадесет и шест години. Не беше я чувала няколко месеца, но по някакъв начин тя винаги се явяваше, щом се нуждаеше от нея, като че ли знаеше. Притегляше ги една към друга силната връзка на стара дружба. — Ти ли си? За миг помислих, че е Алиса, така ми прозвуча. — Гласът от другия край беше на жена, дълбоко чувствен, и в него все още се долавяха тексаски нотки.

— Не, аз съм. Тя е още в Париж. — Мери Стюърт дълбоко въздъхна с чувството, че една силна ръка се протяга и отново я връща на брега. Учудващо беше как винаги в тежки моменти се появяваше. Мислейки за това, Мери Стюърт се сети какво беше видяла в „Гристидис“. — Ти добре ли си? Този следобед четох нещо за теб. — Мери Стюърт леко смръщи чело, като си спомни заглавието.

— Бива си го, нали? Особено мило е, като имаш предвид, че настоящият ми треньор е жена. Миналата година аз уволних човека на корицата на „Инкуайърър“. Днес ми се обади да ме заплаши със съд, защото жена му била бясна от публикацията. Той има още много да учи за това какво е жълтата преса. — Таня самата го беше научила по най-мъчителния начин. — И да ти отговоря на въпроса, да, добре съм. Донякъде. — В гласа ѝ се долавяше леко мъркане, което подлудяваше повечето мъже, и Мери Стюърт се усмихна, като я слушаше. Беше като струя свеж въздух в задушна стая. Така го беше почувствала първия ден, когато се срещнаха. Бяха постъпили заедно в колежа преди двадесет и шест години в Бъркли. Бяха щури дни и всички бяха толкова млади. Тогава бяха четири. Мери Стюърт, Таня, Елеонор и Зоуи. В пансиона бяха настанени в един апартамент през първите две години, а после си наеха къща на Юклид.

Бяха неразделни цели четири години, като сестри. Ели почина, когато бяха в най-горния курс, сетне нещата се промениха. Те всички пораснаха и поеха по своя път. Таня се омъжи веднага, два дни след

дипломирането. Омъжи се за своята любов от детството, от родния ѝ град в Източен Тексас. Венчаха ги в параклиса и бракът им трая две години. Само за една година нейната подобна на метеор кариера я беше изхвърлила нагоре и разбила живота ѝ на парченца, а с това и брака ѝ. Боби Джоу успя да остане с нея още година, ала това бе твърде много за него. Той съвсем не беше в своя среда и го знаеше. Достатъчно го плашеше фактът, че има образована и талантива жена, а суперзвезда беше повече, отколкото можеше да понесе. Той се опита, искаше да бъде справедлив, но това, което всъщност желаше, беше тя да се откаже от всичко и да остане с него в Тексас. Не мислеше да напуска дома си, да изоставя бизнеса на баща си, бяха предприемачи, работеха добре и той знаеше какво може да прави и какво не. Сензационни заглавия, агенти, концерти, крещящи фенове, контракти за много милиони долари не беше това, което искаше, а за Таня то бе целият ѝ живот.

Тя обичаше Боби Джоу, но не смяташе да се отказва от кариерата, за която винаги беше мечтала. Разделиха се на втората годишнина от сватбата и до Коледа се разведоха. На него му отне много време да преодолее чувството си към нея, ала след това се ожени отново и доби шест деца и през тези години Таня го бе виждала само веднъж или два пъти. Казваше, че бил дебел и плешив и добър, както винаги. Изричаше го с малко тъга и Мери Стюърт знаеше какво ѝ бе коствало измеренията на онова, което животът ѝ бе взел в замяна за бурния успех и фантастична кариера. Вече двадесет години беше певицата номер едно в страната.

Тя и Мери Стюърт бяха останали добри приятелки. Мери Стюърт също се беше омъжила през лятото след дипломирането. А Зоуи бе постъпила в медицинския факултет. Тя беше неизменно най-бойната измежду тях, готова да пламне за всякакви революционни каузи. Останалите обикновено се шегуваха, че е закъсняла с идването си в Бъркли, но тя беше тази, която винаги стягаше редиците им, изискваше всичко да бъде справедливо и честно, бореше се за онеправдани във всякаква ситуация... Тя беше тази, която намери Ели, когато почина, беше плакала горчиво и събра сили да се обади на леля ѝ и чичо ѝ. За всички тях това беше ужасно време. Ели бе най-близка с Мери Стюърт, беше прекрасно, мило момиче, изпълнено с идеалистични мисли и мечти. Родителите ѝ бяха загинали в катастрофа

през първата година на следването ѝ и трите ѝ състудентки се бяха превърнали в семейство за нея. Мери Стюърт понякога се учудваше дали тя ще може някога да се справи с трудностите във външния свят. Беше толкова деликатна, почти нереална и различна от другите с техните цели в живота и планове, беше свършено нерационална, пълна мечтателка. Почина три седмици преди дипломирането. Таня за малко не отложи сватбата си, но те всички знаеха, че Ели не би одобрила това, а и Таня каза, че Боби Джоу ще я убие, ако го стори. Мери Стюърт беше почетната, а Зоуи единствената друга шаферка.

Таня щеше да бъде и на сватбата на Мери Стюърт, но по това време изнасяше първия си концерт в Япония. А Зоуи не можеше да отсъства от занимания в университета. Мери Стюърт се бе омъжила в дома на родителите си в Гринуич.

Когато Таня сключи брак за втори път, Мери Стюърт го разбра от новините по телевизията. Таня беше на двадесет и девет години, омъжи се за своя мениджър на малка церемония в Лас Вегас, преследвана от таблоиди, хеликоптери, телевизионни камери и едва ли не от всеки, свързан с пресата, в обсег от хиляда мили наоколо.

Мери Стюърт никога не беше харесвала новия ѝ съпруг. Таня каза, че този път иска деца, щяха да купуват къща в Санта Барбара, или Пасадена, и да водят „истински живот“. Идеята ѝ беше добра, но не и тази на съпруга ѝ този път. Той имаше наум две неща: кариерата на Таня и нейните пари. И се стараеше всячески да подтиква едното, за да постигне другото. Таня казваше, че в професионален план той прави много за нея. Тласкаше я към промени, каквито тя сама никога не би предприела, организираше нейни концерти по цял свят, уреждаше ѝ договори за записи, които чупеха всички рекорди, и я издигна от суперзвезда в легенда. Оттук нататък можеше да поиска всичко, което желаше. За петте години, през които бяха женени, имаше три платинени грамофонни плочи, пет златни и печелеше всяка награда „Грами“ или друго музикално отличие, за което се явеше. И въпреки малкото състояние, което той накрая взе от нея, бъдещето ѝ беше осигурено, майка ѝ живееше в къща в Хюстън на стойност пет милиона долара и беше купила за сестра си и зет си имение в Армстронг.

За себе си имаше една от най-красивите къщи в Бел Еър и една на брега на океана в Малибу за десет милиона долара, в която така и

никога не отиде. Мъжът ѝ беше поискал да я купи. Тя притежаваше и слава, но нямаше деца. След развода помисли, че ѝ трябва промяна, и стана актриса. Първата година се снима в два филма и спечели Академичната награда за втория. На тридесет и пет Таня Томас имаше всичко, за което повечето хора мислеха, че мечтае. Това, което нямаше, бе животът, който би споделяла с Боби Джоу, привързаност, обич и подкрепа, някой, който да бъде с нея, да се грижи за нея и деца. И изминаха още шест години, преди да се омъжи за третия си съпруг, Тони Голдман. Той беше истински голям бизнесмен в търговията с имоти в областта на Лос Анджелис и бе ходил с десетки филмови звезди. Нямаше съмнение, че е впечатлен от кариерата на Таня, но даже Мери Стюърт, винаги яростно вземаща страната на своята приятелка, трябваше да признае, че беше почтен човек и очевидно се грижеше за нея. Това, от което се безпокояха приятелките на Таня, беше дали той ще издържи на напрежението в живота ѝ, или ще му дойде много и ще полудее. От всичко, което Мери Стюърт беше научила през последните три години, имаше впечатлението, че нещата вървят, а тя знаеше по-добре от всеки друг, тъй като бе останала близка с Таня през двадесетте години на нейната кариера, че онова, което бе прочела в жълтата преса, не значеше нищо.

Мери Стюърт съзнаваше, че Тони я бе привлякъл с това, че беше разведен и имаше три деца. Те бяха на девет, единадесет и четирнадесет, когато се ожениха, и Таня много ги обикна. Най-голямото и най-малкото бяха момчета и луди по нея, а момиченцето бе сякаш омагьосано и не можеше да повярва, че Таня Томас се омъжва за баща ѝ. Хвалеше се пред всеки и дори започна да изглежда и да се облича като нея, което за единадесетгодишно дете съвсем не подходеше, и Таня често я водеше сама да ѝ купува дрехи, малко да тушира копнежа ѝ да подражава, но оставяйки я все пак да се чувства красива. Тя беше чудесна в отношението си към децата и в един момент взе да подхвърля, че иска да си има бебе. Но след като се беше омъжила за Тони на четиридесет и една години, се колебаеше дали да забременява. Страхуваше се, че е вече твърде възрастна, а и той нямаше особено желание за повече деца и тя не настоя. И без това програмата ѝ беше пренатоварена. Имаше едно след друго две концертни турнета през първите две години от брака им, сензационната преса полудя около нея, тя трябваше да се пребори с

два съдебни процеса. Това едва ли беше атмосфера, която води до уравнивост, камо ли до зачеване. По-лесно беше просто да поеме децата на Тони и тя с цялото си сърце го беше направила. Той дори казваше, че била за тях по-добра майка, отколкото първата му жена. Но Мери Стюърт бе забелязала, че въпреки непринуденото му, приятелско отношение към нея Таня трябваше да се справя сама с всичко: мениджъри, адвокати, концертни турнета, смъртни заплахи, да посреща тегобите и безпокойствата сама, докато Тони вършеше своите бизнес дела или отиваше в Палм Спрингс да играе голф с приятелите си. Той много по-малко се вплете в нейния живот, отколкото Мери Стюърт очакваше. По-добре от всеки друг тя знаеше колко труден е животът на Таня, колко е самотна, колко много работи, колко брутални са изискванията на нейните фенове, колко болезнени се предателствата. Таня рядко се оплакваше и Мери Стюърт винаги ѝ се възхищаваше за това. Но се дразнеше, като гледаше Тони приветливо да маха с ръка пред камерите, когато отиваха за връчването на наградите „Оскар“ или „Грами“. Той винаги беше край нея за хубавите неща, но не и за трудностите на живота. Мери Стюърт се сети за това сега, когато Таня спомена съпругата на треньора, която се беше обадила да я заплаши по повод новата сензация. Таня се беше научила през годините, че човек не можеше да се пребори с таблоидите.

— Всъщност и Тони не се ядоса особено — каза спокойно тя. Тонът ѝ разтревожи Мери Стюърт. Звучеше уморена и самотна. Тя беше водила същите битки дълго време и знаеше, че бяха много уморителни. — Всеки път, когато таблоидите пуснат новини, че имам любовна връзка с някого, той се вбесява. Казва, че го излагам пред приятелите му, а Тони не обича това. Разбирам го. — Тя въздъхна, но не можеше да направи нищо. Нямаше начин да ги спре. А пресата обичаше да я измъчва, нея, с великолепната руса коса като грива, огромни сини очи и възхитителна фигура. Трудно беше за тях да повярват, че е просто една порядъчна жена и предпочита да пие минерална вода пред шампанско. Пък и такава новина не би продавала вестника им.

Таня винаги беше имала руси коси и постоянното поддържане с козметика я правеше да изглежда греховно млада. Сега тя се представяше на тридесет и шест и съвсем успешно се беше отърсила

от осемте години, които и двете с Мери Стюърт имаха отгоре. И никой не можеше да се усъмни в думите ѝ.

— Аз самата не обичам да ме набеждават и забъркват в любовни истории, но мъжете, с които ме свързват, обикновено са толкова смешни, че почти не се безпокоя от тези приказки... освен заради Тони. — И заради децата. Беше притеснително за всички тях, ала нищо не можеше да се направи, за да ги спре човек. — Аз мисля, че просто държат на разположение в компютър, списък на възможни любовници и те хвърлят заедно с някой, който им хареса за случая.

Таня вдигна рамене и постави краката си на масичката за кафе пред нея, присвивайки очи и мислейки за Мери Стюърт. От месеци не беше говорила с нея. От тяхната група те бяха най-близки една с друга. Таня знаеше, че Мери Стюърт вече не говори със Зоуи от години и беше напълно загубила следите ѝ. Тя от своя страна ѝ се обаждаше веднъж или два пъти в годината и все още разменяха коледни картички, но животът на Зоуи изглеждаше така различен от техния. Беше интернист в Сан Франциско, не се омъжи, нямаше деца. Бе изцяло отдадена на работата си и всеки свободен миг посвещаваше на безплатните клиники. Това беше дейност, в която винаги беше вярвала дълбоко. Таня не беше я виждала пет години, от последния си концерт в Сан Франциско.

— А ти как си? — настойчиво попита тя Мери Стюърт. — Какво правиш? — Беше насочила едно острие към душата на своята приятелка да дълбае, но Мери Стюърт го усети и се отдръпна мълчаливо.

— Добре съм. Правя все същите неща, работя в комитети, ходя на заседания на управителни съвети, доброволка съм в Харлем. Току-що се връщам от „Метрополитън“, подготвяме голяма акция за набиране на средства, която се предвижда за септември. — Гласът ѝ беше равен, контролиран и хладен, ала Таня я познаваше чудесно и Мери Стюърт не се съмняваше. Тя можеше да заблуди много хора, дори Бил понякога, но Таня никога.

— Нямах предвид това. — Настъпи дълго мълчание, никой от тях не знаеше какво да каже, Таня чакаше да чуе какво ще отговори Мери Стюърт. — Как си ти, Мери Стюърт? Наистина как си?

Мери Стюърт въздъхна и погледна навън през прозореца. Беше вече тъмно. И тя беше сама в тихия апартамент. Беше сама във

всичките си намерения и цели вече повече от година.

— Добре съм. — Гласът ѝ потрепери, но леко. Беше по-добре, отколкото преди година, когато се бяха видели с Таня в един злощастен дъждовен ден, тогава Мери Стюърт искаше животът ѝ да е свършил. — Започвам да свиквам. — Ала толкова неща се бяха променили. Много повече, отколкото тя бе очаквала.

— А Бил?

— И той е добре, струва ми се. Аз въобще не го виждам.

— Това не ми звучи обнадеждаващо. — Последва отново дълга пауза, но те бяха свикнали на това, Таня мислеше. — А Алиса?

— Смятам, че е добре. Тя се е влюбила в Париж. След няколко седмици ще се срещнем там. Ще прекараме един месец, обикаляйки Европа. Бил има голям процес в Англия и ще бъде в Лондон цялото лято, затова реших да отида при Алиса. — Говорейки за това, тя звучеше по-щастлива и Таня се усмихна. Алиса Уокър беше нейна любимка.

— Ти ще заминеш ли за Англия с него? — попита Таня със своето леко провлачване. Мери Стюърт се поколеба и после бързо отговори:

— Не, аз ще си бъда тук. Той е твърде зает по време на процес като този, за да може да ми обърне каквото и да е внимание, а аз имам толкова много за вършене тук. — *Толкова много за вършене тук.* Тя знаеше точно какво да каже, което да прикрие езика на отчаянието... Трябва някога да се видим... не, всичко е наред... всичко е просто страхотно... Бил е толкова невъобразимо ангажиран... пътува... аз имам събрание... в центъра... в Европа ще се срещна с дъщеря си... Политиката на прикриване, да изрече точните думи, за да си откупи самотата и мълчанието, и място, където да страда на спокойствие, далеч от пронизващи я погледи и съжаление. Начин да отстрани хората, без да им каже колко лошо всъщност беше всичко.

— Ти не си добре, Мери Стюърт. — Таня продължи да упорства със своята всеотдайност, с която беше известна. Тя няма да остави нито един камък непреобърнат, докато не открие истината, отговора, виновника. Тази решителност за преследване на истината беше общото между Зоуи и нея. Но Таня винаги биваше далеч по-изискана в това и по-любезната, когато разкриеше каквото търсеше. — Защо не ми кажеш истината, Стю?

— Казвам ти я, Тан — настоя Мери Стюърт... Стю... Тан... Тани... обръщенията от едно толкова отдавнашно време... обещанията, надеждите... началото. Сега тя усещаше като че ли края, когато всяко нещо се обръща и започваш да губиш всичко, вместо да намираш. Мери Стюърт мразеше този обрат в живота си. — Добре сме, честна дума.

— Ти ме лъжеш, но аз не съм сигурна, че те коря. Налага ти се да го правиш. — Това беше разликата между Зоуи и Таня.

Зоуи никога не би я оставила да лъже, да скрива. Тя щеше да се чувства задължена да я разкрие, да хвърли ярка светлина върху мъката ѝ, мислейки, че може да я излекува. Таня разбираше поне, че не е в състояние да го стори. Сега тя бе погълната от своите собствени тревоги. Таблоидите не бяха прави относно поредната афера, но не бяха много далеч от това, че тя и Тони имаха проблеми. Макар да смяташе, че е било забавно за известно време, той вече никак не харесваше осветения кръг, в който пресата ги беше поставила, нито лъжите, заплахите, дебненето, съдебните процеси, хората, които непрекъснато се опитваха да се възползват от нея, или да я злепоставят и използват, каквото и да им струваше това. Беше крайно изтощително и бе невъзможно да имат какъвто и да е приличен личен живот. Как можеше всъщност човек да намери истинската жена сред всички тази безсмислия? Напоследък Тони постоянно се оплакваше, тя му съчувстваше, но освен да се оттегли, което не искаше, а и той не го очакваше от нея, наистина не бе в състояние да направи нищо, за да промени положението. Всичко, което можеха да сторят, беше от време на време да бягат и това помагаше, но едно пътешествие до Хавайските острови, даже в Африка или Южна Франция, не можеше да реши проблема. Осигуряваше само кратко, приятно бягство, не и истинско решение. Звучеше му съвсем ненормално, ала въпреки феноменалния ѝ успех, бляскавата слава и милионите обожавачи я почитатели, животът, който тя водеше, я правеше жертва. И малко по малко Тони намрази всичко това. За момента онова, което Таня можеше да направи, беше да му обещае да се показва пред обществото колкото е възможно по-малко. Не беше отишла дори да види майка си в Тексас предишната седмица, както бе планирала, защото се страхуваше, че ако напусне града, само ще раздуха въглените на клюките. Напоследък той непрестанно повтаряше, че за него става все

по-трудно и заради децата, и начинът, по който го казваше, всяваше паника у Таня. Особено като знаеше, че е безсилна да промени ситуацията. Терзанията им идваха само от външни източници.

— Другата седмица пристигам в Ню Йорк, затова ти се обаждам — обясни Таня. — Помислих си, че при твоята толкова натоварена програма е по-добре да си осигуря отсега една среща с теб, или ти ще гониш кмета за пари за някоя от акциите си. — През всичките тези години Таня беше много щедра към социалните групи, за които Мери Стюърт се грижеше, и два пъти даде безплатни концерти. Но напоследък беше изключително заета. Не намираше и един свободен миг за себе си. Настоящият ѝ агент и мениджърът бяха много повзискателни от предишните, които ѝ даваха повече почивка, а тези настояваха за още и още концерти. Трябваше да се правят цели състояния от албуми и концерти, лицензирани сделки за кукли и парфюми, записи на компактдискове и Таня работеше, както никога преди. Те искаха тя да инвестира в музикалния бизнес, но нея я влечеше идеята да направи още един филм. — Ще се снимам в телевизионна програма в Ню Йорк — каза на Мери Стюърт, — освен това ще разговарям с един издател за написване на книга. Обади ми се по телефона, не мисля, че подобно нещо ме интересува, но ще го изслушам. Какво още да ти кажа за себе си? — Вече бяха излезли четири неоторизирани нейни биографии, всичките жестоки, неточни, но тя прояви добродушие спрямо авторите. След появата на първата, която ѝ дойде като тежък удар, Таня се беше обадила на Мери Стюърт посред нощ, изпаднала в истерия. Много години бяха споделяли онова, което им се случваше, и вече бяха сигурни, че винаги ще бъде така. Това е приятелството, което човек не може да постигне по-късно в живота. То започва, расте, ти го храниш от фиданка, докато стане дъб. В по-напреднала възраст корените не се образуват по същия начин. Тяхното приятелство бе пуснало дълбоки корени от рано и те съществуваха, проникнали в здрава почва, за да траят дълго.

— Кога идваш? Ще те посрещна на летището — предложи Мери Стюърт.

— Аз ще те взема по пътя за града и ще отидем в хотела да си говорим. Пристигам във вторник. — Таня щеше да дойде със самолета на компанията, която правеше записите ѝ, както винаги. Беше все едно скачаше в кола и начинът, по който тя пътуваше от място на място по

въздуха, винаги забавляваше Мери Стюърт. — Ще ти звънна по телефона от самолета.

— Ще чакам — рече Мери Стюърт, обзета от детинско въодушевление. Имаше нещо в маниера, по който Таня я увеличаше и издигаше нагоре под своето крило, карайки я отново да се почувства млада вместо на хиляда години. Усмихна се при мисълта, че ще я види, беше минала цяла вечност от последния път, дори не можеше да си спомни точно кога беше, въпреки че Таня съвсем определено помнеше.

— Доскоро, детенце — засмя се приятелката ѝ от другия край на жицата. След това, вече по-сериозно и мило, както винаги, прибави: — Обичам те.

— Зная. — В очите ѝ бликнаха сълзи. Беше затрогващо отношение, което Мери Стюърт не можеше да понесе. Човек толкова по-лесно понася самотата. — И аз те обичам... — изрече, задавяйки се от собствените си думи — ... прощавай. — Затвори очи, мъчейки се да се пребори с давящата я вълна от емоции.

— Хайде, недей, бейби... всичко е окей... зная... зная... — Но истината беше, че не знаеше. Никой не знаеше. Никой не бе възможно да разбере от какво страдаше тя сега. Дори съпругът ѝ.

— Ще се видим другата седмица — каза Мери Стюърт, опитвайки се да овладее чувствата си, но Таня не можеше да бъде измамена. Цял порой от мъка Мери Стюърт удържаше зад стената, която беше изградила, за да не избие навън болката ѝ, и Таня нямаше представа колко дълго би могла да устои на напора.

— Ще се видим във вторник. Облечи се с джинси. Ще изядем по един хамбургер или ще си поръчаме нещо в стаята. Доскоро... — Затвори и вече я нямаше, а Мери Стюърт мислеше за нея, за дните в Бъркли, преди всяка от тях да тръгне по пътя си, преди животът им да стане така пълен и така труден и всяка да трябва да плати своят дан. А тогава всичко беше толкова лесно... в началото. Докато Ели почина, точно преди дипломирането. Това беше тяхното навлизане в живота, в реалния свят и изведнъж погледът ѝ падна върху снимка на четирите от първата година в колежа. Сега ѝ изглеждаха като деца, по-млади дори от дъщеря ѝ. Таня с нейната буйна, руса грива, секси и предизвикваща сензация, Зоуи, с разкошни червеникави плитки, усърдна и напрегната, Ели, така въздушна, като че ли с ореол от руси къдри, и самата Мери Стюърт, само очи, дълги крака и дълги черни

коси, втрѐнчена в обектива на апарата. Струваше ѝ се, че е било преди сто години, и така и беше. Дълго мислите ѝ бяха с тях и без да усети, заспа, както беше с джинсите и розовата тениска. И когато Бил влезе в единадесет часа, я намери там. Остана да я гледа дълго, после изгаси лампата. Не ѝ проговори и не я докосна и тя спа така облечена цялата нощ. И когато се събуди на следващата сутрин, той вече бе отишъл в офиса си. Просто още веднъж беше само преминал през живота ѝ като чужд човек.

2.

Таня Томас се събуди на следващия ден в спалнята си в своя дом в Бел Еър, Тони беше вече под душа. Те споделяха една спалня, с две огромни отделни стаи за обличане и към всяка — самостоятелна баня. Спалнята беше голяма, с много въздух, украсена с френски антики, с дълги завеси от розова коприна, плуваща сякаш в драперии от розова материя на цветя. Нейната гардеробна и банята ѝ бяха в розов мрамор, всичко вътре беше решено в бледорозово. А банята на Тони беше изцяло от черен мрамор и гранит. Черни пешкири, драперии от черна коприна, това беше свършената мъжка баня.

Беше купила къщата преди много години и когато се ожениха, бе преустроила всичко, така че да подхожда за Тони. Макар че и той имаше страхотно успешен бизнес, тя знаеше, че обича да изтъква нейния успех. Въпреки всички главоболия, той се ласкаеше, че е женен за Таня Томас. Сцената на Холивуд винаги го беше привличала и след години, прекарани в периферията, да бъде катапултиран в самото ѝ сърце, му изглеждаше като изключително щедра премия. Той обичаше да ходи на холивудските приеми, да бърби със звездите, да присъства на връчването на Академичните награди и „Златните глобуси“ и особено на галавечерите на Барбара Дейвис, и то много повече от самата Таня. След осемнадесет часа работа тя предпочиташе вечер да си остане вкъщи, да се потопи в топла вана и да слуша музика, изпълнявана от други.

Таня сложи пеньоар от розов сатен над дантелената си нощница и докато той все още се обличаше, слезе долу да му приготви нещо за закуска. Имаше достатъчно хора в къщата, които можеха да се заемат с подобно нещо, но Таня държеше сама да го прави, и знаеше, че това означава много за Тони. Тя също така готвеше сама за неговите деца, винаги, когато можеше, и беше добра в това отношение. Правеше чудесни пържоли и всякакви овесени ястия, всички се шегуваха, но ги харесваха. Обичаше също да му прави макарони. Много неща обичаше тя да прави за Тони. Обичаше да се любят, да бъде сама с него, да

пътешестват, да откриват нови места, но времето никога не стигаше, винаги имаше репетиции, записи, филми, концерти, благотворителни изяви и безброй часове биваха прекарвани над документи и договори с адвокатите ѝ. Таня сега бе нещо повече от певица или актриса, беше една империя, самата тя цяла индустрия, и беше научила много неща за бизнеса, неговите трудности.

Докато го чакаше, му наля портокалов сок и чукна яйца в тигана, когато маслото започна да цвърчи. И след като пусна филийките в тостера и сложи кафето, отвори сутрешния вестник. Сърцето ѝ замря, като прочете втората от водещите теми. Отнасяше се за бивш неин служител, който я съдеше за сексуален тормоз. За първи път чуваше за това и четейки статията, разбра, че ставаше дума за един бодигард, когото бяха наели за две седмици предишната година и го бяха уволнили, защото крадеше. Беше дал дълго интервю, обвинявайки я, че се е опитвала да го съблазни и когато той ѝ отказал, го уволнила без причина и обяснения. Таня знаеше, още докато четеше материала с наранено чувство, че както при всички други процеси, в които биваше замесена, накрая ще му платят, за да се отърват от него и да се махне. Вече не съществуваше начин да се защитава, да доказва на когото и да било, че е невинна, че всичко това са лъжи и форма на изнудване. Тя съзнаваше добре, че мъжът ѝ също го знае, и той винаги беше първият, който ѝ казваше да се успокои, независимо колко свирепо биваше обвинението или нападката. Така беше по-лесно. Но Таня знаеше също, че лицето на Тони ще пламне, като види вестника. Грижливо го сгъна и го постави настрана. Миг по-късно той влезе в кухнята, облечен в костюма си за голф.

— Днес няма ли да ходиш на работа? — попита тя разговорчиво, опитвайки се да изглежда спокойна, докато режеше авокадо и се суетеше около закуската му.

— Ти къде си била последните три години? — изглеждаше изненадан от въпроса ѝ. — Аз винаги играя голф в петък. — Беше красив мъж с черна коса, мъжествено телосложение, в края на четиридесетте. Играеше тенис и голф и правеше упражнения в гимнастическа зала, която бе построил в другия край на къщата, със свой собствен треньор, не този, който напоследък се появи в светските рубрики. — Къде е вестникът? — попита, сядайки на мястото си и оглеждайки се наоколо. Всяка сутрин четеше „Лос Анджелис Таймс“ и

„Уолстрийт джърнал“. Беше изтъкнат бизнесмен и бе направил състояние от търговия с недвижими имоти в годините, когато те струваха скъпо. Но парите му не интересуваха Таня. Неговата нежност я привлече на първо място, приличното му държане, децата, това, че семейството бе ценност за него. За нея той бе обикновен порядъчен човек, който ходи на работа всеки ден и през уикендите играе на топка със синовете си. Особено ѝ допаднаше фактът, че не е от нейния „бизнес“. Но онова, което в началото не можеше да си представи, беше, че той харесваше холивудските парадности много повече от самата нея. Харесваше ги, ала не искаше да плаща данъка на подобен стил на живот.

Обичаше блясъка, но не и цената, която човек трябва да плати, за да бъде във фокуса му. А Таня знаеше, че не можеш да имаш едното без другото. В действителност Тони винаги се оплакваше от затрудненията, които се налагаше да понасят, и от вбесяващите ги писания на таблоидите.

— Човек не може да има само едното. Не би могъл да притежаваш славата без болката — му беше казала тя веднъж и бе предложила да се оттегли от професията още първия път след тяхната женитба, когато сензационната преса отправи грозни обвинения срещу нея, разказвайки за всичките ѝ стари приятели. Но той я бе разубедил. Мислеше, че ако изостави кариерата си, ще се отегчава. Таня му бе предложила да се откажат от всичко и да си родят дете. Ала Тони харесваше това, което съпругата му правеше, харесваше го и тя и те продължиха така, надсмивайки се над атаките, смъртните заплахи и съдебните процеси. Тя не желаше да има постоянен бодигард, само наемаше някой за вечер, когато по специални поводи се появяваше с много, взети назаем за случая, бижута.

— И къде е вестникът? — попита Тони отново, бъркайки с вилица в яйцата и вдигайки поглед към нея. Веднага позна по очите ѝ, че нещо се е случило. — Какво има?

— Нищо — рече тя двусмислено и си наля чаша кафе.

— Хайде, Таня — настоя той, изглеждаше обезпокоен. — Изписано е на лицето ти. Това няма да ти донесе „Оскар“. — Тя се усмихна унило и сви рамене. Така или иначе, щеше да разбере. Таня само не искаше да стане на закуска. Без да каже нищо повече, му връчи вестника и започна да го наблюдава, докато той четеше. Видя

как мускулите се движат по врата и челюстите му, но не каза нито дума, докато не изчете всичко докрай. Тогава вдигна очи към нея с мрачно изражение. — Това ще ти коства много. Чувам, че сега процесите за сексуално преследване се заплащат доста високо. — Изрече го без емоции, но лесно беше да се долови, че е много сърдит. — Какво си му казала? — Очите му като че ли я пробождаха и Таня го погледна озадачена.

— Какво съм му казала! Ти с ума си ли си? Нима мислиш, че аз съм му казала нещо? Казах му къде е студиото ми и по кое време трябва да бъде там на репетиция. И нищо друго. Как можеш въобще да питаш? — Когато го погледна, в очите ѝ имаше сълзи и Тони се почувства неудобно, наведе се и сръбна от кафето.

— Чудех се дали не си му казала нещо, върху което да се опре, това е всичко. Имам предвид, по дяволите, че този тип наистина разказва голяма история.

— Така прави всеки — промълви тя тъжно и очите ѝ не изпускаха погледа на Тони. — Не е по-различно от другите. Това просто е алчност и завист. Той видя пари и ги иска. Въобразява си, че може да ме злепостави, за да му заплатя да мълчи.

Таня беше минала вече през всичко това, въвличана не само в злепоставящи я процеси, но и в дела за незаконно прекратяване на договори, искове за имущество, за злополуки от страна на бивши нейни служители. Всеки се надяваше, че като я съди, ще получи пай от богатството. Подобни неща вече не бяха новина в Холивуд и не само там, но все пак не беше приятно да ти се случи. И въпреки че разбираше причината, Тони никога не можа да свикне с тези атаки и да ги приеме. Казваше, че е трудно за децата и семейството му, че става за смях и дори, че те дават на предишната му жена основание да се оплаква. Той просто не се нуждаеше от това, не го искаше. Таня знаеше прекалено добре как Тони реагира на подобни истории. В началото се преструваше, че не го тревожат, после ставаше все по-недоволен с развитието на интригата и накрая упражняваше такъв натиск върху нея да се измъкне, да я разреши, на какъвто я подлагаха и адвокатите. Но през цялото време той действаше като наранената страна. И едва след като я беше накарал да страда за известно време, ѝ прощаваше. Това ставаше вече приета фамилна история и на нея никак не ѝ допаднаше.

— Ще му платиш ли? — попита Тони, явно загрижен.

— Аз все още дори не съм говорила с адвоката си — отвърна тя обезпокоена. — Току-що прочетох за това във вестника като теб.

— Ако беше се държала добре преди година, когато си го уволнила, нямаше да се стигне дотук. — Той облече сакото си, гледайки я от прага.

— Това не е вярно и ти го знаеш много добре. Минавало ни е през главата и преди. Просто се случва, каквото и да правиш.

Тя винаги е бивала толкова внимателна и предпазлива, но никой не го зачиташе. Нещата при нея никога не са били хаотични, не се е държала зле, не е използвала наркотици, не е третирала своите служители лошо, не се е напивала. Нямаше значение обаче какво вършиш или не вършиш, при нейния тип живот хората просто отправяха отворителни обвинения ѝ в повечето случаи обществеността им вярваше. А понякога и Тони.

— Аз вече не съм сигурен, че зная какво правиш — рече той, явно сърдит. Мразеше неудобството, което, както се изразяваше, тя му причиняваше. Обърна се на токовете си и излезе. Минута след това Таня чу колата му да набира скорост по алеята.

Тя позвъни на адвоката си Бенет Пиърсън почти веднага след като Тони излезе и той ѝ поднесе извиненията си. Те бяха получили вестника късно предната вечер и не бяха намерили време да ѝ се обадят.

— Чудесна изненада, точно на закуска — каза тя, звучейки доста по тексаски. — Следващият път може би ще бъде добре да бъдем предупредени. Вие знаете, че тези неща не доставят радост на Тони.

Миналата седмица треньорът в „Инкуайърър“, сега бодигардът. Не ѝ стигаше, че е мишена за съдебни процеси и изнудвания от най-различни степени, ами сега и сексимвол, и вестниците, разбира се, умираха да си точат ножовете за всичко, което ставаше около нея. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато затвори телефона след разговора с адвокатите. Бодигардът настояваше, че тя му се предлагала, смутила го и вследствие на това той преживял емоционален стрес. Имал някакъв лъжепсихиатър, който бил готов да свидетелства за него. Според нейните адвокати обвинението не било необикновено, но Таня помнеше, че този човек беше действително някакъв плазмодий и със сигурност щеше да я тормози докрай. След всичките тези двадесет

години обаче тя познаваше механизма твърде добре и знаеше защо се случва. Беше преуспяла в живота и имаше влияние, бе съумяла да се задържи на върха на кариерата си с голям труд и невъобразима решителност и хората бяха готови да направят всичко, за да ѝ отнемат постигнатото. В Холивуд, както навсякъде другаде, имаше цяла армия от пропаднали индивиди, които биваха особено щастливи да вземат от другите каквото могат. Това, разбира се, не беше порядъчна дейност, но съвсем не бе нещо ново.

Беше попитала адвокатата си как да постъпи във връзка с този случай и Пиърсън ѝ каза просто да го забрави. Той щеше да се справи с всичко и беше сигурен, че след началната хвърлена бомба въпросният господин ще се постарее да уреди въпроса. Беше убеден, че всъщност такава е била целта му, и я предупреди, че в момента потушването на сексуално преследване коства милиони.

— Велико. И какво искате да направя аз? Защо просто не му дам къщата си в Малибу? Попитайте как му действа слънцето, или може би ще предпочете къщата ми в Бел Еър, но тя е малко по-малка. — Невъзможно беше да не бъдеш циничен, още по-трудно да не се ядосаш или да не се почувстваш обиден, измамен от хора, които искат да те наранят или да те използват, макар и никога да не са те познавали. В известна степен атаките срещу нея бяха така явни и така неперсонални, че приличаха на изстрел от случайно минаваща кола.

Беше станало вече девет часът и секретарката ѝ бе пристигнала, напрегнато момиче на име Джийн, което преди беше работило за президента на компания за записи, а от една година работеше за Таня. Беше експедитивна и на нея можеше да се разчита, но на Таня не ѝ харесваше това, че по-скоро нагнетяваше напрежение, вместо да го разсейва. Точно това тя направи и тази сутрин. Само в течение на един час, откакто беше дошла, имаше три позвънявания от Ню Йорк, две от развлекателни списания, които искаха интервюта, и едно от организаторите на телевизионната програма, в която щеше да участва. Адвокатът ѝ я търси два пъти, а импресариото ѝ се обади да я притиска да вземе окончателно решение за следващото си турне. Таня все още не беше поела този ангажимент, а те трябваше да знаят незабавно, защото иначе нямаше да могат да включат Япония, а импресариото в Лондон пък, чиито услуги ползваше, позвъни да пита за един договор. Бяха дочули, че ще гръмне нова сензационна история,

обадиха ѝ се и за някакъв технически проблем в записа, който правеше в момента. На следващия ден тя даваше благотворителен концерт и до обед трябваше да отиде в звукозаписното студио, а същата вечер имаше репетиция за утрешния концерт. Потърси я и филмовият ѝ агент, който искаше да разговаря с нея за следващия филм.

— Боже мой, какво е днес? Има пълнолуние или всеки в този град е полудял? — Таня отхвърли с една ръка дългите руси коси от челото си, докато Джийн ѝ подаваше чаша кафе, напомняйки ѝ, че трябва да даде отговор за турнето до четири и половина. — Нищо не трябва да правя, дявол да го вземе, и като не включат Япония, голямо чудо. Няма да допусна никой да ме притиска да решавам нещо, преди да съм готова. — Тя се беше намръщила, изричайки тези думи, което не бе характерно за нея. Таня винаги имаше към хората добро предразположение, но стоварилото ѝ се напрежение беше достатъчно да накара и вулкан да изригне, а тя беше само човешко същество и не можеше да понася до безкрай.

— А какво да кажа за интервюто за „Вю“? — попита Джийн безмилостно. — Те наистина се нуждаят от отговор тази сутрин.

— Защо не се обърнаха към моите служители от връзки с обществеността? — рече Таня раздражено, чувствайки с всеки изминал миг нарастването на стреса. — Не би трябвало да ми се обаждат директно. Ти защо не им го кажеш?

— Опитвах се, но те не искат и да чуят. Знаете как стоят тези неща, Таня, щом се докопат до номера ви, всеки желае да говори директно с вас.

— Да, това искам и аз. — Беше Тони. Той се бе завърнал от играта на голф и бе застанал на прага на кабинета ѝ с израз на всичко друго, но не и на щастлив човек. — Можем ли да поговорим една минута, Тан?

— Разбира се — отговори тя, вдигайки поглед към него и внезапно изпадайки в нервност. Трябваше след половин час да бъде в студиото, но не искаше да му отказва. Тони изглеждаше, сякаш онова, за което бе дошъл, не търпеше отлагане. Каквото и да го безпокоеше, явно беше спешно.

Джийн ги остави сами и Таня го изчака да седне. Той имаше вид на човек, който ще говори по много важен въпрос, а тя не беше сигурна, че е готова да слуша.

— Нещо не е наред ли? — попита го със загрижен шепот.

— Не точно — въздъхна той и зарея поглед навън през прозореца. — Не повече от обикновено. И не бих искал да ме разбираш погрешно. — Тони се обърна, погледна я и тя долови по очите му колко е сърдит все още, как се чувстваше предаден не само от нея или от разказаното от бодигарда, но от самия факт, че животът им налагаше такъв вид обида и не съществуваше начин да се избегне терзанието. Като знаменитости те нямаха право на неприкосновен личен живот, на почтеност и всяка история, измислена за нея, съчинена от когото и да било, се ползваше от протекцията на закона. — Не съм ядосан от изнесеното в пресата днес — той лъжеше в момента повече себе си, отколкото жена си, но обичаше да вярва, че е справедлив спрямо Таня дори и когато не беше, — то не е по-лошо, от която и да е друга гадост, разпространена за нас. Аз много те уважавам, Тан, чудя ти се как понасяш цялата тази мръсотия, която сипят върху теб. — А те и двамата знаеха, че беше в изобилие. Предишната Коледа трябваше да наемат бодигардове за децата, защото бяха отправили сериозни заплахи за убийство към всеки от тях, особено към Таня, и бившата му съпруга беше реагирала остро по този повод. — Аз те считам за забележителна жена. — Но на нея не ѝ харесваше погледът, с който ѝ го казваше.

Всичко беше изписано в очите му и тя очакваше развръзката вече от година. Беше му втръснало, а все още можеше да си отиде. Разликата беше, че тя не можеше. Дори да се оттеглеше от кариерата си същия този ден, нападките щяха да продължат още дълго, може би завинаги. И Таня го знаеше.

— Какво искаш да ми кажеш? — Опита се да не прозвучи цинично, но ѝ беше трудно. Тя го бе преживяла и преди, по различен начин, с различни хора. Уверяваше себе си, че е готова, ала дълбоко в сърцето си знаеше, че не е. Човек никога не е. Таня винаги се надяваше, че този път ще бъде различно, че мъжът ще е достатъчно силен, че наистина ще прояви грижовност, че ще държи да е близо до нея и да я подкрепя. Това беше всичко, което бе желала, може би дори повече, отколкото да има деца, просто една здрава, истинска връзка с човек, който ще бъде наоколо, когато хвърлят мръсотия, защото то неминуемо ставаше. Тя беше заявила на Тони това още в началото. И той беше се държал добре, вече близо три години, но напоследък

започна да става раздразнителен. И то твърде много. — Искаш да кажеш, че съм прекалено добра за тебе и че заслужавам нещо по-добро от онова, което можеш да ми дадеш. Една от тези благородни речи, които ме карат да чувствам как се изпълвам с величие, докато ти се изнизваш през вратата. — Гледаше го право в очите. Нямахше смисъл да се крие от това, което идваше. И тя знаеше, че моментът е настъпил.

— Не е честно да говориш така. Никога не съм бягал от теб. — Той изглеждаше обиден и Таня съжали за думите си. Може би избързваше с обвиненията.

— Не си, но го мислиш, нали? — попита меко.

Тони дълго време остана седнал, загледан в нея, нито потвърждавайки, нито отричайки това, което тя каза.

— Аз дори не зная какво ти говоря. Просто съм вече уморен. Ти живееш труден живот, по-труден, отколкото човек би могъл да си представи.

— Предупредих те за това — рече тя с чувството на човек, който се изкачва по Еверест и по средата на пътя придружаващите го започват да го изоставят. — Казах ти какъв е този живот. Труден е, Тони. Има чудесни неща в него и аз обичам работата си, но мразя онова, което останалите причиняват на мен... на теб... на децата... зная колко е трудно. Гадното е, че не мога да направя нищо, за да променя нещата. И ти го знаеш.

— Зная, зная... и нямам право да се оплаквам. — Той я гледаше с очи, излъчващи неудобство и страдание, но Таня съзнаваше, че за Тони всичко беше вече свършено. Просто се виждаше. Беше поживял в Холивуд и за него романтиката бе избледняла. — Давам си сметка колко трудно е за теб и не искам да утежнявам положението ти. Зная колко много работиш и какъв перфекционист си... но и това е част от всичко. В твоя живот няма време за мен, само концерти, репетиции и записи. Ти правиш големи неща, а междувременно аз седя тук и чета разни работи за нас в жълтата преса.

— И им вярваш? — попита го тя направо. Може би това беше причината, може би той мислеше, че е истина. Бодигардът, който се готвеше да я съди, беше истински мошеник, ала много привлекателен.

— Не, не вярвам — въздъхна Тони, — но не ми харесва. Тези, с които играх голф тази сутрин, направиха голям въпрос от случилото се. В действителност някои го намират за доста смешно да имаш

съпруга, която обвиняват в сексуално преследване, повечето от тях се оплакват, че жените им не искат да спят с тях. — Той изглеждаше смутен от това, което казваше, но тя долови по-дълбокия смисъл. Приятелите му се бяха задявали с него и Тони се беше уморил да бъде унижаван. Това беше основателно оплакване, ала и Таня беше изтощена от всичко. Проблемът беше, че той можеше да си вземе билет за свободата по всяко време, а тя не. Таблоидите и потенциалните „ищци“ държаха оръжието насочено към нея, не съпругът ѝ. — Не зная какво да ти кажа — промълви Тони с нещастно изражение, — не е много забавно така, нали?

— Не, не е — отрони тя тъжно, прекалено разтърсена от израза в очите му, за да спори с него. В края на краищата, лошите хора някак си винаги печелеха. Таблоидите, съдебните процеси, заплахите и натискът се оказваха твърде голямо бреме, за каквито и да са отношения с нормално човешко същество. — Искаш да си отидеш, така ли? — попита тя сломена. Той не беше любовта на живота ѝ, но с него се чувстваше удобно, вярваше му, обичаше го, също и децата му. Ако зависеше от нея, никога не би прекратила този брак.

— Не съм сигурен — призна ѝ той. Беше мислил върху това от известно време, но не бе стигнал до окончателно решение. — Не знам колко още подобни удари мога да понеса, ако трябва да съм честен. И не искам да бъда несправедлив спрямо теб. Това наистина започва да става непоносимо за мен и мислех, че ти го усещаш.

— Оценявам откровеността ти — каза Таня, гледайки го и вече чувствайки се предадена, защото той не държеше на нея, и „неудобството“ от подобен брак го караше да я напусне. — Бих искала нещата да са по-добри.

— Аз бих искал тези неща да не ме безпокояха. Никога не съм мислил, че това ще стане. Отвън всичко изглеждаше много по-човешко, докато човек не стъпи във водовъртежа. И после става като при Алиса в страната на чудесата. Много нереално изглежда, когато започваш да пропадаш, и пропадаш, и пропадаш... — нареждаше Тони, а тя, заслушана в думите му, си напомни, че го обича. Той беше умен мъж и въпреки различията, те все пак имаха много общо помежду си.

— Това е интересен начин да го изразиш — каза Таня, усмихвайки се тъжно и разбирайки дълбоко в сърцето си, че за него

вече всичко е свършено. — А децата? — попита, изведнъж объркана. — Ако ме напуснеш, ще ми позволяваш ли все пак да ги виждам? — В очите ѝ имаше сълзи. Досега всичко беше така безкръвно и така резонно. Първият от многото разговори, в който започваха да разнищват брака си.

Забелязал отчаянието в очите ѝ, той протегна ръка и я докосна. Почувства се ужасно. Мразеше се, че ѝ причинява това, но вече от известно време знаеше, че няма да изтрае още дълго. И материалът в сутрешния вестник наистина беше прелял чашата.

— Аз все още те обичам, Тан — прошепна ѝ, а тя го мразеше в момента, загдето изглежда толкова красив. Все още твърде много я привличаше, беше секси, хубав и умен, въпреки че не беше до нея през повечето време, но Таня винаги бе готова да му прости. — Искях само да ти кажа какво чувствам. И дори ако нещата между нас не се оправят, аз никога няма да ти попреча да виждаш децата. Те те обичат — додаде мило и гледайки я така, че сърцето ѝ се късаше от мъка. Той се сбогуваше с нея, без да изрича думите за сбогом, но тя беше сигурна, че и това щеше да стане скоро. За него беше свършено, макар и за нея да не беше.

— И аз ги обичам. — Таня се разплака тихо, той се премести до нея и обгърна с ръка раменете ѝ.

— И те те обичат, и аз, Тан, по моя си щур начин — каза Тони, но тя не му повярва. Ако я обичаше истински, нямаше да иска да я напусне.

— А какво ще стане с Уайоминг? Те ще дойдат ли все пак? А ти? — попита Таня отчаяно и изведнъж много изплашена. Тя го изгубваше и може би и тях. Защо щяха да искат да се виждат с нея, щом баща им я напускаше? Дали беше установила достатъчно силна връзка с децата през изминалите три години, за да имат нужда от нея? Когато вдигна очи, Тони я гледаше странно.

— Мисля, че те трябва да дойдат с теб. За тях, струва ми се, ще бъде голямо преживяване — рече той с чувство на някакво неудобство и Таня веднага разбра.

— Но ти няма да дойдеш, така ли?

— Мисля, че не. Една малка раздяла би ни се отразила добре. Аз смятам да отида в Европа.

— Кога го реши? Днес на игрището за голф. — Какво ставаше. От колко време планираше той това бягство, чудеше се тя, слушайки го. И когато погледът ѝ го прониза, Тони изглеждаше малко глупаво.

— От известно време мисля върху това, Тан. Не е ненадейно хрумване. Сутрешната история бе нещо като катализатор. Основното беше „Инкуайърър“ миналата седмица. „Стар“ по-предишната. Непрекъснато съдебни процеси, кризи, смъртни заплахи и нагли журналисти, откакто сме се оженили.

— Мислех, че свикваш с това — каза Таня стресната.

— Не зная как би могъл който и да е. И ти не си свикнала. — Той понякога се беше обезпокоявал от невероятния стрес, който всичко това ѝ причиняваше. Знаеше, че дори млади хора като нея понякога се пречупваха и не издържаха. На моменти сериозно се учудваше как тя устоява. — Все едно, Таня, съжалявам.

— И така, какво правим сега? — Искаше да знае дали трябва да се качи горе и да опакова багажа му, или да го люби диво и страстно и да го уговаря да остане. Какъв беше протоколът и какво очакваше той. И дори, което бе по-важно, какво искаше самата тя. Просто не знаеше. Беше все още прекалено наранена и твърде стресната от думите му.

— Не зная какво да правим — призна Тони честно. — Нужно ми е малко време да помисля. Но бих искал да те предупредя каква посока ще поема.

— Нещо като ураган или наводнение, някакво природно бедствие — каза тя, опитвайки се да се усмихне, ала сълзите продължаваха да бликат от очите ѝ и тогава Джийн потропа на вратата и надникна.

— Закъснявате вече един час за студиото. Продуцентът се обади и поиска да ви напомня, че времето се отмерва. Музикантите държат да знаят дали могат да обядват по-рано и да се върнат след час. Импресариото ви също позвъни, очаква отговора ви днес до четири и половина. Настоява да му се обадите колкото е възможно по-скоро.

— Окей, окей. — Таня вдигна ръка да я спре. — Кажете на музикантите да вървят на обяд. Ще бъда там след половин час. Двамата с Том ще прегледаме аранжировката. — А как, по дяволите, щеше да може тя да пее, да решава за Япония, за новия филм, за турнето и дали да плати, или не на изнудвача от сутрешния вестник. Когато Джийн отново излезе, Таня вдигна очи към съпруга си. — Мисля, че си прав. Нищо от това не е забавно, нали?

— Понякога носи забавление — отвърна той, — но повечето време тежи. Твърде висока е цената, която се плаща. — Тони говореше искрено и в миг се изправи. Чувстваше се като в ада, но вътрешно изпитваше облекчение. Нейният живот беше за него същински кошмар. — Бързай за поредния си запис, Тан. Съжалявам, че станах причина да закъснееш. Ще говорим друг път. Не можем нищо да решим сега. Съжалявам, че ти отнех толкова време.

— Няма проблем. Един час. Три години. Беше страшно забавно. По дяволите, кой може да те обвини, че искаш да се отървеш? — Тя го наблюдаваше как напуска стаята, разкъсвана от мъка и омраза.

— Всичко наред ли е? — Джийн се върна с куп съобщения за нея и напомняне, че в следващите пет минути трябваше да тръгне за студиото.

— Добре, добре, отивам, и да, добре съм.

Добре. Всичко винаги беше добре, дори и когато не беше. И тя не можеше да не се чуди колко ли време щеше да отнеме на пресата да открие дали Тони я е напуснал. Не биваше това да бъде предмет на размишления, но беше. Перспективата за нова серия сензации изглеждаше изтощителна.

Преди да тръгне, Таня изми лицето си и се опита да не плаче. Сложи си тъмни очила и остави Джийн да кара. Отговори на някои от обажданията от колата. Каза на импресариото си, че ще отиде на турнето, включително и в Япония. През следващата година щеше да бъде на път близо четири месеца, но от време на време можеше да прелита до дома, а тя знаеше колко важно беше концертното турне. Когато пристигнаха, се отправи директно към студиото и остана там близо до шест часа, после отиде на репетицията за благотворителния концерт и се прибра вкъщи едва в единадесет. И когато влезе, намери бележка от Тони на кухненската маса. Беше заминал за Палм Спрингс за уикенда. Постоя един дълъг момент с листчето в ръка, питайки се къде отлетя животът им и колко време щеше да му отнеме да го приключи напълно. Нямаше нужда човек да е ясновидец, за да отгатне, че той вече е на път. Помисли да го спре, да му се обади в Палм Спрингс и да му каже колко много го обича, колко съжалява за мъката, която му причинява. Но когато взе слушалката, просто остана неподвижна. А защо той не беше сега до нея? Защо не можеше да сподели обидата, която се беше стоварила на плещите ѝ? Защо имаше

толкова силно желание да избяга? Единственото заключение, до което може да достигне, размишлявайки, беше, че е възможно Тони Голдман никога да не я е обичал истински. И ако наистина бе така, тя най-вероятно никога нямаше да го узнае.

Остави слушалката и със сълзи в очите бавно тръгна към тишината на тяхната спалня.

3.

Таня отлетя за Ню Йорк със самолета на звукозаписната компания и за да бъде сама, реши да не взема със себе си секретарката. Тя наистина не се нуждаеше от Джийн за едно телевизионно шоу и една среща с литературен агент. Освен това ѝ бе потребно малко време да помисли за Тони. След уикенда в Палм Спрингс той прилежно се беше върнал вкъщи в неделя вечер. Вечеряха с децата и нищо не се спомена за неговото нещастие или за историите в жълтата преса. Таня нямаше нито смелостта, нито силите да повдигне който и да е от тези въпроси. И той се погрижи да не ѝ каже нищо повече. Не отвори дума дори за публикацията в списание „Пийпъл“ във връзка със съдебния процес. Той знаеше, че е казал достатъчно и беше вече тръгнал за офиса си, когато тя замина за летището.

Самолетът я чакаше. Като че ли имаше на разположение цял пътнически самолет. Беше се качил само един представител на компанията, който отиваше в Ню Йорк. Той очевидно знаеше коя е тя, но освен едно любезно „Здравейте“ не каза нищо повече. Таня можа да си води бележки, да разговаря по телефона и дори да работи върху някаква партитура. По средата на пътя нейният адвокат ѝ се обади да ѝ съобщи, че уволненият бодигард иска един милион долара, за да оттегли обвинението си.

— Кажи му, че ще се срещнем на процеса — отсече тя хладно.

— Таня, аз не мисля, че това е разумно — спокойно възрази Бенет Пиърсън.

— Няма да плащам, за да ме изнудват. Той не може да докаже нищо, няма основание. Това е пълна измишльотина.

— Той обаче твърди тъкмо обратното. Ти си голяма звезда и според изявленията му си го преследвала, травмизирала, уволнила си го, съсипала си живота му, защото е отказал да прави секс с тебе...

— Добре, Бенет, няма нужда да повтаряш всичко това. Аз зная какво иска той.

— Хората могат да го съжалят. Съдебните журита днес са непредсказуеми. Трябва да помислиш за всичко това. Ами какво ще стане, ако му присъдят десет милиона долара за болката, която е изживял, и за страданията? Как ще се чувстваш тогава?

— Ще искам да го убия.

— Помисли. Аз смятам, че ти трябва да си откупиш отърваването. А един милион е добра, сносна сума.

— Знаеш ли колко много трябва да работя за нея? Никой не ти дава толкова пари току-така.

— Догодина отиваш на турне. Задели ги от хонорара, впиши ги за някакво бедствие, например пожар в къща, която не е била застрахована.

— Това е нездраво. Същински бандитизъм.

— Прави се, правено е и преди. И с теб, и с други.

— Повръща ми се да плащам на хора по този начин.

— Само помисли малко. Имаш достатъчно други главоболия, за да ти се стовари и един съдебен процес. Последното, от което се нуждаеш сега, е да даваш показания под клетва, които ще попаднат веднага в рубриките на таблоидите. Ще бъдат обект на обществено внимание, както и целият процес.

— Добре, добре.

— Обади ми се от Ню Йорк.

Защо всичко беше толкова неприятно. Нищо чудно, че Тони искаше да си отиде. И тя понякога имаше желание да излезе от своя живот, но всичко сякаш се беше впило в нея като брадавица, като рак.

Полетът до Ню Йорк трая само пет часа и малко преди кацането Таня позвъни на Мери Стюърт. Каза ѝ, че след тридесетина минути ще мине да я вземе, и Мери Стюърт откликна възторжено. Когато спря на уговореното място, приятелката ѝ я чакаше по джинси и памучна фланелка. Двете жени силно се прегърнаха и Таня дълго я оглежда в колата. Мери Стюърт изглеждаше по-слаба и много по-сериозна, отколкото при предишната им среща. Последната година явно беше взела от нея огромен данък. Таня знаеше, че с отиването на дъщеря ѝ в Париж ѝ беше още по-тежко. Но Алиса трябваше да се отдели от тях, Мери Стюърт също го съзнаваше, затова и не се оплакваше.

— Господи, ти въобще не се променяш — възкликна Мери Стюърт с възхищение, удивена от това колко красива все още

изглеждаше Таня даже на тяхната възраст. Като че ли пипалата на времето не я докосваха. — Как го правиш?

— Професионална тайна, скъпа моя — усмихна се Таня мистериозно и двете се разсмяха. Каквато и хирургия да беше приложила, тя си имаше страхотна кожа, красива коса и фантастична фигура. И притежаваше някакво младежко излъчване, което никога не я напускаше. Мери Стюърт също изглеждаше добре, ала все пак възрастта повече ѝ личеше. Но за нея да поддържа вида си не беше част от бизнеса. — Ти също не си за изхвърляне, момиче, въпреки всичко. — Таня дръзна да го каже. Трудно беше да се повярва, че вече мина година от най-лошото в живота на Мери Стюърт, и на Бил вероятно, въпреки че той никога не го споделяше.

— Струва ми се, че ти си сключила договор с дявола — престорено проплака Мери Стюърт. — Не е честно спрямо нас, останалите. Колко признаваш сега? Тридесет и една? Двадесет и пет? Деветнадесет? Ще помислят, че съм ти майка.

— О, замълчи. Ти изглеждаш десет години по-млада и го знаеш.

— Бих искала. — Но Мери Стюърт си даваше сметка колко тежка бе изминалата година за нея. Независимо какво казваше Таня, тя можеше да види следите в огледалото.

Отидоха в „Джей, Джи, Мелонс“, както правеха от години, приказваха си за общите познати и Таня ѝ каза, че през зимата заминава на турне.

— А Тони как реагира на това? — Мери Стюърт я гледаше над хамбургера си, разговорът за малко затихна и тогава приятелката ѝ вдигна поглед към нея, натезал от тонове за разказване.

— Не съм му казала. Аз всъщност не го виждах много през последните няколко дни. Ние... ъ... мисля, имаме известен проблем. — Мери Стюърт загрижено сви вежди. — Той... ъ... отиде до Палм Спрингс за няколко дни и мисли, че ние може би се нуждаем от раздяла това лято. Каза, че заминава за Европа, а аз да заведа децата в Уайоминг.

— На религиозно поклонение ли отива, или нещо скриваш?

— Не. — Таня остави хамбургера в чинията и мрачно погледна приятелката си. — Мисля, че има нещо, което той таи, но ще го каже. Просто не го е осъзнал. Смята, че все още се опитва да вземе решение. Аз обаче познавам белезите. Вече го е направил.

— Какво те кара да мислиш, че е взел решение? — На Мери Стюърт ѝ беше мъчно за нея, но не беше изненадана. Стилът на Таниния живот носеше много тегоби и двете го знаеха чудесно. Ала изражението на Таня издаваше разочарование и болка.

— Мисля, че е така, защото аз не съм толкова млада, колкото докторът ме е направил да изглеждам. — Мери Стюърт се усмихна на коментара ѝ. — Виждала съм много катастрофи. Той вече си е отишъл, просто още не го знае. Не може повече да понася този натиск, очевидно е, съдебните процеси, таблоидите, нападките, инсинуациите, неудобството, униженията. Не мога да ти кажа, че го обвинявам.

— Не забравяш ли нещо? Ами добрите неща във вашия живот? — попита Мери внимателно.

— Те се загубват сред цялата бъркотия. Забравят се. Самата аз ги забравям, затова, струва ми се, не мога истински да го коря. Единствените мигове, в които обичам това, което правя, е когато пея... когато правя записи, или на концерт, и тогава си изливам душата. Дори аплодисментите не ме интересуват... само музиката... а той няма това, аз го имам. За него остава мръсотията. Аз имам славата. Подозирам, че му е дошло до гуша. Тази седмица във вестника се появи една история, съчинена от бивш мой служител, обвинява ме, че съм му се предлагала и после съм го уволнила, защото отказал да прави любов с мен. Знаеш я много добре, хубавата, домашно изпредена историйка. Беше на първа страница и zlepостави Тони пред всичките му приятели. Май че това беше последната капка за него.

— Ами ти? Къде оставя тебе във всичко това? — Мери Стюърт беше истински загрижена. През годините те се бяха безпокоели една за друга, дори и да не се виждаха постоянно и да не живееха в един и същи град. И двете знаеха, че връзката между тях я има. — Значи какво, за него става твърде напечено и той те напуска?

— Още не го е казал, ала ще го направи. В момента иска малко време да се откъсне и да отиде в Европа. И оставя децата на мен да ги заведа в едно ранчо в Уайоминг, но и това е добре. Аз наистина ги обичам.

— Зная. Не съм обаче особено впечатлена от кавалерството и предаността на баща им.

— Та какво друго ново има? — Таня се усмихна унило и стисна ръката на приятелката си. — Какво става с теб? Как е Бил напоследък?

Така тежко ли му се отрази както на теб? — По лицето на Мери Стюърт беше изписано какво е минало през главата ѝ.

— Предполагам. — Тя сви рамене. — Не говорим много за това. Няма какво да се каже. Случилото се не може да се поправи. — Или думите, които си бяха разменили по този повод.

Тогава Таня се осмели да я попита за нещо, което, както допускаше, беше в основата на проблема.

— Да не би той да те обвинява. — Беше едва прошепнато, но дори в претъпкания ресторант Мери Стюърт я чу.

— Вероятно — въздъхна тя. — Предполагам, че и двамата се обвиняваме един друг за това, че не съзряхме какво се приближава. Аз трябваше да предусетя нещастиято, преди да се стовари върху нас. Когато му отърва, Бил ми приписва магьоснически качества. Както и да е, аз също виня себе си. Това не променя нищо. Илюзия е, че часовникът може да се върне назад, да спреш нещото да се случи, ако прехвърлиш вината точно върху когото трябва. Не се получава. Няма значение. Станало е. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отмести поглед. Таня истински съжали, че е повдигнала темата.

— Съжалявам... не трябваше да казвам нищо. — Какъв беше смисълът да говори за това сега. Тя мълчаливо се гълчеше, че е постъпила така глупаво, докато Мери Стюърт избърса очите си и я погледна с увереност.

— Всичко е наред, Тан. Няма значение. То, така или иначе, винаги боли. Като отрязан крайник, никога не утихва, понякога е по-силно от друг път, истински непоносимо, на моменти можеш да живееш с него, но никога не спира да боли. Не ти разлюти болката. Тя е с мен всеки миг.

— Не можеш вечно да живееш така — промълви Таня. Беше съсипана заради приятелката си. Това явно беше най-лошото от всичко, което им се беше случвало и на двете, и не можеше да се направи нищо.

— Очевидно така би могло да се живее до края — отвърна Мери Стюърт отчаяно. — Хората постоянно го правят, живеят с непрестанна болка от всякакъв вид, артрит, ревматизъм, стомашни болки, рак, а тази, която съкрушава сърцето, породена от умирането на надеждата, от загубата на всичко, което е имало смисъл за теб, е

предизвикателство за духа — рече с мъка, която Таня не можеше да понесе.

— Защо не дойдеш в Уайоминг с мен и децата? — изведнъж предложи тя, като нещо, което единствено ѝ дойде наум, за да ѝ помогне.

Мери Стюърт се усмихна.

— Аз отивам в Европа да се срещна с Алиса, иначе с удоволствие бих дошла. Обичам да яздя. — И тогава леко се намръщи, смутена от стар спомен, и доволна да прекрати една ужасно болна тема. — Не знаех, че ти яздиш.

— Аз не — засмя се Таня. — Мразя това. Но разправят, че е приказно място, и смятах, че ще е добре за децата. — За миг се почувства малко неудобно. — Вярвах, че и Тони ще го хареса, но той няма да дойде. Децата сега са на дванадесет, четирнадесет и седемнадесет години и всички обичат да яздят. Мислех, че за тях ще бъде рай.

— Сигурна съм, че ще е така. Ти ще се решиш ли да яздиш? — попита я Мери Стюърт.

— Зависи дали каубоите ги бива — отвърна Таня съвсем по тексаски и двете се разсмяха. — Май бях единственото момиче в Тексас, което мразеше конете.

Но Мери Стюърт си спомни, че тя яздеше добре, просто не ѝ харесваше.

— Тони може да промени решението си и да тръгне с теб.

— Съмнявам се — отрони Таня тихо. — Изглежда, вече е решил. Може би малко откъсване ще му се отрази добре. — Всъщност Таня не мислеше, че това ще промени положението, и Мери Стюърт дълбоко в себе си беше на същото мнение. Нещата решително се плъзгаха към пропастта, що се отнасяше до Таня и съпруга ѝ.

Побъбриха си още малко за Алиса, за следващия филм, в който Таня щеше да се снима, и за концертното турне идната зима. Мери Стюърт можеше само да си представи колко много изискваше то от нея и ѝ се възхити на издръжливостта. После поговориха за телевизионната програма, в която тя щеше да се появи на следващата сутрин. Това беше най-гледаното в страната дневно предаване със събеседници.

— При всички случаи трябваше да дойда в Ню Йорк за срещата, затова реших, че мога да приема и този ангажимент. Надявам се, за бога, да не искат да говоря за процеса. Моят агент вече им е казал, че не желая на никаква цена. — И тогава се сети за една покана, която искаше да отправи към Мери Стюърт. — Имам една приятелка, играе в пиеса, която поставиха тук миналата седмица. Казват, че е доста добра, излязоха много ласкави отзиви в печата. Ще я играят през лятото, да видят как ще върви, и ако всичко е окей, ще я включат и в зимния репертоар. Ще ти взема билети, ако искаш. Утре вечер тя устройва парти и аз ѝ казах, че ще отида. Много ще се радвам да те заведа. На Бил би ли му харесало? Той също е добре дошъл, само не знаех дали обича тези неща, или дали не е зает. — Или дали изобщо разговаря със съпругата си.

— О, колко си мила. — Мери Стюърт ѝ се усмихна, Таня винаги вливаше толкова много светлина и свежест в живота ѝ.

Върна я повече от двадесет години назад. Все Таня беше тази, която събираше всички, подчиняваше ги на някакъв свой лудешки план, караше всекиго да се забавлява, независимо дали желаше, или не. Мери Стюърт обаче не виждаше как Бил би пожелал да тръгне с тях. От месеци не бяха излизали никъде, освен по работа, а сега той и оставаше до късно всяка вечер, подготвяйки се за Лондон. След две седмици щеше да замине за целия остатък от лятото, но тя се надяваше в края на пътуването си с Алиса да прекарат един уикенд в хотел „Кларидж“ в Лондон при него. След това Мери Стюърт щеше да отлети обратно за Щатите. Бил каза, че ще я извести как се развива процесът и дали би могла пак да прескочи до Лондон. В известен смисъл това не звучеше много по-различно от онова, което Тони бе казал на Таня. А може и да не беше. Те и двете, изглежда, изгубваха мъжете на живота си и не разполагаха с начин да ги спрат.

— Не съм сигурна, че Бил би приел. Той работи до късно всяка вечер, предстои му тежък процес. Но ще го попитам.

— Би ли дошла без него? Тя е много мило момиче. — И Таня изведнъж се почувства смутена. Като че ли говореше за неизвестна актриса. — Може би трябва да ти кажа, че това е Фелиша Дейвънпорт, така че да не припаднеш, като се срещнете. Познаваме се от години и тя наистина е страхотна.

— Ах ти, дете пропускаш да споменеш такава име — смееше се Мери Стюърт, защото това беше една от най-големите звезди на Холивуд и сега правеше първия си пробив на Бродуей. Мери Стюърт току-що бе чела за нея в неделния „Ню Йорк Таймс“. — Добре че ми каза. Права си, щях да умра на място. Ах ти, лъжливке.

И двете се смееха, когато излизаха от ресторанта, и Таня й напомни, че ще се чуят за партито на другата сутрин. Щеше да бъде в наетата от Фелиша къща в източната част на Шестнадесета улица.

Спряха пред дома на Мери Стюърт, тя обеща на Таня да я гледа по телевизията, прегърнаха се силно и се разделиха.

— Благодаря за чудесната вечер. Толкова е хубаво, че си побъбрихме. — Мери Стюърт дори не беше осъзнала колко крехка и самотна е била, преди да види приятелката си. Почти цяла година с Бил разменяха само по някоя дума и тя се чувстваше като цвете, което не поливат. Но срещата с Таня й подейства, като да бе попаднала под пороен дъжд, и бе започнала отново да се съживява. Влезе в сградата засмяна, с пружинираща стъпка и кимна на портиера.

— Добър вечер, мисис Уокър — рече той и докосна шапката си за поздрав, както правеше винаги.

Човекът от асансьора й каза, че Бил току-що се е прибрал, няколко минути по-рано. И когато тя влезе в апартамента, го завари в кабинета да подрежда в чантата си някакви книжа. Беше в добро настроение, усмихна му се, а той се обърна с лице към нея. И се стресна от изражението й, като че ли бяха забравили какво е да има хубави дни, да бъдеш с приятели и да разговаряш с тях.

— Къде беше? — прозвуча изненадан. Тя изглеждаше съвсем друг човек и той не бе в състояние да си представи къде може да е била по това време по джинси.

— Таня Томас е тук, току-що вечеряхме заедно. Чудесно беше да се видим. — Почувства се като пиян в църква, когато му се усмихна, сякаш внезапно забравила сериозността на изтеклата година, тишината, изникнала като стена помежду им. За миг се усети прекалено шумна, прекалено развеселена и учудващо неудобно пред съпруга си. — Съжалявам, че се връщам толкова късно... оставих ти бележка. — Заекна и почувства как се свива и затваря в себе си, когато погледна към него. Очите му бяха толкова студени, лицето така безизразно. Красивите, изваяни черти, които беше обичала дълго, през

последната година се бяха превърнали в камък, както и всичко друго у него. Той толкова се бе отдалечил от нея, че тя дори не можеше да го вижда вече, камо ли да го намери. Това, което чуваше, беше само някакво ехо от онова, което някога беше.

— Не видях бележката. — Беше по-скоро констатация, отколкото оплакване. И гледайки го, Мери Стюърт все по-често се улавяше, че би искала да не беше все още толкова красив. Бе на петдесет и четири, висок над метър и осемдесет, с атлетическо телосложение и стегнато тяло. Имаше пронизващо сини очи, които вече година наподобяваха лед.

— Съжалявам, Бил — отрони тя тихо. Изпитваше чувството, че вече цял живот се извинява за нещо, за което въобще не би трябвало да бъде винена. Но знаеше, че той никога няма да ѝ прости. — Оставих бележката в кухнята.

— Аз хапнах в офиса.

— Как върви? — попита Мери Стюърт, докато Бил сложи и останалите книжа в чантата си.

— Много добре, благодаря — каза той, като че ли разговаряше със секретарка или с външен човек. — Вече сме почти готови. Ще бъде много интересен процес — додаде той и загаси светлината в кабинета, сякаш за да я изгони. Занесе чантата си в спалнята им. Такова нещо никога не би направил преди година, беше дребно, незначително, но вече нямаше значение. — Мисля, че ще тръгнем за Лондон малко по-рано.

Досега не беше ѝ казвал нищо. Просто си правеше плановете, като че ли вече нямаше защо да се съветва с нея. Мери Стюърт искаше да знае какво означава „по-рано“ в този случай, но не се осмели да го попита. Можеше да го подразни.

Ако заминаваше по-рано, може би и тя би го направила, макар че все още ѝ предстояха окончателните уточнения. Имаха резервации в хотели в Париж, Сен Жан Кап Фера, Сан Ремо, Флоренция и Рим и накрая щеше да отседне при Бил в „Кларидж“ в Лондон. Щеше да бъде страхотно пътешествие и след като бяха разделени вече месеци, Мери Стюърт с нетърпение очакваше да попътува с дъщеря си. През април тя бе навършила двадесет години. Рожденият ѝ ден беше една седмица преди този на брат ѝ. И двата празника бяха толкова важни за Мери Стюърт.

Когато Бил остави чантата и тръгна към банята, за да си облече пижамата, тя си спомни за поканата на Таня.

— Мисля, че е някакъв коктейл или нещо подобно. Дава го Фелиша Дейвънпорт. Явно са приятелки с Таня. — Изразът на лицето му я накара да се почувства четиринадесетгодишно момиче, което моли баща си да му разреши да отиде на годишната забава на поголеми ученици. Изглеждаше възмутен, че дори е дръзнала да го попита. — Може би ще ти хареса. Новата ѝ пиеса е получила чудесни отзиви и Таня казва, че е много приятна жена.

— Уверен съм, че е така, но аз трябва да работя до късно и утре вечер. Процесът, който подготвяме, е сериозен, Мери Стюърт. Мислех, че ти разбираш това. — Беше по-скоро обвинение, отколкото отказ, и тонът му внезапно я раздразни.

— Разбирам, но ти не можеш да не признаеш, че това е необичайна покана. Аз мисля, че трябва да отидем. — Тя искаше да отиде. Беше уморена да седи вкъщи и да тъгува. Срещата с Таня ѝ бе напомнила, че навън има цял един свят — дори при нейните проблеми и неприятности с Тони, въпреки съдебните дела и таблоидите, тя не се свиваше вкъщи да плаче в някой ъгъл. Мери Стюърт бе осъзнала внезапно, че има и други възможности.

— За мен и дума не може да става — отсече Бил твърдо, — но ти би могла да отидеш, ако желаш. — Той затвори вратата на банята и когато излезе, жена му го чакаше с решителен поглед.

— Аз да — каза с някаква упоритост в очите, като че ли очакваше съпругът ѝ да води битка с нея.

— Какво да? — Той бе напълно объркан от думите ѝ. И ако не я познаваше твърде добре, щеше да помисли, че е пила. Държеше се странно. — За какво говориш? — настоя раздразнен, без да осъзнава факта, че тя изглеждаше успокоена и действително много по-красива.

— Ще отида на приема — заяви Мери Стюърт решително.

— Добре. А аз *не*, доколкото можеш да разбереш това. За теб ще е забавно да срещнеш такива хора. Таня със сигурност има интересни приятели, но това едва ли е за учудване.

Даде вид, като че ли темата бе приключена и си легна с цял куп правни и бизнес списания, които трябваше да прегледа. Имаше няколко статии за негови клиенти. Мери Стюърт изчезна в банята и се появи десет минути по-късно в бяла памучна нощница. Можеше да е

облечена в метална риза или поличка от пера и Бил нямаше да забележи, сгуши се тихо в леглото, докато мъжът ѝ четеше, и продължи да си мисли за разговора с Таня и онова, което тя ѝ каза за Тони. Чудеше се дали е права, дали той наистина скоро ще я напусне, или все пак ще остане и ще оправи нещата. Изглеждаше толкова нечестно от негова страна да не подкрепи Таня, но тя сякаш се бе примирила с бягството му, почти готова да го приеме. Мери Стюърт обаче смяташе, че трябва да е по-твърда и поне да се опита да го спре. Толкова лесно беше да се вглеждаш в живота на другите и да решаваш как да постъпят. Тя беше се показала напълно неспособна да се справи в собствения си живот. През изминалата година беше съвсем безпомощна да се противопостави на отлива или да намери допирна точка с Бил. Той беше като че зад стена от лед, която ставаше подебела с всеки изминал миг. Изпитваше чувството, сякаш не го бе виждала от месеци и беше започнала да губи надежда някога въобще да стигне до него. Нямаше представа какво ще правят със своето бъдеще. А той със сигурност не беше разположен за дискусия по този въпрос. Тя усещаше, че само ако споменеше нещо, би реагирал, като че ли е полудяла. Както тази вечер, когато се бе прибрала с по-лека стъпка и усмивка на лицето. Беше я погледнал, сякаш идваше от друга планета. Очевидно смях вече не се търпеше, какъвто и да е вид близост между тях двамата бе нещо от далечното минало. И тя наистина забелязваше колко страшно е това, когато се опиташе да погледне отстрани. Алиса беше ужасена, като си дойде вкъщи за Коледа, и побърза да се върне в Париж. Мери Стюърт нямаше представа как да спре повляклата ги лавина. А Бил не искаше.

Той изгаси лампата, щом свърши да чете, и не каза нищо на жена си. Тя лежеше в своята половина със затворени очи, преструваше се на заспала, учудвайки се дали Бил отново някога ще стане човек, дали ще протегне ръка към нея, дали въобще някой някога ще го е грижа за нея, или всичко това вече бе останало в миналото. На четиридесет и четири годишна възраст животът ѝ в много отношения не само все повече се свиваше, но сякаш бе свършил.

4.

Мери Стюърт нарочно остана вкъщи да гледа Таня по телевизията на следващата сутрин и имаше желанието да скочи от мястото си и да разбие екрана, когато интервюиращият внезапно от въпроса за детството ѝ в един малък град на Тексас прехвърли разговора върху последните слухове за връзката ѝ с някакъв треньор, после загатна и за съдебния процес, дошъл ѝ като плесница с обвинението за сексуално преследване, предявено от бивш неин служител. Но докато Мери Стюърт изпадна в ярост, Таня се справи елегантно и видимо с лекота и приятелска усмивка, определяйки нападките като изнудване и неизменна дан, която звездите дължат на таблоидите. Но когато предаването свърши, ръцете ѝ бяха залепнали за тялото и тя се чувстваше като залята с вода под мишниците, без да се споменава началото на силно главоболие.

— Дотук с дневните телевизионни програми! — заяви Таня на отговорничката по рекламата, която я беше придружила до студиото и отиде с нея и на срещата с литературния агент. Към края разговорът вече не я интересуваше. Онова, което искаха, беше сензацията, нищо по същество. Всички те ѝ бяха дотегнали, когато позвъни на Джийн следобед и разбра, че е отново на страниците на вестниците в Лос Анджелис, а този път имаше нещичко и за съпруга ѝ, прекарал уикенда в Палм Спрингс с някаква неидентифицирана звездичка.

— Да не е била проститутка? — попита тя остро и Джийн се засмя. Не беше красива история. Секретарката ѝ прочете една бележка за процеса срещу нея и Таня отново трябваше да се пребори със сълзите си, докато слушаше. Бившият бодигард се оплакваше, че тя многократно го дразнела, като се разхождала вкъщи гола, когато били сами. Това положително би я накарало да се засмее, ако не беше толкова разбита. — Бих искала да мога да си спомня последния път, когато съм била сама в тази къща — рече Таня, явно угнетена. Можеше да си представи реакцията на съпруга си. Но отказа на Джийн да ѝ прочете написаното за него. След като затвори телефона, тя самата

излезе и купи вестника. Беше публикувана снимка на Тони и една млада актриса, която Таня познаваше, беше едва на около двадесет години. Но беше невъзможно да се каже дали двамата са били заедно или на компютър е бил направен колаж. При съвременната техника човек никога не може да бъде сигурен относно снимките. Във всеки случай тя се намръщи и макар в началото да се съпротивляваше на порива си, накрая позвъни в офиса. Улови го точно когато излизаше.

— Разбирам, че името ми днес отново е било в светлината на прожектора — каза, опитвайки се да внесе малко хумор в тази мрачна ситуация.

— Приятелят ти Лео, изглежда, има много какво да разказва за теб. Прочете ли? — отвърна той, наистина бесен, в невъзможност да прикрие гнева си.

— Джийн ми го прочете. Всичко е измислица. Надявам се, че ти знаеш това. — Звучеше много спокойна, уравновесена и типично по южняшки.

— Вече не съм сигурен какво зная, Тан.

— Това, което са написали за мен, не е по-лошо от историята за теб и момичето, което се предполага, че си взел със себе си в Палм Спрингс. Отпечатали са и ваша снимка — додаде тя, опитвайки се да го подразни. — Но и това не е вярно. Е, тогава не е ли всичко, една голяма сделка?

Последва дълга пауза, след което Тони съвсем бавно изрече:

— В интерес на истината, това е вярно. Щях да ти го кажа, но нямах възможност, преди да заминеш.

Таня имаше усещането, като че ли я е ударил с бухалка. Беше я измамил, беше изнесено в сензационната преса и сега той го признаваше пред нея. Тя мълча дълго, беше слисана.

— Това се казва история. Как очакваш да реагирам?

— Имаш право да се сърдиш, Тан. Въобще не бих те обвинил. Мисля, че някой им е платил да го направят. Нямам представа как се появила в хотела. Помислих си още тогава, че ще гръмне в пресата.

— Твърде си възрастен, за да бъдеш толкова наивен, не мислиш ли? От доста време се въртиш в Холивуд, за да знаеш как стават тези неща. Кой смяташ, че ги е извикал? Тя го е направила. Това е страхотен удар за нея, да излезе с мъжа на Таня Томас. Голям шанс, Тони. Как би могла да го пропусне просто така? — Беше отвратително да го каже,

но навярно бе истина и той го знаеше. Дори не му бе и минало през ум. Последва дълго, дълго мълчание от негова страна. — Сега ти си много известен, мистър Голдман. Как ти се струва това?

— Нямам какво да кажа, Тан.

— Наистина няма. Можеше поне да бъдеш дискретен или да вземеш някоя, която не би продала задника ти и моя на таблоидите.

— Аз не искам да играя тази игра с теб, Таня — каза той смутен и ядосан. — Утре се изнасям. — Последва още една продължителна пауза, тя поклащаше глава и едва сдържаше сълзите си.

— Да, предполагам го... — Таня говореше прегракнано.

— Не мога да живея повече така, да бъда на постоянен прицел.

— И на мен не ми харесва — рече тя тъжно. — Единствената разлика е, че ти имаш избор, аз не.

— Тогава съжалявам за теб. — Но не звучеше така. Тони изведнъж бе станал подъл. Бяха го хванали със смъкнати панталони, което не му харесваше. Той не обичаше да свири втора цигулка, да бъде продаван, мамен и правен на глупак. Не му допадаше нищо от това и побърза да избяга от нейната къща и от живота ѝ, и от светлината на прожекторите, в която беше принуден да живее, докато бе женен за нея. В началото той го искаше, но когато те твърде много се нажежиха, откри, че не му харесват. — Съжалявам, Тан... Не исках да бъде по телефона. Щях да ти кажа утре, когато се върнеш. — Тя кимна, а сълзите ѝ се търкулнаха по бузите, той питаше още ли е на телефона и накрая Таня отговори.

— Да, тук съм. — Каквото беше останало от нея. Всичко беше така дяволски трудно и се чувстваше непоносимо самотна. Беше преживяла толкова много от дълго време насам, беше толкова използвана, експлоатирана и лишена от внимание. Беше ограбена от мениджъра, за когото се омъжи, а сега Тони нямаше смелостта да остане с нея след тригодишен брак и побягна в Палм Спрингс да прави любов със звездички. Нима си мислеше, че таблоидите ще пропуснат подобна новина. Как може да бъде толкова нехаен и глупав?

— Съжалявам — рече той със слаб глас, но това вече не значеше нищо.

— Зная... няма значение... ще се видим, като се върна — промълви тя с желание по-скоро да избяга от него. Беше я наранил

достатъчно. Нямахте какво повече да му каже. И тогава изведнъж ѝ дойде друга мисъл. — А Уайоминг?

— Вземи децата. Ще бъде добре за тях — каза Тони великодушно, самият той изплъзнал се от примката. Бързаше да замине за Европа заедно със същата звездичка.

— Благодаря... — И после: — Тони... и аз съжалявам...

Тогава Таня зариде с глас и миг по-късно окачи слушалката. Все още плачеше, когато телефонът отново иззвъня. Поколеба се дали да вдигне, помисли, че е пак Тони да провери дали е добре. Но не беше той, а Мери Стюърт. Тя веднага разбра колко разстроена е приятелката ѝ. През сълзи Таня успя да обясни, че току-що мъжът ѝ я беше напуснал. Каза ѝ за двете статии и че Тони я е мамил в Палм Спрингс. Всичко беше заплетено и почти неразгадаемо, ала Мери Стюърт можа да разбере какво се беше случило и настоя да се видят веднага. Имаха много време преди партито, ако въобще отидеха. Всичко, което Таня желаше, беше да се прибере къщи, но едва на следващата сутрин щяха да изпратят самолет за нея.

— Искам ти да дойдеш тук на чаша чай или чаша вода... хайде. Ако ли не, аз ще дойда и ще те взема. — Мери Стюърт настояваше, Таня гледаше да отклони, но беше трогната от предложението.

— Аз съм добре. — Ала съвсем не прозвуча убедително, когато се разплака още по-силно.

— Не, ти не си добре, лъжлива такава. — И тогава хвърли последната заплаха. — Ако не дойдеш, ще се обадя на журналистите — заяви твърдо Мери Стюърт и приятелката ѝ се засмя.

— Ти си ужасна — рече Таня, смеейки се през сълзи. — Не съм те виждала цяла година и какво, развеждам се през двата дни, в които най-после имаме възможност да сме заедно.

— Аз поне съм тук, до теб. А сега идвай веднага, преди да съм позвънила на „Инкуайърър“, на „Глоуб“ и на „Стар“, и други, на които там се сетя. Искаш ли да дойда да те взема, Тан? — каза тя мило, а Таня отново издуха носа си.

— Не, добре съм. Е, хубаво... ще дойда. Ще бъда при теб след пет минути.

И пристигна с несресани коси, със зачервени очи и нос. Но въпреки всичко изглеждаше великолепа, Мери Стюърт я притисна и я държа като дете, разплакана, до гърдите си. Тя имаше опит в това с Тод

и Алиса, беше добра майка. Твърде много беше успокоявала и утешавала през тези двадесет и две години. Но за съжаление не достатъчно, що се отнасяше до Тод. Ако беше го направила, сега нещата сигурно щяха да стоят по друг начин.

— Не мога да го повярвам... всичко се разпадна на части само за секунди — каза Таня за своя брак. Само дето те и двамата знаеха, че вече от доста време отношенията им не бяха същите. Тони отдавна изпускаше пара, пуфтеше за всичко, което го дразнеше в нейния живот, просто не го беше казал. И в миг тя осъзна, че той не е бил щастлив, и то не от вчера. Поглеждайки назад, сега виждаше всички сигнали за това, но ги беше пропуснала.

Мери Стюърт ѝ направи чай, въпреки голямата горещина навън, Таня седна в безупречната кухня и го изпи.

— Ти какво правиш на това място? — запита тя, оглеждайки наоколо. — Поръчваш отвън?

— Не, аз готвя тук — отговори Мери Стюърт с усмивка. Таня изглеждаше съсипана и наранена, но все пак малко по-добре след получената утеха. — Просто обичам чистотата и реда.

— Не — поправи я Таня, — ти обичаш свършените неща и добре го знаеш. Но не може винаги всичко да бъде перфектно, понякога е объркано, просто една каша, и човек не е в състояние да го оправи. Може би трябва да го приеме. Аз продължавам да имам чувството, че ти се самобичуваш за това, което се случи. — Беше вярно и Таня имаше силното желание да избави приятелката си от тормоза, който все още долавяше в очите ѝ.

— А ти не би ли се самобичувала? — рече Мери Стюърт меко. — Как бих могла да не се самообвинявам? Бил ме обвинява... зная го... той дори вече не може да ме гледа. Живеем тук като непознати. Дори не сме врагове... в началото бяхме, сега и това го няма.

— Ще дойде ли с нас тази вечер? — попита Таня и ѝ беше мъчно и за двете. Съдбата се беше отнесла жестоко към тях. Поне напоследък.

Мери Стюърт поклати глава в отговор.

— Каза, че трябва да работи до късно в офиса си.

— Той се крие. — Както повечето хора тя беше мъдра по отношение живота на другите, ала не и спрямо собствения си, но и по-умна от мнозина. Постоянно си избираше противни съпрузи.

— Зная — каза Мери, когато двете се запътиха към спалнята им. — Аз обаче не мога да го намеря. Къде ли не съм търсила. Има един мъж, който живее тук, той прилича на Бил, но това не е той. И нямам представа къде е истинският.

— Продължавай да търсиш — рече Таня и изненада Мери Стюърт със своята настойчивост. — Не е свършило, докато не свърши.

Таня някак си чувстваше, че те имат какво да спасят, което си струваше. Бяха женени близо двадесет и две години. Доста дълго време, за да загърбиш всичко просто така. От друга страна, хората го правеха и ако те продължаваха да бъдат все така отчуждени, щеше да бъде погрешно Мери Стюърт да похаби живота си, оставайки докрай с него, Таня знаеше това. Тя просто не искаше да я вижда да се предава така бързо след онова, което се бе случило с тях. И беше толкова нечестно той да обвинява жена си.

— Това и за теб ли важи? — попита Мери Стюърт, когато се връщаха по коридора към всекидневната, минавайки край няколко затворени врати, които Таня предположи, че водят към други спални. — Не е свършило, докато не свърши.

— Мисля, че в моя случай е различно — въздъхна Таня. — Може би никога не го е имало или никога нямаше да го има. Или като че отдавна е свършило, аз просто не исках да видя истината. Така и не осъзнах колко нещастен беше той с целия този боклук, който не бях в състояние да контролирам. Но щом това ще го вбесява, аз не мога да направя нищо. — Още го обичаше, ала беше достатъчно умна да знае кога е победена. И по един или друг начин нещата никога не са били напълно както трябва от самото начало и тя го знаеше, макар и да не искаше да го признае.

Настаниха се в дневната и поговориха известно време, после Таня се изправи и каза, че ще отиде да си пооправи грима. Мери Стюърт ѝ посочи една малка баня за гости в дъното на коридора вляво и тя бързо се отправи натам. Отвори вратата, запали лампата и замръзна. Беше сбъркала и сега стоеше в стаята на Тод, загледана в трофеите и снимките и всички спомени наоколо. И най-дребният детайл беше на мястото си, сякаш той беше на училище и щеше да се върне от Принстън всеки миг. И застанала вторачена, Таня не беше чула, че Мери Стюърт се е приближила, нито бе забелязала отчаяния поглед в очите ѝ.

— Аз никога не влизам тук — изрече тя с шепот, който накара Таня да подскочи, и обръщайки се към приятелката си, инстинктивно я обгърна с две ръце. Таня мислеше, че тя не трябва да поддържа стаята така. Приличаше на някакво светилище и като знаеше, че е там, толкова близо до нея всеки ден, сигурно беше невъобразимо болезнено. На бюрото му имаше една чудесна негова снимка с двама приятели от училище. Таня беше забравила колко много той приличаше на майка си, когато се смееше, но сега си спомни и това я разплака.

— О, Мери Стюърт — изхлипа, — съжалявам... сбърках вратата и нахлух тук...

Майката на момчето се усмихна също през сълзи, застана до Таня и се загледа в някаква снимка.

— Той беше чудесен, Тани... беше такова страхотно момче... винаги постъпваше както трябва... винаги е бил звезда, момчето, което всеки иска да бъде, момчето, в което всеки се влюбваше... — По страните ѝ бавно се стичаха сълзи и Таня не откъсваше поглед от портрета му, той сякаш щеше да ѝ проговори или да се появи пред тях, но и двете знаеха, че това няма да стане.

— Помня го съвсем добре... толкова приличаше на теб — отрони Таня тихо.

— Още не мога да повярвам, че това се случи — промълви Мери Стюърт и седна на леглото. Не беше се докосвала до него от Коледа. Беше влязла в стаята сама късно вечерта на Рождество Христово и лежа на леглото, сграбчила възглавницата му, и плака с часове наред. Както обикновено не посмя да каже на Бил, че е била тук. Веднъж преди това той ѝ беше рекъл, че стаята трябва да се държи заключена, но когато го попита какво да прави с вещите на Тод, бе я оставил сама да решава. Сърце не ѝ даде да извади каквото и да е оттам. Просто не можеше да го стори.

— Не трябва ли да преместиш нещата му? — попита я Таня тъжно. Тя можеше да си представи колко трудно би било за нея, ала може би щеше да им подейства успокояващо. Или да помислят да продадат апартамента. Но това не посмя да предложи.

— Просто не бих могла — отговори ѝ Мери Стюърт. — Не съм в състояние да му махна нещата. — Сълзите отново рукнаха по бузите ѝ, мислейки за детето, което някога живееше там. — Той така много ми

липсва... на всички ни. Бил не казва нищо, но аз зная, че и с него е така. Това го убива... всички ни убива... — Тя знаеше колко болезнено беше и за Алиса. Веднъж я бе видяла да влиза в стаята му. И мислеше, че неслучайно иска да остане да живее в Париж. Кой може да я обвини? Да се връща у дома, беше доста потискащо за нея и за момента не виждаше никаква утеха. Нито тя, нито Бил се бяха свързали.

— Това не беше твоя грешка — внезапно каза Таня твърдо, поемайки и двете ръце на приятелката си и гледайки я право в очите. — Ти трябва да го проумееш. Не би могла да го спреш, щом вече е бил взел решение да го направи.

— Как можах да не разбера какво става с него? Как можа напълно да ми се изплъзне, след като толкова много го обичах? — Мери Стюърт никога нямаше да си прости, че не бе забелязала и бе допуснала да се случи това.

— Той не е искал ти да го забележиш. Беше вече мъж, имаше право на своите лични тайни. Не е желал ти да знаеш, иначе щеше да ти каже. Не се очаква от теб да знаеш всичко, да надзърташ в главата на другите. Ти не би могла да знаеш, Мери Стюърт, *трябва* да повярваш в това. — Онова, което Таня не можеше да повярва, беше, че Бил я бе измъчвал през изминалата година, не я бе освободил от вина. Тъкмо напротив, непрекъснато я потвърждаваше както с действията си, така и с мълчанието си.

— Винаги ще мисля, че грешката е била моя — каза Мери Стюърт с тъга, но Таня не се отказваше. Тя беше решена да я освободи от веригите, които я приковаваха. Това беше крайният акт на приятелството и въпрос на оцеляване за Мери Стюърт.

— Ти не си толкова важна — рече тя спокойно. — Колкото и да те обичаше, ти не беше толкова важна за него. Той имаше своя собствен живот, своите приятели, своите мечти, собствените си разочарования, собствените си трагедии. Ти не би могла да го накараш да го направи и да си искала, както и да не го направи, колкото и много да си желала. Освен ако беше дошъл при теб да те моли да го спреш. А той никога нямаше да го стори, беше човек с гордост и достойнство, точно като теб. — Таня говореше сериозно и отчетливо, загледала в очите ѝ и решена да ѝ помогне.

— Но аз никога не бих се решила на нищо такова — каза Мери Стюърт, все така взряна в снимката на сина си, сякаш още можеше да

го попита защо го бе направил.

Сега обаче те всички знаеха защо. Беше толкова патетично просто. Момичето, което беше обичал от четири години, бе умряло при автомобилна катастрофа на заледен път в Ню Джърси четири месеца по-рано и той бавно беше изпаднал в задълбочаваща се депресия. Никой не бе разбрал колко угнетен е бил, нито силата на неговото отчаяние. Мислеха, че по Великден ще се съвземе. Но гледайки сега назад, Мери Стюърт осъзна, че той само е изглеждал малко по-щастлив по празниците, защото вероятно е бил решил да го направи, когато се прибере в колежа след ваканцията. Тогава беше толкова близо до майка си. Двамата бяха ходили на дълга разходка из парка, разговаряха философски, смяха се, той дори, макар и неопределено, говори нещо за бъдещето си. Каза й, че знае, че сега ще бъде винаги щастлив. И тогава го направи. В нощта след завръщането си. Самоуби се две седмици преди двадесетия си рожден ден, в своята стая в Принстън. Момчето от съседната стая го намери. Дошъл да му поиска нещо и видял Тод в леглото, заспал, ала нещо в положението на тялото му се сторило подозрително. Проверил незабавно и предприел сърдечни масажи и изкуствено дишане, докато дойде полицията и бърза помощ. Но по-късно те казали, че Тод е бил мъртъв няколко часа, преди момчето да го намери. Беше оставил бележка за всекиго от тях, в които казваше, че най-после се чувства толкова спокоен и щастлив. Добавяше, че е проява на страхливост от негова страна, знаел това и съжаляваше за мъката, която им причинява, но просто не можел да живее повече без Натали. Твърдеше, че наистина се е опитвал. И се надяваше, че след като веднъж му простят, за тях ще е утеха да знаят, че той и Натали завинаги ще бъдат заедно на небето. Макар родителите му да бяха казали, че са твърде млади, той бе поискал да се ожени за нея след дипломирането си през следващото лято. И в известен смисъл, завършваше Тод, сега те се бяха оженили.

И през всичкото време, в момента, когато го научиха, и след това Бил беше обвинявал Мери Стюърт. Повтаряше, че тя му е напълнила главата с глупости и романтични представи, че му е позволила сериозно да се отдаде на Натали през последните четири години и че ако не му била насаждала религиозни идеи, той никога не би имал такива абсурдни представи за отвъдното или Бога. Според Бил Мери Стюърт беше тази, която бе поставила сцената за трагедията. И той

стовари самоубийството на Тод изцяло върху съвестта на майка му. Когато ѝ каза всичко това, то едва не я уби. Но по-ужасно от онова, което би могъл да ѝ каже, беше страшната мъка от загубата на по-голямото ѝ дете, на единствения ѝ син... нейния първороден... детето, което за нея винаги е било слънчева светлина и ѝ доставяше толкова радост и гордост.

Слушайки я, Таня имаше желанието да отиде при Бил Уокър и здравата да го разтърси. Обвиненията му бяха най-безумното нещо, което бе чувала, и лесно разбра, че той просто се опитваше да намали собствената си мъка и усещането за провал, като хвърляше цялата вина върху съпругата си. Беше толкова жестоко, направо непоносимо. И човек лесно можеше да види какво се бе случило в резултат с Мери Стюърт. Вътрешно беше почти мъртва.

— Бедното дете. — Тя продължаваше тихо да ридае, докато седяха в неговата стая. — Той беше толкова влюбен в нея, когато се обадиха да му съобщят за смъртта ѝ, мислех, че ще умре. — И накрая беше умрял. Това бе убило и тях. Не беше останало нищо от Мери Стюърт, нито от Бил, нито от брака им. Те всички бяха умрели заедно с Тод, поне най-важното в тях, сърцата и душите, мечтите им бяха умрели заедно с момчето, което толкова обичаха и което бяха загубили така несправедливо.

— Някога сърдила ли си му се за всичко това? — попита Таня и Мери Стюърт я погледна стресната.

— На Тод? Как бих могла?

— Задето нарани всички ви. Задето отне нещо от вас. Задето се показва страхливец, когато трябваше да намери сили да го преживее и да ви каже колко страда.

— Аз бях длъжна да разбера. — Мери Стюърт отново стовари всичко върху себе си, но Таня не искаше да остави нещата така.

— Не можеш да знаеш всичко. Ти не четеш мислите на хората, ти си просто едно човешко същество. И беше чудесна майка. Той не трябваше да ти причинява това. — Мери Стюърт никога не беше си позволявала дори да помисли такова нещо и то я изплаши. — Не беше честно от негова страна и ти го знаеш. Нито пък от страна на Бил да те обвинява. Може би е дошло време да им се разсърдиш и на двамата. Те са стоварили голямо бреме на гърба ти, Мери Стюърт.

Един дълъг миг тя не промълви нищо, загледана в Таня.

— От нощта, когато той почина, винаги съм приемала случилото се като моя грешка.

— Зная, но това е било някак си удобно за всички, нали? Може би дори сега Тод чувства нужда да поеме отговорност за стореното и ти трябва да го подкрепиш в това и да кажеш на Бил какво мислиш. Не можеш просто така мълчаливо да поемаш цялата вина и целия товар на случилото се. Тод си е отишъл в историята като герой, а не като болно безразсъдно дете, извършило едно невъобразимо глупаво нещо, за което всички съжаляваме. Но каквото и да е било, по каквато и да е причина, то може би е било неговата съдба. И това е, което е станало. Сега не би могло да бъде променено. Не можеш да го върнеш, нито да го приемаш като свое решение или своя грешка. Всичко беше негово деяние. И не е редно Бил да обвинява теб, така освобождава себе си от отговорност. Всичко е *твоя* грешка, при това положение той има право да се сърди, да се чувства нещастен, да те тормози. Мери Стюърт, ти не си отговорната страна, ти си жертвеното агне.

— Зная — изрече тя много тихо. — Разбрах това наскоро, но то не променя нищо. Бил никога няма да го признае. За него аз съм виновната.

— Тогава може би ти трябва да го напуснеш. Или ще му позволиш да те наказва до края на дните ти? Ще останеш ли на колене пред него останалите четиридесет, петдесет години от живота си, шепнейки „*tea culpra*“^[1]? Това е твърде дълго време да се чувстваш виновна. Прекалено млада си.

Като че ли някой дръпваше завесите в тъмна стая и пускаше слънчевата светлина да нахлуе на големи снопове. Тя се беше свивала цяла година в тъмен ъгъл, изгубена в мрака и потънала в мъката си. И беше странно да седят в тази стая, говорейки за това. Сякаш Тод беше с тях. И слушайки Таня, изведнъж всичко започна да ѝ изглежда различно. Имаше желание да се разгневи на Бил, да му крещи и да го разтърси. Как можеше да бъде толкова глупав? Как дръзна да разруши техния брак?

— Не зная какво да мисля вече, Тан. Всичко е толкова объркано. И бедната Алиса, за нея трябва да е било истински кошмар идването ѝ за Коледа миналата година. Не издържа и се върна в Париж. — Беше си заминала четири дни по-рано. И това бе накарало майка ѝ да се почувства още по-виновна.

— Нужни са ти години, за да оправиш нещата с нея. А това, което сега трябва да сториш, е да помислиш за себе си. Не можеш да оставиш Бил да постъпва така с теб. Трябва да намериш своята утеха. Трябва дълго да говориш със себе си, със сина си... И тогава да разговаряш с Бил. Досега той много леко се е измъквал от всичко това.

— Не мисля, че е така — рече Мери Стюърт мъдро. — Всичко бе толкова болезнено за него, че той се скри зад ледена стена, докато напълно онемя. А сега е изплашен и не смее да излезе оттам.

— Тогава ще погуби теб и ще разруши брака ви. — Ако вече не беше го направил. Таня не бе сигурна колко дълго приятелката ѝ можеше да издържи, но поне я бе накарала да се замисли. И Таня беше доволна, че нахлу в стаята на Тод и остана там с нея.

— Благодаря ти, Тани — каза Мери Стюърт, изправяйки се, а Таня обгърна раменете ѝ с ръка. И със сълзи в очите двете бавно се отправиха към кухнята.

Таня изпи още една чаша чай и се върна в хотела да се преоблече за приема.

След като си отиде. Мери Стюърт влезе още веднъж в стаята на Тод, огледа я, дръпна пердетата и тихо затвори вратата. После се върна в своята стая. Може би Таня беше права. Може би вината не беше само нейна. Може би беше вина единствено на Тод и на никого друго. Но тя все още не можеше да му се сърди. Много по-лесно беше да се сърди на баща му. Точно както беше по-лесно за Бил да обвинява майка му, а не себе си, защото не е предусетила какво ще се случи.

Мери Стюърт още седеше и мислеше за това, когато Алиса ѝ се обади и те побъбриха, разказа ѝ за посещенията на Таня, ала не и за разговора им в спалнята на брат ѝ. Спомена ѝ, че Таня я поканила на парти в дома на Фелиша Дейвнпорт, но тя мислела да не ходи. Чувствала се емоционално изчерпана след разговора им. Но Алиса страшно се ядоса при мисълта, че ще пропусне възможност като тази.

— Ти луда ли си? Никога няма да получиш такъв шанс, мамо. Отивай. Върви веднага да се облечеш. Затварям, за да имаш време да се приготвиш. Сложи черния шифон от „Валентино“.

— Тази, която ти носиш постоянно? — подразни я Мери Стюърт.

Беше толкова прелестно, че може да си поговори с нея. Тя винаги е била близка с дъщеря си, но след смъртта на Тод двете още повече се сближиха. Искеше да ѝ се извини, че е била така депресирана дълго

време, ала не смееше да повдига болезнени теми. Вместо това приключи разговора и побърза да се изкъпе и облече тоалета от „Валентино“. Беше красива рокля и тя изглеждаше покоряваща и елегантна на високи токове, после реса косите си, докато блеснат. Много внимателно се гримира, сложи диамантените обици, които Бил ѝ бе подарил преди години, и поглеждайки се в огледалото, се усмихна. Изглеждаше добре, реши тя, може би и малко повече от добре, но не беше редно да отива сама без съпруга си.

Таня се обади и каза, че ще мине да я вземе. Мери Стюърт вече чакаше долу на входа, когато лимузината пристигна, качи се и остана поразена, като видя приятелката си. Беше облечена в широка, почти прозрачна шифонена розова блуза, панталони от черен сатен, които ясно открояваха здравата работа на нейния тренъор и великолепната ѝ фигура. Беше с обувки от черен сатен, а русата ѝ коса представляваше огромна грива. Беше невъобразимо хубава и сексапилна, но и Мери Стюърт не изглеждаше по-зле.

— Много си елегантна — каза Таня с възхищение. Приятелката ѝ притежаваше едно качество, за което винаги ѝ завиждаше. У нея всичко изглеждаше съвършено, до последния детайл, до последния косъм на главата ѝ, до последния нокът на ръцете ѝ. Имаше вълшебни крака и пищна коса и тази вечер, за първи път от една година насам, големите ѝ, топли кафяви очи изглеждаха не така изплашени. — Страхотна си.

— Сигурна ли си, че няма да те изложи?

— Едва ли. Ти ще трябва цялата вечер да отритваш мъжете. — Тя се засмя и вдигна едната си вежда. — Освен, разбира се, ако не искаш да го правиш.

Но Мери Стюърт поклати глава. Тя не търсеше друг. Поне не още. И най-вероятно никога. Не ѝ харесваше чувството, че тази страна от живота ѝ е вече напълно приключила, а последната година наистина беше така, и въпреки разговора ѝ с Таня в стаята на Тод този следобед в момента не се виждаше светлина в края на тунела. Но беше приятно усещане отново да е облечена добре, да излиза, да среща хора, нови хора. А приемът се оказа по-добър, отколкото очакваха.

Фелиша Дейвнпорт беше разкошна, сърдечна, гостоприемна към тях и двете с Мери Стюърт разговаряха дълго за Ню Йорк, за театъра, дори за деца. Мери Стюърт я обикна. Беше очарователна жена

и очевидно голяма приятелка на Таня. Самата Таня прекара вечерта, заобиколена от мъже, а и Мери Стюърт имаше доста почитатели. Тя държеше всеки да разбере, че е омъжена, венчалният ѝ пръстен проблясваше на ръката ѝ, но води няколко много интересни разговора и изобщо цялата вечер беше благотворна за нейното его. Те се чувстваха страхотно, когато най-после си тръгнаха, и Таня ѝ предложи да отидат отново на хамбургери, ала тя смяташе наистина да се прибере вкъщи. Не искаше да прекалява с новата си независимост и да отблъсне Бил.

Таня я остави пред дома ѝ, Мери Стюърт я покани да се качи у тях, но приятелката ѝ настоя да се върне в хотела, за да проведе няколко телефонни разговора и да си почине.

— Благодаря ти за чудната вечер... за още много неща... — усмихна ѝ се с благодарност Мери Стюърт. — Както обикновено, ти спаси живота ми. Странно е как така ти винаги го правиш.

— Аз не правя нищо друго, освен да се появя веднъж в годината съвсем неочаквано като неканен гост на трапеза.

— Сега се погрижи за себе си, чуваш ли? — смъмри я Мери Стюърт и двете се разсмяха.

После се прегърнаха и Мери Стюърт остана на тротоара и маха с ръка, докато лимузината изчезна от погледа ѝ. И в момента, в който се обърна и прекрачи прага на сградата, се почувства като Пепеляшка. Посещенията на Таня винаги променяха живота ѝ и ѝ напомняха за доброто приятелство, което имаха, имат и вероятно винаги щяха да имат. И се почувства по-добре от месеци насам, може би от година. Таня не би могла да избере по-подходящ момент. И макар самата тя да имаше проблеми, успя да даде толкова много на Мери Стюърт.

— И мистър Уокър току-що се прибра — съобщи ѝ човекът от асансьора.

След миг тя беше в апартамента и го видя да влиза в спалнята им. Той я чу, но не се обърна и не я погледна.

— Здравей, Бил — каза Мери Стюърт, пристъпвайки прага на стаята. Тогава той забеляза присъствието ѝ, поглеждайки през рамо. Държеше чантата си.

— Не те видях да влизаш — рече, но тя знаеше, че я е чул. Не беше поискал да я види. Той беше майстор на отричането и отблъскването. — Как беше приемът?

— Великолепен. Срегнах много интелегентни хора, беше някак ободряващо. Фелиша Дейвнпорт бе чудесна и повечето от приятелите ѝ ми допаднаха. Прекарах добре — каза, без да се извинява.

Изведнъж почувства, че не трябва да лази пред него, да го моли за прошка за непростимия си грях. Беше странна мисъл, ала като че ли този следобед Таня я беше освободила.

— Много жалко, че ти не успя да дойдеш.

— Излязох от офиса преди двадесет минути, а ти в това време се забавляваше — подметна той нелюбезно. Но се усмихна, когато изрече: — Заминаваме за Лондон след три дни. — Беше почти две седмици преди планираното от него.

— Доста по-рано, отколкото каза ти — възрази Мери Стюърт и отново се почувства наказана и изоставена. Нямаше резонна причина, поради която да не можеше да отиде с него в Лондон. Той отдавна беше дал да се разбере, че не би могло да става и дума. Не я искаше там, докато работеше. Беше друг начин да поддържа разстоянието между нея и себе си, да я накаже.

— Ще се видим, когато дойдете с Алиса — каза Бил, сякаш четеше мислите ѝ.

Но два дни в течение на три месеца едва ли бяха достатъчни за поддържането на един брак, особено когато за нея нямаше причина да не бъде там, само дето той не я искаше. След пътуването с Алиса щеше да прекара остатъка от лятото сама в Ню Йорк. И в един момент ѝ хрумна щурата мисъл да замине при Таня в Калифорния. Нямаше какво друго да прави, повечето от нейните управителни съвети и благотворителни общности щяха да бъдат в почивка през лятото. Това беше поне една идея, макар добре да знаеше, че навярно няма да я реализира.

Миг по-късно Бил изчезна в банята и се върна в пижама. Правеше се, че дори не я вижда, нито нея, нито тоалета, който бе облякла, и как добре изглеждаше. Като че ли беше престанала да бъде жена за него от момента, в който синът им бе починал.

След това тя отиде в банята и бавно съблече роклята от „Валентино“ и с това си отиде и илюзията както че е привлекателна, така и независима. Излезе, наметнала пеньоар, а Бил вече ѝ бе обърнал гръб и четеше някакви преписки. И преди да може да се спре, като че ли някаква сила дълбоко вътре в нея я накара да му се противопостави.

Гласът ѝ звучеше в стаята ясен и спокоен и дори тя самата се учуди на думите си, но не беше така стресната както той.

— Аз няма вечно да търпя това, Бил. — Остана неподвижна за миг, след като го изрече, и мъжът ѝ бавно се извърна и я погледна удивено, държейки в ръка очилата си.

— Какво точно означава това? — Той беше съдията в най-ужасяващия процес, който бе имал, но тя отказваше да бъде повече сплашвана. Онова, което Таня ѝ внуши, ѝ даде кураж.

— Означава точно каквото казах. Аз няма винаги да живея така. Не мога. Ти изобщо не разговаряш с мен. Държиш се, като че ли не съществувам. Пренебрегваш ме, отбягваш ме, отблъскваш ме, а сега отиваш в Лондон за три месеца, или поне два, и очакваш да съм доволна, задето ще съм с теб само два дни. Това вече не е брак. Това е робство, а някога трябва да са били много по-мили към робите си, отколкото ти към мен.

Беше най-ужасното нещо, което му беше казвала със сигурност през последната година, и той не изглеждаше никак доволен от чутото.

— Ти мислиш, че аз заминавам за удоволствие ли? Като че ли забравяш, че отивам да работя. — Тонът му беше смразяващ.

— Ти, изглежда, забрави, че ние сме женени. — Бил знаеше какво има тя предвид и не му бяха нужни повече обяснения.

— Беше много тежък период. За двама ни.

Неотдавна беше минала годишнината от смъртта на Тод. И това бе направило нещата още по-трудни.

— Чувствам, сякаш с него умряхме и ние — каза Мери Стюърт тъжно, гледайки съпруга си, но беше усетила облекчение от това, че поне разговаряха. — И заедно с нас и бракът ни.

— Не е съвсем така. Мисля, че и двамата се нуждаем от време — възрази той, ала тя виждаше, че не е искрен нито с нея, нито със себе си. Бил мислеше, че всичко ще се нареди един ден, но Мери Стюърт се съмняваше. Щеше да е нужно далеч повече, не просто изчакване.

— Измина една година, Бил — напомни му тя, чудејки се колко още ще търпи да бъде подтикван. Подозираше, че не много.

— Зная това — отговори той и настъпи тишина. — Зная много неща. Не знаех обаче, че ти се готвиш да поставяш ултиматуми. — Съвсем не беше доволен от открито заявеното от нея.

— Не съм имала това предвид. Само те информирах. Дори и да исках да го правя безкрайно, мисля, че не бих могла.

— Ти можеш да правиш каквото си искаш.

— Тогава може би не искам. Не бих желала да бъда третирана като някаква мебел през останалата част от живота си. Това не е брак, а някакъв кошмар. — Казваше му го за първи път. Той не отговори, просто отново се обърна с гръб и се концентрира върху книгата си. — Не мога да повярвам, че отново възнамеряваш да ме пренебрегваш след онова, което ти казах.

Бил заговори, както беше с гръб към нея, и толкова бе трудно, наблюдавайки го, да си представи, че между тях е имало топлота, любов, смях. Още по-тежко ѝ ставаше, като си спомнеше колко дълбоко влюбена беше в него и че той бе баща на децата ѝ.

— Нямам какво повече да ти кажа — рече Бил, като че ли го четеше. — Чух изявлението ти и нямам коментар по него. — Не беше за вярване и тя недоумяваше дали беше толкова изплашен и обзет от толкова дълбока мъка, та се бе просто вледенил. Но във всеки случай Мери Стюърт окончателно се озова лице в лице с факта, че няма да може да изтърпи още дълго.

Легна си и той изгаси лампата. Не се обърна нито веднъж към нея, нито ѝ продума. Тази нощ тя дълго лежа в мрака, мислейки за Таня и за хората, които беше срещнала на приема на Фелиша. Макар и на четиридесет и четири години за нея имаше живот навън, имаше хора, които проявяваха интерес към нея. Сякаш беше отворила един прозорец за себе си и бе дръзнала да надзърне навън през него за първи път от много време. Всичко беше така интригуващо, Мери Стюърт не знаеше какво да прави. А след като я чу какво каза тази вечер, и съпругът ѝ бе не по-малко объркан, те бяха хванати в капан от двете страни на онова, което някога беше техният брак, а сега се бе превърнало в Големия Каньон.

---

[1] моя вина (лат.). — Б.пр. ↑

5.

През следващите три дни пътищата на Бил и Мери Стюърт рядко се пресичаха. Всяка вечер той работеше почти до полунощ и започваше да чувства, като че ли живее в офиса. Ала съпругата му беше вече привикнала. През цялата година повече или по-малко беше сама и напоследък наистина не бе много по-различно. Единствената промяна през изтеклата седмица беше, че вече не трябваше да готви вечеря. В резултат тя започна да отслабва, от което Бил преди би се обезпокоил, но сега дори не забеляза.

В навечерието на заминаването му Мери Стюърт се обади в офиса да го попита дали иска да му приготви багажа за Лондон. Предполагаше, че ще пожелае, защото никога преди не го беше правил сам, но той каза, че се връща вкъщи следобеда с тази цел.

— Наистина ли? — Тя беше изненадана, като че ли вече не го познаваше.

Нищо, което правеше или искаше от нея, не беше както преди. Беше умрял синът им и що се касаеше до него, това бе нейна грешка или може би такова бе виждането ѝ за ситуацията. А колкото се отнасяше до нея, те вече не бяха същите хора.

— Нямам нищо против аз да ти приготвя багажа. — Изглеждаше най-малкото, което би могла да направи, пък и щеше да ѝ запълни времето. Тя все още се опитваше да приеме факта, че мъжът ѝ заминава за два или три месеца. Точно този ден обаче мисълта ѝ за това я беше обсебила. С изключение на пътешествието с Алиса щеше да бъде сама през цялото лято. И в известна степен подобна перспектива я плашеше. Това, че той не искаше тя да замине с него в Лондон, подчертаваше дистанцията между тях. Твърдеше, че ще ѝ е много скучно, а него ще разсейва. Но в миналите години не можеше да има нито за миг колебание дали Мери Стюърт да го придружи. — Нямам нищо против да ти опаковам нещата — повтори тя по телефона, ала Бил настоя, че трябва сам да подбере дрехите си, защото държеше особено на това какво ще носи в съда в Лондон.

— Ще се върна вкъщи в четири часа — обясни той, беше явно притеснен.

Да напуснеш офиса за няколко месеца, бе сложно и трябваше да се обмислят един милион детайли. Вземаше със себе си една от помощничките си и ако тя беше по-млада и привлекателна, Мери Стюърт би си направила очевидното заключение. Ала тя беше една пълна, интелигентна, но крайно непривлекателна жена над шестдесет години.

— Ще вечеряш ли вкъщи, или ще излизаш навън тази вечер? — попита Мери Стюърт, чувствайки се потисната, макар и опитвайки се да звучи празнично. Като че ли между тях нямаше никакви претенции, дори не и илюзия за близост, и всичко сега изглеждаше още по-изострено, след като той заминаваше.

— Ще хапна нещо от хладилника — рече Бил разсеяно, — не си прави труд. — И двамата бяха стигнали дотам да мразят вечерите, прекарвани в неловко мълчание, и за нея беше облекчение, когато той оставаше до късно в офиса и не се хранеше вкъщи. Така и двамата бяха отслабнали.

— Ще взема нещо студено от „Уилям Пол“ или „Фрейзър Морис“ — каза Мери Стюърт и излезе да пазарува. Искаше да му купи една книга за четене за самолета, която знаеше, че той иска, и да прибере дрехите му от химическо чистене. И забързана на изток към Лексингтън, изведнъж се почувства доволна, че самата тя заминава след няколко седмици. Въпреки пропастта помежду им щеше да бъде невъобразимо самотна без него.

Тя купи вечеря от „Уилям Пол“, също и книгата, и няколко списания, малко бонбони и дъвка и окачи всичките му ризи, които взе от химическото чистене, да бъдат готови, когато той пристигне в четири и половина. Без да й каже нито дума, Бил започна направо да приготвя багажа си. Зае се да вади куфари от шкафове, високо над гардеробите. И тя не го видя до седем часа, когато той влезе в кухнята. Беше все още в колосаната си бяла риза, с която бе ходил на работа, но бе свалил връзката си и косата му беше леко разрошена. Стори й се по-млад така, но болезненото беше, че сега той толкова й напомняше за Тод, тя обаче храбро се опита да пренебрегне приликата.

— Всичко готово ли е? Щеше да ми е приятно да го направя аз — рече Мери Стюърт, кротко поставяйки вечерята на масата. Беше

горещ ден и бе приятно да сервира студено ястие, вместо да готви.

— Не исках да те безпокоя — каза той, сядайки на един от високите столове до гранитния кухненски плот. — Аз вече не те дарявам с щастие, не е честно да те товаря с работа и грижи. Поне мога да не те безпокоя и с това да правя нещата по-лесни.

За първи път Бил призна ситуацията, в която се намираха, и тя го наблюдаваше слисана. Когато само се беше опитала да му каже нещо няколко дни по-рано, бе срещнала стена и той напълно я бе игнорирал. Сега се учудваше дали наистина я бе чул.

— Аз не очаквам да не ме безпокоиш — възрази Мери Стюърт и седна срещу него. Очите ѝ приличаха на езера от тъмен шоколад. Той винаги обичаше да я гледа, харесваше вида ѝ, стила ѝ, изразителността на нейните очи, но мъката, стаена в тях напоследък, беше повече, отколкото можеше да се понесе, и бе предпочел да го избегне. — Бракът не е, за да пази дистанция. В него хората споделят. — И те бяха го правили. Бяха споделяли близо двадесет и една години и безкрайна мъка през последната. Мъката в действителност беше в това, че не бяха споделяли. Всеки бе тъгувал мълчаливо в своя ъгъл.

— Напоследък ние не сме споделяли нищо, нали? — каза той тъжно. — Мисля, че бях твърде зает с работата си. — Но не беше това причината и те и двамата го знаеха.

Тя остана безмълвна, гледайки го, и Бил бавно протегна ръка и докосна нейната. Беше първият подобен жест от месеци насам и когато почувства пръстите му, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти ми липсваше — прошепна тя, но всичко, което мъжът ѝ направи, беше да кимне. И той го беше почувствал, ала не намери сили да ѝ го каже.

— Ще ми липсваш, когато заминеш — додаде Мери Стюърт спокойно. За първи път те щяха да бъдат разделени за дълго. Но той беше твърд в решението си. — Толкова дълго време.

— Ще мине бързо. Другия месец ще дойдеш с Алиса, а аз се надявам да се върна до края на август.

— В тия два месеца ще бъдем заедно едва два дни — изрече тя, гледайки го с отчаяние и бавно измъквайки ръката си от неговата. — Това обикновено не е нормално за един брак, поне не за добрите бракове. Аз бих могла да стоя в хотела и да си вея с ветрило през деня. — Имаха достатъчно приятели в Лондон, които да ѝ запълнят и дните,

и нощите месеци наред, съпругът ѝ го знаеше. И изведнъж почувства неудобство, че го моли да я вземе.

— Това наистина ще ми отвлича вниманието — каза той напълно нещастен, бяха говорили и преди и Бил определено беше заявил решението си. Не искаше тя да бъде с него в Лондон, освен през краткия уикенд, заедно с дъщеря им.

— Никога не съм те разсейвала, нито пречила на работата ти — не се сдържа тя, отново почувствала се молител, и се ядоса както на себе си, така и на него. — Както и да е... то беше отдавна... свърши. Мисля, че и двамата го знаем. — Неговите очи изведнъж се взряха в нейните изпитателно.

— Какво искаш да кажеш? — За първи път Бил наистина беше обезпокоен.

Той бе привлекателен мъж и тя беше сигурна, че много жени ще го преследват в Лондон. Ала Мери Стюърт не си представяше, че беше обезпокоен за нея. Тя винаги е била идеалната съпруга, но и той никога не беше я оставял сама за цяло лято след година като тази.

— Искам да кажа, че два месеца са много време, особено след периода, който преживяхме. Ти заминаваш, може би и за по-дълго... Аз не съм сигурна как се очаква от мен да възприема това, Бил. — Изглеждаше разстроена, а той я стресна още повече.

— И аз не съм. Просто мислех... може би... ние се нуждаем известно време да бъдем разделени, да осъзнаем нещата отново, да видим къде сме и как да съберем отново разпилените частици.

Тя беше учудена да чуе от него всичко това. Дори не беше сигурна дали той би признал колко тотално са се отдалечили един от друг, та камо ли, че се нуждаят отново да съберат частиците.

— Не виждам как два месеца раздяла може да ни сближи отново — каза Мери Стюърт сухо.

— Може да помогне да избистрим съзнанието си. Не зная... аз просто чувствах, че имам нужда да се откъсна от теб, да мисля за нещо друго известно време, да потъна в работата си.

Изненада я погледът, който отправи към нея, в очите му проблясваха сълзи. Тя не беше го виждала да плаче от деня, когато получиха тялото на Тод в Принстън. Дори на погребението Бил изглеждаше строг. През всичкото време се беше крил зад своята стена

и сега за първи път дръзна да се покаже иззад нея. Може би и той преживяваше, че заминава. Това все пак беше нещо.

— Исках да бъда сам с работата си там, Мери Стюърт. Просто защото... — Устните му потрепериха, в очите бликнаха сълзи и тя отново върна ръката си към неговата и я пое нежно. — Всеки път, когато те погледна... аз мисля за него... като да сме всички ние невъзвратно свързани един с друг. Нуждаех се да се откъсна, да престана да мисля за него и за това какво трябваше да направим или да знаем, или да кажем, или как различно би било всичко, ако... Просто ме караше да загубвам ума си. Надявах се, че Лондон ще е добър начин да променя това. Смятах, че като те оставя тук, ще бъде по-добре и за двамата ни. Ти, изглежда, чувстваш същото, като ме гледаш.

Тогава тя се усмихна през сълзи, трогната, но и слисана от онова, което той говореше.

— Ти толкова много приличаш на него. Когато преди малко влезе в кухнята, ме стресна за момент.

Бил поклати глава. Разбираше я чудесно. И двамата бяха преследвани от едно и също. Беше намразил апартамента, случайно получаваните все още писма и списания за Тод, стаята, която знаеше, че е там, но вече никога не стъпваше в нея. Дори Алиса понякога му приличаше на Тод, а той имаше очите и усмивката на майка си. Всичко това беше така непоносимо болезнено.

— Не можем да бягаме един от друг, за да избегнем спомена за нашия син — изрече Мери Стюърт тъжно. — Тогава става двойна загуба за нас, ние губим не само него, но се изгубваме и един друг. — Всъщност то беше вече факт и двамата го знаеха.

— Ти ще бъдеш ли добре, когато аз замина? — попита той, за първи път почувствал вина. Беше си казал, че ще е благоразумно да я остави. Отиваше в Лондон да работи, в края на краищата. Но всъщност усещаше облекчение, че ще избяга от нея, а сега се чувстваше неудобно и глупаво. Въпреки това не искаше да промени решението си и да я вземе със себе си.

— Добре ще бъда — кимна тя повече от достойнство, отколкото с убеденост. Какъв избор имаше. Да му каже, че ще стои у дома и ще плаче всеки ден. Че това е повече, отколкото може да понесе. Не беше. Мери Стюърт бе свикнала. В действителност Бил я бе напуснал още когато Тод умря, в емоционално отношение, а сега просто вземаше и

тялото със себе си. Тя беше прекарала сама една година, всъщност два месеца в повече нямаше да са от голямо значение.

— Би могла да се обаждаш винаги, когато имаш някакъв проблем. Може би ще решиш да останеш известно време в Европа при Алиса. — Чувстваше се като остаряваща леля, прехвърляна от роднина на роднина или пращана на далечни плавания. Но Мери Стюърт знаеше, че ще ѝ е по-добре у дома, отколкото да се развява сама по хотели из Европа.

— Алиса отива с приятели в Италия, тя си има собствени планове. — Както и той. Всички те. Даже Таня се готвеше да замине за Уайоминг с децата на Тони. Всеки имаше какво да прави, с изключение на нея. Всичко, което ѝ предстоеше, беше едно кратко пътуване с Алиса и той се надяваше тя да прекара останалата част от лятото, чакайки го.

Беше изключително самонадеяно от негова страна, но като се имаше предвид в какво се беше превърнал животът им, нищо вече не я изненадваше.

Хапнаха малко от вечерята, която бе купила, без особен апетит, поговориха за някои неща, които се нуждаеше да знае, за издръжката им, за една премия от осигуровка и каква поща разчиташе тя да му изпраща. Очакваше жена му да плаща сметките и да се грижи за всичко. Докато работеше върху процеса в Лондон, той имаше много малко свободно време. Накрая Бил се отправи към спалнята им да подреди останалите преписки. Той беше в банята и вземаше душ, когато тя влезе, и се върна в стаята по халат и с мокра коса. Миришеше на сапун и афтършейв и гледайки го така, Мери Стюърт за миг трепна. Изглеждаше, сякаш малко се отпуска пред нея преди заминаването си. Тя се чудеше дали защото съжالياва, че тръгва, или, обратното, чувстваше се облекчен и това го правеше по-нехаен.

Когато тази нощ легнаха, Бил не се приближи към нея, но някак си, макар и отдалеч, ѝ се стори по-малко суров. Имаше неща, които ѝ се щеше да му каже, за това какво я терзае и какво все още иска от него, ала усети, че въпреки лекото затопляне помежду им, той не беше готов да ѝ помогне да се съвземе. Тя се чувстваше съкрушена, невъобразимо тъжна и зле измамена. Бяха ѝ отнели единствения син, а и Тод на свой ред беше ограбен или ограби себе си от своето бъдеще. Но когато духовете го отнесоха, сякаш взеха с него и родителите му. Би

било добре да можеше да излее всичко това пред Бил открито, ала знаейки, че почти няма да го види през следващите два месеца, помисли, че сега не е моментът, нито пък той беше готов. И докато лежеше в своята половина на леглото и мислеше за него, съпругът ѝ заспа, без да ѝ каже нито дума повече или да я обгърне с ръка. Беше казал всичко, което можеше, засега.

А когато на другата сутрин се събуди, бързаше да се организира за тръгване. Позвъни в офиса, затвори куфарите и чантите, взе душ и се избърсна и почти нямаше време да хвърли поглед на вестника, докато закусваше. Беше му приготвила яйца и овесени ядки и пълнозърнестия пшеничен тост, който ядеше всеки ден, и едва тогава отиде да се облече и тя и се появи в ленен черен костюм и блуза на бели и черни райета. Като я видя, му се стори сякаш излязла от страниците на модно списание.

— Заседание ли имаш днес? — попита той, поглеждайки към нея над вестника.

— Не — отвърна Мери Стюърт и усети болка под лъжичката.

— Облечена си страхотно, за да стоиш просто така вкъщи. Навън ли ще обядваш?

Тя не можеше да престане да се чуди защо Бил толкова се интересува, все пак заминаваше за цели два месеца. Какво значение имаше какво ще прави тя днес?

— Не исках да те карам на летището по джинси — каза Мери Стюърт и тогава той вдигна едната си вежда.

— Аз не очаквах ти да ме караш. Имам лимузина, която ще пристигне в десет и половина. Ще взема със себе си и мисис Андерсън. Първо ще минат за нея, всъщност и Боб Милър ще дойде. Ще поработим малко в колата на път за летището. — Не можеха да пропуснат нито един миг. Същински работи. Или това беше само оправдание, за да се откъсне по-скоро от нея.

— Аз няма защо да идвам, ако ти не искаш — рече тя спокойно.

Той отново взе вестника и продължи да чете.

— Мисля, че няма смисъл. По-лесно е да си кажем довиждане тук. — И по-малко смущаващо. Кой би помислил, че този човек някога я е обичал. Пък и дали е било така. Малкото човещина, която прояви в същата тази стая предишната вечер, изглежда, бе изчезнала, стената отново се беше издигнала и той се криеше не само зад нея, но и зад

вестника. — Сигурен съм, че има какво по-добро да вършиш днес. Летището представлява такава лудница по това време на годината, ще ти отнеме часове да се върнеш в града. — Тогава Бил ѝ се усмихна, ала липсваше топлотата. Това беше усмивка, която човек дарява на непознат.

Тя кимна и не каза нищо и когато той се изправи, пъкна чиниите в умивалника и се опита да не се разплаче. Странно беше да го наблюдава как тръгва, извършвайки най-обикновените ежедневни дейности, и преди още да е дошла на себе си, съпругът ѝ беше повикал асансьора и куфарите му бяха на площадката отвън. Беше облечен в светлосив костюм и изглеждаше неустойимо красив. Беше вече безгласно решено, че Мери Стюърт няма да ходи на летището. Тя стоеше в рамката на вратата, наблюдавайки как човекът от асансьора поема багажа му и дискретно отстъпва крачка назад, за да не гледа.

— Ще ти се обадя — рече Бил, заприличвайки отново на дете, и тя едва сдържа сълзите си. Искаше ѝ се да му каже, че не може да повярва, че заминава без един-единствен жест на любов към нея.

— Пази се — прошепна някак с неудобство.

— Ще ми липсваш — отвърна той и тогава се наведе да я целуне по бузата и тя спонтанно го прегърна с две ръце.

— Съжалявам... за всичко... — За Тод, за изминалата година, за факта, че той чувства нужда от двумесечна раздяла с нея. За това, че бракът им беше на парчета в краката им. Имаше толкова много неща, за които да се съжалява, трудно беше да си спомни всичките, но Бил се досещаше.

— Всичко е наред. Ще бъде наред, Стю...

Цяла година не беше я наричал така. А щеше ли и занапред? Тя вече не вярваше. И сега ще бъдат разделени два месеца. Мери Стюърт инстинктивно усещаше, че щяха още повече да се отдалечат един от друг, а не да се приближат. Беше глупаво от негова страна да мисли, че това бе нещото, от което се нуждаеха. То единствено можеше да направи невъзможно повече над пропастта между тях да се хвърли мост в бъдеще.

Той отстъпи крачка назад, без да я целуне, и я погледна с неизмерима тъга.

— Ще те видя след няколко седмици.

Всичко, което тя можа да направи, бе да кимне с глава и тогава сълзите ѝ потекоха по бузите надолу, а асансьорът чакаше.

— Обичам те — прошепна и Бил се обърна. Но само я погледна и кимна. Вратата на асансьора се затвори тихо зад гърба му. Не ѝ беше отговорил.

Когато Мери Стюърт се върна в апартамента, самотата сякаш ѝ отне дъха. Не можеше да повярва колко ужасно беше за нея неговото тръгване, дългото му отсъствие, което предстоеше, и това, че щеше да го види само за два дни. Имаше чувството, че е настъпил краят на нейния брак. Независимо какво казваше той, фактът, че се нуждаеше от време далеч от нея, че вече с нищо не беше способен да отвърне на чувствата ѝ, бе показателен.

Седна на дивана и известно време плака, мъчно ѝ беше за нея самата, след което бавно отиде в кухнята. Постави чиниите в миялната машина и прибра остатъка от закуската в хладилника и когато телефонът звънна, се поколеба дали да отговори. Помисли, че може Бил да се обажда от колата, за да ѝ каже, че е забравил нещо, или може би дори, че я обича. Но когато вдигна слушалката, беше дъщеря ѝ.

— Здравей, мила. — Мери Стюърт се опита да звучи бодро. Не искаше Алиса да разбере колко е нещастна от това, че баща ѝ е заминал без нея. Те бяха изживели достатъчно мъка без оплакванията на Мери Стюърт от брака ѝ, особено пък пред дъщеря ѝ. — Как е Париж?

— Красив, горещ и романтичен — каза тя.

Беше нова дума в речника ѝ и майка ѝ се усмихна, учудвайки се дали няма нов мъж в живота ѝ. Може би дори някой млад французин.

— Позволено ли ми е да попитам защо? — рече предпазливо, все още усмихната.

— О, просто е такъв. Париж е чудесен. Обичам го. Не искам никога да го напусна. — Но трябваше да го направи след няколко седмици. Те щяха да освободят апартамента ѝ, когато Мери Стюърт пристигнеше в Париж.

— Не те упреквам за това — каза тя, загледана към Сентрал парк от прозореца на кухнята. Той беше красив, зелен, ала също така мръсен и пълен с крадци и скитници и решително не беше Париж. — Нямам търпение да те видя — додаде, опитвайки се да не мисли за Бил и заминаването му преди час. Би трябвало вече да е стигнал на

летището. Но Мери Стюърт не вярваше, че ще ѝ се обади. Нямаше какво да каже, пък и тя го беше поставила в много неудобно положение с нейния изблик на чувства. Той съвсем ясно бе отправил посланието си.

Междувременно Алиса беше странно замълчала. Майка ѝ дори не бе забелязала.

— Ти вече организираш ли се по малко? — Мери Стюърт я беше помолила да вземе със себе си карти за пътуванията им с кола. Тази част от пътешествието се падаше на Алиса. За останалото се бе погрижил офисът на Бил. — Набави ли карти за морските Алпи? Чух за един страхотен малък хотел близо до Флоренция. — Все още нямаше никакъв звук откъм страната на дъщеря ѝ. — Алиса? Добре ли си? Да не би нещо да не е в ред? — Какво ставаше. Да не би да се е влюбила. Плачеше ли. Но когато проговори, Мери Стюърт разбра, че не плаче. Само сякаш изпитваше някакво неудобство.

— Мамо... имам един проблем...

О, господи!

— Да не си бременна? — Тя беше на близо двадесет години и това щеше да бъде истинско бедствие, пред което Мери Стюърт не би искала да се изправи. Ала ако трябваше, щеше да го преживее заедно с нея.

Но Алиса енергично възрази срещу такова предположение.

— Мамо, за бога! Разбира се, че не!

— Добре, извини ме. Откъде да зная? Тогава какъв е проблемът?

Дъщеря ѝ пое дълбоко въздух и се впусна в един дълъг, сложен разказ, който приличаше на безконечните истории, които разказваше, като беше в трети клас. Накратко, група нейни приятели заминаваха за Холандия и искаха тя да отиде с тях. Някаква рядка възможност, ще пътуват през Швейцария и Германия, ще отседат у приятели или в младежки общежития, после в Италия, където Алиса бе планирала да се срещне с тях по-късно. Но предишната част на пътешествието била току-що уточнена и според нея това бе шансът на живота ѝ.

— Звучи страхотно. Аз обаче все пак още не разбирам проблема?

Алиса въздъхна. Майка ѝ понякога биваше така задръстена, но поне невинаги, както баща ѝ.

— Те тръгват тази седмица. Ще пътуват два месеца, преди да се срещнем в Капри. Аз бих могла да освободя апартамента сега и да

замина с тях, освен ако...

Гласът ѝ се провлече и Мери Стюърт разбра. Тя вече не искаше да пътува с майка си из Европа. Беше до известна степен естествено, но също и огромно разочарование за нея. Това бе всичко, което имаше в момента. Беше се надявала на едно оздравяващо духа пътуване с дъщеря си, с единственото си сега дете.

— Разбирам — рече Мери Стюърт спокойно. — Ти не искаш да пътуваш с мен. — И в миг се сепна от собствените си думи.

— Съвсем не е така, мамо. Аз ще замина с теб, ако ти много искаш. Просто... мислех... това е такава голяма възможност... но каквото ти пожелаеш... — Опитваше се да бъде дипломатична, ала умираше от желание да отиде с приятелите си и Мери Стюърт знаеше, че с тях ще ѝ бъде много по-весело. Не беше честно да я спира.

— Звучи чудесно — каза майка ѝ великодушно. — Мисля, че трябва да го направиш.

— Сериозно ли говориш? Така ли мислиш? Наистина? — Ликуваше като малко дете и скачаше от радост в апартамента си в Париж. — О, мамо, ти си най-добрата. Аз знаех, че ще ме разбереш... но се страхувах, че ще помислиш... че аз... — И тогава Мери Стюърт разбра и нещо повече, ала то не я шокира истински.

— Има ли някой господин, включен в този план? — Бе го доловила в гласа на дъщеря си и се усмихна, макар да изпита също и носталгия.

— Е... може би... но това не е причината, поради която искам да отида с тях. Честно, наистина ще е велико пътуване.

— И ти си страхотно дете и аз те обичам. Дължиш ми едно пътуване през есента. Ще заминем някъде заедно, за няколко дни, преди да тръгнеш за Йейл. Направихме ли сделката?

— Обещавам. — Но Мери Стюърт знаеше, че няма да е същото, тя ще мисли за приятелите си, за започване на учението и за завръщането си у дома. Ще я занимават други неща. Пътуването през Франция и Италия щеше да бъде чудесно за нея, ала обиколката, включваща Холандия заедно с приятели, щеше да е много по-забавна за дъщеря ѝ. А Мери Стюърт никога не се беше колебала да жертва себе си заради децата си.

— Кога тръгваш?

— След два дни, но мога да свърша всичко дотогава.

Те говориха за това как ще изпрати по параход нещата си, за плащанията, които трябва да направи. Мери Стюърт щеше да ѝ преведе пари телеграфически. Каза ѝ с тях да си купи травъл чекове, колко да вземе и разни други подробности по пътуването. И тогава майка ѝ я попита дали все още планира да отиде в Лондон.

— Мисля, че не. Ние въобще няма да ходим в Англия, пък и когато онази вечер говорих с татко, той ми каза, че наистина ще бъде много зает.

Бил избягваше всички, не само жена си, но и дъщеря си. Това никак не успокои Мери Стюърт.

След като свършиха разговора, тя остана загледана навън през прозореца дълго време, наблюдавайки майки и деца да бързат към детската площадка, тичащите деца и седналите по пейките майки, които ги чакаха и си бърбеха. Сега си спомняше онези дни, като че ли бяха вчера. Някои от нейните приятелки ходеха на работа, но тя винаги беше смятала по-важно да бъде вкъщи с децата и имаше късмет, че бе могла да им се посвети изцяло. А сега те си бяха отишли, едното пораснало и тръгнало на пътешествие из Европа с приятели, другото в далечни селения във вечността, където се надяваше един ден да го види отново. Тя вярваше, че това е всичко, за което можеше да се хване в настоящето.

— Грижете се за тях — изпита Мери Стюърт желание да пошепне на майките, които виждаше долу. — Дръжте се близо до тях, докато все още можете. — Всичко беше толкова кратко и в миг свършваше. Както нейният брак. Той също беше свършил. Тя го знаеше със сигурност вече от месеци, но отказваше да се изправи лице в лице с истината, ала когато помисли за начина, по който Бил си бе отишъл, за нещата, които беше оставил неизказани, и за това как се беше извърнал, когато му каза, че го обича, вече у нея не съществуваше никакво съмнение. Дори ѝ липсваше утехата да мисли, че има друга жена. Нямахме никого, бяха той и тя, и фактът, че трагедията ги беше поразила и те не бяха я преживели. Беше животът. Но който и да беше го направил, Мери Стюърт знаеше, че бракът ѝ бе загинал. Всичко, което трябваше да стори, беше да се приспособи. Имаше два месеца да опита да се справи със свободата и да види дали ще ѝ хареса.

Следобед излезе на разходка и размишлява върху всичко това, за пътуването на Алиса с приятелите ѝ, за пребиваването на Бил в Лондон и осъзна, че сега наистина е сама, и без двамата. Тя беше тази, която трябваше да събере счупените парчета, да продължи нататък, да се примири с онова, което Тод беше направил, и да се научи да го преодолява. Таня беше права, не можеше непрестанно да се крие. Може би в края на краищата наистина не бе нейна вината, но дори и да беше, Мери Стюърт не можеше да продължи да носи неговата смърт като покров, който накрая да я убие.

Тя се върна в апартамента и в момента, в който прекрачи прага и остави чантата си, вече знаеше какво трябва да предприеме. Знаеше го от дълго време, но нямаше смелост да го стори. Би предпочела да не го прави сама, ала сега беше моментът. Имаше чувството, че той като че ли я чакаше и одобряваше. Отвори вратата към стаята му и дълго остана така. После дръпна завесите и остави слънчевата светлина да нахлуе. Седна пред бюрото му и взе да отваря чекмеджетата, в началото се почувства като натрапник, който рови из книгата на Тод. Имаше писма и документи от изпити, разни спомени от детството и една стара бележка от Принстън за записването му в стола на колежа. Едно по едно прегледа чекмеджетата и отново, сдържайки сълзите си, отиде в кухнята. Там имаше цял вързоп празни кутии, тя ги отнесе в стаята на Тод и когато започна да ги пълни, се разплака. Прекара часове наред в стаята му и телефонът през всичкото време не иззвъня ни веднъж. Бил не се обади. Предполагаше се, че е кацнал в 2:00 призори лондонско време и е бил в „Кларидж“ към 3:30. Той нямаше представа с какво се занимава тя, а ѝ беше казал да прави каквото иска.

Отне ѝ часове да опакова вещите в стаята и когато приключи, не беше останало нищо. Прибрала беше всичките му дрехи в кашони, запази само няколко много специални неща, като скаутската униформа, която намери скътана в отделен шкаф, любимия му кожен жакет, един пуловер, който тя самата някога му бе оплела. Останалото щеше да бъде раздадено, а книгата и книгите му щеше да прибере в едно помещение в сутерена, което използваша за склад. Всичките му трофеи беше оставила наредени на една полица. За тях искаше да намери подходящо място да ги съхрани. Извадила беше от стаята неговите снимки и ги бе разпръснала из апартамента. Като че ли той внезапно бе споделил нещо с тях, беше им оставил някакъв подарък, още един

спомен. В своята стая беше поставила една особено хубава снимка на четиримата и една на Тод — в спалнята на Алиса. Беше два часа през нощта, когато приключи. Навън беше тъмно, Мери Стюърт стоеше сама в безупречната бяла кухня. Почти го усещаше до себе си, все още можеше да вижда лицето му, очите му, да чува гласа му така ясно. Понякога мислеше, че започва да забравя, но знаеше, че това никога няма да се случи. Тод означаваше за нея далеч повече от всичките му вещи, взети заедно.

Тя вдигна тъмнозелените кувертюри от леглата и ги сложи в килера, за да ги даде на чистене, и намисли да смени пердетата. Не беше забелязала, че бяха избелели. Тъжно беше да се гледа стаята му празна и разбъркана, пълна с кашони, разхвърляни навсякъде. Като че ли той щеше да се пренася някъде. Но Тод отдавна вече си беше отишъл. Тя беше закъсняла с цяла година да му извади вещите. Беше закъсняла с цяла година да му каже „сбогом“, макар че за онова, което беше важно, го беше направила. Той никога нямаше да бъде забравен и нещата никога нямаше вече да са същите. Изглеждаше, че не след дълго Мери Стюърт щеше да опакова всичко от апартамента.

Огледа се още веднъж за последен път и леко затвори вратата. На другия ден щеше да повика хората от „Добра воля“ да вземат пакетите за раздаване и управителя на прислугата — да прибере книгите долу в сутерена. Пристъпвайки бавно към стаята си, тя мислено прекара всичко от изминалата година през съзнанието си, колко далеч бяха отишли и колко самотен беше всеки от тях. Алиса в Европа с приятелите си, Тод ги беше напуснал, Бил щеше да бъде цялото лято в Лондон. А тя тук изхвърляше спомени и оставяше да си отиде по-голямото й дете, първата й рожба. Дълго гледа портрета му в спалнята им. Очите му бяха толкова големи, ясни и усмихнати. Мери Стюърт още можеше да чуе смеха му. „О, хайде мамо... побързай...“ Беше в мокрия си бански костюм в Кейп Код и тракаше със зъби. Беше се престорил, че души сестра си, закачайки се с нея, и след това бе пробягал половината плаж, грабнал горната част на банския й, а Алиса тичаше след него, притиснала до гърдите си един пешкир и пискайки. Като че ли беше преди хиляда години, когато в живота й имаше нещо повече от спомени и само един празен апартамент.

Мери Стюърт остана в леглото часове, лежеше, сънувайки всички тях, Алиса казваше нещо, поклащайки глава, Тод й

благодареше, че му е опаковала нещата. И когато вдигна поглед, видя Бил, как се отдалечава от нея, тя го викаше, но той не се обърна да я погледне, просто продължи да върви.

6.

На връщане към Лос Анджелис Таня не беше сигурна какво ще завари там. Тони беше казал, че се изнася, но винаги съществувахе възможността да не го е направил. Ала щом пристигна, тя провери гардеробите му и се оказа, че са празни. Джийн беше у тях, очаквайки я, старателно приготвила последната информация за нея и поредното писание на таблоидите. Таня отново беше на първите страници и отново историите, съчинени от бодигарда, който съдеше, бяха ужасяващи. Някой им беше казал, че Тони е наел самостоятелен апартамент, но само временно, обясняваше авторът, и бяха поместени нови снимки на него и звездичката, с която излизаше. Този път беше вечерял с нея.

— Добре... добре... — каза Таня на Джийн, изглеждайки уморена. — Зная. Видях. — Беше си взела един брой на летището. — Смятам да отида до Санта Барбара за някой и друг ден. — Нуждаеше се да се махне оттук, от фотографите и от любопитните погледи и празните гардероби. Тя дори нямаше време да тъгува за него, всичко, за което бе в състояние да мисли, беше как да се предпази от медиите.

— Не можете да отидете — заяви Джийн делово, връчвайки ѝ четири листа планирани задачи. — Утре вечер имате благотворителен концерт и репетиции двата дни след това. През уикенда трябва да се срещнете с Бенет за съдебния процес.

— Кажи му, че не мога — рече Таня изтощена. — Нуждая се от два дни почивка. — Тя никога нямаше да пренебрегне благотворителния концерт или репетициите. Но не беше склонна да прекара почивните си дни с Бенет Пиърсън, подготвяйки се за показания под клетва.

— Мисля, че е доста наложително. Вече са ви предвидили за показания в делото, заведено от Лео Търнър, а Бенет каза, че тази сутрин му е телефонира адвокатът на Тони.

— Колко бързо стана наистина — промълви Таня и се отпусна в едно голямо, удобно, облечено в розов сатен кресло в спалнята си. —

Той със сигурност не си е губил времето. — Сякаш три години бяха изчезнали във въздуха само за една нощ и сега те трябваше да се потопят в бизнеса. Понякога тя се чудеше дали с всичко не е така: всичко бе за пари, всичко бе лакомия и бизнес. Агентите, адвокатите, хората, които продаваха разни истории за нея, онези, които искаха да им се плати, за да не я съдят, мнозината, които мислеха, че тя им е длъжна за успеха си, защото бе просперирала, а те не, или по-малко.

— Имам нужда от един ден за себе си — заяви Таня спокойно на секретарката, никой от обкръжението ѝ нямаше представа колко наистина нужно ѝ беше това.

Тя просто не можеше повече така, не бе в състояние да продължи да упорства и да се усмихва, да пее и да работи за всички тях. Понякога имаше чувството, че работи само за да може да им плаща. Вече не ѝ беше останал никакъв живот. Единствено работа и плащане, на кого ли не.

— Той смята, че би могъл да купи Лео за петстотин хиляди — не преставаше да настоява Джийн, а в ръцете си държеше бележки за срещи, изрезки от вестници и пр. Но Таня изглеждаше мрачна, което секретарката не беше забелязала.

— Мамка му на Лео. И можеш да предадеш на Бенет, че съм казала това.

Джийн кимна и продължи, докато на Таня ѝ се искаше подът да се продъни и тя да потъне, ала секретарката не само си стоеше там, но беше и непреклонна.

— Днес се обадиха от „Лос Анджелис Таймс“. Искат да знаят подробности около развода, дали Тони ще настоява за издръжка, споразумение, или и за двете и как вие ще реагирате.

— Запитването от неговия адвокат ли беше, или от вестника? — Таня бе объркана и смутена. Наистина в нейния живот нямаше такова нещо като неприкосновеност или благоприличие, или поне донякъде човечност.

— От вестника и Тони се обади. Той държи да говори с вас за децата.

— Какво за децата? — Тя облегна глава на стола и затвори очи, Джийн седна срещу нея и продължи. Тя никога не се отказваше. Имаше да я информира за още срещи. Един адвокат, един счетоводител, един декоратор, който предполагаше, че Таня ще

пожелае да ремонтира жилището, един архитект, който щеше да ѝ помогне да обзаведе наново кухнята в лятната къща. Всеки очакваше да му платят, да бъде приет и изслушан и ако в един момент някой от тях решеше, че не са задоволени очакванията му, щеше да я съди. Така стояха нещата и Таня го знаеше. И нямаше значение, че адвокатът ѝ ги караше всички да подписват декларации за конфиденциалност, в уверение на това, че няма да продават информация на таблоидите. Защо Тони иска да говори с мен за децата? — попита тя отново, а Джийн разлисти бележника си да провери. Работеше по десет или понякога дванадесет часа на ден. Работата ѝ не беше лека, но бе заплатена добре. И през повечето време беше приятно да се работи за Таня. А Джийн харесваше славата, ходеше на концертите, хората я виждаха със звездата, носеше старите ѝ дрехи и живееше някакъв странен живот в полусянката ѝ. И тя бе искала да пее, ала нямаше глас, късмет, нито талант. Таня имаше всичко това и Джийн беше щастлива просто да бъде край нея.

— Не съм сигурна — отговори тя на въпроса за децата. — Той не каза, но поиска да му се обадите.

Трябваше още половин час да слуша неща, свързани с работата ѝ, и чак накрая Джийн съобщи, че икономката ѝ е оставила вечеря в кухнята. Вместо това Таня си наля чаша вино, прегледа бележките и пое една папка с договори от ръцете на секретарката. Бяха ги оставили адвокатите ѝ, всички бяха от организаторите на концертното ѝ турне. И когато Джийн най-после си тръгна в девет часа, Таня вдигна телефона и се обади на Тони.

— Здравей — каза тя с напълно изтощен глас. Беше прекарала дълъг ден, откакто тръгна от Ню Йорк рано сутринта, и тук я чакаха толкова много неща. На моменти се чудеше дали ще оживее. — Джийн ми предаде, че си искал да ти се обадя.

— Да, исках — рече той, звучеше притеснен и далечен. — Как беше в Ню Йорк?

— Добре, повече или по-малко. Видях се с Мери Стюърт Уокър, заслужаваше си, и с Фелиша Дейвънпорт. Извадиха ми душата на сутрешното интервю и право в лицето ми плиснаха цялата мръсотия от жълтата преса. — Тя беше преживяла подобни мигове и преди, нищо не можеше да я изненада, но все пак мразеше всичко това. — А срещата ми с онзи литератор беше само загуба на време. — Но

слушайки се какво говори, усети, че излиза от релсите. Той повече не се интересуваше от нейния живот. — Тия неща обаче не са важни, нали, точно сега? Или може би само това е останало, само бизнесът?

— Винаги е било така, не мислиш ли? Какво друго имаше, Таня? Освен твоята работа, твоите концерти, твоята кариера, твоите благотворителни изяви, твоите репетиции, твоята музика.

— Така ли го виждаш сега? Мисля, че си пропуснал нещо. Онова, което правехме заедно... пътуванията ни... децата... — В живота им имаше и друго, не само нейната кариера и музиката ѝ. Не беше честно да казва това само за да се оправдае, че я напуска, но тя нямаше желание да спори с него. Не само нейната работа и постоянните ѝ задължения му бяха дошли много. Таня знаеше, че го загубва, защото се чувстваше унижен от писанията на таблоидите. Човек трябваше да има дебела кожа, за да може да обича някого с кариера в шоубизнеса, Тони явно нямаше. — А между другото, какво каза на децата? — Тя се тревожеше за това. Имаше желание да им се обади от Ню Йорк, но не искаше да говори с тях преди баща им.

— Майка им се погрижи вместо мене — каза Тони сърдито. — Показа им всичко, публикувано във вестниците.

— Съжалявам — промълви Таня с искрено смирение. Толкова обидно беше за всички тях, особено за децата.

— Да, и аз — рече той, но не беше искрен. Звучеше повече облекчен, отколкото нещастен. И изведнъж заговори с някакво неудобство. — Всъщност Нанси поиска от мен да разговарям с теб. При всичко, което пишат за нас, тя не мисли, че... смята, че децата... тя не иска да ги излага на твоя стил на живот в момента. — Изплю думите като развалени стриди.

— Моят стил на живот? — Таня беше напълно изумена. — Какъв стил на живот? Какво се е променило от миналата седмица? — И в миг разбра. Нанси беше прочела всички истории, всички обвинения на Лео за нейните сексуални преследвания и това, че се е разхождала гола. — Тони, твоите деца живяха с нас последните три години. Нанесена ли им е била някаква вреда? Извършила ли съм аз нещо нередно? Какво смята тя, че ще правя сега? Би ли могло да бъде различно?

— Аз вече не съм там. Нанси не разбира защо те трябва да останат, при положение че аз съм напуснал. Могат да те посещават, ако и аз съм с тях. — Изрече това, почти задавяйки се, дори той се

чувстваше неудобно от онова, което майка им му бе наредила. — Но тя не иска те да остават там.

— Да ме посещават ли? — Дотам ли бяха стигнали. За развода ли вече преговаряха. И къде бяха адвокатите им.

— Евентуално ще те посетим — отвърна той и щяха да говорят и за други неща, за къщата в Малибу, която бе купила със собствени пари, след като се омъжи за него, но която Тони много обичаше. Той единствен я използваше. Тя никога нямаше време да отиде там. — Сега става дума за Уайоминг.

Последва дълго мълчание от страна на Таня, докато започна да ѝ просветва. Нанси не искаше тя да вземе със себе си в Уайоминг своите заварени деца.

— Това може ли да бъде разисквано? — попита, горчиво разочарована. Щеше да бъде толкова весело и Таня от месеци го очакваше. Сега всичко се беше объркало. Мъжът ѝ я бе оставил, децата бяха задържани при майки си. — Това е страхотно място, Тони. Всеки казва, че е приказно, и на тях много ще им хареса. — И той самият не беше пожелал да отиде. Никой. А тя беше запазила за две седмици една луксозна къща с три спални. — Какво ще правя с резервацията?

— Откажи я. Няма ли да ти върнат сумата?

— Не. Но не това е важното. Аз исках да направя нещо специално и различно за децата.

— Не зависи от мен, Тан — заоправдава се Тони и отново пролича колко му е неудобно. Цялата ситуация беше притеснителна. Той знаеше как очакваше тя това летуване и наистина се чувстваше неловко, още повече че я бе и напуснал. — Нанси казва не, Тан. Направих всичко да я убедя. Вземи със себе си приятелки. Защо не поканиш своята стара приятелка от Ню Йорк Мери Стюърт?

— Благодаря ти за предложението. — Но сега Таня се безпокоеше за нещо друго, много по-важно. — Аз искам да зная всъщност какво става. Ще ми бъде ли разрешено отново да ги виждам? — Тя желаше да го чуе от него. Те нямаха право да ѝ сторят това. И очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Кого? — опитваше се да изглежда разсеян той, макар чудесно да разбираше какво го пита тя. Но не зависеше от него, а от майка им.

— Ти знаеш кого имам предвид, дявол да го вземе, не ми играй игрички. Децата. Ще ми бъде ли позволено да ги виждам?

— Сигурно, аз... сигурен съм, че Нанси... — мъчеше се да увърта той.

— Искам да зная истината. Каква сделка сключи с нея? Ще мога ли да ги виждам? — Таня изрече това, като че ли приказваше на чужд човек или на някого от друга планета. Но той много ясно беше схванал въпроса, просто не знаеше какво да отговори, без да я направи луда.

— Трябва да го отработиш с адвоката си — каза неясно, с надеждата, че няма да му се противопостави.

— Какво, по дяволите, означава това? — Тя му крещеше и бързо изгуби контрол. Изведнъж я обзе паника. Защо винаги всеки беше способен да ѝ отнеме всичко. Парите, които печелеше с толкова труд, репутацията ѝ, сега дори и децата. — Ще ми разрешиш ли да ги виждам, или не? — Таня крещеше, а той се оправдаваше.

— Не зависи от мен, Тан. Ако беше така, ти можеше да ги виждаш по всяко време. От майка им зависи.

— Тази проклетница не дава и пет пари за тях и ти го знаеш. Затова я изостави. — Затова и заради някои други неща, като проблема с пиенето, увлечение по хазарта и за дете беше спала с всеки мъж, когото той познаваше. Неведнъж бе ходил да търси нея и децата във Вегас. Но въпреки това децата му бяха страхотни и Тони знаеше, че Таня бе добра с тях. Искаше да остане като част от живота им и Нанси нямаше право да я спре.

— Просто се посъветвай с адвоката си.

Тя говори още няколко минути и затвори. И закръстосва апартамента като лъв, който търси плячка за вечерята си. Не можеше да повярва, че всичко това се случва с нея. Той я беше оставил, взел децата, неговите деца, беше ѝ изневерил в Палм Спрингс, беше я направил на глупачка в пресата, а сега бившата му жена не ѝ позволяваше да вижда децата. Но когато адвокатът ѝ се обади по-късно вечерта, думите му не звучаха много окуражително, след като Таня му обясни.

— Има нещо, наречено „права на мащеха и пастрок“ — поде Бенет спокойно и Таня започна да намразва гласа му. Винаги едно и също. Обясняваха ѝ какви са нормалните човешки права и какви тези на известните личности и защо те бяха различни. И при смекчаващи вината обстоятелства можеш да разчиташ, че напълно ще ти такват майката. — Но ти трябва да разбереш, Таня — продължи той, —

напоследък в пресата не те обрисуват като Дева Мария при всички обвинения на Лео. Негодникът разказа доста грозни истории и аз предполагам, че бившата жена на Тони не иска децата ѝ да бъдат свидетели на подобно поведение. Мисля, че ако ти застанеш на банката за разпит и нейният адвокат започне да ти задава въпроси, независимо колко си невинна, след като свърши, никой вече няма да даде съгласието си да заведеш децата дори в катедралата „Свети Павел“, камо ли да пребивават в дома ти или да заминат с теб на летуване в Уайоминг. — Когато той каза това, в очите ѝ избликваха сълзи. Бенет нямаше представа колко силно я нарани. — Съжалявам, Таня, но точно така стоят нещата. Мисля, че трябва да се примириш. Поне докато се слегне пушилката около процеса.

— Ами следващият? — попита тя, издухвайки носа си. Вече много добре познаваше сценария.

— Какво следващия път? — Бе успяла да обърка Бенет за миг. — Да няма нов случай? Да не са ти сервирали нещо? — Той не беше чул нищо.

— Не, не са, но съм сигурна, че ще го сторят. Минала е само седмица от последната бомба. Дай ми поне още няколко дни.

— Не бъди толкова цинична — каза адвокатът, ала тя беше права и той го знаеше. В нейното положение беше просто една мишена. Нищо чудно, че Тони я бе напуснал. В момента Таня мразеше своя живот точно толкова, колкото го ненавиждаше и Тони. — Както и да е, да говорим за Лео — продължи Бенет, пренебрегвайки нейното раздражение по повод децата. Той не можеше да направи нищо и не искаше в съда да се разрази спор, който щеше неизбежно да се води пред камери, за това дали Таня имаше, или нямаше навика да ходи гола из къщи пред бодигардовете си, или да спи с треньорите си. Беше сигурен, че всичко е измислица, но каквото и да беше правила, щеше да се стовари върху нея като отмъщение. А тя в края на краищата беше възрастен човек.

— Не искам да говоря за Лео — заяви Таня безцеремонно. Беше нещастна и изморена.

— Той е готов да слезе на четиристотин хиляди и деветдесет, ако го направим веднага. И честно, аз мисля, че трябва да приемеш условието. — Каза го като нещо най-обикновено и тя почти скочи от дивана да се нахвърли върху него.

— Четиристотин и деветдесет хиляди долара? — крещеше му тя, но на него и окото му не мигна. — Ти да не си полудял? Негодникът съчини цялата история, а ние ще му платим половин милион долара за това. Защо просто не участва в някой игрален филм?

— Защото никой не е чувал за него и трябва да работи в четирипет продукции, за да му дадат такава роля. Това ще му отнеме няколко години, ако има късмет. Да нанесе удар по теб за тези пари, е много по-скороستن вариант.

— Това е отвратително. Не мога да повярвам.

— Ако чакаме, може да удвои сумата. Мога ли тази вечер да се обадя на неговия адвокат и да му кажа, че сме съгласни? Бих искал да го обвържа и със спазването на конфиденциалност, разбира се. Адвокатът казва, че той вече разговаря с една от мрежите да направят телевизионен филм.

— О, господи — изстена тя и отново затвори очи. В какъв кошмар живееше. Да, наистина, нищо чудно, че Тони я напусна. Кой би могъл да го обвини. И Таня би искала да изостави всичко, но това беше единственият начин, по който можеше да си изкарва прехраната. — Толкова е гнило, нали? Що за бизнес е това? Как можах да вляза в него и защо останах?

— Би ли искала да видиш данъчните си декларации за миналата година? Може би ще ти донесат някаква дребна утеха — рече той малко заядливо, но тя тъжно поклати глава. Всичко й идваше толкова много. Прекалено много. Никога не бе мислила, че ще живее в такава мръсотия.

— Знаеш ли какво, Бенет — въздъхна Таня, — това не е достатъчно утешително за подобен вид гадост. Тези хора си играят с живота ми. Аз съм тази, за която разказват лъжи. Станала съм просто нещо, разплащателен регистър, предмет. — Всеки, който поискаше допълнителни пари и беше готов да лъже, да я мами или изнудва, можеше да получи каквото си пожелае.

За първи път, слушайки нейните думи, Бенет замълча. Нямахше никакво желание да я притиска, но трябваше.

— Какво да кажа на адвоката на Лео, Тан? Да свършим с това.

Последва дълга, неприятна пауза и тя най-накрая кимна. Знаеше кога е победена.

— Добре — рече дрезгаво, угнетена от всичко. — Кажи му, че ще му платим... на този негодник... — И тогава, опитвайки се да изтласка този ужас от съзнанието си, факта, че току-що беше изсипала на един мъж половин милион долара, за да не разказва порочни лъжи за нея в пресата, тя попита Бенет. — А какво ще стане с Уайоминг? Можеш ли да направиш нещо?

— Какво например? Да го купя за теб ли? — опитваше се да се шегува, за да я извади от мрака, но знаеше, че няма да успее, затова не я упрекна. Труден бизнес беше да си знаменитост, независимо какво мислят хората. Отвън изглежда славно, отвътре бе съсипващо. И беше невъзможно да не се поема лично и да не се приема навътре. Знаменитостите бяха човешки същества все пак.

— Можеш ли да я накараш да се съгласи да взема децата със себе си? Ще съкратя престоя на една седмица, ако това би облекчило нещата... — макар че резервациите ѝ бяха за две.

— Ще опитам, но мисля, че е доста безнадеждно. И мога да се обзаложа, че вестниците ще грабнат новината, че са ти отказали, което не те представя в много добра светлина в морално отношение. И след като притискаме Лео за конфиденциалност, не бих искал отново всичко да се излее в пресата.

— Велико. Благодаря ти — рече тя, опитвайки се да се покаже незасегната, но беше ясно, че е разстроена.

— Съжалявам, Тан — каза той сериозно.

— Сигурно, благодаря. Ще говорим утре. — Таня вече плачеше.

— Аз ще ти се обадя. Трябва да прегледаме договорите за концертното турне. Ще ти позвъня сутринта.

Когато окачи слушалката, сърцето ѝ като че ли замря. Животът ѝ с течение на годините се беше превърнал в мръсотия и само в отделни моменти като този тя го виждаше реално. Защото всички ласкателства, трепети, за които говореха, аплодисментите, концертите, наградите, парите водеха ето до това. Хората да те направят да изглеждаш като проститутка, съпруг, който те напуска, без да погледне назад, и доведени деца, които вече никога да не видиш. Чудо е, че който и да е в Холивуд все още може да държи главата си изправена или да пристъпва нормално.

Таня седеше сама в къщата си в Бел Еър тази нощ, замислена за всичко това и с желание да бе мъртва, но много нещастна и изплашена,

за да посегне на себе си. Помисли си за Ели, за първи път от толкова години, и за сина на Мери Стюърт, Тод. Изглеждаше толкова лесно отървяване, ала всъщност не беше. Бе най-погрешното нещо, което можеше да извърши, и то изискваше някаква особена смесица от страхливост и кураж, които тя не притежаваше.

Седя в дневната до изгрева на слънцето, размишлявайки, желаейки да мрази Тони с цялата си омраза, но установи, че и това не можеше да направи. Нищо не бе в състояние да стори, освен да седи там и да плаче цяла нощ, без да има кой да я чуе. Не знаеше какво да направи с Уайоминг и не я беше грижа сега. Ще накара Джийн да отиде с приятели или с фризьорката си, или Тони с някоя от приятелките си. И тогава се сети, че той заминава за Европа с настоящата си приятелка. Всеки си имаше приятели или деца и живот, и даже почтена репутация. А всичко, което тя притежаваше, бяха куп златни и платинени грамофонни плочи, които висяха по стените, и поредица от награди, наредени на лавица под тях. Но зад това нямаше твърде много. Таня вече не можеше да си представи, че би могла да вярва някому, или да намери мъж, който да изпитва желание да се справи с цялата тази мръсотия около нея. Да се смееше ли, или да плачеш. Беше стигнала до самия връх само за да открие, че там няма нищо, което човек да иска. Легна си, все още мислейки за всичко това и за децата, които вероятно никога нямаше да види, или поне не за повече от няколко минути. Като че ли тя и Тони и неговите деца и животът им беше изчезнал във въздуха, сякаш никога не бе съществувал. Отминал. Като дим... като гигантски блясък... един цял живот в пламъците... с таблоидите, станали подпалвачи.

7.

Когато по-късно през деня Таня се събуди, се усещаше като бита. Почти не беше спала и всичко около уреждането на процеса, новината за децата, завръщането вкъщи и това, че Тони се беше изнесъл, я бе накарало да се чувства изтормозена и съкрушена. Стана от леглото и поглеждайки се в огледалото, зърна лице на махмурлия. Не бе изпила и едно питие предишния ден, а ѝ беше така зле и имаше ужасно главоболие.

— Господи, след всичко това аз ще се нуждая от нова пластична операция — каза на образа си и влезе в банята. Напълни ваната с гореща вода, бавно се потопи в нея и като че ли леко се поотпусна. Същата вечер трябваше да даде благотворителен концерт, а това беше кауза, на която тя много държеше. Следобед имаше малка репетиция, а до обед ѝ предстоеше отново да се впусне във въртележката на неизброимите задължения.

Влезе в кухнята по пеньоар, направи си кафе и посегна към сутрешния вестник. По изключение този път Таня не беше на първа страница, нито нейният вече явно бивш съпруг, или който и да е от служителите ѝ, настоящ или някогашен. Това все пак беше нещо. Тя прехвърли всички страници предпазливо, като че ли очакваше между тях да изскочи някоя тарантула. Единственото, което привлече вниманието ѝ, беше статията за една лекарка в Сан Франциско, на име Зоуи Филипс. Таня я прочете бързо и когато стигна до края, се усмихна. Зоуи, една от нейните другарки по стая в колежа. Разбираше се от очерка, че тя се проявява забележително, което не беше учудващо. Бе положила началото на най-важната клиника за болни от СПИН в града и явно я ръководеше с невероятна гъвкавост в набирането на фондове. Хранеше бездомници, болни от СПИН, подслоняваше ги, лекуваше ги, както и голяма част от по-заможната част от населението, страдащо от тази болест. Статията я представяше като Майка Тереза на Сан Франциско. Таня беше толкова развълнувана от онова, което прочете, че посегна към телефонния указател, намери

номера ѝ и мигом го набра. Не беше говорила с нея от две години, но винаги си разменяха картички за Коледа. Таня знаеше, че е единствената от приятелките, която продължава да поддържа контакт с нея. Мери Стюърт от години бе загубила връзка със Зоуи. Те никога не бяха успели да запълнят получените се между тях разрыв при смъртта на Ели и Мери Стюърт не искаше дори да чуе за нея. Но Таня обичаше и двете и когато една сестра се обади на телефона, тя попита за д-р Филипс.

Отначало сестрата каза, че лекарката в момента назначава лечение и поиска да ѝ предаде съобщение.

— Разбира се — рече Таня, без да се колебае.

— Мога ли да попитам кой се обажда?

— Таня Томас.

Последва пауза. Нормално сестрата би помислила, че това е съвпадение, но лекарката имаше странната склонност да се свързва с прочути личности, които да участват в нейните благотворителни акции или направо да дават пари.

— Самата Таня Томас? — Тя се почувства глупаво от въпроса си.

— Струва ми се, да — засмя се Таня. — Учили сме в един колеж с д-р Филипс — додаде. Интересно беше, че Зоуи никога не беше парадирала с това. За нея значение имаше единствено дружбата им от студентските години.

Сестрата беше истински впечатлена и каза, че ще провери дали д-р Филипс е приключила с процедурата. След минута Таня чу познат глас. Имаше мек, леко гърлен глас и притежаваше сериозност, която се усещаше дори по телефона, но тя боравеше със сериозни неща.

— Тан? — възкликна приглушено. — Това ти ли си? Моите сестри едва не се побъркаха.

— Аз съм. Както чета по вестниците, ти ставаш нещо като д-р Салк^[1]. Била си доста заета явно и забрави да ми изпратиш картичка за миналата Коледа. — Когато говореше с нея, чувстваше, сякаш отново бяха деца. Връщаше я към старите времена, също както Мери Стюърт при срещата им.

— Не съм изпращала никакви картички. Бях твърде заета. Имам си бебе — изрече го тя със същата нежна усмивка. Таня имаше усещането, че я вижда.

— Какво си направила? Омъжила си се? — Тя се съмняваше. Зоуи никога не бе искала да сключва брак. Удовлетворяваше я кариерата ѝ и моногамните връзки, много повече се интересуваше от това да промени курса на медицинската история, отколкото от женитба, винаги е била такава. — Какво чувам? Станала си като останалото буржоазно население? Какво се е случило?

— Не се измъчвай да гадаеш. Аз осинових дете. И не съм омъжена. Не съм се променила чак толкова. Просто наистина бях много заета.

— Колко голямо е бебето? — Приятно беше само да си помисли човек за това и така нехарактерно за Зоуи. Тя никога не бе изненадвала Таня с особени майчински наклонности. Съдейки по възрастта ѝ, трябва да го беше направила на четиридесет и три. Сигурно бе решила да стане майка, преди да бъде много късно, ала интересно защо не бе поискала да забременее.

— Сега тя е на около две години. Появи се почти случайно в живота ми. Майка ѝ беше моя пациентка и за щастие нямаше СПИН, но бе бездомна. Не искаше да задържи Джейд, затова аз пък пожелах. Тя наполовина е корейка. Получи се чудесно. Никога нямаше да мога да намеря време да забременея. — А и никога не беше се обвързвала с някого, с когото би искала да има такава постоянна връзка. Поне не в последните години. Сърцето ѝ беше отдадено на работата и тя бе готова да пожертва всичко за своите пациенти.

— Кога ще я видя? — попита Таня, изпълнена с копнеж. Мислеше за своята приятелка и за малкото корейско момиченце, което бе осиновила. Джейд. Името ѝ хареса, както и Зоуи.

— Ще ти изпратя снимка — каза ѝ Зоуи някак извинително, отвръщайки със знак с ръка на сестрата, която я чакаше на вратата. Сочеше ѝ часовника си и вдигаше пет пръста. Искаше още пет минути да поговори с Таня. Но повече от четиридесет пациенти я чакаха отвън, някои от тях прекалено немощни. Това беше ежедневието за Зоуи. Ала тя можеше да отдели все пак пет минути за миналите времена.

— Предлагам ти по-добър вариант. Какво ще кажеш да дойдете в Уайоминг? — Таня току-що го беше решила, бе моментно хрумване. Какво щеше да бъде, ако Зоуи пристигнеше с Джейд, и Мери Стюърт... но знаеше, че това е глупаво. Мери Стюърт заминаваше с дъщеря си в Европа. — Просто си го помислих. Наех къща в едно

луксозно ранчо за летуване за две седмици през юли и нямам с кого да отида. — Звучеше изморена и изгубена и Зоуи добре я познаваше, за да усети, че нещата не вървят на добре, и на нея ѝ беше мъчно за Таня.

— А съпругът ти?

— Това доказва нещо, в което винаги съм те подозирала. Ти не купуваш бакалски стоки и не четеш таблоиди. — През целия си живот Зоуи е била слаба, обект на завист от страна на всяка жена, която я познаваше, но тя се засмя на коментара на Таня.

— Права си и за двете. Никога нямам време да ям и не чета този боклук, дори и пари да ми даваш.

— Това е успокояващо. Както и да е, да отговоря на въпроса ти, той си отиде. Изнесе се този уикенд, по-точно. И сега бившата му жена не ми позволява да виждам децата му, защото ме съди един бодигард, който ме обвинява, че съм се опитвала да го прелъстя. Всичко всъщност е толкова шибано, не заслужава да се обяснява на рационално мислещо човешко същество. Не си прави труда да си го представяш. Аз не мога, въпреки че живея в тази бъркотия.

Но онова, което Зоуи беше доловила зад думите, бе отчаянието в гласа на приятелката си. Беше наистина дълбоко разстроена.

— Не звучи като да е много забавно. Уайоминг ми изглежда велика идея. Искане ми се да можех да дойда с теб. — Сестрата отново се появи на вратата, ала Зоуи не искаше да прекъсва Таня. Тя явно се нуждаеше от някого, с когото да може да поговори. Зоуи даде знак за още пет минути и сестрата отново изчезна с отчаян вид.

— Не мислиш ли, че би могла да прескочиш, Зоуи, поне само за един уикенд?

— Искане ми се, но трябва да повикам лекар откъм да се грижи за пациентите ми, а те никак не обичат това. Повечето от тях са толкова болни, че искат да са сигурни, че съм тук на разположение.

— Ти никога ли не излизаш в почивка? — каза Таня учудено, не че тя самата го правеше. Но онова, което Таня вършеше, далеч не беше така наложително, както да се грижиш за умиращи пациенти.

— Не много често — призна Зоуи. — Всъщност — додаде извинително — вече трябва да приключваме, иначе ще счупят вратата на кабинета ми и ще ме линчуват. Ще ти се обадя по някое време. Не се оставяй на тези задници, Тан. Те всички са нисши същества и не заслужават внимание.

— Опитвам се да си напомням това през цялото време, ала не е лесно. Някак си винаги печелят, в този град поне или може би в този бизнес.

— Ти не заслужаваш това — каза Зоуи с нежния си глас и Таня за първи път тази сутрин се усмихна широко.

— Благодаря. О, между другото, видях се с Мери Стюърт онзи ден.

— Как е тя? — Зоуи звучеше напрегната, но Таня не обръщаше внимание. Продължаваше да информира едната за другата и обратното през всичките тези години и все още си въобразяваше, че ще ги сблужи отново както в старото време.

— Добре е, горе-долу. Синът ѝ почина миналата година. Мисля, че никой от тях не се е свързал. Точно сега ми се струва, че всичко се е разклатило.

— Предай ѝ моите съболезнования — рече Зоуи тихо, тя наистина ѝ съчувстваше. — От какво почина? Катастрофа?

— Мисля, да — отвърна Таня неясно, не искаше да ѝ казва, че се е самоубил. Знаеше колко болезнено беше това за Мери Стюърт и колко бе наранена. — Учеше в Принстън. Беше на двадесет години.

— Ужасно. — Зоуи толкова често се срещаше със смъртта, но така и не се беше примирила с нея. Това бе поражение, което мразеше. Всеки път, когато изгубваше пациент, се чувстваше измамена.

— Зная, че трябва да свършваме... но помисли за Уайоминг, ако можеш. Ще бъде забавно, нали? — Това беше налудничавата мечта, ала толкова привличаше Таня, а Зоуи се усмихна. За нея не беше дори мечта. Тя не бе ходила на почивка вече единадесет години. — Обади ми се някой ден. — Беше тъжна и самотна и на Зоуи ѝ се прииска да може да се пресегне и да я прегърне. Странно беше, като си помислиш, че човек, който има толкова много, е така уязвим и нещастен. Онези, които не познаваха живота ѝ, не биха могли да повярват какви удари понася Таня и хората като нея и каква цена плаща тя за славата си.

— Ще ти изпратя снимки на Джейд, обещавам ти! — каза Зоуи, преди да затвори, и моментално три сестри нахлуха да ѝ се оплакват от тълпите в чакалнята, но тази, която беше вдигнала телефона, когато Таня се обади, я погледна с учудване.

— Не можеш да повярвам, че наистина е тя. Какво представлява? — Всички питаха това, беше толкова тъп въпрос.

— Таня е една от най-милите жени, които познавам, изключително почитена. Работи къртовски и е толкова талантива, че дори не го подозира. Заслужава много повече, отколкото животът ѝ поднася. Може би някой ден ще го получи — каза Зоуи мъдро, следвайки ги на излизане от кабинета си, но сестрата не можа да я разбере.

— Тя е печелила „Грами“, Академичните награди, има платинени плочи, говори се, че взема десет милиона долара при концертно турне и един милион на всеки концерт. Какво друго би могла да желае.

— Много, Аналий, повярвай ми. Ти и аз получаваме от живота повече, отколкото тя. — Беше сърцераздирателно, че трябваше да се обади на приятелката от колежа, за да намери кой да отиде с нея на летуване. Зоуи имаше поне своето бебе.

— Не разбирам — рече сестрата, поклащайки глава, когато Зоуи изчезна зад вратата на манипулационната. А в Лос Анджелис Таня седеше, вторачена в портрета ѝ във вестника. И тогава, ей така, реши да се обади на Мери Стюърт.

— Здравсти, познай с кого говорих само преди пет минути.

— С президента — закачи я Мери Стюърт, щастлива, че отново чува гласа ѝ. Беше ѝ липсвала през всичкото време, откакто бе отлетяла от Ню Йорк.

— Не. Със Зоуи. Тя ръководи клиника за болни от СПИН в Сан Франциско. В тазсутрешния „Лос Анджелис Таймс“ има голяма статия за нея, освен това си е осиновила дете. Вече е почти на две години, казва се Джейд и е полукорейка.

— Ах, че хубаво — възкликна Мери Стюърт, опитвайки се да звучи благосклонна към своята стара приятелка, но дори и след повече от двадесет години раните още пареха. — Радвам се за нея. Толкова типично за Зоуи, нали? Да осинови, имам предвид, едно азиатче. Тя наистина стана онова, за което е призвана. Не ме изненадва и клиниката ѝ за СПИН. Омъжена ли е?

— Ннне. Мисля, че е по-умна от нас. Бил замина ли за Лондон?

— Вчера. — После внезапно млъкна, замислена за това, което направи през нощта, знаеше, че Таня ще го одобри, колкото и да бе болезнено за нея. — Снощи изнесох нещата на Тод. Струва ми се, че трябваше да го сторя отдавна, но просто не бях готова.

— Не се безпокой. — Таня говореше нежно. — Ти правиш това, което трябва, за да оцелееш. — И тогава ѝ каза, че Нанси не ѝ дава да заведе децата в Уайоминг. Беше горчиво разочарована и Мери Стюърт можеше да го долови по телефона. Знаеше колко много значат тези деца за нея. В известна степен те бяха най-хубавото нещо от брака ѝ.

— Това е гадно — рече тя разчувствана.

— Кое не е? Току-що се съгласих да платя половин милион долара на онзи изнудвач, който продаде своя и моя задник на таблоидите.

— Господи, че е ужасно. Защо толкова много?

— Защото всеки го е страх. Моите адвокати са изплашени от съдебното жури. Мислят, че никога не могат да спечелят подобен процес. Противната страна ще ме изкара чудовище, което се въргала в пари. Няма начин да бъде другояче. *Знаменитост* за тях означава *мръсница* или във всеки случай човек, който заслужава да ръси огромни суми за онези, които или имат по-малко късмет, или са по-малко честни, или са крайно мързеливи. Тази дефиниция трябва да влезе в речника — каза тя, предъвквайки парче препечен хляб, и Мери Стюърт се усмихна. Таня звучеше разстроена, но не така сломена, както би могла да бъде, като се имаше предвид всичко, което ѝ се случваше. Можеше да лежи в леглото, завита презглава, а тя не го правеше. Винаги се показваше доста издръжлива. Мери Стюърт ѝ се възхищаваше за това. Каквото и да ѝ поднесеше животът, тя се съвземаше и отново поемаше пътя си, наранена, одраскана тук и там, но изправена на нозе, с широка усмивка и ведро сърце. — Бил обаждал ли се е, откакто замина? — попита, мислейки за това, което ѝ каза Мери Стюърт. Все още бе странно за нея, че той не иска жена си при себе си в Лондон. А и според Мери Стюърт дори не ѝ изневеряваше. Просто не я искаше.

— Още не. Но вчера позвъни Алиса. Нашето пътуване се отменя.

— Отменя се? — Таня беше слисана. — Какво се случи?

— Тя получи по-добро предложение. Има и някакво момче замесено в тая работа. — Мери Стюърт се усмихна, ала се усещаше, че е разочарована. — Човек не може да пренебрегне това на нейната възраст.

— Нито на моята — засмя се Таня. — И така, къде оставаш ти?

— Добре заседнала на брега, струва ми се. Опитвам се да си представя какво ще правя през следващите два месеца. Говорихме отново, преди да замине, но той е твърд в решението си, че не ме иска там. Смята, че това ще го разсейва. Да ти кажа право, мислех да дойда при теб за няколко дни. Ще отседна в хотел. Ню Йорк е толкова ужасен през юли и август, а тази година ние не уредихме нищо за лятна къща, защото знаехме, че Бил няма да е тук.

— Какво ще кажеш за Уайоминг? — Лицето на Таня светна. Поне половината мечта можеше да се осъществи. Дори и Зоуи да не дойдеше, тя и Мери Стюърт щяха да отидат в Уайоминг за две седмици да си поиграят на каубои. — Тръгваш ли с мен? Имам наета къща в това страхотно ранчо. За него се говори, че е върхът на лукса, стил уестърн, и не виждам как бих могла да отида сама. Ангажирала съм къщата за определено време и днес щях да я отстъпя на секретарката си най-вероятно или на някой друг, с когото работя.

Мери Стюърт гледеше замислено, седнала в кухнята.

— Звучи забавно. Аз нямам нищо друго какво да правя. Не съм сигурна колко добра ездачка съм вече, макар да съм добре подплатена.

— Не ми ги разправяй тия, отслабнала си поне с шест килограма. Но ако въобще не яздим? Кой ще знае? Можем да се любиме на планините и да пием кафе и шампанско или да ходим на лов за каубои.

— О, велико! И веднага ще довтасат журналистите. Не отивам никъде с теб, ако смяташ да разваляш репутацията ми. — Мери Стюърт се задяваше с нея. Много ѝ хареса идеята да замине на ранчо с Таня. Когато преди приятелката ѝ беше споменала за това, тя дори и не се замисли, защото ѝ предстоеше пътуване в Европа с Алиса, а Таня щеше да ходи в Уайоминг с децата на Тони.

— Обещавам. Ще се държа прилично. Само ела. Страшно ще се радвам. — Очите на Таня заблестяха. — Ще дойдеш ли, Стю?

Мери Стюърт се засмя широко, когато чу старото си име от колежа.

— И аз ще се радвам. Кога тръгваме? — Тя имаше пред себе си цяло лято.

— Веднага след Четвърти юли. Върви си купи ботуши. Аз все още нося моите старите.

— Днес следобед ще отида да пазарувам. Как ще стигна дотам? — Тръбваше да направи толкова много неща, да уреди пътуването, да

си потърси каубойски ботуши. Изведнъж отново се почувства като дете, мисълта да прекара две седмици с Таня силно я вълнуваше. Беше точно това, от което се нуждаеше.

— Защо не дойдеш в Лос Анджелис и оттук ще отидем с моя автобус до Джаксън Хоул. Ще стигнем само за два дни. Можем да спим, да се храним, да четем, да гледаме филми, каквото ни хрумне. Моят шофьор никога дори не разговаря с мен. Би могла да правиш каквото си искаш по пътя за Уайоминг. — Таня имаше истински автобус на рок звезда с две огромни всекидневни, скрити легла, мраморна баня и напълно обзаведена кухня. Беше съвършен.

— Ще дойда.

— Ще те взема от летището. — Продиктува ѝ датите и Мери Стюърт грижливо си ги записа. В никакъв случай не беше онова, което бе очаквала да прави, но внезапно усети, че това е нейният билет за свободата.

Веднага щом затвори телефона, изпрати факс на Бил, съобщавайки му, че Алиса е отменила пътуването им и те няма да отидат в Лондон. Вместо това тя и Таня Томас ще прекарат две седмици в Уайоминг и му обеща допълнително да го извести за подробностите. Написа му, че се надява всичко при него да върви добре и че сигурно вече са се настанили в хотела. Също, че тя ще замине за Лос Анджелис следващата седмица, след Четвърти юли, и ще му изпрати факс оттам. Накрая сложи едно *с любов*, но не добави, че ѝ липсва.

След като пусна факса, взе чантата си и се запъти да си купи каубойски ботуши от „Били Мартинс“.

А в Калифорния Таня подкачаше из кухнята като дете, мислейки за пътуването. Тя и Мери Стюърт щяха да прекарат чудесно. Целия ден беше с повишен дух и вечерта на благотворителния концерт изглеждаше великолепно в черната си, обшита с пайети рокля, прилепена към фантастичната ѝ фигура. Мнението на всички беше, че това е най-блестящата ѝ изява.

— Бяхте невероятна — прошепна Джийн, когато Таня слезе от сцената, изтощена, но доволна. Беше чудесна вечер и зрителите се влюбиха в нея. — Вие сте най-добрата! — Многократно я извикваха на бис и плътно я заобикаляха отвсякъде. От множеството се чуваха възторжени писъци, към нея хвърчаха цветя, в ръцете ѝ пъхаха

подаръци, дори нечие бельо полетя във въздуха, но тя се отдръпна. Публиката я обожаваше и докато полицаите я измъкваха от тълпата, Таня си мислеше за безумието на своя живот, за жестокото противоречие, което неизменно съпътства звездата — да бъде страстно обичана и отчаяно мразена.

---

[1] Джонас Едуард Салк (1914) — американски бактериолог, допринесъл за създаването на ваксината срещу полиомиелит (1954). — Б.пр. ↑

8.

Останалата част от деня на Зоуи Филипс, след като Таня ѝ се обади, премина както обикновено, просто излетя, докато тя обикаляше от пациент на пациент. Повечето от тези, които лекуваше, бяха мъже, хомосексуалисти, но в последните години срещаше все повече и жени, и хетеросексуални, заразени по сексуален път, от опиати или чрез кръвопреливане. Ала случаите, които най-много мразеше, а беше имала много такива, бяха децата. Като че ли работеше в някоя от неразвитите страни. Не можеше да им предложи никакво лечение, толкова незначително беше това, което бе в състояние да направи, за да им помогне. Понякога само един жест, едно докосване с ръка, подарък под формата на малко време, миг до леглото им, преди да умрат. Прекарваше неизброими часове, грижейки се за пациентите си. Беше неуморима, от години, още когато първите случаи бяха документирани в началото на осемдесетте. Постепенно СПИН-ът стана нейното наказание, нейната мания, нейната страст.

В края на всеки ден Зоуи беше буквално изцедена от всичката енергия и емоции. Единственото човешко същество, за което все още можеше да помисли, беше дъщеря ѝ. Опитваше се да прекарва повече време с нея, дори понякога си ходеше вкъщи да обядва само за да бъде с детето. Преди я водеше със себе си на работа в кабинета, в едно кошче. Но когато Джейд започна да ходи, стана невъзможно. Зоуи точно се приготвяше да си тръгва в деня, в който Таня се обади, когато при нея дойде Сам Уорнър, единственият по това време неин заместник в лекуването на бедните. Той беше добър лекар и приятен човек. Тя го познаваше от години, бяха приятели от времето на следването си в Медицинския факултет в Станфорд. За известен период бяха дори неразделни. Зоуи винаги бе подозирала, че Сам си пада по нея, но беше прекалено напрегната в работата си, за да го признае, а и той така и не направи по-решителна стъпка. Премести се да живее в Чикаго и те се разделиха, достатъчно дълго, за да може Сам да се ожени и после да се разведе. И когато окончателно се пренесе

обратно в Калифорния, от време на време случайно се срещаха и подновиха старото си приятелство. Но нищо повече от това. Бяха просто приятели и той с голямо желание ѝ помагаше в нейната практика.

— Какво става тук? Не съм те чувал от седмици. — Подаде глава през откренатата врата на кабинета ѝ в момента, когато тя подреждаше преписките си. Приличаше на огромно пухкаво мече за гушкане. Беше висок и широкоплещест, топъл, с буйна кестенява коса и големи кафяви очи и колкото и да се стараше, винаги изглеждаше разрошен. Но Зоуи знаеше, че е великолепен по отношение на пациентите. Беше внимателен към хора от всякакви възрасти и величини и беше единственият професионалист, комуто можеше да се довери. — Ти никога ли не ползваш свободен ден? — попита той със загрижен поглед. Сам изкарваше за прехраната си, работейки като заместващ лекар, нямаше собствена практика. И особено му беше присърце онова, което правеше Зоуи. Тя ръководеше един трудно управляем кораб и той я смяташе за истински голяма специалистка, която в момента се блъскаше в почти невъзможна област.

— Опитвам се да не излизам — отговори му Зоуи. — Пациентите ми не обичат това. — Въпреки че те харесваха Сам, тя считаше за свой дълг да не ги разочарова и изоставя. Грижеше се за тях и понякога ги посещаваше и в домовете им, дори в неделен ден, Сам знаеше това.

— Ти се нуждаеш от почивка — поскара ѝ се той, наблюдавайки я да сваля бялата си престилка и да я хвърля в коша за пране. — Добре е за теб и освен това — той се усмихна към нея — на мен ми трябват парите.

— Мисля, че все още ти дължа от миналия път, Сам. Имам нова счетоводителка, която все още е цяло бедствие. — Усмихна му се. Той винаги е бил невероятно търпелив по отношение на заплащането. В Медицинския факултет беше научила, че е от заможно семейство от Източния бряг и разполага със свои независими средства, но никога не бе говорил за това и нищо около него не издаваше показност. Караше ожулена стара кола, носеше обикновени дрехи, най-вече работни ризи и джинси и чифт стари ботуши, които явно много обичаше, а те изглеждаха, като че ли са минали през десет хиляди каубои.

— Нещо ново тук? — попита той.

Държеше да бъде в течение на нейната практика, за да не се чувства като паднал от небето, когато го повика да я замести. А тя го правеше единствено като беше болна или ѝ се наложи да отиде някъде. Напоследък не беше излизала често. Вечер бе твърде уморена, през деня невъобразимо заета, а и беше много щастлива да остане въкъщи с детето. И когато отиваше понякога на среща, носеше със себе си своя пейджър, за да е в постоянна връзка с пациентите, и ако трябва, излизаше от представление или оставяше недокосната вечерята, за да се озове, където е нужна. Това не я правеше особено очарователна за компания, но пък беше дяволски добра лекарка.

— Нищо кой знае колко ново. — Зоуи си сменяше обувките. — В момента имаме много новопостъпили деца, съвсем малки. — Бяха хванали СПИН още в утробата на майките си.

— Ще се запозная със ситуацията, след като ти си отидеш. — Тя никога нямаше нищо против той да прегледа документацията ѝ. Нямаше тайни от Сам. — Целуни Джейд от мен.

— Благодаря. — Зоуи се усмихна и напусна кабинета. Хвърли бърз поглед към часовника си, беше една от тези редки вечери, когато имаше среща и трябваше да бърза. Но бе вече прекалено късно, шест и четиридесет и пет, а Ричард Франклин щеше да я вземе в седем и половина. Беше известен гръден хирург в Калифорнийския университет и се бяха срещнали преди две години като докладчици на медицинска конференция. Тя беше заинтригувана от естественото съперничество между техните области, той беше подразнен от вниманието, което се отделя в пресата на СПИН-а, изтъквайки факта, че повечето хора умират от рак на гърдата, отколкото от СПИН, и настояваше фондовете за изследвания да бъдат насочени към рака. Беше се водила оживена дискусия по въпроса и това стана база за едно интересно приятелство. През последните две години тя няколко пъти бе излизала с него, най-вече напоследък. Ричард беше великолепен мъж, компанията му ѝ беше приятна, понякога дори повече от това, но не беше човек, в когото да се влюбиш. Имаше други мъже в живота ѝ, които бяха означавали много за нея, ала от дълго време насам никой не я бе заинтригувал истински. Последният мъж, на когото наистина държеше, преди десет години умря от СПИН вследствие преливане на кръв и тогава тя откри клиниката, защото той ѝ остави всичките си пари. После бе срещнала един или двама мъже, към които бе изпитвала

по-специални чувства, но нито един като него, и нито един не я бе накарал да поиска да се омъжи. Със сигурност не и Ричард Франклин.

Тя се прибра вкъщи със своя стар фолксваген фургон. Беше го купила, когато осинови Джейд, и често го използваше да превозва пациенти. Сега ѝ послужи да се прибере у дома колкото може по-бързо. Бе купила една хубава стара къща на Еджууд, близо до болницата на Калифорнийския университет, досами гората. Там ходеше на разходки с дъщеря си и изгледът от дневната ѝ стая беше вълшебен. Имаше гледка към Голдън гейт и Флотския нос на залива. В момента, в който отвори вратата, Джейд нададе възторжен писък.

— Мами!

Зоуи вдигна детето и го задържа, гушнала го до себе си, а то махаше с ръчички и ѝ разказваше нещо за едно куче и един заек, и за стафида, и за детската площадка. Не беше много ясно, но майка ѝ се досещаше.

— Сайче! Сайче! — повтаряше момиченцето и пляскаше с ръчички и Зоуи разбра, че е видяло зайчето на съседите. — Мами, сайче!

— Зная. Може би и ние ще си вземем едно, някой от тези дни. — Тя свали детенцето, което още едва щапукаше, на пода в кухнята и опита от яденето му. Беше хамбургер с ориз, приготвен от датчанката Инге, която пребиваваше у тях на храна и квартира. Не беше божествено, но пълноценно ястие, и Джейд размахваше една шепа сурови моркови, които беше нагризала. Зоуи изтича горе до спалнята си. Искаше възможно най-бързо да се преоблече и след това да прекара няколко минути с Джейд, преди да излезе с Дик Франклин. Точно затова не обичаше вечер да ходи никъде. Не ѝ оставаше абсолютно никакво време за дъщеря ѝ. Но пък нейните излизания и срещи бяха рядкост, както и почивните ѝ дни.

Двадесет минути по-късно тя се върна, облечена в дълга черна пола и бяла дантелена блуза, приличаше на слязла от стар семеен портрет, а дългите ѝ червеникави коси бяха сресани и сплетени отново. Носеше ги на сплетена опашка, както когато беше в колежа.

— Красива мама! — възкликна момиченцето и пак запляска с ръчички, Зоуи се засмя и я привлече в скута си. А беше толкова уморена.

— Благодаря ти, Джейд. Как е днес моето голямо момиче? — попита тя, докато детето се притискаше към нея. Ето в това беше смисълът на живота, а не в блясъка, парите или успехите, и със сигурност не в нещата, за които днес ѝ говори Таня. Същественото в живота, що се отнасяше до Зоуи, бяха здравето и децата и тя никога не изпускаше предвид тяхната важност. Нямахме и как, всеки ден работата ѝ напомняше за това.

Двете с Джейд играеха с някакви големи розови кубчета от „Лего“, когато на вратата се позвъни. Беше Ричард Франклин. Изглеждаше идеално пригладен и освежен. Беше облечен в сив панталон и лятно сако, но тя забеляза, че е поставил скъпа вратовръзка, и както обикновено, на човек му се струваше, сякаш току-що се е подстригвал. Д-р Франклин винаги беше безупречен, като че ли отиваше да изнесе лекция пред най-важните дарители на болницата. Отлично познаваше специалността си и бе невъзможно да не се възхищаваш на знанията му, ако не на подхода му към болните. Той и Зоуи винаги са били крайно различни, но някак си очаровани един от друг.

— Как си тази вечер, д-р Франклин? — попита тя, след като помощницата ѝ го въведе в стаята. Беше се навела на пода и играеше с дъщеря си с кубчетата.

— Впечатлен съм — каза той и изглеждаше едновременно красив и високомерен. У него неизменно имаше нещо арогантно и Зоуи подозираше, че именно това ѝ импонира, изпитваше неудържимото желание да го опитоми. Но досега успяваше да контролира този свой стремеж. — Често ли го правиш? — Дик посочи онова, което тя редеше с Джейд, голяма розова къща от блокове на „Лего“, която момиченцето в миг бутна и разруши.

— Винаги, когато мога — рече Зоуи честно, с пълното съзнание, че това го кара да се чувства неудобно. Отдавна беше ѝ признал, че се чувства неловко с деца. Никога не беше имал свои и подобно на нея и той никога не беше се женил. Твърдеше, че не му се е предоставил случай в подходящото време, но тя усещаше, че в основата си Дик беше твърде егоцентричен. — Искаш ли да поиграеш? — закачи го, ала всъщност не бе в състояние да си го представи на ръце и колене на пода. Можеше да разроши косата си или да развали ръба на панталона си. Знаеше, че повечето от нейните връстници го смятаха за чучело, и

той си беше в известен смисъл, но бе толкова невъобразимо умен и на петдесет и пет години бе изключително привлекателен. Повърхностно погледнато, Ричард Франклин изглеждаше типа мъж, който нейното семейство преди години би одобрило за брак, но родителите ѝ отдавна бяха починали и за нея беше достатъчно екзотично просто да излиза с него.

— Готова ли си? — попита той очакващо, явно не се забавляваше особено, гледайки я как играе с Джейд. Беше му омръзнало за по-малко от минута. Пък и резервацията им в „Булевард“ беше точно за осем часа, а се намираше далечко от Еджууд и бе толкова посещавано, че не обичаха да задържат незаети маси дори и за важни лекари.

— Готова, сър! — рече тя, надявайки към кадифен жакет. Дори и през юни вечерите в Сан Франциско бяха студени, Зоуи изглеждаше много красива, когато отново вдигна Джейд и я целуна.

— Обичам те, мишленце — прошепна тя, потривайки нос в нейното носле, после ѝ дари пеперудена целувка с миглите си по бузката и момиченцето се разсмя. — Ще те видя по-късно. Като каза това, долната устничка на Джейд започна да се издава навън и Зоуи веднага разбра, че следваха сълзи. Тя бързо я подаде на помощницата и махна с ръка точно когато детето наду гайдата, но те бяха вече вън и Инге започна да я залисва. През последната година Зоуи беше станала майсторка по бързото изчезване от къщи.

— Много добре го правиш — каза ѝ той с възхищение. За него беше необичайно да излиза с жени с малки деца. Обикновено предпочиташе партньорки, прекалено ангажирани с кариерата си, за да могат да се омъжват или да имат деца, точно каквато беше Зоуи, когато се срещнаха. И тогава тя го стъписа с осиновяването. Това не беше каквото очакваше от нея и то някак повлия на дружбата им, но Ричард все още я намираше страшно привлекателна и му се искаше да прекарва много повече време с нея. Ала тя беше прекалено заета със своята лекарска практика, сега и с дете, и той правеше каквото му бе възможно и приемаше трохи от трапезата ѝ.

— Не съм те виждал от две седмици — оплака се, като запали своя тъмнозелен ягуар.

— Бях заета — отвърна тя просто. — Имам голям брой тежко болни пациенти. — Изрече го делово. Напоследък беше загубила неколцина и за нея това бе крайно потискащо, защото винаги така се

сближаваше с тях, особено в сетните им мигове, когато всичко е толкова трогателно и патетично.

— И аз имам много болни пациенти — каза той, леко раздражен, поемайки към центъра.

— Да, но ти имаш партньори.

— Вярно е. И ти трябва да помислиш за това. Просто не виждам как се справяш. Ще се разболееш, някой тежък хепатит или нещо лошо, или ще прихванеш СПИН от пациентите си.

— Това вече е приятна мисъл — рече тя, загледана настрани, навън през прозореца.

— Случва се — каза той сериозно, — трябва да мислиш за онова, което вършиш. Няма защо човек да бъде герой или мъченик.

— Аз мисля за всичко и това е мястото, на което принадлежа. Те се нуждаят от мен, Дик.

— Както и всеки друг. Твоята дъщеря. Трябва да имаш повече свободно време за нея. — Беше вторият човек, който тази вечер ѝ го казваше, и Зоуи погледна към него, учудена от думите му. Той обикновено не беше толкова внимателен, толкова загрижен. Макар и да беше лекар, не бе много от типа хора, които проявяват грижа и безпокойство. — Изглеждаш изморена, Зоуи — додаде простичко и потупа ръката ѝ с усмивка. — Една хубава вечеря навън ще ти се отрази добре. Ти вероятно изобщо не ядеш. — Тя дори не можеше да си спомни дали е закувала, или обядвала същия ден, беше опънала всички платна в момента, в който влезе в кабинета си. Повечето от дните ѝ бяха такива.

Но когато пристигнаха в ресторанта, бе склонна да се съгласи с Дик. Беше толкова красив, освежен, масата бе така подканваща, та съжали, че не се вижда с него по-често. Той поръча вино за двамата и решиха да си поделят един агнешки врат, а за десерт взеха суфле. Това беше много далеч от хамбургера вкъщи, който опита от чинийката на Джейд, или студената пица, която намираше в хладилника в кабинета си.

— Чудесно е — каза тя, гледайки го с благодарност.

— Ти ми липсваше. — Той го произнесе нежно и се пресегна да хване ръката ѝ. Но Зоуи не беше в романтично настроение, а и в неговата арогантност винаги имаше нещо, което я възпираше да се влюби, макар физически Ричард да беше привлекателен за нея. Тази

вечер, въпреки светлината на свещите и виното, тя бе склонна да се държи на разстояние.

— Бях заета — обясни своето двуседмично отсъствие.

— Твърде много напоследък. Какво ще кажеш за един уикенд някъде? Наел съм къща в Стинсън Бийч за юли и август. Защо не дойдеш?

Тогава тя му се усмихна. Познаваше го по-добре, отколкото той мислеше.

— С Джейд? — Дик за миг се поколеба и после кимна.

— Ако предпочиташ, но за теб може да е по-добре да се откъснеш малко и от нея.

— Тя ще ми липсва — рече Зоуи и се изсмя сама на себе си. — Точно сега бих била ужасна гостенка, толкова съм уморена, че вероятно ще спя през цялото време.

— Бих могъл да измисля начин да те събудя — каза той, изглеждайки застрашително чувствен, когато вдигна чашата си за здравица и после сръбна от нея.

— Уверена съм, че ще можеш д-р Франклин. — Зоуи отново му се усмихна и разговорът потече в посока болницата, където двамата практикуваха, типичната политика за всички здравни заведения с обучение на студенти, и някои интригуващи слухове. Всеки говореше за своята специалност и той описа една нова техника, усъвършенствана от него, която вече влизаше в учебниците. Беше добър в онова, което вършеше, и не особено скромнен, но Зоуи не обръщаше внимание на това. То правеше разговора завладяващ, а тя обичаше да обсъжда медицински проблеми с него. Въпреки че в подобни ситуации Сам я обвиняваше, че е много едностранчива, казал й бе, че мрази да излиза на вечеря с жени лекарки и да разговаря за трансплантация на черен дроб, дъвчейки спагети. Смяташе, че тя трябва да разшири своя хоризонт, освен това той не можеше да понася Дик Франклин. Намираше го невъзможен и надут.

Зоуи и Дик пиха капучино след суфлето, беше вече единадесет часа и тя не искаше да признае пред него, но беше напълно изтощена. Едва се крепеше будна на масата. Планираше на другата сутрин да направи визитация в седем, което означаваше, че трябва да стане в пет или пет и половина с Джейд. Всяка сутрин ставаше с дъщеря си и си

играеха, докато тръгнаше на работа. Това беше любимото за нея време, да си поиграе със своето бебе.

Но Дик дори и не забеляза колко уморена е тя, когато я остави вкъщи и ѝ напомни отново за уикенд в Стинсън.

— Съобщи ми кога би могла — настоя той, гледайки я с топлина. — Аз съм на твое разположение.

— Трябва първо да уредя с моя заместник, както и да говоря с домашната помощница да остане и в неделя. — Въпреки че ѝ харесваше да го дразни, Зоуи никога не би му натрапила Джейд за един цял уикенд. Тя щеше да го подлуди, макар че беше добро детенце. Той обичаше да слуша класическа музика, да се люби следобед и да дискутира хирургически проблеми с равен, а не да сменя памперси или да бърше изсипан ябълков сок. И Зоуи разбираше това. — Ще видя кога и двамата са свободни и ще ти се обадя. — Седяха в неговата кола пред дома ѝ, той искаше първо да я заведе до своето жилище в Пасифик Хайтс, но забеляза, докато пресичаха града, че тя вече се прозяваше, извини му се, когато минаха покрай дома му, че е толкова лоша компания, и Дик продължи към Еджууд.

— Бедата е в това, че не си — рече нежно, поглеждайки с надежда към нейния дом, ала не беше сигурен как можеха да се справят с помощницата и детето, пък и знаеше, че Зоуи предпочита да ходи при него. — Всеки път, когато те виждам, изпитвам желание да прекарам по-дълго време с теб, но ти винаги си заета. — Имаше предвид живота ѝ въобще. Неговата програма също бе много наситена, с огромен брой пациенти, считан бе за най-известния специалист по рак на гърдата в Университетската болница и въпреки това успяваше да изнася лекции из цялата страна.

— Може би това прави нещата интересни — каза Зоуи с усмивка, наблюдавайки го, разположена удобно в колата. Той беше невероятно безупречен и все пак, макар да ѝ беше много приятна неговата компания, знаеше, че никога не може да го обикне. — Може би, ако прекарвахме повече време заедно, щях да те отегча.

Но той се засмя искрено.

— Не ми се вярва. — Зоуи беше една от жените, които определено предпочиташе, а тя по някакъв начин го измъчваше с напразни надежди, както и в момента. Успяваше да бъде едновременно уязвима и недостижима, силна и нежна и контрастите го възбуждаха

повече, отколкото показваше. — Не бих могъл, предполагам, да те уговоря тази вечер да шокираме домашните ти, нали? — попита с надежда, но Зоуи бавно поклати глава. Тя никога не правеше това. Не и когато помощницата ѝ и детето бяха там, и нямаше да го стори дори и за д-р Франклин.

— Страхувам се, че не, Дик. Съжалявам.

— Не съм изненадан — той се усмихна добродушно, — само разочарован. Добре, върви, погледни календара си и избери една дата за уикенд. Да бъде скоро, моля те.

— Да, сър.

Ричард се качи с нея по стълбите, отключи вратата с нейния ключ и я целуна прилично по устните. Нямаше смисъл да започват нещо, което не можеха да завършат, що се отнасяше до него. А той беше търпелив човек, би могъл да чака седмица или две, докато отново я види, въпреки че предпочиташе да я люби още същата вечер. Но беше разположен да приеме нейните съображения. Тя му благодари за вечерята, Дик си тръгна и веднага щом си отиде, Зоуи бързо се качи в спалнята си, съблече се и се мушна в леглото, без дори да сложи нощница или да измие зъбите си. Беше прекалено уморена, за да прави каквото и да е друго, освен да спи, и спа като умряла до шест часа сутринта.

Джейд беше вече будна, когато отиде при нея да я види, и щастлива играеше с играчките, които иначе бе оставила в креватчето от предната вечер точно за тази цел. Говореше на себе си и тихичко си пееше, но се изправи и изпищя, щом видя майка си.

— Здравей, маймунче — каза Зоуи, като я вдигна от леглото и я взе да смени памперса ѝ. Забеляза, че Джейд тежи май повече от обикновено, а Зоуи беше все още уморена след нощния сън. Това напоследък се случваше все по-често и сега ѝ напомни, че трябва да се обади в лабораторията, когато отиде на работа.

Излезе от къщи в шест и четиридесет и пет и стигна в болницата на Калифорнийския университет в седем часа, за да обходи болните и да бъде в кабинета си в осем и половина, а там вече я чакаха две дузини пациенти. Беше един от най-заетите ѝ дни от месеци насам и не ѝ остана време да се свърже с лабораторията до обед. А когато се обади, те не бяха готови с резултатите и тя изпусна нервите си.

— От две седмици ги чакаме, дявол да го вземе. Не е честно да карате хората толкова дълго да чакат — реагира Зоуи. — Това са ситуации на живот и смърт, не става дума за анализ на урина, за бога! Кога мога да ги имам?

Извиниха ѝ се, че им се била натрупала много работа, и обещаха, ако позвъни към четири часа, да бъдат готови. Тя обаче не беше в състояние да приключи с прегледите и не можа да прекъсне до пет и половина, когато още имаше пациенти отвън. Но искаше да разбере резултатите, преди да приключи работа, и се обади. В лабораторията потършуваха известно време, докато Зоуи изпускаше пламъци и бутна настрани няколко съобщения, и тогава ѝ съобщи:

— Положителни. — Лаборантът го изрече безразлично.

Не беше особено изненадващо. Нейните пациенти показваха непрестанно подобни резултати на теста за СПИН. Затова и идваха при нея.

— Положителни? — рече тя, като че ли никога преди не беше чувала това. — *Положителни!* — Усещаше, сякаш целият свят около нея се разлюля.

— Точно това ви казах — някак с лекота потвърди той. — Изненадва ли ви този път?

Бедата беше, че не я изненадваше. Това обясняваше защо е толкова изморена, така изтощена, изгубеното тегло, диарията, която от време на време имаше, и симптомите, които я тревожеха от шест месеца, от Коледа насам. Резултатите този път бяха за нея и тя знаеше точно кога се е случило. Случайно се беше убола на замърсена игла преди около година, докато вземаше кръвна проба на малко момиченце, което умря преди два месеца, през април.

Благодари на лаборанта и бавно постави слушалката с чувството, че светът току-що е свършил, също както ставаше с нейните пациенти, когато им съобщаваше. Нямахше нищо изтънчено, нищо мило в това, което той каза. Положителни... положителни... тя имаше СПИН... а сега какво щеше да прави с Джейд?... Как щеше да работи? Кой щеше да се грижи за нея, като легне болна?... Какво щеше да прави сега? И докато размишляваше върху размера на бедата, Зоуи бе завладяна от силата на чувствата си. Отначало тя самата го отричаше, но от седмици вече се съмняваше, след като получи смешна язвичка на устната си, която бързо изчезна, ала не и съмненията ѝ. Нейната собствена

медицинска подготовка я беше принудила най-после да се изправи с лице пред истината и поне да се подложи на тест. Беше точно това, което правеше с пациентите си. Нейната загриженост беше достатъчно силна, за да накара да избягва д-р Франклин през последните няколко седмици, макар че тя винаги беше много внимателна с него. Откакто нейният любим бе починал от СПИН преди десет години, неизменно бе вземала всички предпазни мерки и бе предупреждавала за това мъжете в живота си. Бе казала и на Дик и никога не го беше излагала на риск. Но ако щеше да продължи да се вижда с него, Зоуи би следвало да му каже, просто за да знае с какво тя ще трябва да се бори. Нямаше обаче никакво желание да се среща или да говори с Дик. Не можеше да си представи той да се грижи за нея или дори да ѝ съчувства. Беше я предупредил за риска, който поема с нейния вид практика. Беше се случвало на други лекари и ето сега и на нея. Пък и Ричард не мислеше, че си заслужава да се излагаш на опасността.

Той беше учен и двамата със сигурност бяха добри приятели, но не бе такъв тип човек, при когото да отидеш с проблем. С него можеше да излезеш на хубава вечеря. Ала тя беше сигурна, че ще бъде ужасен, когато разбере. И Зоуи знаеше, без дори да мисли върху това, че с техните срещи беше вече свършено. Както и с много други неща, не и с медицинската ѝ кариера засега, може би, но в бъдеще — със сигурност. Тя чувстваше огромна нужда да избухне в плач, ала все още отвън чакаха пациенти да ги приеме. Внезапно Зоуи вече не можеше да мисли както трябва.

— Има ли някой? — Сам Уорнър подаде глава и се стресна, като видя израза ѝ. Изглеждаше, сякаш някой току-що я беше изстрелял от оръдие. И наистина бяха го направили. От голямо оръдие. — Ти добре ли си? Видът ти е ужасен — каза той направо.

— Мисля, че нещо ме гази — рече тя неясно, търсейки да се улови за някакво извинение за пълния си срив. — Простуда, грип... нещо такова.

— Тогава не трябва да си тук — отсече Сам. — Не те гоня от работата ти, но не може да оставим пациентите да хванат нещо от теб, и ти го знаеш.

— Ще си сложа маска — предложи Зоуи, ровейки из бюрото си с треперещи пръсти, и той забеляза как се тресат ръцете ѝ, когато се

опита, без да успее, да я върже. Но не каза нищо. Само се обезпокои. — Аз наистина... добре съм... само... главата ме боли...

— Здравата си загазила — поклати глава Сам, сваляйки стетоскопа от врата ѝ и поставяйки го на бюрото. — Върви си вкъщи. Аз ще прегледам останалите ти пациенти и няма да ми заплащаш. Това е подарък от мен. Някои хора просто не знаят кога да си отидат. — Размаха пръст към нея и почти я избута във от кабинета, ала тя не се възпротиви. Изведнъж сякаш не можеше да мисли, не можеше да диша, не можеше да повярва в това, което чу. Имаше СПИН... СПИН... убиеца, от който умираха всички нейни пациенти... животът ѝ беше свършен. Разбира се, че би могла да живее с подходящи грижи още години, тя знаеше това. Но носеше вируса в кръвта си като снайпер или бомба със закъснител.

— Върви си — беше ѝ казал Сам, — легни си и стой у дома. Ще мина по-късно да проверя как си.

— Няма нужда, добре съм. И благодаря, че ще довършиш прегледите вместо мен.

Чудесен човек беше той и Зоуи беше много привързана към него. Беше невероятно мил към умиращите ѝ пациенти. Чудеше се дали трябва да му каже какво се бе случило, напълно резонно беше да го направи, но тя не искаше никой да знае. Не още. Не докато се наложеше. Дори и Сам. Нито нейните приятели. Никой. Нито пък сестрите от кабинета ѝ. Освен Дик Франклин, разбира се, Зоуи знаеше, че трябва да му каже, че е заразена с вируса на СПИН, въпреки че беше изключително стриктна в предпазването и знаеше, че за него не е имало риск. Не само от етичност искаше да му каже, макар и да не възнамеряваше повече да спи с него. Нямахме друг, с когото да желаше да сподели лошата новина. Така беше и с всичко друго, пазеше го за себе си. Зоуи Филипс не плачеше на никое чуждо рамо.

Но Зоуи плака през целия път до дома в стария фолксваген и когато пристигна, изглеждаше почти толкова съсипана, колкото се и чувстваше. Инге я изгледа шокирана, даже Джейд се втрени в нея за момент.

— Мама тъжна? — попита тя загрижено.

— Мама те обича — отвърна Зоуи, притиснала я до себе си, и си помисли, че тя трябва да бъде много внимателна да не се отдръпне от нея, нито да се приближава прекалено до Джейд без нужда. Чудеше се

дали следва да носи маска и ръкавици вкъщи, но после осъзна, че става смешна и започва да се паникьосва. Беше лекарка и знаеше всичко много добре. Ала все пак сега беше различно. Това бе нейният живот. Беше трудно да бъде обективна или да мисли разумно.

Тя последва съвета на Сам и си легна, а Джейд пропъзля и се промъкна до нея. Зоуи дълго лежа, прегърнала момиченцето. Детето сякаш подушваше, че става нещо много лошо и може да загуби мама. И не „може“, тя щеше да я загуби един ден, напомняше сама на себе си Зоуи, въпросът беше кога, не дали, това ставаше с всеки, носещ вируса на СПИН. Но в нейния случай заради начина, по който го беше хванала, щеше да бъде по-скоро по-рано, отколкото по-късно. Отново я обзе паника, че няма на кого да остави Джейд. Трябваше да обмисли положението и да вземе решение.

Един час по-късно Инге влезе с новината, че д-р Франклин е на телефона. За миг Зоуи се поколеба, но после поклати глава. Помоли я да му каже, че е излязла, и когато Инге се върна, даде на Зоуи един номер в Стинсън бийч. Ала тя не искаше да му съобщи по телефона, вече беше решила да му изпрати бележка. Така щеше да бъде по-лесно. Съвестта ѝ беше чиста, защото винаги бе била изключително внимателна, винаги, и знаеше, че не го е излагала на риск. Въпреки това чувстваше, че трябва да му каже, надяваше се, че може да му се довери и той няма да разпространи вестта. Медицинската общност беше толкова малка и клюкарска, Зоуи просто не искаше все още да знаят, макар че в даден момент, предполагаше тя, когато се разболееше наистина, всеки щеше да разбере. Ако имаше късмет, това нямаше да трае дълго. А междувременно Зоуи не желаше Дик Франклин да уведомява всекиго. Не искаше колегите ѝ да говорят и шушукат за нея. Не е работа на никого от тях, че тя има СПИН. Но въпреки че не чувстваше Дик много близък, смяташе, че няма избор и се налага да му каже истината. И всъщност в желанието да ѝ олекне, следобед му написа кратко писмо. Съобщаваше само това, което трябва, че пробата ѝ е положителна и че счита, че е добре той да знае, напомняйки му, че те никога не бяха рискували. Също и че се нуждае известно време да бъде сама и че най-разумното засега е двамата да си продължат всеки по своя път. Тя го освобождаваше много благородно, добронамерено и

прочитайки отново бележката си, се зачуди дали въобще ще ѝ позвъни, след като я получи. Дик Франклин беше интересен и интелигентен, но никога не бе бил особено сърдечен. Не можеше да си представи той да ѝ предложи каквато и да е утеха или дори само да се обажда да я пита как е, камо ли да поиска да знае би ли могъл да ѝ помогне за Джейд. Беше точно партньор за вечеря, компания за театър или опера, или уикенд само за възрастни, човек за добри, приятни времена, не за лоши. Но тя нямаше никакви очаквания спрямо него. Единственото, което искаше, беше да не казва никому в Университетската болница. Изглеждаше много малко това, което искаше от него.

След като му написа писмото, Зоуи отново си легна и се сгушиха двете с дъщеричката ѝ. След малко, когато дойде и взе Джейд да ѝ даде вечеря, Инге загрижено изгледа своята работодателка. Никога не беше я виждала толкова безжизнена и унила, а Зоуи никога не беше се чувствала така съкрушена както сега, освен може би, когато приятелят ѝ беше починал. Не се чувстваше болна, тя беше ужасена и всичко, което ѝ се искаше да направи, бе да изтича и да се скрие, да покрие главата си със завивките, да се вкопчи в някого, но нямаше за кого да се улови.

Не си направи труда да запали лампата, навън все още беше светло, макар и да бе паднал лек здрач. Слушаше Джейд как си играе с Инге в съседната стая, как домашната помощница я храни. И при тези успокоителни звуци Зоуи задряма и спа, докато чу някой до нея да говори. Отвори очи и беше изненадана да види Сам Уорнър.

— Как се чувстваш? — попита той нежно и тя осъзна, че никога не му е била така благодарна както в този миг. Разбра защо нейните пациенти толкова много го обичат. Имаше добро сърце и приятни маниери. Понякога това беше по-важно, отколкото да си лекар.

— Добре съм — каза Зоуи честно. — Беше, за момента, но бе така изплашена, че почти се разболя, и се сърдеше на себе си, че е толкова покъртена.

— Не, не си — рече той без церемонии. Седна внимателно на леглото ѝ и я погледна, проверявайки очите и цвета ѝ, без да я докосва, и беше озадачен. — Нямаш температура, а изглеждаш като парцал. — Струваше му се ужасно разстроена и тогава му мина една мисъл и реши да я попита. — Възможно ли е да си бременна? — В отговор Зоуи се засмя. Ако беше, щеше да е толкова лесно и такова щастие.

— Страхувам се, че не съм — каза тъжно, — но това е приятна мисъл. Почти ми се иска да бях.

— Ще бъда щастлив да си предложи услугите, ако това ще те развесели.

Тя се засмя и той се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Зоуи, съзнавам, че звучи, като че ли си търся работа, но не е така. — Отново му се усмихна, защото знаеше колко зает бе сега като заместник на други лекари. Много бяха онези, които го канеха, така че Сам нямаше нужда от нейната практика. — Детенце, потребна ти е почивка. Не зная какво те безпокои — беше започнал да мисли, че е по-скоро емоционално, отколкото физическо неразположение, — но е ясно, че ти трябва почивка, откъсване от работата. Ти не можеш непрестанно да раздаваш четиристотин процента от себе си и да не дадеш по някоя и друга жертва. Защо не се опиташ да се махнеш за известно време? — Зоуи се сети за поканата на д-р Франклин за Стинсън, която ѝ отправи предишната вечер, ала това сега беше неуместно, пък и тя не искаше. Но също така добре разбираше какво ѝ говори Сам. Наложително бе да направи нещо за себе си. И ако щеше да се бори за своя живот, трябваше да опита да го продължи. Сега това може би означаваше да излезе в почивка и да укрепи силите си.

— Ще си помисля.

— Не, ти няма да се стърпиш, познавам те. Ще се върнеш и ще обикаляш болните от седем часа сутринта още утре. Защо не ме оставиш да правя поне това вместо теб няколко дни, а ти като цивилизован човек да идваш в кабинета си в девет. — Предложението беше много изкушаващо и тя не знаеше какво да му отговори. Ако не друго, щеше да бъде благодарна само за една нощ да я отмени, да може да се наспи, да обмисли нещата и да се съвземе.

— Би ли ме заместил тази вечер и утре сутринта? — попита Зоуи, отново усещайки се изтощена. Не беше сигурна дали се дължеше на болестта, или беше просто емоционално изцедена от потвърждението, че я носи в себе си.

— Ще направя всичко, което поискаш — усмихна се той мило, сърцето ѝ се разтвори за него и Зоуи се почувства изкушена да му каже какво е открила току-що. Но на този етап не искаше да се доверява никому, дори и на Сам. По-късно тя ще се нуждае от него. В даден момент ще се наложи да стесни своята практика, възможно е дори за

известно време той да работи заедно с нея, ала беше твърде рано да го пита, и мисълта за това я гнетеше.

— Наистина оценявам жеста ти — продължи тихо, докато Сам се изправяше.

— А сега престани да говориш и поспи. Ще се обадя в болницата вместо теб. Утре сигурно ще се почувстваш бомба, като се събудиш, но не искам да те виждам там. И помисли за това, защо да не дойдеш към десет часа?

— Ти ще ме направиш мързелива, Сам — каза тя, облягайки се назад на възглавницата, а той спря, излизайки, на вратата.

— Мисля, че никой не може да го направи. — Усмихна й се отдалеч. Имаше много неща, които би искал да й каже, за уважението, за приятелството, за работните отношения, които поддържаха, но никога не намираше случай да й говори за това. Изпитваше желание да я покани да излязат заедно, още откакто се беше върнал в Сан Франциско, ала Зоуи винаги поддържаеше дистанция. А и един-два пъти я беше виждал със знатния д-р Франклин. Не мислеше, че между тях има нещо сериозно, но и не считаше за уместно да пита. Въпреки отдавнашното им приятелство тя държеше на неприкосновеността на своя личен живот. Все пак за него беше трудно да не отговори на нейната топлина и състрадание. Възхищаваше й се много повече, отколкото показваше, и за нея би направил всичко.

— Благодаря ти, Сам — каза тя, той й махна с ръка и затвори вратата зад себе си.

Дълго време след това Зоуи остана да лежи, потънала в мисли. Имаше толкова много неща, за които трябваше да мисли, за своята практика, за дъщеря си, за здравето си, за тяхното бъдеще. Всичко пробягваше стремително в ума й и когато отново затвори очи, потъна като в мъгла. И както лежеше така, внезапно се сети за Таня. Точно това бе нещото, което би препоръчала на свой пациент, и размисляйки отново, реши да приложи собствения си добър съвет и й се обади.

Погледна в своя телефонен указател и набра номера. За минута Зоуи помисли, че не си е вкъщи, и тогава, на четвъртото позвъняване, Таня отговори. Беше задъхана и като фон се чуваше музика. Бе сама по това време в дома си и правеше упражнения край басейна.

— Ало? — Прозвуча точно както в колежа, странно е как някои неща между тях изобщо не се променяха, а други прекалено много.

— Тани? — Гласът на Зоуи беше мек, уморен и раним и за миг ѝ се прииска да потъне в прегръдката ѝ и да се удави в сълзи. Но се насили да бъде твърда, докато разговаря с нея, и Таня въобще не усети колко съсипана е приятелката ѝ, нито че има проблем.

— Не мислех, че ще ми позвъниш толкова скоро. — Таня беше изненадана, ала доволна да я чуе. Бяха говорили едва предишния ден след две дълги години. — Какво има?

— Нещо налудничаво се случи днес. — Действително много налудничаво, но тя преглътна мъчително. — Един лекар тук, който ме замества понякога, ме изритва от клиниката за няколко дни. Каза, че се нуждаел от работа.

— Ти сериозно ли говориш? — Таня беше стресната, все още не разбираше защо Зоуи ѝ се обажда.

— Аз съм... и си мислех... пътуването, за което ти говореше... Уайоминг... не предполагам, че... не бих искала да се натрапвам или нещо такова... имаш ли вече с кого да отидеш? Аз просто си мислех...

Таня в миг разбра причината за нейното позвъняване, а това беше свършената възможност да бъдат заедно. Но ако Зоуи знаеше, че с тях ще дойде и Мери Стюърт, може би щеше да се откаже. Имаше достатъчно време да им го обясни, веднъж да отиде там, нещата между тях щяха да се оправят.

— Не, заминавам — излъга тя. Набързо ѝ съобщи всички подробности и ѝ предложи да отлети направо за Джаксън Хоул. Ако я поканеше в Лос Анджелис да пътува с тях с колата до Уайоминг, вероятно Мери Стюърт нямаше да се качи в автобуса. Тя беше сигурна, че веднъж стигнали в ранчото, ще бъде една чудесна среща. Но преди това не искаше да предостави на нито една от тях възможността да промени решението си.

— Аз все пак ще мога да дойда само за една седмица — каза Зоуи твърдо. Вече беше взела да изпада в паника при мисълта да си остави практиката. Но това беше нещо, което сега щеше да започне да прави, ако искаше да си поддържа здравето. Във всеки случай една седмица беше достатъчно дълго време.

— Много добре. Може пък да те уговорим и за още една, когато стигнем там — рече Таня щастлива. Тя не можеше да си представи нищо по-хубаво от ваканция с двете си стари приятелки от колежа.

— Ти не си водиш гадже, нали? — попита Зоуи, дочула първото лице множествено число, и когато Таня отвърна отрицателно, тя помисли, че *ние* е просто начин на изразяване. Въобще не ѝ идваше наум, че може да е поканила Мери Стюърт.

— А бебето? — сети се в миг Таня. Щеше да уреди нещата и за нея. Зоуи се замисли един дълъг момент и поклати глава.

— Не смятам, че ще я взема, Тан. Тя наистина е много малка. Няма да може да се порадва на всичко там на тази възраст, а за мен може би ще е добре да се откъсна малко от ежедневието. — Макар че Зоуи съвсем не искаше да е така. Тя ненавиждаше необходимостта да остави детето и пациентите си.

— Ти все пак си добре, нали? — Издайнически нотки в гласа на Зоуи обезпокоиха Таня, но не беше нещо, в което трябваше да слага пръста си, и приятелката ѝ продължи да настоява, че проблем няма. Ала начинът, по който звучеше, събуди у Таня един смътен спомен отпреди много години, когато Зоуи беше в беда или разстроена от нещо подобно на Ели. Но толкова отдавна не бяха се срещали, Таня не искаше да настоява или да я кори, че я лъже.

— Добре съм — увери я отново Зоуи. — Нямам търпение да се видим.

Тя беше добра ездачка, добра приятелка и с малко късмет, мислеше си Таня, още първата вечер Зоуи и Мери Стюърт щяха да са заключили мир и трите щяха, както едно време, да бъдат заедно.

— Ще се видим в ранчото — каза Таня за довиждане. Толкова беше щастлива, че Зоуи ѝ се обади.

— Доскоро — усмихна се Зоуи, обърна се в леглото и затвори телефона. Толкова нехарактерно за нея беше да изостави всичко, особено практиката си, и въпреки това тя знаеше, че трябва да го направи. Щеше да стори всичко, което може, за да продължи живота си. За нея той беше ценен и преди, но с малката Джейд, за която трябваше да мисли, стана още по-ценен. И като знаеше с какво ѝ се налага сега да се бори, пътуването до Уайоминг изведнъж придоби особена важност.

9.

През следващата седмица Сам работи със Зоуи по няколко часа на ден, за да се запознае лично с настоящите ѝ пациенти. Много от тях познаваше, тъй като понякога вечер я заместваше. Но когато прочете текущите досиета на най-тежко болните, беше изумен от големия им брой. Имаше, грубо пресметнато, около петдесет вече на границата на болестта и в кабинета ѝ всеки ден пристигаха нови и нови, а нерядко и нощем.

Биваха довеждани от приятели, от роднини или просто от хора, които бяха чули за това, което тя прави. Всички те бяха много болни, някои бяха заразени с вируса на СПИН, други не. Зоуи полагаше грижи за всички и за Сам най-трогателна бе картината с децата. Имаше толкова много мънички създания, болни от СПИН. Това караше човек да бъде благодарен за всяко здраво дете, което среща. Сам знаеше защо Зоуи така трепереше над Джейд. Тя беше наистина забележително детенце и напълно здраво.

— Не мога да повярвам, че можеш да преглеждаш толкова голям брой пациенти всеки ден — отбеляза пред нея Сам един следобед, — това е нечовешко. Нищо чудно, че си толкова изморена.

Щеше да бъде така лесно точно в този момент да му каже, че има СПИН. Но това не беше негов проблем, нито негова работа. Тя вече бе решила, че няма да превръща състоянието си в товар за никого друго, освен за нея самата, докато можеше да удържи. Планираше да спести пари, за да наеме медицинска сестра, ако някога се стигнеше дотам. Единственият истински проблем за Зоуи беше Джейд и какво щеше да стане с нея след смъртта ѝ. Беше ужасно да се мисли така, но тя не биваше да бяга от реалността. Нещо в нея се противеше на такива мисли, ала дълбоко в себе си Зоуи бе вече приела съдбата си. Изглеждаше невероятен край за една бляскава кариера и ако се оставеше на подобни мисли, трябваше непрестанно да разсъждава за лошия си късмет и зла орис, а тя наистина не желаше да го прави. Искаше да се порадва на живота, който ѝ оставаше. Знаеше, че може да

е години, дори десетилетие, макар и да не се случваше често, но с някои ставаше и така и Зоуи трябваше да стори всичко, за да бъде една от тях. Пътуването до Уайоминг беше чудесна възможност, почивката, природата, височината, въздухът, наред с утехата да се види със старата си приятелка Таня.

— Какво ще кажеш за този? — Сам прекъсна мислите ѝ, показвайки ѝ едно досие.

Беше на много болен млад човек. Бе вече навлязъл в последната фаза на деменция вследствие СПИН-а и Зоуи не вярваше, че ще издържи дълго. Той храбро се беше борил с месеци и сега тя нямаше какво повече да направи за него, освен да се грижи да облекчи сетните му мигове и да утешава любимата му. Посещаваше го всеки ден. Обясни всичко това на Сам и той поклати глава. Нейната практика беше най-неортодоксалната, на която се бе натъквал, но със сигурност и най-творческата по отношение на начина на лечение, и Сам беше дълбоко развълнуван от състраданието, което тя проявяваше. Зоуи не оставяше и един непреобърнат камък в издирването на нови антибиотици, медикаменти, начини за лекуване на инфекции и болки и даже нехарактерни цялостни системи на лечение. Правеше всичко, за да се пребори с болестта, до самия горчив край, и да успокоява пациентите.

— Някой ден ще имаме късмет — рече тя тъжно. Но не навреме за всички. Включително и за самата нея.

— Мисля, че за тях е щастие, че са те намерили — каза той, гледайки я с нарастващо възхищение. Винаги я беше харесвал толкова много, а сега още повече. Зоуи беше всичко, което трябваше да бъде един лекар, не само специалист, но и човек. Мислеше си дали това ѝ поведение имаше нещо общо с нейния любим, починал от СПИН преди години. Чудеше се също дали тя след това е обиквала някого и смяташе, че не е. Със сигурност не и д-р Франклин. Сам много би искал да можеше да бъде по-близък с нея. Тя винаги е била открита спрямо него, приятелски настроена, но никога не бе почувствал от нейна страна порив за по-голяма близост извън дружбата и професионалното сътрудничество.

А особено напоследък Зоуи не можеше да си позволи да бъде близка с когото и да било. Внимаваше много да спазва безопасна дистанция между себе си и останалия свят и Сам, когото познаваше

още от Медицинския факултет. Не желаше да заблуждава никого, нито него, нито някой друг. Искаше на всеки да бъде ясно, че тя не е на разположение като жена, само като лекар. Струваше ѝ се единственият честен начин да се справя с положението си. Дори мислеше да си купи някоя евтина венчална халка, но си налагаше да не мисли за самотния път, който поемаше.

Ала както работеха по последните досиета, Сам хвърли поглед към нея и си помисли дали да не я покани да излязат на вечеря. Имаха да говорят още много, а той не бързаше да се прибира вкъщи.

— Ще ми се удаде ли да те склоня да хапнем, докато приключим? Бихме могли да отидем на спагети някъде наоколо или може да предпочиташ нещо друго — попита, почти изгубил дъх и усещайки се в глупаво положение. Тя го караше да се чувства като дете понякога, което не му бе неприятно. Допадеше му всичко у нея. И с годините бе започнал да ѝ се възхищава и да я харесва още повече.

— Звучи добре — каза Зоуи, без да осъзнава, че той я намира още по-привлекателна. Беше имала желанието тя да го изведе някъде, да му благодари за това, че ѝ дава възможност да замине и да прекара истинска ваканция. Чувстваше се малко виновна, че оставя Джейд, но той ѝ беше обещал, че ще наглежда и нея и ще наминава да види как се справя Инге.

— Ти си наистина фул сървис доктор на повикване — закачи го Зоуи, като се вмъкваше в сепарето в един малък италиански ресторант в Ъпър Хейт.

Тя от години имаше навика да идва тук. Беше спокойно място, храната беше добра и това бе първият път от студентството им насам, когато двамата седяха един срещу друг, вечеряха и си говореха. Смяха се, като си спомниха колко отдавна беше. Въпреки че пътищата им през последните осемнадесет години редовно се пресичаха, те никога не бяха имали време само за себе си да са заедно, винаги работеха.

И двамата поръчаха равиоли, той ѝ предложи вино, но тя отказа, и после отново заговориха за работа. Бяха към средата на вечерята, когато Сам погледна към нея с момчешката си усмивка, очите му излъчваха нещо много топло и приятелско и я накара да се почувства изненадващо леко, приятно ѝ бе да бъде с него повече от друг път.

— Ти нищо друго ли не правиш, освен да работиш? — попита я той нежно. Възхищаваше ѝ се, ала я и съжаляваше. Зоуи се раздаваше

така щедро за толкова хора и Сам от първа ръка знаеше, колко изтощително е това. Но, изглежда, нямаше никой, който да прави нещо за самата нея. Той не можеше да си представи тя да получава някакво успокоение от връзката си с Дик Франклин или някой като него.

— Не и напоследък — отговори му, — като изключим Джейд. — И тогава Сам запита нещо друго.

— Била ли си някога омъжена? — Не допускаше и когато тя поклати отрицателно глава, разбра, че е бил прав.

— Никога. — Зоуи ни най-малко не изглеждаше обезпокоена от това. Чувстваше се удобно с живота си, какъвто бе, щастлива с дъщеря си. Животът ѝ изглеждаше пълноценен.

Но Сам беше любопитен.

— А защо не? Ако нямаш нищо против, че те питам?

Тя се усмихна. Нямаше, естествено. Освен що се отнасяше до болестта ѝ, нямаше тайни от него.

— Аз никога наистина не съм искала, когато бях млада. Единственият човек, за когото може би бих се омъжила, умря преди повече от десет години. Заразиха го със СПИН при преливане на кръв. Благодарение на него създадох тази клиника. Той правеше изследвания и беше великолепен. На четиридесет и две години го оперираха и му поставиха байпас и по-късно това го уби. Не живя и година след кръвопреливането. Мислех да мина и аз към изследователска работа заедно с него. Винаги са ме интригували неразрешените мистерии и неясните болести. И тогава на дневен ред дойде СПИН-ът и аз се захванах с лечението, а не с изследвания.

— Щеше да бъде голяма загуба за много хора, ако се бе заловила с нещо друго — каза той нежно, така и мислеше. Тя беше фантастичен лекар. Беше чул и за лекаря, който бе починал, но от други хора. Наблюдаваше я, докато му говореше. Изглеждаше тъжна, ала не съсипана, и Сам усети, че се е свързала, макар да не бе намерила никой друг, който да означава толкова много за нея. — Преди СПИН-а бях твърде ангажирана с детския диабет. По свой начин той е също бич, въпреки че получава много по-малко внимание.

— Аз също винаги много съм се интересувал от това заболяване. Но, струва ми се, съм нещо като боклукчия, прескачам от кабинет на кабинет, събирам частици от информация и решения на проблеми, правя каквото мога и продължавам нататък. Това може би звучи

безотговорно, ала никога не съм искал да имам своя собствена практика. Свързано е с ужасно много бумащина и ненужни правила и спънки, които нямат нищо общо с медицината и пациентите. Аз обичам да върша самата лекарска работа, да не губя време за договори, осигуровки, да се безпокоя за имуществото, както е при установената система. Може би още не съм дораснал. Очаквам това да стане, все си мисля, че някой ден ще поискам да се обвържа с група лекари и да се присъединя към техния кабинет, но не се решавам. Онова, което виждам у повечето от тях, напълно ме отблъсква, засега ме задоволява заместването, както го правя с теб. По този начин имам възможност да върша най-добрата работа.

Тя се усмихна на думите му. Напомняха ѝ философията на лекарите от спешно отделение. Те искаха да работят с пациентите, а не с бумагите, или с ръководството, или с проблемите. Но в нейния случай щеше да ѝ липсва трайният контакт с болните.

— Моите пациенти те обичат. Ти вършиш голямо дело. И аз не мога да те упрекна, че се опитваш да избегнеш целия боклук, който съпътства редовната практика. На мен наистина ми е трудно без партньори, работата е толкова много. Но и аз предпочитам да си спестя главоболията, разправиите, дребните зависти и всичко останало. Когато Адам почина, стана възможно създаването на клиника, каквато желяех. Ала все още е ужасно тежко без нужната подходяща помощ. — Тя му се усмихваше отново, а той се чудеше доколко ли е ангажирана с Дик Франклин, но не смееше да я попита.

— Ти смяташе ли да се омъжиш за Адам, преди да се разболееш? — Беше любопитен да знае всичко за нея, за тях, за бебето, което беше осиновила, и защо се чувстваше така добре сама. Беше интригуваща жена.

— Не наистина... Мисля, че с времето може би щяхме да се оженим, но не говорехме за това. Той беше женен преди и имаше деца. А аз бях ангажирана със създаване на практика като интернист. Тогава работех заедно с двама други лекари, после ги напуснах, когато основах клиниката. Никога не съм се чувствала задължена да се омъжа или да бъда с някого завинаги. Ние се виждахме често и бяхме много близки, ала никога не сме живели наистина заедно, освен когато той умираше. Аз взех три месеца отпуска и се грижех за него. Беше много тъжно. — Но тя явно вече се беше примирила с това. Бе сериозна, ала

не потънала в мъка. Беше минало много време от смъртта му и толкова неща се бяха случили междувременно. Зоуи все още се виждаше с децата му от време на време, но не беше близка с тях, едва след като Джейд се роди, разбра истински изключителната радост да имаш дете. Сам я попита и за това и тя му разказа как се е случило. Майката на Джейд била деветнадесетгодишна, неомъжена и нямала желание да задържи детето. И семейството ѝ отказало да я прибере вкъщи, когато разбрали, че бебето е от азиатски произход.

— Тя е най-великото нещо, което някога се е случвало с мен — рече Зоуи простиичко. И тогава пое инициативата. — А ти какво ще кажеш за себе си? — Знаеше, че е бил женен за кратко време в Чикаго. — Какво стана с твоя брак? — Бяха си изгубили следите по време на стажовете и докато Сам се върне в Сан Франциско, женитбата му беше останала далеч назад в живота му и той много малко говореше за нея. Рядкост беше в ежедневието на Сам и Зоуи да прекарат една такава вечер, не в работа, а просто говорейки си.

— Бракът ми продължи две нещастни години, докато трая стажът ми — обясни той замислен. — Бедното дете, аз никога не можех да бъда с нея. Ти знаеш как е. Тя мразеше такъв живот. Казваше, че никога вече няма да се обвърже с лекар. Но е генетично обречена. Баща ѝ беше голям гръден хирург в Грос Пойнт, брат ѝ е спортен лекар в Чикаго и след мен тя се ожени за специалист по пластична хирургия. Има три деца и живее в Милуоки и мисля, че е много щастлива. Не съм я виждал от години. Когато дойдох в Калифорния, няколко години живях с една жена, но нито един от двамата ни не се интересуваше от женитба. И двамата бяхме имали вече опит в това и не бяхме още готови за нова крачка в тази посока. Ти всъщност ми приличаш на нея. Тя е малко нещо като светец, подобно на теб. Истински се нуждаеше да направи нещо различно и все ме убеждаваше да я подкрепя. Накрая направи каквото трябваше и ме остави. Сега е практикуваща медицинска сестра в една колония за прокажени в Ботсвана.

Зоуи смътно си спомни, че беше чувала нещо такова, но то бе, преди Сам да стане неин заместник и тя никога не беше се срещала с тази жена.

— Ау, това е сериозно! — Гледаше го замаяна от онова, което чуваше. — И не можа да те уговори да отидеш с нея? — За Зоуи имаше

нещо привличащо в подобно начинание, но не и за Сам, който поклати глава с вид на ужасен.

— Решително не. — Той се усмихна широко. — Независимо колко я обичах. Аз мразя змии, мразя буболечки, никога не съм бил бойскаут, за мен лагерите на палатки и в спални чували са истинско мъчение. Положително не съм създаден за живот в служба на обитателите на джунглата. Обичам хубавото си легло през нощта, добрата вечеря, топлия ресторант, чашата вино и най-дивата растителност, която бих искал да гледам, е в парка на Голдън гейт през уикенда. Рейчъл идва тук веднъж в годината и аз още съм луд по нея, но сега сме само приятели. Тя живее с шефа на колонията за прокажени и имат дете. Обича Африка и все ми повтаря, че не зная какво губя.

— Като нямаш деца, или като не живееш там? — Зоуи се смееше, ала беше голяма история.

— И двете. Казва, че никога няма да остави Африка. Но човек не знае. Ситуацията там в политическо отношение става твърде опасна. Със сигурност не е за мен. Тя е храбро момиче и направи точно каквото трябва. Замина преди пет години и не знам, времето просто отлетя. Аз съм на четиридесет и шест и струва ми се, просто съм забравил да се оженя.

— И аз — смееше се Зоуи, — родителите ми се побъркаха от това. Но през последните години умряха и двамата и вече няма кой да ми пуска подобна муха. — А сега вече знаеше, че със сигурност няма да се омъжи.

Ала говорейки за собствения си живот, Сам изведнъж се почувства по-храбър.

— А д-р Франклин? — Трепна нервно, но беше любопитен. Тя решително не излъчваше флуиди, които да подсказват, че е отворена за предложения. Той искаше да знае дали това е заради д-р Франклин, или имаше други причини, може би някой, за когото не подозираше. Трудно беше да се повярва, че жена като Зоуи държеше само на своята практика и детето си.

— За Дик ли? — попита Зоуи и погледна озадачена. — Ние сме добри приятели. Това е всичко. Той е интересен мъж — додаде мило, но Сам гледаше дълбоко в очите ѝ, дирейки истината.

— Ти не си склонна много-много да споделяш, нали? — попита и Зоуи му се засмя.

— Какво точно искаш да знаеш, д-р Уорнър? Колко е сериозно ли? Не е. Всъщност аз вече няма да се виждам с него, не възнамерявам...

В гласа ѝ прозвуча много твърда нотка, която го стресна. Той не можеше да разбере какво се крие зад думите ѝ. Но в това имаше някакво послание за този, който искаше да слуша.

— Да не смяташ да постъпиш в манастир по някое време, скоро? — подразни я Сам. — Или ще бъдеш независима?

Тя изведнъж се засмя вътре в себе си. Това беше съвсем ново за нея и си помисли, че може да научи доста от своите пациенти. Как се справят те? Какво казват? Знаеше, че мнозина заявяват, че имат СПИН, преди да започнат връзка с някого, но Зоуи не желаше и това да прави. Искаше просто да остане насаме със себе си, да се радва на живота с Джейд. Щеше да бъде различно, ако вече имаше някой в живота ѝ, но след като нямаше, вратите бяха затворени оттук насетне.

— Нямам време за никаква връзка — каза тя съвсем простишко и той се изненада.

Начинът, по който го изрече, бе така категоричен и толкова не ѝ подходеше. Зоуи беше толкова сърдечен човек и бе истинско похабяване жена като нея да живее без мъж. Това наистина обезпокои Сам.

— Да не искаш да ми кажеш, че си взела съзнателно решение в този смисъл, на твоята възраст? — Беше ужасен от перспективата.

— Повече или по-малко. — Тя не искаше да навлиза по-дълбоко в подобен разговор, стигаха до опасни води, което тя не желаше да допуска. Но той беше настоятелен. — Аз не мога да дам никому нищо, Сам, твърде съм заета с пациентите и с дъщеря си. — Това беше извинение, ала той усети, че тя наистина мисли така.

— Зоуи, това са глупости — каза твърдо, — не си права да смяташ, че не можеш да дадеш никому нищо. В живота има нещо повече от това да се отдадеш само на работата си и на детето. — Чудеше се защо е така решена да остане сама, дали още тъгуваше по някогашния си любим, в което той се съмняваше, след като знаеше, че е излизала с д-р Франклин. Но защо да не се обвързва с никого? Защо се криеше? Не можеше да бъде толкова обсебена от детето и работата

или беше, наистина ли? — Твърде млада си, за да хлопнеш завинаги вратите за евентуална връзка в живота си, Зоуи — Сам беше непреклонен, — трябва да го премислиш. — Изпита чувство за лична загуба, докато я гледаше и осъзнаваше, че е решена да го направи.

Тя се усмихваше, но не бе развълнувана от думите му.

— Като че ли слушам баща си. Той ми разправяше, че прекалено образованите жени плашат мъжете и че правя голяма грешка, като постъпвам в Станфорд. Колеж, как да е, ама медицински факултет беше вече прекалено. Казваше ми, че ако искам да се посветя на медицината, трябва да отида в училище за милосърдни сестри и така да му спестя много пари. — Разказвайки това, тя се смееше, а Сам поклати глава.

Той познаваше добре хората като нея. Цялото семейство бяха лекари, включително и майка му.

— Ами ти наистина е трябвало да постъпиш в училище за медицински сестри, ако фактът, че си станала лекарка, те е довел до такова тъпо решение. Зоуи, това е истинска глупост. — Мислеше си, че може би е имала лоши преживявания, например била е изнасилвана или Франклин е направил нещо, с което я е огорчил, и то беше за нея още прясна рана, или скришом бе свързана с някого, дали пък не с женен мъж. А може би много мило му казваше, че не се интересува от него, в което не му се щеше да вярва. Иначе просто не можеше да разбере.

Тогава тя смени темата и той се почувства още по-обезпокоен. Откри, че двамата имат много повече общи неща, отколкото беше мислил: хора, планове, възгледи за медицината и страст към нея. И още по-лошо, осъзна, че Зоуи го привлича по-силно, отколкото бе подозирал до момента. Притежаваше невероятно чувство за хумор и бърз ум. Беше пътувала много и у нея имаше нещо истинско и честно, казваше нещата каквито са, прецизно анализираше ситуациите и с голяма любов говореше за пациентите си. Беше първата жена от дълго време, която направо го подлудяваше, и Сам отчаяно искаше да излиза с нея. От години го привличаше, но той все се колебаеше да направи някаква стъпка, и сега, след като вечеря с нея и разговаряха по разни въпроси, напълно му замая главата. А и още повече го измъчваше с твърдата си решимост да няма връзка с никого и с отказа си да дискутира това с него. Той чувстваше, че има друга причина, може би

отношения с човек, когото пазеше в тайна, и колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че може да е някой женен мъж. Ала на него тя би могла да каже. Всичко в живота ѝ като че ли подсказваше подобно заключение: фактът, че посвещава толкова много време на работата, няма желание да се омъжва, явно е обвързана, но не иска да го признае. А Сам бе натъжен от онова, което долови.

Зоуи, наблюдавайки го, докато се хранеха, и после, като си говореха, пиейки капучино, също осъзна, че го харесва. Беше точно това, на което винаги бе приличал, едно пухкаво мече, интелигентно и мило, някой, на когото можеш да разчиташ. И обичаше нейната клиника колкото и тя самата. Намираше делото ѝ невероятно, грандиозна стъпка и открито ѝ се възхищаваше.

— Мисля, че от всичко, дето съм виждал, това, което ти правиш, ми допада най-много и най-високо го ценя. Наистина ми харесва начинът, по който работиш с пациентите си, особено грижите по домовете им.

— Това беше най-тежкото в началото, да намеря хората, на които мога да се доверя, без постоянно да ги проверявам. Аз ги държа непрекъснато под наблюдение, те все още има какво да научават. Пациентите също поемат голяма част от отговорността.

Много от любимите на нейните болни или семействата им се грижеха за тях почти без професионална помощ до самия край, когато получаваха подкрепа от групи, обхождащи домовете. Да умреш от СПИН, не беше лесно нещо.

Те поговориха още малко върху това, какво ще иска Зоуи от него да прави, докато я няма, и Сам, слушайки я, се усмихна. Знаеше, че ѝ е трудно да ги остави, а искаше да я увери отново, че пациентите ѝ са в сигурни ръце, и тя му вярваше.

— Сега кажи ми за Уайоминг — попита той весело при втората чаша капучино. Но долови, че Зоуи има вид на изтощена. Напоследък няколко пъти забелязваше колко уморена изглежда, ала не беше се замислял много върху това. Работата така я изцеждаше, та не беше за учудване, че е така бледа, тази вечер за първи път му направи впечатление, че е леко измършавяла. Очевидно се нуждаеше от почивка и той се радваше, че тя се съгласи да замине. — С кого отиваш в Уайоминг? Няма да си на палатка, нали? — попита, за момент обзет от лудото желание да тръгне с нея.

Зоуи се засмя на въпроса му.

— Не мисля. Ще бъда с една стара приятелка от колежа. Тя е невъобразима. Не съм я виждала от доста време, преди няколко дни ми позвъни и ме покани. В началото ѝ отказах, но когато се почувствах така скапана, реших да приема. Повярвай ми, като познавам приятелката си, надали ще сме на палатка. По-разглезена е и от мен. — Зоуи също не беше привърженичка на подобен тип романтика. Както Сам, и тя не обичаше буболечките, змиите и разни други пълзящи. — Живее в Лос Анджелис и съм сигурна, че отиваме в някакво приказно холивудско ранчо, ако би могла да намери такова.

— Коя е тя? — попита Сам най-непринудено, когато келнерката донесе сметката и той извади портфейла си. — Лекарка ли е?

Преди да отговори, Зоуи се усмихна.

— Не съвсем. Тя е певица. Приятелки сме още от училище и така и не се промени, просто да не повярваш. Медиите ѝ създават толкова неприятности, това наистина не е честно. Направо не ми се иска да казвам на хората коя е, веднага те заливат с милион неправилни заключения и определения за нея.

— Аз съм силно заинтригуван — каза той, гледайки Зоуи, докато келнерката прибираше парите. Беше омаян от дълбоките зелени очи и всичко, което съзираше там. — И така, коя е тя?

— Таня Томас — изрече Зоуи спокойно. За нея беше само едно име, за всеки друг беше живот, изтъкан от сензационна слава, милион лъжи, бе златен глас, хиляди доловени образи, легенда и Сам реагира като всички останали. Очите му се разшириха, устната му се отпусна, после се засмя, чувствайки се глуповато.

— Не мога да повярвам. Ти я познаваш?

— Тя беше най-добрата ми приятелка в колежа. Бяхме в една стая. Обичам я повече от всяка друга приятелка, която съм имала — каза Зоуи спокойно. — Не се виждаме много, но когато ни се удаде да сме заедно, всичко е както преди. Учудващо е, независимо какво се случва с всяка от нас, нищо помежду ни не се променя. Тя е забележителна жена.

— Наистина съм впечатлен. — Не можеше да не го каже и така беше. — Зная, че звучи тъпо, но винаги ме удивлява, че някой познава такива личности, че може да бъде край тях, да седне на пица, на кафе с

тях, че като всички нас те си мият косите и обличат пижами. Трудно е да мислиш за тях като за действителни хора.

— Тя много е страдала от това. Разбирам, че отново се развежда. Мисля, че е невъзможно да има нормален живот при цялото напрежение, в което живее. Омъжи се за един наистина добър човек, когато свършихме колежа, нейния любим от гимназията, но само за година тя стигна до върха, получи златна плоча, направи кариера и навярно това разби брака ѝ. Бедният Боби Джоу, за него беше като удар, както и за самата Таня. След това се омъжи за един истински боклук, неин импресарио. Той я запрати в още по-големи висини, което можеше да се предвиди, ала доста злоупотреби с нея. Смятам, че е типично за тези среди, но я направи нещастна. А преди три години сключи брак с един мъж в Лос Анджелис, който май се занимава с недвижимо имущество. Надявах се, че с него ще провърви, но не, разделят се и той не ѝ позволява да заведе децата му в Уайоминг, както беше предвидено, и тя бе наела къща в това луксозно ранчо и сега ме кани да отида с нея. — В устата на Зоуи всичко това звучеше съвсем обикновено и на него му стана забавно.

— Щастливка! — възкликна. — Какво забавление!

— Да, срещата с Таня ще бъде най-голямото ми забавление. Никоя от нас не си пада много по конете — засмя се тя. — Всъщност всичко, което ми се иска да направя, е да спя цялата седмица.

— Може да ти се отрази добре — каза той, гледайки я загрижен. — Ти си добре, Зоуи, нали? Изглеждаш изморена и знам, че миналата седмица не беше съвсем във форма. Наистина мисля, че се преуморяваш. — Изрече го много нежно и тя се трогна. Толкова беше свикнала да се грижи за други хора и когато някой проявяваше грижа към нея, ѝ се струваше изненадващо.

— Добре съм, честно! — Но се чудеше какво ли е забелязал той. И дали не изглеждаше болна. Беше уморена, ала не се виждаше променена, взирайки се в огледалото. Нямахме язвички, нито никакви други признаци, които да показват, че е заразена със СПИН, а Зоуи знаеше, че може да е така още дълго време, или пък изведнъж да се появят. Най-големият риск за нея беше евентуална инфекция. Беше наясно какво да прави, за да се предпази, и щеше да внимава. — Много мило е, че се интересуваш — промълви тя. И се изненада,

когато той протегна ръката си и пое нейната. Не беше очаквала това от него.

— Ти значиш много за мен. Имам желание да ти помогна, но повечето време си доста упорита. — Начинът, по който ѝ го каза, я накара да погледне в очите му. Те бяха тъмнокафяви и безкрайно ласкави.

— Благодаря ти, Сам... — Чувствайки да я залива вълна от емоции, отмести погледа си настрани и малко по-късно измъкна ръката си от неговата. Повече от всякога знаеше, че не бива да се поддава. Независимо колко мил и привличащ бе той, не трябваше да го прави.

С Дик беше толкова лесно, когато излизаха. Те бяха само приятели и ако понякога отиваха малко по-далеч в отношенията си, нямаше никаква вреда. Тя не си правеше илюзии за това как той ѝ чувства. Просто се нуждаеше от време на време от една удобна приятелка, от някой, който да отиде с него на театър, на симфоничен концерт, на балет или на скъпа вечеря. Но не искаше от нея нищо повече от онова, което тя желаше да даде. В действителност, ако му беше дала повече, щеше да го изплаши. Дик знаеше точно докъде иска да стигне с нея и винаги беше внимателен в спазването на дистанцията. И дори да би искала сериозна връзка, в действителност не бе имало от години никой, който да е подхождал към нея по този начин, и беше по-лесно да избягва евтините имитации. А сега, когато целият ѝ живот се беше променил, бе такъв лош късмет да открие, че Сам Уорнър е може би толкова важен за нея. Така и не беше разбрала колко задълбочен е той, колко мил, колко състрадателен, колко в съзвучие с това, което тя прави. Беше го мислила само за добър лекар, добър приятел. Сега осъзна, че у нея има нещо повече спрямо него, а нямаше право да го прояви. Вратата към тази част от живота ѝ беше вече затворена, завинаги. Какво би могла да даде на когото и да е занапред? Няколко месеца? Няколко години? Дори да бяха пет или десет, нямаше да е честно спрямо другия. И неизменно съществуваше потенциален риск да му предаде болестта. Тя беше изживяла всичко това с Адам. Не можеше да го стори другиму. Особено пък на Сам. За нищо на света не би му позволила да се приближи до нея. Те бяха колеги и приятели и нищо повече, на абсолютно никаква цена Зоуи нямаше да го допусне отвъд границите, които си бе поставила, и той го усети. Това го натъжи, когато напуснаха ресторанта. Чувстваше, че тя

се отдръпва от него. Не знаеше защо, но това не му хареса, и правилно беше доловил, че не е в състояние да направи нищо.

Когато седнаха в колата му, Сам я изгледа продължително.

— Тази вечер беше великолепна за мен — каза той искрено и тя кимна с глава.

— И за мен, Сам.

— И искам да прекараш много добре в Уайоминг — продължи, загледан в очите ѝ, а Зоуи почувства, че му четете мислите, и не желаше да го прави. Тя не би допуснала той да разкрие сърцето си пред нея или да поиска това от нея, или още по-лошо, да настоява да му каже защо не би могла. Никой нямаше право да го знае.

— Благодаря ти, че ще ме заместиш — рече Зоуи. — Беше истинско облекчение да говорят за работата, а не за чувствата си. Тя усещаше, че със Сам е на опасна почва, и взряна в сакото му от туид и сивото поло, трябваше да се насили да не се почувства силно привлечена от него.

— Знаеш ли, аз ще те замествам по всяко време — отвърна той и още не запалваше колата. Имаше нещо, което желаше да ѝ каже, но не знаеше как да го направи. — Искам да разговарям с теб, когато се върнеш — додаде, а тя не се осмели да го попита защо. Внезапно се изплаши, че след всичкото това време той изведнъж ще започне да настоява. Не беше честно да се случи точно сега. Много лошо беше, че двамата не бяха открили по-рано взаимното привличане, съществуващо между тях. Тя беше напълно сляпа за това, което той чувстваше, до такава степен, че ѝ бе убегнало колко привлекателен е Сам. — Струва ми се, че нещо, за което загатнахме тази вечер, заслужава по-задълбочен разговор — каза той съвсем решително и смело.

— Не мисля, че е много добра идея — заяви Зоуи спокойно, бавно вдигайки поглед към него. В очите ѝ бе стаена мъката на цял един живот и му костваше невероятно усилие да се възпре да не обгърне раменете ѝ с ръка, но знаеше, че поне засега това не беше нещо, което тя иска. — Има неща, които е по-добре да останат неизречени, Сам.

— Не съм съгласен с теб — възрази той и погледът му я пронизваше, умолявайки я да го изслуша. — Ти си храбра жена. Аз съм наблюдавал как гледаш смъртта в очите и ѝ се противопоставяш.

Ти не можеш да бъдеш страхлива по отношение на собствения си живот. — Странно беше, че Сам говори така за нея, и за миг Зоуи изпадна в паника. Но знаеше, че няма как да е открил тайната ѝ. Резултатите от лабораторията не носеха име, само номер.

— Аз не мисля, че проявявам страх спрямо собствения си живот — отрони тя тъжно. — Направила съм някакъв избор, който смятам, че е правилен за мен, не от боязън, а от мъдрост.

— Това са глупости — отсече той, навеждайки се опасно близо до нея, и Зоуи се дръпна и обърна глава към прозореца.

— Сам, недей... не мога. — В очите ѝ имаше сълзи, но той не ги видя.

— Каж ми само едно нещо — умоляваше я, загледан направо пред себе си. Всичко, което желаше, беше да я грабне в ръцете си и да я нацелува, ала от уважение към нея и щурите ѝ идеи не го направи. — Има ли някой друг? Честно, искам да зная.

Тя дълго се колеба. Това беше съвършеният изход. Просто трябваше да му каже, че е ангажирана с друг, но беше твърде честен човек, за да го стори. Дори не беше си купила венчалния пръстен, както възнамеряваше. Поклати глава и отново го погледна.

— Не, няма, ала това не променя нищо. Ти трябва да разбереш. Аз мога да бъда твоя приятелка, но повече от това не мога да дам на никого. Толкова е просто.

— Не разбирам — упорстваше той, опитвайки се да не прозвучи сърдит или обезсърчен. Ала беше много объркан от думите ѝ. — Аз не искам от теб да се обвързваш с мен. Просто те моля да бъдеш отворена за живот, това е всичко. Ако аз не ти допадам, ако няма нищо друго, което би искала да откриеш в мен, е, разбирам те, но ти продължаваш да ми разправяш, че вратата към тази част от живота ти е затворена. Ето кое не разбирам. Това човекът, който умря ли е? Все още за него ли тъгуваш? — Единадесет години след смъртта му подобно нещо му изглеждаше нерезонно, но кой беше той да решава?

Тя отново поклати глава.

— Не, не е. Аз се примирих със смъртта на Адам много отдавна. Сам, повярвай ми, нека бъдем приятели. Освен това — Зоуи му се усмихна мило и докосна ръката му — не е лесно да се живее с мен.

— Наистина не е — възкликна той и запали колата. Тя напълно го беше измъчила с напразни надежди, а Сам не бе очаквал това.

Привличаше го от години, но той сдържаше чувствата си и от дълго време поддържаша едно леко приятелство. Никога не беше очаквал да бъде напълно завладян от нея и в този миг да разбере, че вратата, зад която тя се крие, е заключена и запечатана завинаги. Самата мисъл за това го подлудяваше. И карайки към дома ѝ, току поглеждаше към нея, Зоуи беше така спокойна и красива, изглеждаше дори лъчезарна, седнала до него. Беше като млада светица и той откриваше какъв забележителен дух притежава тя. Сам продължаваше да си напомня, че човек не може да има в живота всичко, което му се иска, но го намираще невероятно несправедливо по отношение на Зоуи. Когато стигнаха до дома ѝ, той ѝ отвори вратата на колата и тя му заприлича на изоставено дете, дори ръката ѝ в неговата, докато ѝ помагаше да слезе, беше сякаш на дете.

— Опитай се малко да напълнееш — каза той със загрижен поглед, — имаш нужда от това.

— Да, докторе — рече тя и вдигна към него очи, изпълнени с нежност. Почти ѝ се искаше да можеха нещата да бъдат различни. — Прекарах чудесно. Каня те да вечеряш заедно с Джейд и мен, когато се върна. Правя знаменит хотдог.

— Може би аз бих могъл да изведа вас двете на вечеря — усмихна се Сам, обзет от желание да я измъкне от нейната крепост. Тя явно се криеше. Той не знаеше защо, но го виждаше в очите ѝ, и колкото и да се опитваше, не можеше да стигне до нея. Ала разбираше, че беше изплашена.

— Прекарах много приятно, Сам. Благодаря ти.

— И аз, Зоуи... и прости ми, ако бях много настоятелен. — Страхуваше се, че може да я е тласнал да се спотаи още по-дълбоко.

— Няма нищо. Разбирам те. — Зоуи разбираше повече, отколкото искаше, беше поласкана и трогната, но не помръдна. Собственото ѝ решение беше непоклатимо.

— Аз не съм сигурен, че разбираш. Не съм сигурен дали и аз разбирам — каза той тъжно. — Отдавна исках да направя това. Още в Медицинския факултет. Може би просто чаках твърде дълго. — Застанал до нея, изглеждаше нещастен.

— Не се безпокой за това, Сам. Всичко е наред — отвърна тя и потупа ръката му и той бавно я поведе към вратата. Там му се искаше да я целуне. На другия ден нямаше да ходи в клиниката, но Зоуи

знаеше, че ще го види, преди да тръгне. Ако не друго, биха могли поне от време на време да работят заедно.

— Ще те видя след няколко дни — рече Сам и целуна върха на косата ѝ. Докато тя отваряше вратата, той бързо изтича надолу по стъпалата и до колата спря, съпровождайки я с поглед. Зоуи се обърна и очите им се срещнаха за последен път, тя му махна с ръка и влезе вътре. Миг след това чу колата да потегля, а вътре в нея Сам беше като замаян от силата на чувството си. Вечерта съвсем не бе това, което той очакваше. Нито Зоуи. И въпреки всичко, което изпитваше към нея и старото им приятелство, повече от всякога тя беше за него една загадка.

10.

В деня, в който заминаваше от Ню Йорк, Мери Стюърт застана за последен път в дневната и огледа апартамента. Завесите бяха спуснати, охладителната инсталация спряна и жилището бавно започваше да се затопля. През последната седмица беше минала силна гореща вълна. Тя разговаря с Алиса в Холандия предната вечер, прекарвала фантастично с петима приятели и Мери Стюърт заподозря, че дъщеря ѝ наистина има своя първи сериозен роман. Радваше се за нея, но ѝ стана и малко тъжно, че беше изпуснала възможността да пътуват заедно из Европа.

Говори на няколко пъти и с Бил. Той много работеше и доста се стресна, когато Мери Стюърт му каза, че заминава за Уайоминг. Не можеше да разбере защо и изрази мнението, че може би тя трябва да отиде в Мартас Винярд или в Хамптън при техни приятели, както беше направила на Четвърти юли. Той никога истински не беше одобрявал дружбата ѝ с Таня Томас. И не виждаше защо трябва да ходи на луксозно ранчо за езда. Никога не бе мислил, че съпругата му има специален афинитет към конете. Той каза много неща, които преди години щяха да я накарат да обмисли отново, но този път не ѝ подействаха. Тя искаше да прекара две седмици на ранчото с Таня. Искеше да бъде с приятелката си, да гледа с нея планините, когато се събуди сутрин. Внезапно осъзна, че трябва да се махне и да преоцени живота си, и ако той не разбираше това, си оставаше негов проблем. Беше отишъл в Лондон за два месеца и не я искаше със себе си и сега нямаше право да я кара да се чувства неудобно от онова, което прави. Бил се беше отказал от това право в момента, в който ѝ бе заявил, че не я иска със себе си в Лондон. Беше се отказал от много неща през тази година, нарочно и изцяло, и тя възнамеряваше сериозно да размисли върху всичко това. Не можеше да си представи да възобновят отношенията си такива, каквито бяха, по начина, по който я караха. Не можеше да живее в атмосфера без въздух, без любов и без радост, каквато той създаваше. И въпреки че в нощта, преди Бил да замине, тя

бе надзървала в него, нищо не ѝ обещавахе, че отново ще го намери в края на лятото. Или въобще някога.

Беше започнала да осъзнава, че онова, което някога ги свързваше, бе вече отминало, много вероятно завинаги. И се съмняваше, че това, което бе останало, заслужаваше да се запази. Мери Стюърт се плашеше от мислите, които ѝ минаваха, но не можеше и да се върне при него, да живее с него по този начин, никога да не разговарят, да не се държат един за друг, да не се докосват. Бяха изгубили мечтите и живота си заедно със загубата на Тод, тя го чувстваше в много отношения. Отиването в Уайоминг беше начин да загърби всичко това и да се опита да си представи какво още беше възможно между тях. За момент усети, оглеждайки се наоколо, като че ли напуска стария им живот завинаги. Никога вече нямаше да бъде същото. Тя никога нямаше да се върне при човека, който я остави така съкрушена и така самотна през изтеклата година. Или щеше да се върне при мъжа, когото познаваше преди, или въобще нямаше да го стори. И в двата случая Мери Стюърт искаше да помисли дали да каже на Бил да продаде апартамента, или не. Но вече нищо нямаше да е същото, нито беше през последната година.

Перспективата да бъде отново сама на нейната възраст, я плашеше. Ала мисълта да бъде сама с него, в гробницата, която той бе създал за тях двамата, беше още по-непоносима. Тя мина през дългия коридор и за един момент спря пред стаята, която беше на Тод. Завесите ги нямаше, покривките на леглата бяха дадени за чистене. Всичко беше изнесено. Онова, което все още бе останало от него, се намираще в нейното сърце и в спомените ѝ. Сега той беше свободен.

Мери Стюърт вдигна куфара си и бавно измина коридора, мислейки за него... и за Бил... и за Алиса, колко щастливи бяха някога и колко различно беше всичко сега. Жестоката ръка на съдбата, един бърз замах и мечтата угасна. Всичко беше свършило толкова бързо. Странно беше да мисли сега за това. Чувстваше, като че ли газите във водите на леденостудено море от много дълго време и почти се е удавила, но отново беше започнала да се движи напред, все още замръзнала и онемяла, наранена и обидена, ала вече мислеше, че в края на краищата може да не потъне. Имаше, макар и много малък, шанс да успее. И както беше застанала на вратата с ключовете в ръка,

й се прииска да каже сбогом на някого... на своя съпруг... на детето си... на живота, който някога бяха споделяли тук.

— Обичам те — прошепна към празния коридор, без да знае кого от тях има предвид, Бил или Тод... или живота с тях преди. И с последен поглед към дома си тя затвори тихо вратата.

Портиерът долу й помогна да се качи в едно такси и Мери Стюърт за по-малко от час стигна на летище „Кенеди“. Полетът до Лос Анджелис беше спокоен.

Когато Таня тръгваше от къщи, домът й беше под пълна пара. Тя бе стегнала шест куфара, две кутии, пълни с шапки, и девет чифта каубойски ботуши в подбрани разцветки на кожа от крокодил и гущер. Нейната икономка товареше в автобуса опаковки с храна, а Таня беше купила дузина нови видеофилми, които да ги забавляват по време на пътуването през Невада и Айдахо. Беше дълъг, отегчителен маршрут, бяха й казали и тя взе със себе си и десетина нови сценария да ги прегледа по пътя. Понастоящем имаше предложения за участие в няколко нови филма.

Беше единадесет часа, а самолетът на Мери Стюърт пристигаше в дванадесет и половина. Таня обаче искаше да се отбие последно за още храна в Гелсънс. Бусът беше вече напълно зареден, ала тя възнамеряваше да купи още малко бонбони.

Шофьорът търпеливо чакаше отвън, докато Таня целуна кученцето си за сбогом, благодари на икономката, като й напомни да не забравя алармата за сигурност, грабна шапката, чантата и тефтерчето си с адреси и скочи в автобуса със свободно развети коси, разкошна в своята бяла тениска и тесни дънки и с най-старите си, яркожълти каубойски ботуши. Беше ги купила в Тексас на шестнадесетия си рожден ден и им личеше. Бе ги носила през всички години в колежа и всеки, който я познаваше, знаеше колко много си ги обича.

— Благодаря, Том — каза тя, махайки на шофьора, след като се бе качила, и той бавно подкара колата надолу по тясната алея пред дома й.

Бусът беше огромен, разделен на две големи стаи. Салон, целият в ламперии от тиково дърво, а мебелите облечени в дамска от морскосиньо кадифе, с удобни фотьойли, два дивана, дълга маса за осем души и серия уютни кътчета за разговори. Задната стая беше в горскозелено и лесно се трансформираше в спалня. Между двете

помещения бе разположена голяма и много функционална кухня и баня в бял мрамор. Беше купила този автобус преди години, когато получи първата платинена грамофонна плоча. Приличаше твърде много на яхта или на частен самолет и беше почти толкова скъп.

По пътя тя и Мери Стюърт щяха да спят вътре, а Том щеше да се настани в някой мотел. Много сложна алармена система щеше да осигурява безопасността им. В някои случаи Таня водеше със себе си охрана, но този път имаше чувството, че няма да ѝ е нужна. Тя очакваше пътуването с приятно вълнение и се радваше, че ще може цели два дни да си бърби с Мери Стюърт. Ако караха по десет часа на ден, щяха да пристигнат в Джаксън Хоул на втората вечер.

Озоваха се на летището десет минути преди самолета на Мери Стюърт и Таня чакаше на портала с тъмни очила и черна каубойска шапка, когато приятелката ѝ се появи в джинси и блейзър, носейки една пътна чанта „Вюитон“. Както винаги, беше безупречна, сякаш някой беше изгладил жакета ѝ в самолета, а косата ѝ току-що бе подстригана.

— Бих искала да зная как го правиш — каза Таня засмяна и прегръщайки я силно. — Винаги изглеждаш така дяволски спретната и чиста.

— Това е вродено. Децата ми го мразеха. Тод винаги се опитваше да ме „поизцапа“, просто за да добия „по-нормален“ вид. — Мери Стюърт сякаш се извиняваше и ръка за ръка двете се запътиха към мястото, където се получаваше багажът и където шофьорът на Таня ги чакаше. Тя застана отстрани с приятелката си, но само след миг започнаха да се обръщат към нея, забеляза хората да шушукат, срамежливо да се усмихват и след пет минути група юноши пристигнаха с листовце хартия и химикалки.

— Бихте ли ни дали автограф, мис Томас? — попитаха те, смеейки се и бутайки се един друг.

Тя беше свикнала с това и винаги го правеше. Но съзнаваше, че ако не се махнат оттам, скоро ще бъде заобиколена от фенове. От опит знаеше, че щом я разпознаеха, и в миг се събираше тълпа. Усмихна се към Мери Стюърт над главите на младежите. Когато подписа и последното листче, пошепна на старата си приятелка:

— Трябва да се разкараме... след малко ще стане лудница. — Тя каза нещо на Том и Мери Стюърт му подаде багажния си талон,

описвайки му куфара си. Беше взела само един. А Таня я избута колкото може по-бързо към изхода. Но към нея вече се беше запътила голяма група жени и млади момичета, двама доста грубовати мъже сграбчиха ръката ѝ и размахаха писалка пред лицето ѝ.

— Хей, Таня, к'во ще кажеш да ми подпишеш нещичко, хей, сладуранке, харесва ми сутиена ти. — Двамата се смееха, мислейки се за много забавни, но Том, шофьорът на автобуса, ги забеляза и бързо се приближи.

— Благодаря, момчета, по друго време... ще се видим... — И преди Мери Стюърт да разбере какво става, те бяха изтласкани през вратата и блъснати на паважа, точно пред жените, които тичаха насреща им и две от тях бяха вдигнали фотоапаратите си, готови да снимат. Но Том държеше ключовете от колата в ръката си, отвори буса и бутна Таня вътре и Мери Стюърт след нея. Те бяха вече в безопасност и вратата заключена за части от секундата. Останало беше обаче задъхващото чувство, че си бягал панически. И това внезапно напомни на Мери Стюърт колко труден е животът на Таня. Тя почти беше забравила. Подобни неща се случваха навсякъде, в супермаркета, при лекаря, на кино. Не можеше да отиде никъде, без да привлече вниманието. Без значение как се криеше, винаги я намираха.

— Това беше ужасно — каза Мери Стюърт кратко, докато Таня вадеше от хладилника две коли и подаде една на приятелката си, усмихвайки се към шофьора.

— Човек свиква... почти... Благодаря, Том. Мина съвсем гладко.

— По всяко време действаме — каза ѝ, че отива за багажа на Мери Стюърт, и ѝ напомни да държи вратата заключена.

— По дяволите, аз мислех да застана отпред и да продавам билети. — Таня се ухили, а каубойската шапка още стоеше на главата ѝ. С шапката и ботушите изглеждаше истинска тексаска.

— Бъдете внимателна — предупреди той още веднъж, тръгвайки, и двете жени видяха на тротоара да се образува малка група хора, които снимаха буса и сочеха към него, макар че не виждаха нищо вътре и нямаше никакви знаци, по които да го идентифицират. Беше просто един дълъг, лъскав, черен автобус, без каквито и да било надписи. Но те знаеха. Беше се разнесло. Бяха я зърнали. И докато Том се върна, навън вече се бяха струпали около петдесет души, които се бутаха, провираха, ръкомахаха. Опитаха се да го спрат, за да се

промъкнат след него, но той беше здравеняк и никой не можа да припари. Качи се с багажа на Мери Стюърт и вратата беше отново заключена, преди някой да успее да се приближи.

— Исусе, тукашните са агресивни днес, нали? — рече Таня, наблюдавайки тълпата отвън. Все още понякога я плашеха. Страшно беше да си така преследван, така разкъсван от любопитни, така принудително гонен.

Мери Стюърт изпита към нея истинско съжаление.

— Не зная как издържаш — каза тя спокойно и когато автобусът тръгна, двете се настаниха удобно в креслата.

— Нито пък аз — отвърна Таня и постави кутийката с кола на една мраморна масичка — човек просто го прави, струва ми се. Това е нещо, което никой не ти обяснява, когато грабнеш микрофона за първи път и си изпееш душата. Отначало мислиш, че всичко е за теб и за музиката. Но не е. След време дори няма нищо общо с това. Може да ти се случи навсякъде... ала всичко е заради онова, което върви с него. Ще те изядат, ако им се оставиш. Те ти дават всичко, сърцата, умовете, душите, телата си, ако ги искаш, и тогава вземат твоите, всичко, което имаш, и никога вече не си го получаваш обратно, ако не внимаваш. — Тя знаеше за какво говори. Дълго и упорито се беше борила, за да стигне там, където беше, и бе платила висока цена, бе дала частици от себе си, които знаеше, че вече никога няма да получи обратно. Беше дарила доверие, грижа и любов и бе работила по-упорито от всеки, когото Мери Стюърт някога бе познавала, и накрая стоеше сама на върха на планината. Това не беше лесно място. Мери Стюърт можеше само да предполага. Но Таня го знаеше.

— И така, как вървят нещата?... Как беше пътуването?... Как е Алиса? — попита Таня, облегната в един от големите фотьойли, удобно настанена за дългото пътуване до Уинемука, Невада, където щяха да преспят.

— Алиса е добре. Тя е в Холандия и е влюбена. Звучи така щастлива, че чак сърцето ме боли, като я слушам. И Бил е добре — прибави тя, но лицето ѝ изведнъж прие тъжен вид. — Изглежда много зает... — И не я иска със себе си. Това бе всичко, що се отнасяше до нея. Не каза нищо повече, ала беше явно, че не е щастлива.

— И все пак как вървят нещата, трябва ли още да питам?

— Не зная със сигурност. — Известно време се колеба, зареяна през прозореца. — Аз много мислих. — И тогава погледна приятелката си в очите и си спомни дългите изповеди в Бъркли, часовете, прекарани в разговори около техния живот и мечти. Всичко, което Таня искаше, беше да се омъжи за Боби Джоу. Мери Стюърт си беше пожелала да има работа, страхотен съпруг и добри деца. Беше се омъжила за Бил два месеца след завършване на колежа и за известно време изглеждаше, че притежава всичко, за което бе копняла. Но сега не беше убедена. — Не съм сигурна, че искам да се върна след лятото — рече тихо и Таня се сепна.

— В Ню Йорк? — Тя не можеше да си я представи да живее в Калифорния. Таня беше единствената ѝ приятелка там, но у нея всичко беше толкова източно. Щеше да бъде твърде смело решение, ала в отговор Мери Стюърт поклати глава. И с това, което изрече, още повече шокира Таня.

— Не, при Бил. Не зная. Нещо се случи, когато той замина. Като че ли мисли, че сега може да прави каквото си иска. Решил си е да отиде в Лондон сам за два месеца, въпреки че аз можех да бъда с него там. Фирмата дори щеше да плати това, ала той не ме искаше. И все пак очаква аз да съм си вкъщи, да ръководя нещата, да получавам съобщенията за него, да му готвя. Но вече няма защо да разговаря с мен, да се грижи за мен или да ме извежда, където и да било. Мълчаливо ме обвинява, че съм убила Тод, или поне не съм го спряла. Бил вече не се държи като женен за мен. Това е моето наказание. Аз съм омъжена, а той не е женен. Като наказание в Чистилището, и аз го оставях да ме наказва, защото се чувствах виновна. Но нещо се случи, когато изнесох нещата на Тод, това ме освободи. Аз изпитвам тъга, загубата ме терзае, понякога ме обзема страшна мъка. — Мери Стюърт отново бе плакала за сина си в нощта, преди да тръгне, плака също и за своя брак. Усещаше, че може вече никога да не се върне в техния апартамент. — Но не се чувствам толкова виновна. Това не беше моя вина. Беше ужасно. Ала беше нещо, което Тод направи. И без значение колко страшно беше или колко глупаво, макар че съм негова майка, аз не можех да го спра.

— Вярваш ли в това? — попита Таня облекчена. Беше точно същото, което се беше опитала да ѝ каже, ала Мери Стюърт не бе

готова да я слуша. Или може би Таня беше подтикнала този ход на мисли у нея. Надяваше се да е така и слушаше.

— Сега вярвам — заяви Мери Стюърт спокойно. — Но не мисля, че Бил смята така. Той ще продължи да ме наказва винаги. — Тя погледна навън през прозореца, излизаха от Лос Анджелис и продължи да говори за мъжа си. — Ние вече не сме съпрузи, Тан. Всичко свърши. Надали ще го признае, ако го попитам. Но не е останало нищо и мисля, че и той го съзнава. Ако не беше така, аз щях да бъда с него в Лондон.

— Може би той още не може да се изправи пред теб — опита се Таня да бъде справедлива, ала подозираше, че Мери Стюърт е права. Това, което тя й разказа в Ню Йорк, беше истински кошмар. Мълчанието, самотата, агонията от неговото отблъскване. А и само нежеланието му да я вземе със себе си в Лондон казваше всичко.

— Не мисля, че има нещо, при което да се върна. Отне ми доста време да го разбера. Беше ми толкова трудно, защото винаги съм вярвала, че нашият брак е страхотен. Повече от двадесет години не е малко. И бе толкова добре, когато всичко беше добре. — Мери Стюърт отново се натъжи. — Винаги съм мислила, че сме така близки и така щастливи. Изглежда учудващо, че удар като този може да унищожи всичко. Човек по-скоро би помислил, че ще ни сближи.

— Аз не смятам, че става така — каза Таня честно. — Повечето бракове не оцеляват след смъртта на деца. Хората се обвиняват един друг или просто се свиват в себе си и съхнат. Не знаая, но много съм чела за това. Не мисля, че онова, което се случи при вас, е изненадващо.

— Като че ли всички предишни години нямат значение. Мислех, че е както пари в банка, човек ги натрупва, така че, когато се нуждае, да ги има, а след като покривът падна, аз открих, че нашата касичка е празна. — Тя се усмихна унило, но вече беше започнала да се примирява, колкото и да бе странно, едва през последните седмици. След като Бил замина за Лондон, Мери Стюърт имаше много време да преценява. — Аз просто мисля, че не мога да се върна при това, което беше през последната година, и не съм уверена, че въобще вече бихме могли да възкресим миналото.

— Ще се опиташ ли, ако той поиска това от теб? — Таня беше любопитна. Както и Мери Стюърт тя винаги беше мислила, че бракът им е изключителен.

— Не съм сигурна — каза приятелката ѝ внимателно. — Сега просто не зная. Това, което преживяхме, беше толкова болезнено, че не желая да се връщам назад, искам само да вървя напред. — Двете замлъкнаха за няколко минути, докато навлизаха в планините Сан Бернардино, после Мери Стюърт ѝ зададе един въпрос. Бяха се вече излегнали на диваните, Таня беше свалила шапката и ботушите си. — Какво става с Тони?

— Нищо особено. Той си взе адвокат. Моят се грижи за това от мое име. Всичко е доста предсказуемо и относително гадно. Тони иска къщата в Малибу, но няма да му я дам. Аз я купих и вложих в нея повечето от средствата си, а накрая ще трябва да му изсипя и куп пари, за да я задържа. И други неща. Взе ролс-ройса и иска издръжка и обезпечаване с имот и вероятно ще ги получи. Казва, че моят начин на живот му причинявал болка и страдания и желае да му бъде заплатено за това. — Таня сви рамене, но Мери Стюърт се беше възмутила.

— Човек би помислил, че ще му е неудобно — рече тя и се намръщи разочарована. Мразеше онова, което хората причиняваха на Таня. Изглежда, смятаха, че е редно да го вършат заради това, което беше тя. В крайна сметка и Тони се беше поддал. Сякаш им бе трудно да осъзнаят, че и тя е човек, и още по-трудно да устоят на порива да грабят от нея, кой каквото му се иска.

Таня също мразеше това, но отдавна го бе разбрала и се беше примирила. Бе неотменна част от живота на знаменитостите.

— Не се притеснява нито той, нито който и да е друг за такива дреболии — каза Таня с ръце, склучени зад тила, както лежеше на дивана. — Просто така стоят нещата. Понякога мисля, че съм свикнала, на моменти обаче побеснявам. Моят адвокат продължава да ме уверява, че всичко е единствено за пари и че не бива да се разстройвам. Но това са мои пари и моят живот и аз съм работила неистово за тях. Не разбирам защо някой си негодник, който и да е, се намесва в живота ти, спи известно време с теб и после ти взема половината от онова, което имаш. Това е дяволски висока цена да бъдеш две-три години с някой, който неизменно те мами. А какво да кажем за моята „болка и страдания“? Но за това не става въпрос. Другия месец отиваме на съд и медиите ще ликуват.

— Ще бъдат ли допуснати? — На Мери Стюърт ѝ се струваше ужасно. Как беше възможно да ѝ причиняват всичко това? Но го

правеха от близо двадесет години.

— Разбира се, че ще бъдат. Съдебните зали са достъпни за пресата и телевизията. Първата поправка, нали помниш? — Тя не хранеше илюзии, познаваше отлично капаните в нейния бизнес.

— Каква ти поправка, това са глупости и ти го знаеш.

— Кажи го на съдията — рече Таня и кръстоса крака. Беше прелестна, но там нямаше никой, за да я види. Това място беше от малкото кътчета, в които можеше да се наслаждава на уединение, имаше пълно доверие на Том, шофьора. Той от години я возеше и беше самата дискретност. Беше женен, с четири деца и никога никому не разправяше за кого работи. Понякога казваше само „хрътка“. Много ѝ се възхищаваше и би направил всичко, за да я закриля.

— Не зная как издържаш цялата низост и фалш, които съпътстват живота ти — погледна я Мери Стюърт с възхищение. — Мисля, че аз бих се побъркала напълно само след два дни.

— Не, не би. Просто ще свикнеш, точно както направих аз. Има много примамки. Това е нещото, което в началото те всмуква, и не ти нанася удар, едва след време, а тогава е късно, вече си навлязъл твърде много, за да се измъкнеш, и си въобразяваш, че някак си можеш да останеш до края на представлението. Аз самата още не съм сигурна дали си е заслужавало. Понякога се съмнявам. А понякога ми е скъпо. — Тя мразеше напрежението, пресата и грозотата на онова, което се стоварваше върху нея. Но все още обичаше това, което правеше, и бе готова на жертви заради музиката.

Пътуваха известно време в мълчание и тогава Таня отиде в кухнята и направи пуканки. По-късно следобед си приготвиха сандвичи и Таня занесе един на Том, заедно с чаша кафе. Спряха само веднъж, за да може той да се поразтъпче малко, през останалото време двете разговаряха, четеха и Таня гледа един филм, който бе взела от Академията, съвсем нов, а Мери Стюърт в това време спа. Беше изтощена от всички емоции, преди да напусне Ню Йорк. Откакто Бил замина, у нея бавно назряваше решението за техния живот и сега смяташе, че го е взела. Колкото и да беше тъжно, бе и облекчение в известен смисъл. Трябваше да сложат край на загубите. И Таня се съгласи с нея. Но тя беше сигурна, че Алиса ще се разтревожи, когато узнае. Нямаше представа как Бил ще реагира. Мислеше, че навярно и за него ще е облекчение. Може би цялата година той точно това е

искал, ала не е имал куража да ѝ го каже. Щеше да изчака и да говори с него, когато се завърне от Лондон в края на август или септември. А междувременно щеше да прави планове за своето бъдеще. След двете седмици на ранчото Мери Стюърт каза, че ще отиде за десетина дни в Лос Анджелис на гости на Таня, и после бе решила да замине за Ийст Хамптън, за да прекара половин месец вън от града. Там тя имаше много приятели. Лятото щеше да бъде интересно.

Таня я гледаше усмихната, когато отвори очи след дрямката. Бяха вече навлезли в Невада.

— Къде сме? — попита Мери Стюърт и се огледа наоколо. И макар и още сънлива не изглеждаше разрошена. Таня се наведе и разбърка косите ѝ, точно както правеше в колежа, и двете от сърце се смяха.

— Ти приличаш на дванадесетгодишна, Стю. Мразя те. Аз прекарах половината от живота си в кабинети на хирурзи, подлагайки се на пластични операции, а ти си така естествена. Отвратителна си. — И двете изглеждаха страхотно и далеч по-млади за възрастта си. — Между другото, миналата седмица разговарях отново със Зоуи — вметна Таня съвсем неочаквано. — Тя наистина прави нещо невъобразимо с нейната клиника за болни от СПИН в Сан Франциско. — Бяха единодушни, че това напълно ѝ подхожда, и Таня изкоментира, че е много лошо, дето така и не се е омъжила.

— Аз всъщност никога не съм мислила, че ще се омъжи — каза Мери Стюърт замислено.

— Аз пък обратното. Тя имаше много приятели момчета.

— Да, но разбиранията ѝ бяха някак по-извисени... сираци в Камбоджа, гладуващи деца в Етиопия, бегълци от слабо развитите страни. Клиниката ѝ за СПИН съвсем не ме изненадва. Единственото нещо, което ме удивлява, е детето, дето е осиновила. Никога не съм мислила, че ще има деца. Тя е прекален идеалист. Мога да си я представя да умре за кауза, на която държи, но не и да чисти и да дундурка бебе.

Таня не можа да се сдържи да не се разсмее на описанието. Беше права, в колежа винаги Мери Стюърт и Елеонор чистеха апартамента. Зоуи все ходеше по разни демонстрации, а Таня или беше на телефона с Боби Джоу, или репетираше за концерт. Домакинските „изкуства“ бяха нейната голяма страст.

— Аз наистина имам желание да я видя — рече Таня внимателно, чудейки се колко ли ще се ядоса Мери Стюърт и надявайки се да не е много. Щеше страшно да се разстрои, ако някоя от тях откажеше да остане в ранчото. Това можеше да бъде Мери Стюърт, не Зоуи. Защото Мери Стюърт беше много обидена от това, което ѝ бе казала Зоуи.

Но когато Таня спомена, че иска да види Зоуи, Мери Стюърт не реагира. Само извърна поглед и го зарея през прозореца, спомняйки си случилото се. Беше трагично време за всички тях, точно преди да се дипломират, тъжен начин да завършиш учението си. И оттогава те никога не се бяха събрали отново. Мери Стюърт повече не се видя със Зоуи, макар понякога да мислеше за нея. А Таня се срещаше с всяка поотделно. Някоя от тях не беше ходила на годишните сбирки в колежа. Бъркли бе прекалено голям, за да бъдат подобни събития привлекателни.

През следващите няколко часа те двете четеха. Мери Стюърт носеше цял куп книги, а Таня прегледа доста списания и почувства облекчение, че не откри себе си в тях. В девет часа най-после влязоха в Уинемука. Беше малък, шумен град, пълен с ресторанти и казина по главната улица, която беше част от магистрала. Том внимателно вкара колата в паркинга на „Ред Лайън Ин“, където беше запазил една стая. Таня беше щастлива, че ще остане в буса с Мери Стюърт, но искаше за вечеря да отидат в ресторанта и да поиграе на някои от автоматите. Беше по-скоро кафене, отколкото ресторант, и имаше около петдесет автомата и няколко маси за игра на карти.

Тя обу каубойските ботуши, нахлупи каубойската си шапка и взе чифт черни очила. Носеше си къса черна перука, но беше горещо, а от нея я сърбеше и не ѝ се искаше да я слага, освен ако не се налагаше. Двете с Мери Стюърт стояха в мраморната баня, миеха лицата си и си поставяха червило. Мери Стюърт изглеждаше отпочинала и двете се забавляваха, споделяйки колко смешни се чувстват, като отиват заедно да играят комар в Уинемука.

— Слушай, дечко, това е сериозно. Някоя от нас може да удари голямата печалба. Само не казвай на Тони — намигна ѝ Таня. Тя все още не можеше да повярва, че той така бързо напусна живота ѝ и че всички чувства между тях угаснаха. Беше, като че ли почти не я е познавал. Напоследък толкова много я караше да се ядосва, че дори не

й липсваше. От време на време усещаше някакъв изблик на носталгия по него, спомняйки си хубавите съвместни мигове, но минута след това, когато се сетеше за останалото, разбираше, че всичко е свършило. Това беше грешка, брак, който трябваше да бъде само една любовна история. Болеше я, ала не толкова, колкото смяташе, че ще страда, когато той я напусна. Това дори я удивляваше. Помисли си дали не става безсърдечна, или между тях никога не е било онова, което тя претендираше, че е. Много странно беше да се наблюдава как връзката им се стопява в мъглата, като че ли никога не е съществувала. Единственото, което й липсваше сега, бяха неговите деца.

Те слязоха от автобуса, Том внимателно ги наблюдаваше и Таня го увери, че всичко ще е наред. Той можеше да се отпусне, да поиграе, да спи, да направи каквото му се иска. И Том влезе вътре да се регистрира и да вечеря. Таня и Мери Стюърт побързаха да сменят две банкноти от петдесет долара срещу монети от по 25 цента и ги пуснаха в една кофичка. Прекараха много весело на автоматите, от време на време падаше по някой долар и се забавляваха да наблюдават другите. Имаше жени с боядисани в синьо коси, с широки връхни дрехи от полиестер на цветя. От устните на повечето от тях висяха запалени цигари, а мъжете играеха карти и пиеха. На автоматите определено преобладаваха жените. Когато Таня плесна с ръце, след като пред нея се изсипаха десет монети по четвърт долар, един мъж от съседния автомат й се усмихна и минута по-късно се присламчи към нея. Беше с дълги, тънки крака и износени дънки. Лицето му не беше бръснато от два дни и ръцете му бяха груби, а шапката, която носеше, приличаше на тази на Таня.

— Колко спечели? — попита той разговорчиво и Мери Стюърт нервно погледна към приятелката си. Не й се нравеше особено да я хареса някой пиан от Уинемука.

— Два долара — отвърна тя с пренебрежение и се намръщи.

— Някой да ти е казал, че приличаш много на Таня Томас, само дето си по-слаба и по-млада.

— Да, благодаря — рече Таня, без да го поглежда в очите. Шер й беше казвала веднъж, че ако не срещнат погледа й, не могат да я познаят. Понякога наистина ставаше, но друг път не. Надяваше се в този случай да проработи. — Хората постоянно ми го заявяват. Аз мисля, че тя наистина е ниска.

— Точно това казах. Ти си по-висока. Нея все пак си я бива. Харесваш ли я как пее?

— Всичко ѝ е както трябва — каза Таня, пускайки в ход старото тексаско провлачване, а Мери Стюърт едва се сдържа да не се размее. — И все пак това, дето пее, е малко скучно. — Тя наистина го насърчаваше и продължавайки да играе, даваше вид на съвсем незаинтересована.

— Неее, добра е — започна той да спори с нея, — аз наистина я харесвам.

Таня сви рамене и няколко минути по-късно мъжът отиде до масите за игра на карти и седна там, а Мери Стюърт се наведе и ѝ прошепна:

— Ти добре се забавляваш. — Таня също я гледаше засмяна, бе спечелила джакпот от двадесет долара. До този момент те играеха без загуба и без печалба. Още в автобуса се споразумяха, че ще играят, докато загубят стоте долара.

— Това е единственият начин да се измъкнеш — засмя се Таня и след малко чу една жена да казва: „Виж, това е Таня Томас“, но мъжът до нея отбеляза, че само прилича на нея, че е по-висока, и жената, която я беше разпознала, веднага се съгласи и не се случи нищо. — И по-млада — прибави Таня под сурдинка и отново се смяха. До момента бяха загубили около петдесет долара. Към десет часа влязоха в ресторанта да си вземат по един хамбургер и няколко души се възряха в тях, но Таня се направи, че не забелязва. Особено вторачено ги наблюдаваше келнерката, ала не беше съвсем сигурна и не посмя да попита. Така те успяха да изядат вечерята си на спокойствие, което много рядко се случваше на Таня. После отново се върнаха на автоматите и се забавляваха почти до полунощ. Накрая им бяха останали четиридесет долара и си ги поделиха.

— Уау! Спечелихме четиридесет долара — възкликна щастливо Мери Стюърт, когато заключиха вратата на буса зад гърба си.

— Не, глупчо — засмя се Таня. — Ние загубихме шестдесет. Не си ли спомняш? Започнахме със сто.

— Ооо — каза Мери Стюърт с клюмнал вид и двете отново се смяха като деца, докато се събличаха за лягане. Двата дълги дивана в салона ставаха на легла, между тях имаше и маса.

— Знаеш ли, ти приличаш досущ на Таня Томас! — Мери Стюърт провлече думите по тексаски, докато приятелката ѝ решише русата си грива в банята. Като че ли отново бяха съквартирантките от колежа.

Таня издаде напред долната си челюст. Имаше от години закрепено едно малко приспособление с прикачен липосмукач, който правеше шията ѝ да изглежда като на младо момиче.

— Но по-висока и по-млада — изрекоха в един глас и не преставаха да се смеят.

— И не забравяй „по-млада“ — напомни ѝ Таня. — Платила съм цяло състояние, за да ми направят всички тези щуротии.

— Ти си безнадеждна — заключи Мери Стюърт, смеейки се все още, докато обличаше нощницата си. Тя от години не беше се веселила така и за първи път от доста месеци Бил въобще не ѝ липсваше. Внезапно се бе сдобила със свой собствен живот и това, че той я отблъсна, беше жалко, ала не толкова от значение. — Ти не изглеждаш много различна от онова, което беше — каза Мери Стюърт, внимателно разглеждайки Таня в огледалото. Но същото се отнасяше и за нея, а тя не беше правила нищо, за да го постигне.

— Там е цялата работа — възкликна Таня, — искам да знам как *ти* успяваш да бъдеш все същата, след като твърдиш, че не си предприемала нищо. Аз мисля, че лъжеш. — Тя се закачаше с нея, но знаеше, че е така. Мери Стюърт просто имаше тънки кости, очарователно лице, изящна фигура, тя беше една красива жена. И двете бяха такива.

Легнаха и си бърбориха като малки момичета до два часа през нощта на запалена светлина и най-накрая се унесоха и спаха до девет на другата сутрин. Беше казала на Том, че ще го повика от хотела, когато се приготвят.

Таня направи кафе в кухнята и сладки рулца в микровълновата печка, докато Мери Стюърт взе душ.

Двете се облякоха в дънки и каубойски ботуши и в девет и половина бяха готови. Нито една не си беше дала труда да се гримира.

— Знаеш ли, аз никога не правя това — призна си Таня, гледайки се в огледалото с учудване. Тя не дръзваше да излезе така в Лос Анджелис, проста не можеше да си го позволи, но тук нямаше значение. Подобна свобода за нея беше истински лукс. — Винаги се

страхувам, че ще попадна на фотограф или репортер. А сега мога да пратя всичко по дяволите — рече, смеейки се. Чувстваше се по-добре само от факта, че е тук, както и Мери Стюърт. И двете бяха сякаш освободени от големия си товар.

Няколко минути по-късно влязоха отново в казиното. Таня се беше обадила на Том да му каже, че са вече почти готови за тръгване. Бяха прибрали леглата си, а той щеше да изчисти и да зареди с гориво, докато те изхарчат още двадесет долара на автоматите. Но този път и двете удвоиха парите си. Ухажорът им от предната вечер си беше отишъл и на негово място имаше дузина други мъже, ала нито един не обърна никакво внимание на Таня, което на Мери Стюърт ѝ се стори много учудващо.

— Може би трябва по-често да излизаш без грим — каза ѝ тя, когато се качваха в колата.

Том ги очакваше и сложи нова кана с кафе.

— Благодаря ти, Том — каза Таня, като видя колко приятно подредено изглеждаше вътре. Мери Стюърт се съгласи с нея и си мислеше, че това беше най-добрият начин за пътуване. Много ѝ хареса и разбра защо Том наричаше автобуса земна яхта.

Те напуснаха Уинемука малко след десет и продължиха през Невада целия следобед. Когато навлязоха в Айдахо, пейзажът стана по-зелен. В пустинята беше невъобразимо голо. Айдахо беше по-привлекателен. Както и преди, четуха, спаха, приказваха си. Таня провери какво става в офиса ѝ и отговори на няколко телефонни обаждания. По чудо нямаше никакви катаклизми. Никой не искаше нищо от нея, нямаше и нови нападки, нито съдебни дела.

— Ама че скучно — подразни тя Джийн по телефона. Но беше благодарна, че си отдъхва. Имаше съобщение от Зоуи, че потвърждава часа на полета. Щеше да пристигне в Джаксън Хоул малко след тях. Кола на хотела щеше да я вземе от летището. Таня изчисляваше, че те ще бъдат в ранчото около пет и половина, точно навреме, за да се преоблекат за вечеря. Но не каза нищо на Мери Стюърт за известието от Зоуи, макар че вече се чудеше дали да я предупреди. Приятелката ѝ така се беше отпуснала и разведрила, че Таня нямаше никакво желание да ѝ проваля пътуването, и не го направи. Последните няколко часа и двете спаха и когато се събудиха, бяха заслепени от Тетоните, най-

импозантните планини, които всяка от тях бе виждала, и без да се усети, Таня започна да тананика и се разпя.

Беше момент, който нямаше да забравят. Пеейки, Таня протегна ръка към Мери Стюърт и те седяха така, в захлас, преминавайки през Джаксън Хоул към Мууз, Уайоминг.

11.

— Трябва постоянно да проверяваш запасите от AZT^[1] — Зоуи предупреди Сам, докато той подаваше багажа ѝ на носача на летището. — Нямах представа колко бързо се свършва. Опитвам се да раздавам на хората, колкото мога повече от безплатните мостри. Много е скъпо. — Тя пхна в ръката на човека бакшиш и билета си, за да може да предаде багажа ѝ. — И в лабораторията трябва да ги подтикваш непрекъснато. Ако ги оставиш, ще влачат нещата до безкрайност. Особено за децата, това може да е пагубно. Ще настояваш да ти пращат резултатите колкото е възможно по-скоро. — Зоуи беше вече много нервна, когато получи обратно билета си, и той я придружи до изхода. Говорейки със Сам, тя се беше леко намръщила в усилието си да не пропусне нищо от онова, което искаше да сподели с него в последния момент.

— Това може да те шокира — рече той внимателно, когато минаваха през детектора за метали, — но аз съм учил в Медицински факултет. Имам диплома и лиценз. Честно. Кълна ти се. — Сам си вдигна ръката като за полагане на клетва и Зоуи нервно се засмя.

— Зная, Сам. Съжалявам. Просто не мога да не го правя.

— Разбирам. Но ти трябва да опиташ и да се отпуснеш, иначе ще получиш инфаркт тук, в момента, и никога няма да стигнеш до Уайоминг. А аз мразя да спасявам хора на такива места, предпочитам да бъда скромнен заместник. — Той я подкачаше, тя самата искаше да се отпусне, ала не можеше. Усещаше се толкова виновна, че оставя всички тях и Джейд, съжали, че тръгва, и ако можеше да се откаже, без да се чувства мижитурка, щеше да го направи. Но беше обещала на Таня, а и знаеше, че се нуждае от почивка. Иначе щеше да си остане вкъщи и да ходи на работа. Току-що бе разиграла същото представление у дома с Инге, давайки ѝ инструкции за Джейд, и детето се разплака. Сам трябваше почти да я извлече надолу по стълбите, заедно с куфара ѝ.

— Сега виждам защо не ходиш никъде — каза ѝ той, когато седнаха да чакат да повикат пътниците за излитане. Видя му се пак бледа и си мислеше дали отново не е болна или в стрес и изнервена. Или и двете. Беше доволен, че тя отива във ваканция, и с готовност щеше да я замества. Обичаше да работи за нея и с нея. Но сега с готовност жертваше компанията ѝ за кратко, защото Зоуи явно страшно се нуждаеше от почивка.

Те не отвориха повече дума за нейния личен живот. След първата вечер, която прекараха заедно, Зоуи насочваше разговора все към работата. Но той не се предаваше. Обеща да сготви вечеря за нея и Джейд, когато тя се завърне от Уайоминг, и засега поне беше приела. Зоуи възприемаше това като израз на продължително приятелство, той не.

— Няма да забравяш да посещаваш Куин Морисън, нали? Обещах му, че ще го навестяваш всеки следобед след работа. — Това беше един от любимите ѝ пациенти, сладък мъж на седемдесет и няколко години, който се беше заразил от СПИН след операция на простатата и беше зле.

— Заклевам се — рече Сам. Беше му оставила още десет хиляди инструкции в кабинета. И гледайки я с мила усмивка, той обгърна с ръка раменете ѝ. — Ще проверявам също как е дъщеря ти, да не би помощницата ти да я бие или да прави секс в твоята спалня, докато Джейд гледа телевизия.

— О, господи, не казвай това — изстена Зоуи при мисълта за такава възможност. Никога не беше помисляла, че Инге би могла да направи подобно нещо, и той се засмя на реакцията ѝ.

— Ако не спреш, ще ти дам успокоително. Най-малкото валиум.

— Каква хубава идея — каза тя. Всъщност беше започнала да взема AZT през тази седмица като предпазно средство. Зоуи дълбоко вярваше в профилактиката и я препоръчваше на всички свои пациенти. Беше го казала и на Сам, в случай че приема нови болни. — Аз наистина не биваше да тръгвам на това пътуване — продължаваше тя да се тормози и той предложи да отидат да си вземат по чаша кафе.

— Не познавам друго човешко същество, което повече да го заслужава — заяви Сам сериозно, поръчвайки две капучинота. — Съжалявам само, че не отиваш за две седмици вместо за една. — Но и двамата знаеха, че тя нямаше да може да издържи.

— Може би другата година.

— Това ме впечатлява — отново я подразни той. — Ти наистина ли мислиш, че би могла да го направиш отново? Аз си представях, че това е еднократна сделка в живота ти. — Можеше и да бъде, но не по причините, които Сам имаше предвид, ала Зоуи не каза нищо.

— Ще видим. — Наведена над капучиното си, изглеждаше сдържана. — Зависи колко ще ми хареса.

— Какво има да не му харесваш? — Той беше ходил веднъж до Йелоустоун парк и се беше влюбил в него.

— Зависи колко забавни са каубоите. — Сега тя го дразнеше и на него не му хареса много-много, но от нея беше готов да приеме всичко.

— Велико. Веднъж ми казваш, че ще станеш калугерка, а сега отиваш в Уайоминг да преследваш каубои. Страхотно. Гледай само да не се наложи пак да те замествам. Ще взема да дам на всичките ти пациенти фалшиви лекарства.

— Да не си посмял — засмя се тя.

— Аз също нося каубойски ботуши, знаеш много добре. И мога да си купя една от онези глупави шапки, ако това е, което ти действа. Колкото и да е смешно, не виждам как Дик Франклин би се направил на каубой. — Сам явно се забавляваше, а Зоуи му се усмихваше. Той обичаше да я заяжда за знаменития д-р Франклин.

Сам наистина не го харесваше. Смяташе го за надут, претенциозен. На една среща на педиатрите в Лос Анджелис двамата бяха застанали на различни позиции във връзка с оперативното лечение на рака на гърдата и Франклин бе третирал Сам като новак. А макар самият той да не беше хирург, застъпваше със сигурност стойностни становища. Но Дик Франклин не мислеше така.

— Ще ти донеса една каубойска шапка — обеща му Зоуи и той се захили. Все още не беше приел решението ѝ да отбягва връзки с мъже и имаше намерението да продължи да зачеква този въпрос.

— Само каубой недей да водиш вкъщи.

— Ще ти се обадя — рече тя, когато самолетът приближи до ръкава на изхода. Зоуи пътуваше за Солт Лейк Сити и там щеше да се прехвърли на един по-малък самолет за Джаксън Хоул, Уайоминг. Беше го изчислила точно, за да може да пристигне почти по същото време като Таня.

— Поздрави приятелката си от мен. Ще ми бъде много приятно да се срещнем някой ден.

— Ще ѝ кажа да ти се обади — подразни го пак тя. Всеки на този свят искаше да се запознае с Таня Томас. Беше жената мечта. Но Сам изведнъж стана сериозен, когато Зоуи вдигна чантата си и се приготви да се качи в самолета.

— Грижи се за себе си. Имаш нужда от почивка, госпожице. Използвай времето за себе си. — Тя кимна, трогната от начина, по който я гледаше, ала не можеше да му отвърне със същото, и тогава забеляза той да присвива очи, явно у него напираше някакъв неизказан въпрос. — Току-що се сетих нещо. Ти имаш ли със себе си медицинска чанта? — Беше обезпокоен.

— Да. Защо? Сложих една в куфара си, но я пуснах с багажа. Нужна ли ти е? — Зоуи се огледа наоколо да не би Сам да е видял нещо, което ѝ е убягнало. Въздържаше се да дава доброволна помощ на обществено място, но ако спешно се нуждаеха от нея, винаги го правеше. — Някой да не е ранен?

— Да. Ти. След като аз те ударих с обувката си. Ти си на почивка, глупаче. Мислех си, че ще направиш такова нещо. Искам да я оставиш в куфара си.

— Е, нямам намерение да тичам из ранчото с чантата в ръка. Смятах, че трябва да я имам за всеки случай, ако нещо стане. — Тогава Зоуи го изгледа настоятелно и го попита: — Искаш да ми кажеш, че ти не носиш със себе си такова нещо, когато отиваш някъде? Без нея бих се чувствала изгубена. — Тя знаеше дяволски добре, че е същото и с него. С всички тях беше така.

— Това е друго. Аз замествам. — Сам изглеждаше мило смутен и Зоуи му се засмя. Той я обгърна с ръка и я привлече към себе си. Но знаеше, че тя няма никога да му позволи да я целуне. — Бъди добра за себе си. Забрави всички нас. Аз наистина имам нужда от теб, ще ти се обадя.

— Обещай, че ще го направиш. — Наистина изглеждаше обезпокоена и той кимна. Затова обичаше да оставя пациентите си в негови ръце, защото се отнасяше грижливо и правеше точно каквото искаше тя. Не се опитваше да промени света и да обърне всичко с главата надолу, когато е дежурен. А наистина беше голям лекар и Зоуи

го знаеше. Винаги беше считала, че е глупаво Сам да се задоволява с ролята на заместник лекар.

— Обещавам ти, ще ти се обадя, ако възникне нещо — увери я той още веднъж. — А ти ми обещавай, че ще си отпочинеш и ще се върнеш с порозовели бузи и понапълняла, дори и да прекараш цялото време в преследване на каубои. Гледай също да хванеш малко слънчев загар и спи много.

— Тъй вярно, докторе. — Усмихна му се, благодари му още веднъж, че поема грижата за кабинета ѝ, и миг след това тръгна бавно към самолета.

И той ѝ маха, докато се изгуби от погледа му. Стоя да гледа самолета как се оттегля от изхода. И преди още да напусне летището, пейджърът звънна и Сам потърси телефон да отговори на обаждането на един от нейните пациенти. И веднага бързо се отправи нататък. А тя през това време беше вече във въздуха, на път за Уайоминг.

Полетът до Солт Лейк продължи малко повече от два часа и после Зоуи трябваше да чака още два часа до следващия самолет. Междувременно се бяха озовали вече в друг часови пояс. Помисли да се обади на Джейд, но я беше страх, че като чуе гласа ѝ, детето може да се натъжи, защото едва беше заминала и то нямаше да разбере къде е. Вместо това реши да изчака, докато стигне в ранчото. Седна в чакалнята на летището, пи кафе, чете вестник, на моменти потъваше в мисли. Толкова рядко имаше време да прави това. Забавляваше я фактът, че предния ден Дик Франклин, за голяма нейна изненада, ѝ се беше обадил. Бил втрещен и много развълнуван, когато получил бележката ѝ. Не я покани да се видят отново, но ѝ каза, че ако се нуждае от нещо, може да го потърси. Оценяваше нейната искреност, макар той да не се тревожел, и я увери, че ще запази тайната ѝ. Попита я как е станало, тя му разправи и Дик отговори, че това не го изненадва. И когато затвори телефона, Зоуи имаше чувството, че вече никога няма да го чуе. Но за нея това беше добре. Сега в живота ѝ нямаше място нито за него, нито за който и да е друг мъж.

Беше истински лукс, просто да седи в самолета без телефони, без пейджъри, без пациенти, без някой да се нуждае от нея или да я иска, без да се напруга да мисли как да им помогне. Колкото и да обичаше работата си, щеше да се наслаждава на ваканцията, която я очакваше. И наистина искаше да възстанови енергията и силите си. Знаеше, че

ще ѝ трябват. Имаше твърдото намерение да продължи своята практика до самия горчив край. Беше вече взела това решение. Щеше да даде на пациентите си всичко, което можеше, докато не ѝ останеше нищо. Също и на Джейд. Най-силно я безпокоеше съдбата на детето. Тя нямаше семейство, на което да я остави, нито приятели, достатъчно отговорни да поемат грижата за нея. Възнамеряваше да поговори с Таня, не знаеше какво би казала тя. Но беше поне някаква възможност. Зоуи съзнаваше, че в даден момент трябваше да направи нещо.

Полетът на Джаксън Хоул нямаше закъснение и Зоуи кацна по разписание точно в пет и половина. Нямаше никаква представа къде можеше да бъде Таня по това време, знаеше, че пристига с автобус същия следобед. Беше планирала да я настигне в ранчото, а хотелът беше изпратил кола за нея. Багажът ѝ излезе веднага, шофьорът я чакаше и всичко мина гладко.

Младият мъж, който караше колата, беше с дънки, каубойски ботуши и каубойска шапка и изглеждаше като всеки друг в Уайоминг. Висок като върлина и слаб, с къса руса коса, каза, че името му е Тим, и беше от Мисисипи. Посещаваше университета на Уайоминг в Ларами и през лятото работеше в ранчото. Обичал тази работа заради конете. И докато пътуваха, ѝ разказваше. Но Зоуи едва го слушаше, омаяна от планините. Бяха най-красивото нещо, което някога беше зървала, и следобедното слънце блещукаше по възвишенията в розово и синьо. На самия връх имаше сняг, напомняха ѝ Швейцарските Алпи. Никога не беше виждала такова нещо.

— Възхитителни са нали, мадам? Дъхът ви спира, нали? — Тя напълно се съгласи с него и го остави да бърби. Той ѝ каза, че имал чичо, който също бил лекар, ортопед, и веднъж наместил ръката на Тим. И при това го направил много добре, защото, когато миналата година той яздил по време на родеото, ръката никак не го безпокояла. Но пък си счупил другата и единия крак. Въпреки това тази година пак щял да участва. Историята наистина имаше местна окраска.

— Тук правят ли родео? — попита Зоуи с интерес.

— Да, мадам. Всяка сряда и събота. Яздене на бикове, коне, малки деца яздят бичета, хвърлят ласо на телета. Били ли сте на родео някога?

— Още не — усмихна се тя, но беше сигурна, че Таня ще иска да отидат. Тя им бе разказвала за родеото в Тексас. — Моята приятелка е

от Тексас.

— Зная. — Той леко се смути. — Аз зная коя е тя, но не ни е позволено да говорим за това в ранчото. Мисис Колинс истински се разярява, ако някой направи така, че знаменитостите да се почувстват притеснени, а тук от време на време идват големи звезди. — Тим я гледаше с някаква преданост и Зоуи разбра защо Таня е избрала това място. — Ние никому не даваме никаква информация.

— Сигурна съм, че тя ще оцени подобна дискретност — каза Зоуи мило.

— Предполага се, че те ще пристигнат с автобус всеки момент.

Зоуи не беше сигурна кого има предвид под „те“, освен може би шофьора на автобуса ѝ, но не си направи труда да го попита, и пет минути по-късно той отби от пътя и пое по дълга лъкатушеща алея. След около още десет стигнаха в подножието на някакъв хълм, където Зоуи видя пет-шест сгради, живописно сгъшени в основата му, една огромна плевня и грамадни оградени площи, пълни с коне. Навсякъде имаше чудни дървета, сградите бяха безупречно поддържани и високо над тях и отатък долината бяха кацнали неизменните Тетони.

Тим я заведе да се регистрира, съобщиха ѝ, че мисис Томас още не е пристигнала, но моментално ѝ бе оказано топло гостоприемство. Къщата беше стара и много красива. По стените ѝ бяха окачени глави от антилопи, също и от бивол, по пода бяха пръснати кожи, а огромният прозорец разкриваше великолепна гледка към планините. Имаше също камина, толкова голяма, че висок човек би могъл да застане прав в нея. Изглеждаше много уютно място, да се прекара там дълга зимна нощ, и неколцина от гостите тихо разговаряха в един ъгъл. Жената на рецепцията ѝ обясни, че повечето в момента били по квартирите си, за да се преоблекат за вечерята, която започвала в седем часа.

За нея имаше цяла шепа листчета с информация и една брошура и след като ги получи, Тим я закара до тяхната къща. Твърде скромно беше да се каже, че това бе елегантна къща за петчленно семейство, в който и да е град. Имаше огромна, уютна всекидневна с камина и печка с богата украса, малка кухня и дивани с красиви дамаски. Усещаше се стилът на югозапада, малко нещо от Навахо, но иначе изглеждаше като проект от страниците на „Архитекчъръл дайджест“,

съвсем наскоро създаден от дизайнер. Имаше и три големи спални, всяка с великолепна гледка и дървета пред прозорците.

Беше наистина прекрасно и Зоуи се почувства истински разглезена, оставяйки чантата си, а Тим внесе куфара ѝ. Той я попита коя спалня ще предпочете, но тя пожела да изчака Таня да направи избора. Едната беше малко по-обширна от другите две, ала и трите бяха просторни, удобни и с кралски размер легла, мебели от грубо издялано дърво и камина. За миг ѝ се прииска да скача върху леглата и да пици като малко дете и цялата грееше от задоволство, когато Тим я остави. Няколко минути тя обикаля от стая в стая, взе си една гола праскова от голямата купа с плодове на масичката за кафе. Видя и поднос с прясно изпечени бисквити и кутия с шоколадови бонбони. Бяха се осведомили от секретарката на Таня за предпочитанията на звездата и бяха набавили всичко. Навсякъде имаше цветя, също и сода, и любимата на Таня бира от корени в хладилника, както и от нейните сладкиши, хрупкави бисквитки и кисело мляко, което тя ядеше на закуска, купища пешкири и любимият ѝ сапун в трите бани.

— Уау! — възкликна Зоуи, оглеждайки всичко наоколо, и седна на дивана в очакване. Гледа новините по телевизията, отвори си от диетичната кока-кола и след десетина минути чу автобусът бавно да пухти по алеята. Времето бе изчислено перфектно. Зоуи беше застанала на входната врата като господарка на къщата, за да приветства Таня, когато тя се появи, и веднага, щом я зърна, се затича към нея. Двете бяха здраво притиснати в прегръдка и в миг Зоуи забеляза през рамото ѝ, че от автобуса слиза и някой друг. И изведнъж се стресна, но не толкова, колкото Мери Стюърт. Тя замръзна на мястото си и не знаеше да се върне ли с колата, или да тръгне пеша назад по алеята. Вместо това просто остана там, втренчена в Таня. И когато те със Зоуи отстъпиха крачка назад, Мери Стюърт ги гледаше с гняв.

— Не мога да повярвам, че сте направили това! — Обърна се и към двете, но дори и тя трябваше да признае, че Зоуи изглеждаше наистина изненадана. Беше ясно, че не е знаела.

— Тя няма вина за това — бързо каза Таня, Том беше вече започнал да сваля багажа им. — Вината е само моя. Нека да ви обясня какво се случи.

— Не се безпокой — рязко реагира Мери Стюърт. — Аз си тръгвам.

Том беше изненадан и погледна към Таня въпросително. Но тя беше твърде заета с приятелките си, за да му отговори.

— Не е честно, Мери Стюърт. Не прибързвай. Не сме били заедно толкова дълго време... аз просто мислех...

— Ти просто не трябваше да мислиш. След годината, която преживях, не мога да разбера как можа да ми причиниш това. Гадно е и ти го знаеш. — Беше страшно ядосана и Таня я слушаше със сълзи в очите, разбирайки, че постъпката ѝ е била егоистична. Толкова ѝ се искаше и двете да бъдат с нея. Наистина се беше тревожила през всичкото време, откакто бе взела решението. Но все пак бяха минали повече от двадесет и една години, това е доста дълъг период, за да ги измъчват още старите им рани.

— Съжалявам, Мери Стюърт — каза Зоуи спокойно. — Аз във всеки случай не трябваше да идвам. Имам толкова много работа в Сан Франциско, оставих и малко дете вкъщи. По-разумно за мен е да си тръгна. Въобще не биваше да идвам. Ще взема самолет обратно след вечеря. — Говореше спокойно и мило, през изминалите две десетилетия бе прекарала доста време с хора много болни, много нещастни, често пъти раздразнени, дори ненормални и беше способна да разговаря разумно дори и когато собствените ѝ емоции я задушаваша.

— Няма нужда да го правиш — каза Мери Стюърт, опитвайки се да обуздае нервите си, изведнъж усетила, че се държи грубо, но беше така зле изненадана и моментът беше толкова тежък. — Аз ще съм много щастлива да отлетя обратно за Ню Йорк утре рано сутринта. — Ала беше готова да признае, че това е голямо разочарование за нея.

— И двете сте едни сръдливки — почти проплака Таня. — Не мога да повярвам, че позволявате тази глупост да ви трови цели двадесет години. Ние сме вече почти на четиридесет и пет, за бога. Нямате ли друго, за което да мислите, ами се мръщите за нещо, станало, когато бяхме още деца? Боже мой, аз всеки ден се натъквам на толкова много мръсотия, не мога да си спомня дори какво се е случило миналата седмица, камо ли преди двадесет и една години. Оставете ме да си отдъхна, хора. — Застанала срещу тях, тя продължаваше да ги гледа, а Мери Стюърт и Зоуи се наблюдаваха една друга. В това време

Том внесе куфарите им в къщата. Той предвиждаше да остане в хотел в Джаксън Хоул, за да бъде на разположение, ако Таня реши да го повика по телефона да ги заведе на някоя екскурзия. Но се чудеше какво ще правят сега. — Можем ли поне да влезем вътре да разискваме всичко това? — попита Таня обидена и сърдита и двете жени я последваха. Том нареди хранителните продукти в кухнята и ги остави сами.

И трите стояха като на тръни в дневната и Таня се чудеше какво да предприеме.

— Няма ли поне да седнете? Страшно ме изнервяте — каза, крачейки напред-назад из стаята. Зоуи я погледна. Тя бе една година по-възрастна от тях, но и трите изглеждаха страхотно. — Вижте какво — поде Таня, когато те седнаха, — аз навярно не биваше да го правя, моля да ме извините. Беше глупава, хлапашка постъпка, но си мислех, че можем отново да се съберем трите заедно. Вие ми липсвахте. Нямам други приятелки като вас. Никой друг в целия този свят не го е грижа за мен, абсолютно никой. Нямам съпруг, нямам деца, нямам дори и заварени деца вече... Всичко, което имам, сте вие... и единственото, което исках, беше отново да бъде, както преди... това е всичко... може би бях луда... но бих желала поне да опитате.

— Ние и двете те обичаме — каза Мери Стюърт спокойно, мъчейки се да си възвърне нормалното състояние. — Поне аз, а съм сигурна, че и Зоуи, иначе не би дошла. Не сме се озовали тук само за прекрасния изглед и за каубоите. — Зоуи се усмихна на думите ѝ. — Но ние не се обичаме една друга, Тан. Това е проблемът. Мисля, че ще бъдат твърде тежки тези две седмици, ако ги прекараме всички заедно.

Зоуи кимна и Таня бе още повече разочарована. Беше очаквала някаква реакция, но не и двете да настояват да си тръгнат. Тогава осъзна, че идеята ѝ е била наистина глупава. Щеше да е много по-добре, ако бе отправила покана или само към Мери Стюърт, или само към Зоуи, а не да предприема такова рисковано начинание.

— Какво ще кажете поне за тази нощ? Целия ден сме пътували с кола и двете сме капнали. — Тя говореше за себе си и Мери Стюърт и се обърна към Зоуи. — Ти си сменяла два полета само за да стигнеш дотук, и изглеждаш изморена... изглеждаш много добре — поправи се начаса, — но видът ти издава умора. В края на краищата вече не сме деца — подкачи ги Таня, ала никоя от тях не се засмя. И двете мислеха как да постъпят. — Защо да не можем да останем поне за тази нощ и

после от вас зависи какво ще правите. Няма да ви се противя и ако и двете сте сърдити и ми кажете да ви се махам от очите и си тръгнете, грешката е моя. Но тогава и аз ще си вървя. Няма да стоя тук сама две седмици. Ще бъде твърде депресиращо за мен. — Беше красиво място и бе срамота да се пропилее ваканцията.

Зоуи проговори първа.

— Аз ще остана тази нощ. Ти си права. Връщането обратно е трудна работа, дори не съм сигурна, че тази вечер има обратен полет. Това не е летище Кенеди. — Усмихна се към Таня и погледна колебливо към Мери Стюърт. — Това устройва ли те, Стю? — От устата ѝ лесно се изплъзна някогашното име, с което я назоваваше.

— За мен е добре — отвърна Мери Стюърт учтиво. — Аз ще се върна в Ню Йорк утре сутринта.

— Не, няма — отсече Таня безцеремонно, — ти ми обеща да прекараш една седмица с мен в Лос Анджелис. — Беше започнала сериозно да се безпокои. Смяташе, че Мери Стюърт е неразумна, но знаеше колко дълбоки са раните от миналото.

— Аз ще летя утре — заяви Зоуи съвсем делово и Таня реши засега да изчака. Щяха да останат за нощта, това беше едно начало и може би някакво чудо щеше да се случи до сутринта.

— Кой коя спалня иска? — попита, сваляйки шапката си и хвърляйки я на закачалката. В стаите имаше всичко, което можеха да си представят. Закачалки за дрехи, обувалки за ботуши, ръкавици, ако утрините са студени, пончо за дъжд в случай на буря. Всичко беше удобно и луксозно, за всичко бе помислено. Дори Таня не беше виждала такова място. — Много ми харесва тук — каза тя с предпазлива усмивка и този път и Мери Стюърт, и Зоуи се присъединиха към мнението ѝ. Въпреки изненадата, че отново са заедно, трябваше да признаят, че ранчото беше приказно, а тяхната къща — най-доброто, което можеха да си пожелаят.

— Специално за теб ли правят всичко това, Таня? — попита Зоуи. — Или всеки гост е третиран така? — Съмняваше се, никога не беше виждала такова изпипване до най-дребните подробности, включително и едва ли не всяко списание, за което биха се сетили.

— Предполага се, че всички къщи са такива — рече тя и си наля от любимата бира. — Обадиха се на секретарката ми тази седмица, преди да замина, да питат какво обичам да ям и да пия, да чета, какъв

сапун харесвам, колко възглавници и пешкири бих желала, какви видеофилми, нуждая ли се от факс в стаята си, а аз помислих и за това какво вие предпочитате. Ако искате още нещо, само ми кажете.

— Това място е удивително — възкликна Мери Стюърт, когато обиколи и трите спални, и на връщане почти се сблъска със Зоуи.

— Как си ти, Стю? — попита Зоуи грижливо и погледът ѝ стресна Мери Стюърт. В него имаше много мъка и болка.

— Добре — отвърна тя меко, искайки да я запита за нейния живот през последните двадесет години. Но вече знаеше от Таня за клиниката.

— Съжалявам за твоя син — прошепна Зоуи и инстинктивно докосна ръката ѝ. — Таня ми каза... толкова е несправедливо... аз непрекъснато се сблъсквам с това, никога не е справедливо, но особено на неговата възраст. Наистина съжалявам.

— Благодаря ти, Зоуи — отрони Мери Стюърт с овлажнели очи и отмести погледа си настрана. Не искаше Зоуи да види сълзите ѝ, ала тя беше усетила и се отдалечи, за да не я обиди.

— Решихме ли вече, кой в коя стая ще се настани? — Таня се върна в дневната и забеляза, че Мери Стюърт плаче, зачуди се дали не са се спречкали, но никоя не изглеждаше сърдита, тогава се досети, че е за Тод, и когато повдигна веждата си, Зоуи ѝ кимна.

Накрая всяка от тях си избра стая. Малко по-голямата имаше вградена в пода вана тип „Джакузи“^[2] и Зоуи и Мери Стюърт настояха Таня да я вземе, макар че тя с удоволствие би я отстъпила. Накрая им каза, че могат да използват ваната по всяко време, когато пожелаят, но те ѝ напомниха, че тръгват на другата сутрин. Таня едва се сдържа да не им заяви, че са отвратително упорити. Просто си влезе в стаята да се преоблече за вечеря и двете жени след минута направиха същото.

Зоуи звънна по телефона вкъщи и разбра, че всичко е наред. Когато се обади, Джейд вечеряше, Инге я увери, че няма проблеми, и даде слушалката на момиченцето, то дори не плака, когато чу майка си. Понечи да повика Сам чрез пейджъра, само да разбере как вървят нещата, но реши да не го прави. Достатъчно го търсеха по този начин нейните пациенти, не беше нужно и тя да го безпокои.

Малко преди седем се срещнаха в дневната. Таня беше облечена в тесни черни панталони от велур и общита с мъниста каубойска риза, русата ѝ коса бе леко прикрепена отзад с черна панделка. Носеше

високи, черни каубойски ботуши от чортова кожа, които бе купила специално за случая. Зоуи беше с джинси, мек пуловер в бледосиньо и туристически ботуши, а Мери Стюърт — в сиви памучни панталони, бежов пуловер и мокасини „Шанел“. Както винаги, макар и напълно различни, те изненадващо добре се съчетаваха. Помежду им съществуваше някаква невидима връзка, като оплела ги мрежа, която сега, при разрива между Зоуи и Мери Стюърт, беше по-силна от самите тях. И Таня знаеше, че ако бяха честни една към друга, щяха да признаят, че я има. Тя специално я чувстваше, усещаше ги близки, сякаш невидима нишка се увиваше около тях и ги притегляше. Като влезе в дневната, Мери Стюърт разпитваше Зоуи за клиниката и тя оживено ѝ разказваше.

— Какво невероятно начинание — възкликна Мери Стюърт с възхищение, но когато тръгнаха за трапезарията и двете потънаха в мълчание, сякаш се бяха сетили, че не се предполага да си приказват една с друга. Веднъж обаче седнали на масата, разговорът отново тръгна. Таня продължително говори за предстоящото концертно турне и за филма, за който щеше да сключи договор, и силно ги впечатли и ентусиазира. И двете явно много я обичаха и имаха желание да я закрилят.

Масата им бе в ъгъла на залата и макар да забелязаха към тях да се отправят любопитни погледи, никой не дойде да иска автограф или да ги заговори, освен шефката на ранчото, Шарлот Колинс, която ги приветства с „Добре дошли“.

Беше забележителна жена с широка усмивка и проницателни сини очи, които сякаш виждаха всичко и държаха под контрол всяка стая и всеки посетител. Тя знаеше точно какво прави всеки неин подчинен по всяко време и от какво се нуждаеше всеки гост в съответния момент. И успяваше някак да координира двете неща до ента степен. Таня беше впечатлена от цялата организация, както и останалите, и ѝ го казаха.

— Е, надяваме се, ще сте доволни от престоя си тук. За нас това е много важно. — И нито Мери Стюърт, нито Зоуи посмяха да я питат за разписанието на самолетите или да ѝ съобщят, че си тръгват на другата сутрин.

— Ще се поинтересувам на рецепцията утре след закуска — рече Мери Стюърт, след като Шарлот Колинс се отдалечи. Винаги можеше

да прелети до Лос Анджелис и да прекара една нощ в Бевърли Уилшир или в Денвър. А Зоуи просто щеше да се върне у дома по същия начин, по който бе дошла.

— Не желая да говорим за това сега — заяви Таня строго. — Искам вие двете да размислите. Наистина ли имате толкова много приятелки, та можете да си позволите да загубите тази, с която е свързана половината от живота ви? — Но онова, което ги бе разделило, беше доста брутално и Таня го знаеше. Ала не искаше студенината да трае вечно. След двадесет и една години те имаха правото да сложат точка. Нуждаеха се твърде много една от друга, за да продължат да упорстват.

След това разговаряха за други неща, за Алиса, за Джейд, но не за Тод. И нито Мери Стюърт, нито Таня споменаха за съпрузите си. Говориха за пътувания, за музика, за приятели, за книги, които харесваха, и за клиниката на Зоуи и тогава някак неусетно преминаха към спомени от колежа. Хората, които най-много бяха мразили, тези, които им бяха смешни, такива, които бяха срещали по-късно, и разните чешити, каквито ги имаше между тях. Доста от онези, които познаваха от ранните години в училище, бяха загинали във Виетнам точно преди подписването на мирния договор. Беше изключително тежко да загубиш приятели в последните часове на войната, но се случва. А други бяха умрели след това. Няколко души от техния клас бяха починали от рак и се оказа, че Зоуи знае за това. Тя го беше научила от медицинските среди или чрез приятели, или може би, защото живееше в Сан Франциско, а много от съучениците им никога не бяха напускали града. Оттам до Бъркли беше съвсем близо. През цялото време обаче никой не отвори дума за Ели. На връщане към къщата те все още говореха за други свои приятели и едва когато влязоха в дневната, Таня го изрече. Знаеше, че Ели е в ума на всяка от тях и ще им стане по-леко, ако просто я споменат. И го направи.

— Знаете ли, може би е странно, но след всички тези години тя все още ми липсва. — Последва дълга пауза и тогава Мери Стюърт кимна.

— Да, и на мен — призна тя с мек глас. В известно отношение Ели беше сърцето и душата на групата им, макар да бе най-кротката измежду тях. Беше момиче, което би сторило всичко, за да предизвика смях, например да се появи на парти с намазано с бяло лице. Вършеше

налудничави дребни неща и винаги ги караше да се смеят, а после стана причина да плачат. Тя разби сърцето на всяка от тях, особено на Мери Стюърт. Те бяха най-добри приятелки и живееха в една стая. И трите седяха замислени за нея, когато Зоуи наруши тишината.

— Бих искала тогава да знаех каквото зная сега — каза тя мило на Мери Стюърт. Таня ги наблюдаваше. — Нямах право да ти наговоря всички онези неща. Не мога да повярвам колко млада и глупава съм била. Често съм мислила за това. Дори едва не ти написах писмо веднъж, когато мой пациент се самоуби. Беше като Божие наказание затова, че бях така жестока и разярена спрямо теб. Като че ли той се опита да ме научи на всичко, което не бях научила от Ели, че никой не е имал вина, че не сме можели да я спрем, даже да сме се опитали. О, можехме, но за кратко. Не и ако това е било наистина, което е искала. Аз бях толкова дяволски невежа. Продължавах да мисля, че някой от нас трябваше да я е видял, по-точно ти, защото беше най-близко до нея. Недоумявах как така ти не знаеш, че тя гълта хапчета и пие. Трябва да го е правила месеци наред и предполагам от това си отиде. Но Ели получи точно каквото искаше. — Слушайки думите на Зоуи, Мери Стюърт започна да плаче. Като че ли й говореше за Тод, без да го подозира. Таня нежно я обгърна с ръка. — Трябваше да ти напиша писмото, Стю — продължи Зоуи и в нейните очи проблеснаха сълзи. — Не съм си простила за онова, което ти казах, и предполагам и ти не си ми простила. Не те обвинявам — додаде тя тъжно. Това ги беше разделило. Зоуи беше зла с Мери Стюърт, бе й се гневилa дни наред и дори на самото погребение отказа да седне до нея. Кореше я, че не е съумяла да спре Ели, и Мери Стюърт беше сломена от обвиненията и й беше повярвала. Отне й години да преодолее у себе си усещането, че не е успяла да спаси живота на приятелката си. Това беше почти като да я бе убила. И тогава всичко се стовари обратно върху нея с Тод, като че ужасът никога не беше свършвал. Само че сега беше още по-лошо, защото този път я обвиняваше Бил, а не Зоуи. — Толкова съжалявам — промълви Зоуи, прекосявайки стаята, за да седне до нея. През цялата вечер исках да ти го кажа. Макар и утре сутринта двете да заминаваме, аз не бих могла да продължа да живея, ако не ти доверя, че съм осъзнала колко много сбърках и колко бях глупава. Ти беше права да ме мразиш всички тези години и аз наистина съжалявам. — Изрече последните думи, плачейки. За нея сега беше важно да признае своите

грехове и да се помири с хората, които беше наранила. А те не бяха много.

— Благодаря ти — задави се Мери Стюърт в изблик на плач, когато тя я прегърна, — но аз винаги съм мислила, че ти беше права. Как можах аз да не узная какво прави Ели? Как можах да бъда толкова сляпа? — Бяха същите въпроси, които си беше задавала след смъртта на сина си. Смъртта на Тод в много отношения наподобяваше тази на Ели. Беше като повтарящ се кошмар. Само нямаше събуждане от него. Сякаш продължаваше вечно.

— Тя беше много прикрита и искаше да умре — каза Зоуи простичко. — Практиката ѝ я беше научила на много неща през последните две десетилетия. — Ти не би могла да я спреш.

— Искан ми се да можех да повярвам в това — рече Мери Стюърт тъжно, сякаш недоумяваше дали говореха за сина ѝ, или за нейната съквартирантка.

— Зная — настоя Зоуи, така твърдо поддържайки сегашната си позиция, както тогава противоположната. — Тя не е допуснала ти да разбереш какво прави. Иначе можеше да я спреш.

— Бих искала да бе така — каза Мери Стюърт, загледана в ръцете си, положени в скута ѝ. Таня я наблюдаваше загрижена. — Искан ми се да бях знаела и за двамата. — Тя вдигна очи към приятелката си и те съзряха болката, стаена в тях.

— Двамата кои? — Зоуи беше смутена, ала Мери Стюърт не ѝ отговори. — Мери Стюърт? — Тя погледна към нея и тогава разбра. Имаше желанието да умре за нея и за двете. Едва сега започна да прозира мъката, през която бе преминала. Още по-голяма на фона на далечния спомен за Ели. Като че ли беше изживяла всичко отново, но многократно по-страшно сега за нея. Зоуи започна да хълца в пристъп на плач, разбирайки какво се бе случило. — О, господи — изстена тя, сграбчила старата си приятелка, и двете плачеха. — О, господи... Стю... така съжалявам...

— Беше толкова ужасно — изплака Мери Стюърт, — толкова страшно... и Бил ми каза същите неща, както и ти. — Продължаваше да плаче, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне. Но Мери Стюърт знаеше, че то беше разбито отдавна. — Бил все още ме обвинява — обясни тя, — мрази ме. Сега е в Лондон, без мен, защото не може да понася да ме гледа, и аз не го коря. Той смята, че аз съм убила сина ни,

или поне, че съм го оставила да умре... точно както мислеше ти за Ели.

— Аз бях глупачка — каза Зоуи, като продължаваше да държи Мери Стюърт в прегръдките си, но това беше малка утеха пред лицето на онова, което се бе случило. — Бях на двадесет и две години, без каквото и да е опит. Бил би трябвало да знае по-добре.

— Той е убеден, че аз съм можела да предотвратя трагедията.

— Тогава някой трябва да му каже истината за самоубийствата, Стю, ако синът ти наистина е искал да го стори, дивите коне не биха го спрели. Ако го е желал, той никога не би те предупредил.

— Действително не го направи — каза тя с мъка, издухвайки носа си в салфетката, която Таня ѝ подаде.

Зоуи се облегна назад и отново я прегърна.

— Не можеш да обвиняваш себе си. Трябва да се опиташ да приемеш случилото се. Колкото и да е ужасно, ти не би могла да го промениш. Сега е по-добре да продължиш напред, иначе ще унищожил себе си и всичко около себе си.

— Всъщност ние вече го направихме. — Тя издуха пак носа си и през сълзи се усмихна унило към приятелките си. — От нашия брак не остана нищо. Абсолютно нищо.

— Е, не е останало, защото той те обвинява. Някой трябва да говори с него.

— Моят адвокат, може би — отбеляза Мери Стюърт с мрачна усмивка. Засмяха се и приятелките ѝ. Сега тя приличаше малко повече на себе си. Таня държеше едната ѝ ръка, Зоуи другата. — Аз май вече реших да се разделим. Ще му го съобщя, когато се върне от Лондон.

— Какво прави той там? — Зоуи беше любопитна. Не смяташе, че живеят в Англия.

— Води се голям процес, ще трае два-три месеца, но не ме остави да отида с него.

Зоуи вдигна едната си вежда и доби онзи дързък вид, който добре познаваха. През последните двадесет години беше поомекнала, ала все още си оставаше пиперлия.

— Да не се е забъркал с някоя?

— Всъщност мисля, че не е. Не сме правили любов цяла година, от нощта, преди Тод да умре. Оттогава не ме е докоснал. Това е своего рода крайно, мълчаливо наказание. Направо го отвращавам. Но все пак

смятам, че няма друга. Това може по-лесно да се разбере, отколкото случилото се.

— Не съвсем. — Зоуи изглеждаше повече наострена, отколкото състрадателна.

— Някои хора направо се сковават след травма като тази. Доста типично. Чувала съм го. Не е обаче терапевтично за един брак.

— Наистина не е — усмихна се бегло Мери Стюърт. — Както и да е, аз окончателно съм решила какво да правя със себе си. Той във всеки случай никога няма да ми прости и аз може би ще го преживея. Да остана с него, е все едно да живея всеки ден с вината си, а аз просто не мога да го направя.

— И не бива — каза Зоуи спокойно. — Той или трябва да се отнесе честно, или ти да си отидеш. Мисля, че постъпваш правилно. — Говореше делово. — А дъщеря ти?

Мери Стюърт въздъхна.

— Не бих се учудила, ако ме обвини за развода. Тя не може да разбере колко гадно баща ѝ се отнесе към мен. Мисли просто, че той е твърде зает. И аз така смятах в началото. Но той ми даде ясно да разбере какво чувства. Аз не мога да остана повече там само заради Алиса или дори заради него. Сега не съм му даже съпруга. Ние не разговаряме, не ходим никъде, той не желае да бъде с мен. И само да видите как ме гледа, като бит.

— Махни се тогава — рече Зоуи твърдо. Не се бяха виждали от двадесет години, а изведнъж се почувстваха, като че ли са върнали часовника назад, до началото.

— Ти ще си по-добре без него, щом те прави нещастна — намеси се Таня мило. — Аз го преживях. И ти би могла. На всички ни се случва.

— Женени сме от двадесет и две години. Невероятно е да гледам как всичко излита през прозореца.

— Звучи ми, като че ли вече е станало — каза Зоуи честно.

Таня кимна, а Мери Стюърт не можеше да не се съгласи. Дори сега, след като беше заминал, той почти не ѝ се обаждаше. И когато говореха, бързаше да приключат, защото чувстваше неудобство. Напоследък тя беше започнала да му изпраща факсове, както направи и тази вечер, като пристигнаха, просто за да потвърди местонахождението си. Но Бил отново не отговори.

— Ти си все още млада — каза Таня насърчително, — можеш да срещнеш друг и да заживееш нов живот с някой, който желае да бъде с теб.

Мери Стюърт кимна, желаейки да им вярва. Ала не можеше да си представи мъж, който някога да пожелае да бъде с нея, имайки предвид отношението на Бил.

— Струва ми се, че е време да продължиш напред — потвърди Зоуи и Мери Стюърт се съгласи. Просто не искаше да приеме факта, че се е стигнало дотам след толкова години. Страхуваше се да му каже, да си опакова нещата, да съобщи на Алиса, че ще се развеждат. Всичко беше толкова трудно и тя потръпна само при мисълта, че би могла да ходи на срещи с други мъже. Просто нямаше да го понесе. Но то беше същата лодка, в която плуваше и Таня, само дето тя бе Таня Томас, и Мери Стюърт ѝ го каза.

— Шегуваш ли се? Аз не съм се срещала с никого, откакто Тони замина. Всички ги е страх от мен като от чума. Никой няма да ме покани да излезем, освен може би някой загубен фризьор, за да каже, че е бил с мен. Също като Еверест. Никой не живее там, но целият свят е готов да се похвали, че го е изкачил. — И трите се разсмяха на това, а Мери Стюърт не знаеше дали се чувства по-добре, или по-зле. Но самият разговор за нейните планове направи всичко да изглежда така окончателно. В известна степен приличаше на предателство спрямо Бил, защото той дори не знаеше какво тя замисля. Ала беше действително, беше това, което чувстваше и смяташе да предприеме в края на лятото. Сега поне имаше време да помисли, докато той е в Англия.

Дълго седяха и разговаряха. Не решиха нищо, но приятелството им беше възстановено и никоя от тях повече не спомена за заминаване на другата сутрин. Извинението на Зоуи означаваше много за Мери Стюърт. А Зоуи беше дълбоко развълнувана, осъзнавайки, че нейните думи бяха измъчвали приятелката ѝ през всичките тези години, още повече, след като собственият ѝ син бе извършил самоубийство. Животът беше понякога толкова жесток. Винаги я плашеше, а същевременно беше много благосклонен към други. И на сутринта, когато телефонът звънна още по тъмно, отговори Зоуи. Беше свикнала светкавично да се събужда от телефонен звън през нощта, а Таня и Мери Стюърт още спяха.

— Ало?

— Зоуи? — Беше Сам и тя моментално помисли за Джейд и я обхвана паника... апандисит... синдром на внезапна детска смърт... земетресение...

— Джейд добре ли е? — Това бяха първите думи, които излязоха от устата ѝ. Като че ли я беше родила самата тя, обичаше я, както всяка рождена майка, и имаше същите инстинкти.

— Детето е добре. Съжалявам, ако съм те изплашил. Но ми се искаше да ти се обадя. — Не обичаше да ѝ съобщава лоши новини, ала знаеше, че тя няма да му прости, ако не ѝ каже. — Куин Морисън почина преди час. Отиде си в мир и семейството му беше при него, направих всичко, което можах. Просто сърцето му не издържа повече. — В известна степен това беше спасение за него и Зоуи го знаеше. Но все пак се натъжи, и се разплака. Зоуи плачеше за всички, възрастни, млади и особено за децата. Куин Морисън поне бе на седемдесет и четири, беше имал пълноценен живот и СПИН-ът беше помрачил и разбил само последната му година. И все пак тя беше тъжна, с усещане за загуба и чувство, че е победена. Беше познато за нея, изгубваше толкова много пациенти в борбата си със страхотния убиец. — Ти добре ли си? — попита Сам угрижен.

— Аз съм добре. Само съжалявам, че не бях там.

— Знаех, че ще е така. Затова се обадох. Той каза, че се радва, че си отишла в Уайоминг.

Това я накара да се усмихне. Беше точно такъв. Цялата година не спря да я убеждава да се омъжи и да има деца.

— Останалите добре ли са?

— Питър Уилямс имаше тежка нощ. Прекарах един час в дома му, преди да отида при Куин. Отново развива пневмония. Тази сутрин ще го приема. — Беше едва тридесет и една годишен. Именно това бе ужасяващото в неговия случай, че беше толкова млад.

— Изглежда, си имал доста наситена нощ.

— Обикновена, бих казал — рече той усмихнат. На него му допаднаше. Затова беше следвал. — А какво става с теб? Забавляваш ли се? Срещна ли се вече с каубои?

— Само с един. Който ме взе с кола от летището. Около дванадесетгодишен и три метра висок, едно момче от Мисисипи. Тук е невероятно, наистина много ми харесва.

— А как е приятелката ти?

— Добре. Изненада ме. Поканила е и другата ни съученичка от Бъркли. Това е дълга история, но ние двете не бяхме си говорили цели двадесет години. Тя беше готова да вземе следващия самолет обратно за Ню Йорк, когато ме видя. Ала мисля, че се сдобрихме. Аз се държах с нея като истинска глупачка преди двадесет години, никога не съм могла да си го простя. И наистина беше чудесно, че най-сетне загърбихме всичко.

— И ти май си била заета, а? — подкачи я той мило.

— Да, струва ми се.

— Добре. Сега се върни да спиш. Съжалявам, че те събудих толкова рано. — В Ню Йорк беше пет и половина сутринта и той се канеше да си ляга. Но искаше тя да узнае за Куин Морисън колкото може по-скоро.

— Благодаря ти, че ми се обади, Сам. Наистина оценявам жеста ти. Сигурна съм, че ти си направил всичко възможно за него. Би било същото и аз да бях там. — Беше мило от нейна страна да го каже и той ѝ бе благодарен. Беше добра жена.

— Благодаря ти, Зоуи. Пази се, ще ти се обадя скоро пак. — Но когато затвори, му стана мъчно за нея. Имаше толкова много неща, които искаше, на които се възхищаваше, а не можеше да се доближи до нея. В същото време усещаше нейната самота. У Зоуи се долавяше някаква страшна уязвимост, ала тя се криеше някъде и той започваше да се съмнява дали някога ще я намери.

В същия момент, когато Сам си легна, Зоуи стоеше в дневната в Мууз, Уайоминг, и наблюдаваше слънцето да се издига над планините. И по страните ѝ бавно се стичаха сълзи, от божествената красота, която пълнеше очите ѝ. Мислеше си за Куин Морисън и за живота, който бе водил. Беше ѝ жал, че бе издъхнал. Скърбеше за много хора, които умираха. В живота имаше толкова скръб... Ели... и Тод... и толкова много мъка, и в същото време тази поразяваща красота. И внезапно се почувства доволна, че е дошла тук. Каквото и да се случеше, един път в живота си бе видяла слънцето да изгрыва над тези величествени възвишения. В такъв момент беше невъзможно човек да не помисли, че съществува Господ. Зоуи се върна на пръсти в стаята си, мислеше за Сам и съзерцаваше планините навън.

[1] Азидотимидин, антивирусен препарат, използван при лечението на СПИН. — Б.пр. ↑

[2] Вана за воден масаж, чието название идва от името на нейния изобретател. — Б.пр. ↑

12.

Тази първа сутрин в ранчото Зоуи се върна да поспи още малко след обаждането на Сам, но се събуди отново точно когато Мери Стюърт излезе от стаята си. Двете жени се срещнаха в кухнята, където Мери Стюърт правеше кафе. Бяха по нощници, Мери Стюърт я погледна и ѝ се усмихна. Зоуи изглеждаше по-отпочинала от предния ден и изненадващо млада.

— Да ти сложа ли кафе? Има и чай, ако искаш. — Но Зоуи си сипа чаша димящо кафе. — Таня дали е станала? — попита тя и двете се засмяха. — Струва ми се, че някои неща не се променят.

За миг Мери Стюърт се взря в приятелката си. Бяха отчуждени толкова дълго време.

— Не, не се променят. Аз съм доволна. Доволна съм, че дойдох. — Гледаше Зоуи право в очите.

— И аз, Стю. Искан ми се да не бях така глупава тогава. Искан ми се да бяхме си говорили през всичките тези години. Аз наистина съм доволна, че се видяхме. Би ми било толкова болно всичко това да останеше да тлее между нас. — Бе продължило достатъчно дълго. Ели беше в гроба вече повече от двадесет години, можеха да погребат и старите си вражди. Като погледнеха назад, всичко изглеждаше така глупаво и такава ненужна загуба на време. — Аз много дължа на Таня, че те покани тук, без да ми каже.

— Тя е толкова сладко потайно същество, нали? — засмя се Мери Стюърт. — През целия път в автобуса не изпусна нито дума. Аз все пак трябваше да се досетя. На няколко пъти, уговаряйки ме да дойда, подхвърли „ние“, мисля, че и помощничката ѝ спомена „те“ и три стаи. Помислих, че има предвид децата. Не съм допускала, че е поканила някого. И при мен така добре се нагласиха нещата, след като Алиса отмени пътуването. Нямахме какво да правя.

— За мен дойде като от Господа. — Зоуи си мислеше за сиянието над планините тази сутрин, когато Сам се беше обадил да ѝ съобщи за

смъртта на Куин Морисън. Разказа за това на Мери Стюърт, двете седнаха до тясната масичка в кухненската ниша да си изпият кафето.

— Трябва да е депресираща твоята работа — отбеляза Мери Стюърт спокойно. — Аз ти се възхищавам, но ти просто не можеш да спечелиш подобна битка. — Помисли си колко ужасно беше, когато Тод бе починал, не можеше да си представи да се сблъсква с това всеки ден. Все пак той беше неин син, а не пациент.

— Човек би могъл да печели малко време. И колкото и да е странно, не е непрестанно угнетяващо. Научавах се да се радваш на дребните победи, ставаш все по-амбициозен да спечелиш битката. Понякога губиш. — Тя беше загубила повечето пъти, бе неизбежно. Но някои неща зависеха от обстоятелствата, доколко готови бяха пациентът и семейството му да се борят. Понякога краят идваше навреме, както при Куин. Тя най-много мразеше, когато умираха деца и млади хора, и онези, които би трябвало още толкова много да живеят, да се учат, да дават на другите. Като нея. Ала Зоуи все още не беше осъзнала това.

— Щастлива си, че си намерила правилния път за себе си още съвсем млада — каза Мери Стюърт, радвайки се на компанията ѝ. Лесно беше да си спомни защо бяха толкова добри приятелки. В миг пропастта между тях бе окончателно изчезнала. — Аз се занимавам с благотворителна дейност в Ню Йорк, като член на много комитети и като доброволка, но мисля да започна някаква работа. Просто не зная какво ще правя. Досега съм била единствено съпруга и майка на нашите деца.

— Това не е лошо — усмихна ѝ се Зоуи, внезапно разбирайки колко ѝ е липсвала Мери Стюърт. И в неочаквания здрач на своя живот осъзна колко силно се нуждае от приятелките си. Беше още по-болезнено за нея, защото винаги бе мислила, че ѝ остава много време, а сега то се бе стопило. — Да бъдеш съпруга и майка също е работа.

— Е, в такъв случай — рече Мери Стюърт, оставяйки чашата си, — мисля, че с тази работа съм приключила. Алиса порасна. Тод си отиде, вече дори не съм съпруга на Бил. Ние само живеем на същия адрес и името ми стои на данъчните му квитанции. Сега изведнъж аз се чувствам безполезна.

— Не бива. Може би е настъпило времето да се придвижиш напред.

Зоуи беше права, но проблемът беше накъде. Мери Стюърт бе мислила много.

— Продължавам да разсъждавам върху това какво да правя, къде да живея, какво да кажа на Бил, когато се върне. Дори нямам желание да говоря с него сега. Но и той не желае. Почти не се обажда. Може би преживява същото, просто не иска да го изрази. Бил трябва да осъзнае, че всичко е свършено.

— А може би е по-добре ти да го попиташ? — подметна Зоуи и погледна часовника си, чудейки се кога ли Таня ще стане, и се обърна към Мери Стюърт. — Кога трябва да бъдем на закуска?

— В осем часа, мисля. — Беше вече седем и половина и те трябваше да се обличат. Мери Стюърт се взря въпросително в старата си приятелка. — Ние отиваме ли си днес? — Гласът ѝ беше съвсем тих. След дълга пауза Зоуи поклати глава.

— Аз предпочитам да не си тръгвам, освен ако ти не поискаш това от мен. Зависи от теб. Ти си изминала най-голямо разстояние. Ако някой трябва да си замине, това ще съм аз.

Мери Стюърт ѝ се усмихна мило.

— Искам да останеш, Зоуи, и бих желала да остана и аз. Нека захвърлим враждата зад гърба си. И двете обичахме Ели, всички я обичахме. Тя би искала ние да сме заедно. Беше най-обичаната от нас, най-раздаващата се, сърцето ѝ би се скъсало, ако знаеше, че не си говорехме двадесет и една години заради нея. — Това беше вярно и двете го съзнаваха.

Зоуи стоеше леко намръщена.

— Тя заслужава да ѝ се скъса сърцето след онова, което ни причини. Струва ми се, че бях така гадна към теб тогава, защото ѝ бях сърдита и нямаше на кого да си го изкарам.

— Аз преживях същото с Тод. Сърдех се на всекиго първите шест месеца, на Алиса, на приятелките ѝ, на мене си, на прислужницата, на кучето, на Бил — изреждаше Мери Стюърт с мъка — и мисля, че той все още се сърди и винаги ще бъде така.

— Може би просто е зашеметен от загубата — каза Зоуи внимателно. — Аз бях така. Бях като луда дълго време и когато най-после го преодолях, вие си бяхте отишли, всеки от нас бе започнал своя самостоятелен живот. Ти се беше омъжила за Бил, аз учех в Медицинския факултет, беше по-лесно да оставя нещата да си се

търкалят, но не съм била права. Може би и Бил е в подобно състояние. — Беше правилна преценка и Мери Стюърт кимна утвърдително.

— Аз мисля, че той се изтъркаля през вратата навън преди известно време, без да го забележа. — Усмихна се и отново погледна часовника си. Беше осем без двадесет и трябваше да се приготвят за закуска. — Какво ще кажеш да събудим спящата красавица? — Засмяха се и широко ухилени, на пръсти влязоха в стаята ѝ и се хвърлиха върху огромното легло от двете ѝ страни. Таня беше облечена в нощница от бял сатен и с маска за сън и реагира, като че ли я бяха вдигнали от мъртвите, когато я събудиха.

— О, господи... спрете... мразя ви... спрете... — Зоуи гъделичкаше краката ѝ, а Мери Стюърт я замеряше с възглавници. Бяха като две малки деца, Таня се опитваше да се скрие под завивките, но не успяваше. — Ще спрете ли? Престанете! Посред нощ е, за бога! — Тя мразеше да става рано сутрин и те трябваше насила да я издърпват от леглото, за да не пропусне сутрешните занимания.

— Свали си маската — нареди ѝ Мери Стюърт. — Закуската е след петнадесет минути, а според това тук на масата трябва да бъдем при конете в осем и четиридесет и пет, за да си изберем. Размърдай се и се приготвяй. — Говореше като отговорник на групата, а Зоуи я издърпа от леглото за едната ръка. Таня свали маската си и гледаше ту едната, ту другата.

— Наистина ли чух, че отивате при конете? Означава ли това, че оставате?

— Очевидно нямаме избор — рече Зоуи, хвърляйки закачлив поглед към Мери Стюърт. — В противен случай ти ще проспши седмицата и няма да излизаш от стаята преди вечеря. Ние мислим да останем край теб и да ти пазим реномето. Знаем колко мразиш конете. Без нас сигурно ще си висиш по цял ден в стаята, гледайки телевизия от твоята „Джакузи“.

— Божичко, каква велика идея! — Таня широко се усмихна, горда заради тях двете. Бяха го преодолели. След всичките тези години се бяха вразумили и бяха възстановили приятелството. — Защо не се върнете за мен по обед, мислех да си направя масаж на лицето.

— Вдигай си задника от леглото, мис Томас — кресна ѝ Мери Стюърт. — Имаш точно дванадесет минути да си измиеш зъбите, да се срешиш и да се облечеш.

— Господи, какво е това, казарма? Ако знаех, нямаше да ви поканя вас двете тука. Бих могла да доведа *приятни* хора, които ме третират *както трябва* и ме оставят да си поспя. Аз съм много важна личност.

— Ти си цял ад — закани ѝ се Мери Стюърт с широка усмивка. — Сега ставай от леглото. Можеш да си вземеш душ по-късно.

— Велико. Ще мириша като конете. Само ако това стигне до таблоидите.

Мери Стюърт и Зоуи бяха застанали с ръце на хълбоците, когато Таня без желание се измъкна от леглото, протягайки дългото си, изключително тяло с прозявка и мърморене, и заситни към банята.

— Ще ти донеса чаша кафе — каза Зоуи и се запъти към кухнята.

— Направи го силно, моля те, докторе — провикна се Таня, запалвайки лампите в банята, и отново изстена, когато видя лицето и косата си в огледалото. — О, господи, аз съм на двеста години и изглеждам точно на колкото съм. Някой да извика пластичен хирург.

— Изглеждаш чудесно — смееше се Мери Стюърт, гледайки я. Тя наистина беше толкова красива и смешното бе, че никога не го е съзнавала. Мислеше се за най-обикновена и другите винаги ѝ се смееха за това. Мери Стюърт знаеше, че си вярва. — Погледнете ме на какво приличам в осем часа сутринта без грим. — Мери Стюърт се намръщи на образа си в огледалото. Косата ѝ бе сресана до блясък, кожата ѝ беше все още изящна и беше поставила само леко розово червило на устните си. Носеше мъжка синя риза, току-що изгладени джинси и съвсем нови ботуши от кафява гущерова кожа от „Били Мартинс“.

— Исусе, погледни се — проплака Таня, докато миеше зъбите си и цялата се напръска с паста. — Като че ли си излязла от „Вог“.

— Тя прави това само за да ни кара да се чувстваме зле — намеси се Зоуи, връчвайки на Таня чаша кафе.

Бяха свикнали с това. И в колежа винаги и във всичко изглеждаше съвършена. Беше просто неин стил и всъщност съучениците ѝ много го харесваха. Мери Стюърт беше вдъхновение за другите. И момчетата я обичаха. Зоуи беше в джинси с дупка на коленете, каубойски ботуши, които имаше от години, и удобен бежов пуловер. Тъмночервеникавата ѝ коса бе пригладена назад, видът ѝ

беше спретнат, леко небрежен, много подходящ за околната среда. Но и двете ахнаха, когато видяха Таня да се появява от банята пет минути по-късно. Макар и без грим и измъкната само преди мигове от леглото, изглеждаше възхитителна. Тя просто си беше звезда, без някога да се е опитвала да бъде. Гъстите ѝ руси коси бяха разрошени, падащи на каскада върху раменете ѝ. Нямаше време да ги прибере назад. Облечена беше в прилепнала бяла тениска и това в никакъв случай не беше неприлично, но бе секси, така че никой мъж с очи не можеше да ѝ устои. Джинсите ѝ бяха точно колкото трябва тесни, за да очертаят закръглеността на седалището, стройните ѝ бедра, малката талия, дългите грациозни нозе. Беше обута в старите си жълти ботуши, около врата ѝ бе вързана червена кърпа и бе сложила обици, обикновени златни халки. Тя грабна един дочен жакет, който бе донесла, каубойската си шапка и чифт слънчеви очила и изглеждаше точно като рекламно лице на което и да е луксозно ранчо.

— Ако не те обичах толкова много, щях да те мразя — каза Мери Стюърт с възхита, а Зоуи се засмя. И трите бяха красиви, но не би могло да се отрече, че у Таня има нещо специално.

— Никога не съм можела да си представя как го правиш — рече Зоуи със същото топло чувство, както Мери Стюърт. Между тях никога не се бе промъквала завист. Дори и преди години бяха като сестри, и повече дори. — Винаги съм мислела, че ако те наблюдавам как се обличаш, ще си го представя — продължи Зоуи, когато излязоха от стаята, — но то е нещо като онзи магически трик, гледаш го четири милиона пъти, ала върховият момент, в който заекът се появява, все ти убягва. Ти си единственият човек, когото познавам, който влиза в банята и излиза оттам като филмова звезда само след три минути. Аз мога да прекарам вътре цяла седмица и пак да изглеждам същата, може би прилично, със сресани коси, чисто лице, добър грим, но ще си бъда пак аз. Ти излизаш като принцеса от приказките.

— Това е чудото на пластичната хирургия — засмя се Таня, щастлива от тяхната компания, но не вярваща ни на една дума от онова, което говореха. Ала намираще, че е мило от тяхна страна да приказват така. — Ако натъпчете достатъчно нещо по себе си, няма да имате нужда от грим.

— Глупости — коригира я Мери Стюърт. — Ти изглеждаше така и на деветнадесет години. Когато сутрин се надигаше от леглото,

приличаше на гъсеница и в момента, в който краката ти докосваха пода, беше вече пеперуда. Аз зная точно какво има предвид Зоуи. Ти си просто несигурна, за да можеш да разбереш и да повярваш как изглеждаш. Затова всички толкова те обичаме.

— По дяволите, аз мислех, че е заради моя акцент. — Говорът на Таня винаги се беше отличавал с най-нежното южняшко провлачване. Нейните фенове харесваха това в пеенето ѝ. — Не мога да повярвам, че ви оставих да ме измъкнете от леглото толкова рано. Не е добре за здравето, особено на тази височина. Мисля, че е вредно за сърцето ми. — Таня се оплакваше, пуфкайки нагоре по един наклон по пътя към главната сграда.

— Това за теб е чудесно — каза Зоуи делово, намигайки на Мери Стюърт, — а с надморската височина ще свикнеш до довечера. Само не бива да пиеш алкохол.

— Защо не? — попита Таня изненадана. Не че пиеше много, но просто се учуди.

— Защото ще се почувстваш смазана още при първите три глътки и ще се направиш за посмешище — обясни Зоуи, смеейки се, и ѝ припомни онзи случай, когато тя бе почти мъртва след едно парти с танци, бяха я завели едва ли не на ръце вкъщи и Таня повърна върху леглото на Зоуи, за което приятелката ѝ щеше да я убие. Зоуи и Мери Стюърт се смееха, а тя след двадесет и отгоре години се опита да се изхитри и взе да разправя, че тогава е била болна, имала грип, ала Зоуи ѝ повтори, че просто е била направо пияна. В този миг трите като някаква експлозия нахлуха в трапезарията, сякаш бяха красиво видение.

Около дълги маси си сервираха на бюфет и почти всички изглеждаха сънени и смачкани, с изключение на неколцина поживени, явно свикнали да стават рано. Беше плъзнал слух, че Таня Томас е в ранчото, но никой не знаеше как точно би изглеждала тя. А смеейки се със своите приятелки, Таня имаше толкова отпочинал вид и направо сияеше, така млада и толкова невъобразимо красива, че всички замръзнаха на местата си и се загледаха. На Зоуи моментално ѝ стана мъчно за нея. Двете жени плътно я притиснаха и избраха маса в един далечен ъгъл. Мери Стюърт седна с нея, а Зоуи отиде да им донесе закуска. Но цялата зала вече се беше вторачила и жужеше, явно на Таня не ѝ бе лесно.

— Какво мислите ще стане, ако внезапно се изправя и им покажа дупето си? — пошепна Таня, както седеше с гръб към летуващите, с черните си очила. Беше поставила шапката на облегалото на стола, но дори в гръб изглеждаше вълшебна. Всеки сантиметър от нея издаваше истинската звезда и целият свят го знаеше.

— Мисля, че ще направиш страхотно впечатление — отговори ѝ Мери Стюърт и двете продължиха тихо да разговарят, докато Зоуи донесе чиния с датски бисквити и бекон, крепейки три кутийки кисело мляко.

— Поръчах бъркани яйца и овесена каша за всички — каза тя, а Таня я погледна ужасена.

— И после трябва да прекарам шест месеца в център за сваляне на тлъстини. Не мога да изям всичко това на закуска.

— Добре е за теб — отсече Зоуи делово. — Ти се приспособяваш към по-голямата височина и ще правиш много упражнения. Позволи си добра закуска. Заповед на лекаря. — По същия начин тя съветваше и себе си, а Таня посегна към киселото мляко.

— Нямам намерение да прибавя четири-пет килограма към теглото си, докато съм тук — заяви Таня твърдо, но беше по-гладна, отколкото мислеше, и след няколко минути посегна и към една бисквита. А Зоуи беше отишла на бюфета за още сладки и когато се върна, Таня я изгледа мрачно. Знаеше, без да се оглежда наоколо, какво става в залата. — Много ли е зле?

— Храната ли? Мисля, че е чудесна. — Зоуи изглеждаше изненадана. Тя намираще сладките и бекона много вкусни, а яйцата бяха току-що приготвени и приятно ухаеха.

Но Таня нямаше предвид закуската, а хората.

— Не, храната, глупаче. Народът! Подушвам го.

— О! — Зоуи разбра и погледна Мери Стюърт, опитвайки яйцата. Щеше ѝ се да спести на Таня малко емоции, поне тук. — Това ли? Е, навярно е нормално.

— Просто ми кажи, за да зная какво да очаквам. Местните приятелски ли са настроени? — Надяваше се, че в даден момент ще изгубят интерес, понякога това ставаше, но в повечето случаи просто трябваше да напусне и да се премести на ново място, ала сега нямаше намерение да го прави. Решила бе да остане достатъчно незабелязана и да се смеси с посетителите, но като че беше безнадеждно.

— Е, да видим — рече Зоуи, удивена от метаморфозата, която настъпваше у хората, когато бяха близо до нея. — Четири жени искат да знаят дали косата ти е истинска, двама от съпрузите се интересуват дали си правила нещо на циците си, или са истински. Един каза, че много харесва дупето ти. Три жени смятат, че си опъвала кожата на лицето си, но пет други се кълнат, че не си. Цяла банда тийнейджърки умират за твой автограф, ала майките им се заканват, че ще ги убият, ако ти поискат, и всички келнери са вече влюбени в теб и намират, че си божествена. Аз мисля, че това е доста изчерпателна информация, пропуснах може би само малкото мексиканче, което приготви яйцата, то иска да знае дали е верен слухът, че ти си испанка по произход. Казах му, че според мен не си, и той беше наистина разочарован.

Таня слушаше ухилена. Знаеше, че Зоуи сигурно преувеличава, но явно не беше много далеч от истината. Винаги беше така. Ала докато можеха да контролират нещата и се пазеха на дистанция, тя би могла да устои. Ако ли не, това щеше да провали ваканцията ѝ.

— Кажи на онзи, дето харесва дупето ми, че е истинско и ще се радвам да изпратя на секретарката му едно ксерокопие.

— А за циците? — попита Зоуи сериозно. — Готови ли сме да направим изявление по този въпрос?

— Кажи им да четат списание „Пийпъл“. В него ще пише за тази част от тялото ми следващата седмица.

— О, това е добре, а една жена иска да знае зодията ти. Кълне се, че си Риби, като сестра ѝ. Рече, че бихте могли да бъдете близначки. Исква да ти покаже снимката ѝ.

— Не мога да повярвам. — Мери Стюърт вдигна поглед към нея. — Как е възможно да понасяш всичко това?

— Аз не го понасям. Малко съм луда — отвърна Таня, хапвайки от овесената каша. — Разправят, че се свиква, и може би вече съм свикнала, не зная. — Истината беше, че тя с готовност приемаше много от онова, което съпътстваше кариерата ѝ на звезда, само когато минаваше границата и ставаше прекалено или когато беше жестоко и я нараняваше, вече не бе в състояние. А в повечето случаи беше така. Неща като зодия, по-интимни въпроси, автографи, това беше едва ли не безобидно.

— Мен би ме извадило извън релсите — призна Зоуи честно. — Скърцала съм със зъби всеки път, когато видех името ти в таблоидите.

— Аз все още продължавам да го правя — каза Мери Стюърт. — Понякога грабвам колкото мога екземпляра от подобен брой в супермаркета и ги крия — изрече тя с гордост, а Таня се засмя. Странно беше, след две десетилетия в Холивуд и след всички хора, които беше срещала, на тези две жени тя най-много държеше, те имаха най-голямо значение за нея и ги усещаше най-близо до себе си. С тях се чувстваше сигурна и защитена.

— Не зная как човек свиква да живее с подобно нещо — въздъхна Таня. — Понякога все още така ме наранява това, което пишат, лъжите. Иде ми да избягам някъде и да се скрия. На моменти не съм далеч от мисълта да се върна в Тексас. Но моят агент казва, че не мога да се спася. Всичко вече е твърде напреднало и продължава от дълго време. Той твърди, че ако аз просто се оттегля, нищо не ще се промени, затова, струва ми се, няма много смисъл да бягам. Сега поне мога да пея и да правя малко пари.

Мери Стюърт повдигна вежди. „Малко пари“ за Таня означаваше огромна сума. Тя погледна приятелката си в очите и се засмя.

— Окей, много пари. Но, по дяволите, трябва да има компенсации.

— Това е една от тях — усмихна се Зоуи и се огледа наоколо, благодарна, че се намира на такова място. — Знаеш ли, ако не беше ти, аз навярно не бих си взела отпуска още единадесет години. Беше някак си моментно хрумване.

— Какво в края на краищата те накара да дойдеш? — попита Таня. Беше забравила да се поинтересува и Зоуи се поколеба само за части от секундата.

— Хвана ме грип и се чувствах пребита. А имам един наистина добър колега, който ме замества. Той по принцип замества, няма своя практика. Както и да е, та каза, че ще поеме моите болни, и един вид насила ме застави да отида на почивка. А ти ме беше поканила в Уайоминг.

— Браво на него — одобри Таня. — Той женен ли е?

— Не. Но няма да кани на среща пациентките ми, а ще се грижи за тях — засмя се Зоуи.

Понякога Таня мислеше само в една посока. Винаги бе обичала да организира случайни срещи на своите приятелки, когато бяха в колежа.

— Остави ги тях. Аз питам за теб. Той излиза ли с теб? — Безгрешният радар на Таня бе уловил нещо.

— Ннне. Аз излизах с един хирург известно време, но не беше нищо сериозно и свърши.

Мери Стюърт беше чула за Адам преди години, ала оттогава не знаеше нищо за интимните отношения на Зоуи. Чудеше се дали в живота си е имала сериозна връзка с мъж, но тя каза, че не е.

— Докторите никога ли не излизат с други, освен със свои колеги? — попита Таня. — Остават си явно в бранша. Точно както артистите. Да се говори за работа, е толкова скучно.

— Не, не е. Може би никой друг не може да се нагоди към нас, малкото свободно време, напрежението. Нашите интереси са някак тесни.

— Е, и какво за този „заместник“ или как го нарече ти? Интересен ли е? — не я оставяше Таня.

— О, хайде — поруменя Зоуи и приятелката ѝ го забеляза. — Той е просто лекар.

— Глупости! Ти се изчерви! — Мери Стюърт се смееше, а Зоуи се въртеше на стола си, притискана от въпросите на Таня. — Аха! Значи е готин и не е женен. Как изглежда?

— Като пухкаво мече. Едър, с кестенява коса и кафяви очи. Доволна ли си? Окей? Веднъж бяхме на вечеря, но вече няма да излизам с него и той го знае. Окей? — Но Таня не възнамеряваше да сменя темата.

— А защо не? Всичко е наред при него, нали? Имам предвид в Сан Франциско, той може би... — Тя погледна извинително, а Зоуи изръмжа.

— Ти си безнадеждна. Той си е в ред, изглежда чудесно, не е женен и аз не се интересувам. Край. — Беше много твърда, но Таня бе решила, че Зоуи го харесва въпреки всичките си протести.

— А защо не? Защо не те интересува? Да няма някакъв ужасен дефект? Лош дъх, лоши маниери, затворническо досие или ти просто си капризна? — Зоуи винаги бе невъобразимо взискателна по отношение на това с кого се среща.

— Аз нямам време за никого. Работа през цялото време и имам дъщеря.

— Какво ужасно отношение към въпроса — скара ѝ се Таня. — „Това не е генерална репетиция“ — цитира тя своя любим плакат. — Не можеш да живееш сама до края на живота си, Зоуи. Не е здравословно.

— Аз не вярвам на това. Жена на средна възраст съм и мога да правя каквото искам. Твърде стара съм, за да ходя по срещи. Освен това не желая.

— Е, добре, благодаря, че ме предупреди — рече Таня, бутвайки настрана чинията си. Беше изяла всичко, дори и яйцата. — Ти си една година по-голяма от мен, значи имам една година още, преди всичко да е свършило. И ако кажеш някому, че съм толкова стара, ще те убия.

— Не се безпокой — усмихна се Зоуи, — никога няма да ми повярват.

— Може и да повярват, но аз ще им кажа, че си непоправима лъжкия. А сега да чуем как му е името на тоя мъж, изглежда страхотен.

— Сам, а ти си костелив орех.

— Кажи го на таблоидите. Той ми харесва.

— Ти нищо не знаеш за него — рече Зоуи твърдо, опитвайки се да бъде спокойна. Таня я беше нервирала. Тя винаги бе имала способността да го прави.

— Знам едно, че си изплашена до смърт от него, което означава, че връзката е сериозна. Ако беше шушумига, нямаше да те е грижа. Мисля, ти знаеш, че той е съвършеният мъж за теб. Откога го познаваш?

— От Медицинския факултет. Заедно учехме в Станфорд. — Зоуи не можеше да повярва, че отговаря на въпросите ѝ, а Мери Стюърт се смееше на двете, слагайки си червило. Беше също както едно време. Спореха така на закуска в Бъркли. Таня беше толкова влюбена в Боби Джоу, мислеше, че целият свят трябва да е влюбен, сгоден и да му предстои женитба. Не беше се променила много.

— Познаваш го още от студентските години? Защо не си предприела нищо досега? — Таня изглеждаше ядосана.

— Защото и двамата бяхме обвързани с други хора, имахме друг живот. За известно време му изгубих следите, напоследък той работи по малко за мен. Мил човек е, но това е всичко. А сега ще яздим ли коне, или целия ден ще говорим за Сам?

— Мисля, че ти трябва да излизаш с него и да дадеш шанс на човека — измърмори Таня, изправяйки се на крака. — Тя от години не се бе забавлявала така, нито пък приятелките ѝ. — Аз гласувам за Сам. По-късно ще го разискваме пак.

— Със сигурност — каза Зоуи и Мери Стюърт ги поведе към конете. Стигнаха там последни. Появата на Таня отново предизвика голяма сензация. Имаше шушукания, погледи се втренчваха в нея, децата се побутваха едно друго и я сочеха с пръст. Някои хора я снимаха, но тя артистично и бързо се извъръщаше. Не възразяваше от време на време да позира за снимки с почитатели, ала не обичаше да се натрапват в частния ѝ живот, а сега решително „не беше на работа“. Звездата се появи, прошепна тя на Зоуи. Но и двете ѝ приятелки бяха много успешни в прикриването ѝ от любопитни погледи. Трите дискретно се притаиха в един ъгъл, докато жената, която отговаряше за конюшните, извикваше имена, за да предостави подходящи коне. Предната вечер всички бяха попълнили формуляри, с които освобождаваха ранчото от отговорност, посочвайки степента на своята подготовка в ездата. Таня беше вписала: „Напреднала. Мразя ги. Ще яздя само средно ниво с приятелки“. Както Мери Стюърт, така и Зоуи бяха просто задоволителни ездачки. Мери Стюърт имаше повече опит, но от години не беше яздила, стилът ѝ беше английски. Зоуи бе яздила няколко пъти, но не напоследък, и никоя от тях нямаше амбицията да се доказва. Искаха да ходят само на лека пробна езда. Вече им бяха обяснили, че в момента имат твърде много гости, за да ги изпращат сами, без група, но Таня каза, че не възразява. Ако станеше много трудно за нея, в случай че я наобиколят или постоянно я снимат, или ако обкръжението не ѝ харесаше, винаги можеше да се откаже. За момента обаче ѝ се искаше да опита.

Случи се така, че техните имена бяха сред последните. Шефката на корала се приближи и поговори с Таня лично, докато един висок каубой с черни коси изведе коня ѝ.

— Искахме тълпата да поизтрезнее, за да ви дадем малко въздух — обясни ѝ Лиз Томпсън. Беше висока, суха жена с обветрено лице и силно ръкостискане, някъде към средата на петдесетте. — Мисля, че нямаше нужда около петдесет души да ви снимат как си пъхате краката в стремената — добави тя с разбиране и Таня ѝ благодари. — Според онова, което прочетох във формуляра ви, не сте голяма любителка на

конете — усмихна ѝ се любезно, — ще ви предоставим един приятен старец. — За миг Таня се зачуди дали има предвид коня или каубоя, но поглеждайки към мъжа, който наместваше седлото, ѝ стана ясно, че не се отнася за него. Той беше на около четиридесет години, със силна конструкция и широки рамене. Когато погледна към нея, Таня откри, че има ведро, открито лице и я наблюдаваше с интерес. Ако човек се взреше, беше почти красив. Скулите му бяха малко широки, брадата издадена, ала въпреки това всичко си пасваше добре и в говора се чувстваше провлачване, подобно на нейното. И когато го запита, отговори, че е от Тексас. Но бяха от различни краища на щата, а и мъжът не беше много склонен да продължава разговора. Повечето хора се опитваха да намерят нещо общо с нея. Той се интересуваха само от това да оседлае коня ѝ, да ѝ намести стремената и да отиде да помага на други да се качат. Веднага щом тя се настани на Големия Макс, както се наричаше конят ѝ, каубоят я остави. Не се беше представил, Таня научи името му, чувайки друг каубой да го вика. Казваше се Гордън.

На Зоуи ѝ дадоха петниста кобила, изглеждаше жизнена, но Лиз я беше уверила, че е дружелюбна, и тя се почувства изненадващо удобно на седлото. А Мери Стюърт яздеше паломино. Големият Макс беше едър, черен кон с дълга грива и опашка и докато се поразтъпка малко из корала, Таня си мислеше дали е наистина така ленив, както казваше Лиз. Тя нямаше намерение да препуска на див кон из планините. Но Лиз обясни, вървейки до нея, че той ще се държи много добре, когато излезе извън ограждението, бил ленивец само вътре в него. Шефката на конюшните беше изключително внимателна към Таня. Далеч повече от Гордън, който беше зает с другите трима гости, които обслужваше. Едните бяха двойка на средна възраст от Чикаго, които се представиха като д-р Смит и д-р Саймън, но се оказаха съпрузи. Те дори си приличаха, което забавляваше Таня, и тя прошепна нещо на Зоуи. Третият беше мъж на около петдесет и пет години и Мери Стюърт го изгледа продължително, можеше да се закълне, че го познава. Висок, слаб, с гъста посивяла коса и пронизателни сини очи, които шареха наоколо с интерес. Изглеждаше много добре и дори Таня не пропусна да подхвърли, че има открояващи се черти. Не ѝ убегна, че и той я забеляза и се усмихна, когато я разпозна, но не се приближи. Проявяваше същия интерес и към другите. И само веднъж, докато

яздеха, Мери Стюърт се изравни с приятелката си, както беше на коня, и ѝ пошепна:

— Знаеш ли кой е този? — Най-после се бе сетила.

Беше го виждала веднъж, но тук изглеждаше различен. Таня обаче не го познаваше. Тя погледна отново и поклати отрицателно глава.

— Това е Хартли Боуман. — Мина една минута, докато Таня се досети, и ахна, заинтригувана, едва се сдържа да не се обърне назад.

— Писателят? — прошепна и Мери Стюърт кимна. Понастоящем две от неговите книги бяха в списъка на бестселърите. Беше високоуважаван автор. — Женен ли е? — попита Таня приятелката си от Ню Йорк и Мери Стюърт обърна очи към нея. Беше безнадеждна.

— Вдовец — добави тя, спомни си, че беше прочела, че преди година или две жена му умряла от рак на гърдата.

В списание „Тайм“ или „Нюзуик“. Като писател той беше много почитан. Изглеждаше и интересен човек и Мери Стюърт с удоволствие би поговорила с него, но не искаше да изглежда като хората, които отегчаваха Таня.

Известно време двете яздиха една до друга, а Зоуи вече се беше разприказвала с лекарското семейство от Чикаго. Таня беше права. Докторите навсякъде се сдушаваша. Двамата бяха онколози и съпругата бе чувала за работата на Зоуи и нейната клиника. И те оживено разговаряха, докато конете спокойно прекосяваха долината. Минаха през поляни, обсипани със сини и жълти цветя, а покритите със сняг върхове величествено се издигаха високо над тях.

— Невъобразимо е, нали? — Мери Стюърт чу глас до себе си и подскочи.

Таня яздеше напред с каубоя. Големият Макс се беше уморил от бавния ход и тя го беше пуснала за няколко минути в тръс, затова Мери Стюърт беше останал сама, но не за дълго. Хартли Боуман се беше приближил към нея.

— Идвали ли сте тук преди? — попита той непринудено, като че ли бяха стари познати, ала атмосферата в ранчото бе съвсем неформална.

— Не, не съм — каза тя спокойно, — чудесно е. — Мери Стюърт не се въздържа да погледне към него, както яздеше до нея. Беше много хубав. Притежаваше вида и елегантността на човек, свикнал да носи

туид. Имаше красиви ръце, забеляза тя, проследила как държи юздите, а стилът му на яздене изглеждаше английски. Мери Стюърт спомена това и той се изсмя.

— Аз винаги се чувствам малко особено върху седлата на Запада. Яздя в Кънектикът — само добави, а тя кимна. — Вие от Западния бряг ли сте? — Бе заинтригуван от нея и от групата, с която се движеше. Бе разпознал Таня моментално и се чудеше как Мери Стюърт се вписва в антуража, но не искаше да я пита.

— Аз съм от Ню Йорк — отвърна тя. — Дойдох само за две седмици.

— И аз — рече той усмихнат. — Идвам всяка година. Двамата с жена ми много обичахме това място. Сега за първи път съм тук, откакто тя почина. — Мери Стюърт предполагаше, че му е тежко, но той не каза нищо. Ала навярно се чувстваше самотен. — Много хора пристигат от Източния бряг. Заслужава си пътуването. Аз идвам заради планините — призна Боуман, отправил поглед към върхарите. Всички идваха за това, дори и онези, които не го съзнаваха. Те мислеха, че ги привличат конете. — В тях има нещо толкова оздравяващо. Смятах повече да не стъпвам тук и миналата година прескочих, но разбрах, че не мога, нуждая се от това място. — Изрече го замислено, като че ли учуден от себе си, че е дошъл. — Обикновено предпочитам океана, ала в Уайоминг и планините има нещо магическо.

Тя съвсем точно разбра какво иска да каже. Защото беше започнала да го чувства. Беше част от онова, заради което Джаксън Хоул бе станал толкова популярен през последните години. Беше като влечение към Мека.

— Странно е, че вие казвате това — довери му тя, почувствала се също съвсем свободно в негово присъствие, макар да бяха непознати. Но той беше така открит. — И аз го усетих вчера, когато пристигнах. Като че планините те чакат тук... сякаш можеш да им разкажеш тревогите си и те те очакват да те прегърнат. — Боеше се, че може да му прозвучи глупаво, но той кимна.

— Сигурно ѝ е трудно на вашата приятелка — рече мило. — Наблюдавах хората в трапезарията, те се преобразиха в момента, в който се появи, и дори без да съзнават, те се превърнаха в глупаци. Тя не разполага и с миг, в който да не реагират спрямо нея, да не искат да бъдат с нея, да я фотографират, да се опитат да проникнат в нейната

аура. — Беше интересно наблюдение, а и точно, и Мери Стюърт бе заинтригувана от това, че е прозрял всичко така ясно.

— Сигурно е трудно за всяка знаменитост — подхвърли тя, не желаейки да му каже, че го е познала и че е чела последните му шест книги и ги е харесала. Не искаше да се проявява като захласната по звезди. След като беше наблюдавала какво се случва с Таня през всичките тези години, знаеше колко досадно може да бъде.

— Има своите недостатъци. — И Боуман погледна Мери Стюърт с усмивка. Добре разбираше, че го е познала. — Но аз не съм от тях. Те са малцина. Навярно само шепа хора в целия свят, които трябва да се примиряват с подобно нещо. Тя проявява голяма благосклонност.

— Така е — съгласи се Мери Стюърт.

— Вие с нея ли работите? — Той не искаше да се рови в подробности, но се чудеше дали двете жени, постоянно плътно до нея, не ѝ бяха помощнички.

— В колежа живеехме в една стая — обясни Мери Стюърт с усмивка.

— И все още сте приятелки? Удивително. Ето ти една история. — И побърза да се изясни, преди да я обезпокои: — За книга, не за таблоид — уточни той и двамата се разсмяха.

— Благодаря ви. Тя постоянно има такива неприятности. Толкова е несправедливо.

— Хората престават да се отнасят човешки към тях в момента, в който станат звезди — рече той с тъга и Мери Стюърт кимна.

— Тя го нарича „живот като предмет“. Казва, че просто се превръщаш в „нещо“ и на всеки му е позволено да прави с теб каквото си иска. Справяла се е с много подобни случаи. Не зная как успява.

— Сигурно е силна. — И тогава той се усмихна към Мери Стюърт, възхитен от безупречния ѝ вид. Харесваше му стилът ѝ, но не се осмеляваше да ѝ го каже. — Тя е щастлива, че има добри приятелки.

— Ние сме късметлийки, че имаме нея — усмихна се и Мери Стюърт. — Беше наистина случайно съвпадение на възможности това, че дойдохме тук. Случи се някак в последния момент.

— Какъв късмет за нас, останалите — каза той. — Вие трите със сигурност подобрявате пейзажа. — Боуман премести погледа си от нея на Таня, блестяща, както галопираше редом с каубоя, но Мери Стюърт забеляза, че те не разговаряха, просто яздеха. — Тя е жена с

невероятна външност. — Той не можеше да не ѝ се възхити и приятелката ѝ кимна без всякаква завист. — Аз наистина много обичам изпълненията ѝ. Имам всичките ѝ компактдискове — призна, леко смутен, и Мери Стюърт се засмя.

— Аз пък имам всички ваши книги — казвайки го, тя се изчерви.

— Наистина ли? — Беше му приятно, протегна ръката си и се представи, макар явно това да не беше необходимо, просто от добро възпитание. — Хартли Боуман.

— Аз съм Мери Стюърт Уокър. — Те стиснаха ръцете си и продължиха да яздят.

Таня и каубоят вече бяха отишли далеч напред, триото лекари държаха ариергарда, дискутирайки публикации и изследвания в областта на онкологията.

Мери Стюърт и Хартли поговориха още известно време за книги, за Ню Йорк, за литературния свят, за други писатели и за Европа и в един момент тя каза, че дъщеря ѝ учи в Париж. Те се докосваха до цяло богатство от теми и двамата се изненадаха, когато каубоят бавно обърна коня си и ги поведе обратно към конюшните. Беше време за обяд. Хартли и Мери Стюърт все още продължаваха да разговарят, слизайки от конете. Тя забеляза странно изражение на лицето на Таня, като слезе от Големия Макс и връчи юздите на каубоя.

— Добре ли си? — попита тя, когато Таня се присъедини към тях, и я представи на Хартли.

— Аз съм добре. Но нашият каубой е наистина странен. Не отрони и дума. Държеше се, като че ли съм чумава или нещо подобно. Той ме мрази. — Мери Стюърт се засмя на нейното тълкуване на ситуацията. Не беше срещала мъж, който да мрази Таня, поне от първата среща.

— Може би е срамежлив? — предположи тя. Изглеждаше доста приятен. Навярно просто не беше разговорлив.

— Повечето са такива — обясни Хартли. — Първите няколко дни едва промърморват „здрасти“, а когато си тръгвате, вече се чувствате като роднини. Не са свикнали с хората от големите градове и не са много общителни като нас — рече той и Таня го погледна усмихната.

— Мислех, че съм го обидила с нещо. — Беше леко обезпокоена.

— Предполагам, че Лиз му е казала да се държи прилично с вас, да не приказва много. Сигурно е истинско преживяване за тези хора да бъдат близо до звезда като вас. — Боуман се засмя и въпреки посребрелите си коси заприлича на дете. — Аз дори малко треперя. Имам всички ваши компактдискове, госпожице Томас, и ги харесвам.

— Аз съм чела книгите ви и също ги харесвам. — Тя му се усмихна. Винаги я учудваше, когато някоя важна личност се вълнува от нейното присъствие. — Всичките ми допаднат. — И двамата се държаха малко срамежливо, до известна степен усещайки неудобство като че ли от успехите си. Всеки в своята област беше звезда. Той се чувстваше много по-свободно с Мери Стюърт, отколкото с Таня. Към тях се присъедини и Зоуи, заявявайки, че е прекарала прекрасна сутрин. Било истинско удоволствие да говори с двамата лекари. Мери Стюърт я представи на Хартли.

— Каква е вашата специалност? — попита той приятелски, след като тръгнаха към къщите си, за да се измият преди обяд.

— СПИН-ът — отвърна тя просто — и свързаните с него проблеми. Имам клиника в Сан Франциско.

Боуман кимна. Беше мислил да напише книга на тази тема, но протакеше изследването на въпроса. Изглеждаше му толкова депресиращо. Ала очевидно беше впечатлен от онова, което тя правеше, и ѝ зададе доста въпроси. С явно съжаление ги остави пред тяхната къща и каза, че ще се видят на обяд. Отдалечи се замислен, а Таня го наблюдаваше.

— Какъв интересен мъж — изкоментира тя, когато влязоха в своята къща, далеч от собствените си домове, и свали шарфа си. Беше станало топло.

— Той е луд по твоята музика — каза Мери Стюърт насърчително. Би се радвала да види Таня с някой като Хартли, въпреки че трябваше да признае, че не намираше много общо между двамата. Хартли беше спокоен, типичен обитател на Източния бряг, интелектуален, но някак си светски, и изключително изискан. Таня беше много повече импулсивна и чувствена, не дива, ала толкова жизнена. Мери Стюърт смяташе, че тя се нуждае от някой по-силен, да я укроти или поне да я направи щастлива.

— Той може да е луд по моята музика — поде Таня мъдро, по-добре запозната с нещата в живота от Мери Стюърт, — но харесва

тебе, дечко. Изписано му е на лицето. Не можеше да откъсне погледа си от теб.

— Това са глупости. Интригуваме го и трите. Нещо като Ангелите на Чарли.

— Обзалагам се, че ще те свали, преди да си си тръгнала оттук — каза Таня с пълна сигурност. Зоуи ги изгледа и двете и си изми ръцете в кухнята.

— Вие сте отвратителни. Само за това ли мислите? За срещи с мъже?

— Да — рече Таня с хитра усмивка. — За секс. Чети жълтата преса. — Но те знаеха добре как стоят нещата. Таня беше и продължаваше да бъде морална. Може би повече от мнозина други и винаги е била само с един мъж, дори в колежа. — Казвам ви каквото виждам. Човекът е луд по Мери Стюърт.

— Чак пък луд? Аз го срещнах едва тази сутрин.

— Е, жена му почина преди две години, нали? Той трябва да се е втвърдил като рог, затова внимавай с него, Стю! Може да се окаже див мъжага. — Мери Стюърт и Зоуи се смееха, докато тя прибираше гъстата си руса коса, без да се огледа, и изведнъж им се стори още по-секси.

— Защо не носиш чувал на главата си или нещо такова? — каза Мери Стюърт. — Не зная защо въобще си правя труда да се реша, когато ти можеш да изглеждаш така, без дори да се погледнеш в огледалото.

— Да, и виж колко добро ми е донесло това. Дори и каубоят не ми обърна внимание. Господи, помислих, че някой е зашил устните на този човек. Не ми продума. Задник такъв.

— Да не си решила сега да си хванеш каубой? — Зоуи размаха пръст към нея и Таня се засегна.

— Просто исках да разговарям с някого — Толстой или Дикенс, или който и да е там, проглушаваше ухото на Мери Стюърт, ти и докторите говорехте, за отвратителни неща, от които ми се повръща, и аз останах с Рой Роджърс. Е, право да ви кажа, този човек получава нула по разговор.

— По-добре, отколкото да беше получил отличен — каза Зоуи делово, — или да бе някой тъп твой фен и да ти задава глупави въпроси.

— Да, струва ми се — примири се Таня. — Но със сигурност беше досадно.

Тогава чуха звънецът да оповестява времето за обяд и точно тръгваха, когато телефонът иззвъня. Трите се спогледаха, готови да не отговорят, ала знаеха, че трябва. Зоуи доброволно се писа дежурна по телефона, може би беше Сам във връзка с някой от пациентите ѝ или с Джейд. Но беше Джийн, помощничката на Таня. Изпращаше оригинала на договора за концертно турне и едно копие от Федерал Експрес по искане на нейния адвокат и той настояваше да разговаря с нея, щом го прочете. Само като чу за това, ѝ стана противно.

— Добре, като дойда, ще го прегледам.

— Той държи да го върнете веднага. Без разтакаване.

— Окей. Окей. Ще го направя. Нещо друго важно, което трябва да зная? — Един служител, когото тя уволнила, се съгласил да подпише документ за освобождаването му, без да я съди, което беше същинско облекчение. „Вог“ и „Харпърс Базар“ искаха да правят страници за нея, а едно филмово списание си пъхало носа да души някаква мръсна история. — Благодаря ти за хубавата новина — каза Таня, така мразейки да слуша за всичко това. Сякаш целият голям зъл свят бе дошъл на прага на вратата ѝ в Уайоминг. Едва изчака да затвори телефона и да се присъедини към другите.

— Всичко наред ли е? — Мери Стюърт я гледаше загрижено. Таня отново бе посърнала.

— Горедолу. По изключение някой си нямало да ме съди, а някакво въшливо списание се готви да пусне гадна история. Не е голяма работа, доколкото разбирам. — Но беше като да отчупят парченце от душата ѝ, сякаш бе стара, втвърдена бисквита. И един ден нямаше да са останали никакви парченца. Просто нямаше да ѝ е останала душа. Но кого го интересуваше това.

— Не им обръщай внимание — опита се да я успокои Зоуи. — Просто не ги чети. — Когато поставила началото на клиниката, и за нея се появили няколко критични статии, ала не беше същото и Таня добре го знаеше. Това беше толкова лично, толкова болезнено, така агресивно и толкова грозно.

— Постарай се да го забравиш — каза Мери Стюърт и двете жени прегърнаха Таня през кръста, както вървяха нагоре по хълма към трапезарията, без да знаят какво страхотно впечатление оставяха у

околните. Бяха невероятно очарователни и трите. И от своя прозорец, незабелязан от тях, Хартли Боуман наблюдаваше Мери Стюърт.

13.

Разходката следобедът беше също толкова приятна, колкото и сутринта. Групираха се по същия начин, придружаваше ги същият каубой и им дадоха същите коне, които щяха да яздят до края на престоя си, затова Лиз, шефката на корала, искаше да знае дали са доволни. Никой нямаше оплаквания.

Зоуи отново си говори с лекарите, а Таня се опита да не ги слуша, когато минаха на темата за трансплантации, която не беше по-добра от дискусията за отрязани крайници сутринта. И в желанието си да остави Мери Стюърт насаме с Хартли, с когото дискутираха една книга, която и двамата наскоро бяха чели, тя отново се придвижи напред с каубоя, и отново в пълно мълчание. Накрая Таня не можа да се сдържи и погледна към него, но той въобще не вдигна очи към нея. Като че ли нямаше представа коя е личността до него. Нито веднъж не даде да се разбере, че усеща присъствието ѝ.

— Има ли нещо в мен, което те притеснява? — попита тя с леко раздражение. Помисли, че ще изпадне отново в мълчание, и изпита желание да го ритне с каубойския си ботуш. Той беше най-необщителният човек, когото някога беше срещала, и не можеше да го понася. Обикновено хората поне говореха с нея или я гледаха, или нещо такова. Никога не беше се сблъсквала с подобна реакция. Но Гордън я изненада половин миля по-нататък, когато тя се чудеше дали си заслужава труда да опита още веднъж да го заговори.

— Вие сте много добра ездачка.

В първия миг Таня не можеше да повярва, че е проговорил, и този път той вдигна очи към нея и веднага извърна лицето си. Сякаш светлината, която излъчваше, беше ослепителна. Това бе, което го безпокоеше, но тя не го разбра.

— Благодаря ти. Аз не обичам конете. — Нито каубоите. Нито хората, които не ми говорят. Нито каквото и да е у теб.

— Прочетох това във формуляра ви, ме'м. Има ли специална причина? Да не сте падали лошо някога?

Подозираше, че това е най-много, което е изрекъл за една година, но поне опита. Явно беше човек, скъпящ думите си. Ала Таня започваше да се пита дали Хартли не беше прав, твърдейки, че той е срамежлив и не е свикнал с хора от големите градове. Тогава е трябвало да стане обуцар, а не да язди с гостите на ранчото, мислеше си тя и го наблюдаваше.

— Не, не съм падала. Просто смятам, че конете са скучни. Яздех много, когато бях дете, но никога не съм ги харесвала.

— Аз израснах с кон — рече той делово, — хвърлях ласо по млади бичета. Баща ми работеше в едно ранчо и аз наред с него. — Не й каза, че баща му беше умрял, когато той бе на десет години, и че беше издържал майка си и четирите си сестри, докато се омъжат, и още продължаваше да се грижи за майка си, а имаше и син, на когото от време на време също помагаше в Монтана. Въпреки онова, което Таня мислеше за него, Гордън Уошбоу беше добър човек и умен. — Повечето от хората, които идват тук, казват, че могат да яздят, но те са направо опасни. Нямаат представа какво правят. И първия ден непременно се стоварват на земята в прахта. Няма много като вас, ме'м. — Това беше класическо, сдържано изявление. Гордън погледна към нея закачливо и тя бе изненадана да види, че той дори се усмихва. — Никога не съм яздил със знаменитост. Това ме прави малко нервен. — Беше толкова искрен, че Таня се изненада. И внезапно се засрами, задето се беше оплаквала от него пред приятелките си на обяд.

— Защо да те прави нервен? — Начинът, по който я възприемаше, й беше забавен. Толкова рядко можеше да види себе си от такъв ъгъл. И никога истински не разбираше защо хората бяха така очаровани или защо той да се бои от нея.

— Не искам да кажа нещо, което не трябва, ме'м. Може да ви разсърди.

И тогава Таня прихна. Яздеха през една поляна. Хълмовете бяха окъпани в слънце и някъде в далечината се виждаше койот.

— Сутринта наистина ме подлуди с мълчанието си — призна тя широко усмихната, а той боязливо погледна към нея. Колебаеше се, да се отпусне ли, или не, дали беше реално това, което виждаше, можеше ли да й се довери. — Мислех, че ме мразиш, или нещо подобно.

— Защо да ви мразя? Цялото ранчо, дявол да го вземе, намира да се запознае с вас. Купуват вашите компактдискове, искат автографи.

Един си е набавил видеокасета с филм, в който участвате. Казаха ни да не разговаряме с вас, да не задаваме въпроси, да не ви безпокоим. Аз мислех, че най-добре ще е да не говоря с вас въобще. Не желая да ви досаждам. Всички наоколо се правят на такива глупаци. Искрах някой друг да бъде ваш придружител. Мен не ме бива много за разговор. — Беше толкова искрен с нея, че въпреки първоначалната ѝ преценка за него, Таня взе да го харесва. И беше изненадващо чист, а и се изразяваше твърде добре за каубой. — Съжалявам, ако съм ви засегнал. — Изрече го така естествено и простишко, че тя започна да го уверява, че не е, макар всъщност поведението му да я бе жегнало. Тя се бе засегнала, че не ѝ говори. Това беше ново за Таня. — Представях си, че ще си почивате по-добре, ако си държа устата затворена.

— Е, хубаво, вдигай от време на време, малко шум, за да зная, че дишаш поне — каза тя с изкривена усмивка и той се изсмя шумно.

— Човек като вас, целият свят говори за вас. Не можех да повярвам как всички полудяха, като разбраха, че идвате тук. Сигурно не ви е лесно — каза Гордън сериозно, докосвайки болното ѝ място, и Таня кимна.

— Наистина не е — промълви тя, способна да бъде откровена с него, просто така изведнъж, както препускаха към планините през поляна, покрита с диви цветя. Като че ли търсеха истината, или намираха нирвана. Имаше нещо в това място, което дълбоко я вълнуваше. Поначало бе възнамерявала да дойде тук, за да развлича своите доведени деца, после приятелките си, но вместо това беше открила нещо от собствената си душа, загубено много отдавна, някакъв покой, който беше забравила. — Всички тези хора, които грабят от теб, отнемат ти нещо, като че ли смучат духа ти, без да знаят, но го правят... понякога мисля, че един ден това ще ме убие, или те ще го сторят. — Кошмарният спомен за това как Джон Ленън бе убит от свой почитател, беше жив у всички знаменити хора, които имаха тълпи от фенове, подобно на нея. Но съществуваха и други кошмари, също така фатални, макар и не очевидни като оръжието, което беше покосило него. — Светът, от който идвам, е ненормален — каза Таня замислено, — не беше така в началото. Но стана. И вече не вярвам, че ще се промени.

— Трябва да си купите едно място тук — рече той, загледан в планините, — много хора като вас идват, за да избягат, да се скрият за

известно време, да си възвърнат духа. Или пък отиват в Монтана, Колорадо, със същата идея. Вие можете да се оттеглите в Тексас. — Гордън ѝ се усмихна и тя измърмори.

— Мисля, че съм надживяла този период — сподели Таня и той се изсмя. Смехът му беше свеж, открит, смях, който съвършено му подходеше и предизвика у нея усмивка в отговор.

— И аз смятам, че отдавна съм надраснал Тексас. Много горещо, много прашно, много празно. Затова дойдох тук. Това място повече ми допада — каза Гордън, а тя се огледа наоколо и кимна. Разбираемо беше защо. Кому не би допаднало?

— Тук ли живееш през цялата година? — попита Таня. Вече беше много по-добре от сутринта. Дори и никога повече да не го видеше, сега поне отношенията им бяха като на човешки същества. Знаеха нещо един за друг. Хрумна ѝ, че би могла да напише песен за него. Мълчаливият каубой.

— Да, ме'м — каза той.

— Е, как е? — Таня мислеше за песента.

— Студено. — Гордън се усмихна и извърна очи към нея. Беше толкова красива, че го плашеше. По-лесно беше да не я гледа. — Понякога снегът е дебел шест метра. През октомври изпращаме конете на юг. Не може да се ходи, освен със снегорин.

— Сигурно е доста усамотено — рече тя замислена, опитвайки се да си го представи. Беше на светлинни години далеч от Бел Еър, звукозаписните студиа, филмите, концертите. Шест метра сняг... един самотен човек... и снегорин.

— На мен ми харесва — каза той. — Занимавам се. Имам много време да чета и да мисля. Аз и пописвам — усмихна се предпазливо и погледна към нея, — слушам музика.

— Не ми казвай, че ме слушаш, седейки тук цяла зима на шест метра сняг. — Самата идея за това беше толкова чужда за нея, че я удиви и ѝ хареса.

— Понякога — призна Гордън. — Слушам също и други неща. Кънтри енд уестърн. Обичах джаз, но вече не слушам Бетовен, Моцарт.

Този мъж беше интригуващ. Тя решително го бе оценила погрешно. Искеше да го попита дали е женен, има ли семейство, просто от любопитство, не от интерес към самия него, ала би

прозвучало много лично и Таня усети, че може да го обиди. Той внимаваше да поставя бариери и да остава зад тях. И преди тя да се реши да го запита, те се присъединиха към другите. Хартли и Мери Стюърт разговаряха с лекота, а докторите все още се занимаваха с крайниците на пациентите си, очаровани от своята дискусия. Бяха група от сродни души и всички съжалиха, когато ездата приключи. Беше четири часа и можеха да отидат на плувния басейн, да походят в планината или да поиграят тенис. Но те всички бяха изморени и това особено личеше на Зоуи. Таня още предния ден беше забелязала, че тя е по-бледа, отколкото беше в колежа. И без това светлата ѝ кожа бе станала направо прозрачна.

Лекарската двойка отиде на разходка, двамата искаха да се полюбуват на дивите цветя, а Хартли придружи жените до къщата им и те се изненадаха, като видяха там едно малко момче. То просто си седеше, но когато го зърна, Мери Стюърт доби израз на човек, комуто прилошава. Детето беше на около шест години и явно чакаше някого.

— Хай — поздрави го Таня приятелски. — Ти язди ли днес?

— Аха — каза то и килна назад червената каубойска шапка. Носеше черни каубойски ботуши с червени бикове на тях, дънки и дънково яке. — Моят кон се казва Ръждивко.

— А ти как се каваш? — попита Зоуи и седна до него на верандата, благодарна, че може за малко да си отпочине. Височината я караше да се задъхва.

— Бенджамин — представи се момчето официално. — Мама ще има бебе и затова не може да язди. — Той с готовност съобщи това и Зоуи и Таня си размениха усмивки.

Мери Стюърт разговаряше на известно разстояние от тях с Хартли, но без да усети, се беше намръщила. Таня бе забелязала реакцията ѝ и знаеше много добре причината. Момчето поразително приличаше на сина ѝ Тод като малък. Не искаше да каже на Зоуи от страх Мери Стюърт да не чуе. И странното беше, че детето продължи да се взира в Мери Стюърт, като че ли я познаваше. Беше някак мистериозно.

— Леля прилича много на теб — каза то най-накрая, захласнато по Мери Стюърт, въпреки че тя бе единствената от групата, която не му бе продумала. И нямаше желание. По-скоро беше усетила,

отколкото видяла приликата. Хартли долови в очите ѝ нещо, което го озадачи.

— Имаш ли деца? — попита той. Следобедът бе забелязал венчалната халка на пръста ѝ, но след това, което тя каза, как решила къде да прекара лятото, бе добил впечатлението, че е сама.

— Да... — отговори Мери Стюърт неясно. — Имам дъщеря... аз... и син, който почина — додаде смутено, а той съзря болката в очите ѝ и не продължи да разпитва. Тогава тя се извърна настрана и влезе в къщата заедно с Хартли. Не желаше да гледа детето нито миг повече.

— Той беше ли... — Боуман се поколеба, искаше да ѝ каже нещо, ала не знаеше как. — Много малък ли беше, когато почина — попита загрижено, смятайки, че може би не биваше въобще да повдига въпроса. Но му се щеше да знае повече за нея. Може би точно затова беше дошла тук. Може би беше починал при катастрофа, заедно с баща си... или пък тя все още беше омъжена. Имаше толкова въпроси, които искаше да ѝ зададе. След като бе яздил с нея цял ден, вече я чувстваше близка. Бяха откъснати от света, който познаваха, в това забележително място, запратени тук заедно само за мигове. Ако им бе отредено, щяха да станат приятели, бързо трябваше да научат всичко един за друг.

— Тод беше на двадесет години, когато умря — отрони Мери Стюърт, като се опитваше да не гледа момченцето навън през прозореца. То продължаваше да разговаря със Зоуи и Таня. — Миналата година — добави, свеждайки очи към ръцете си в скута.

— Съжалявам — каза Хартли много меко и си позволи да докосне ръката ѝ за миг. Добре познаваше болката от загуба на близък човек. Двата с Маргарет бяха женени двадесет и шест години, когато я загуби, и никога не бяха имали деца. Тя не можеше да има. А той го беше приел. В известен смисъл винаги бе смятал, че това ги е сближило повече, но сега гледаше Мери Стюърт и можеше да види само бледи отблясъци от онова, което беше преживяла. — Трябва да е ужасно да загубиш дете. Не мога да си го представя. Достатъчно лошо беше, когато Маргарет почина. Наистина мислех, че скръбта ще ме убие. И се учудвах всяка сутрин, когато се събуждах. Очаквах да умра от мъка и не можех да повярвам, че не стана. Цяла зима писах за това.

— Сигурно помага, да може човек да пише за болката си — каза тя, когато двамата седнаха на дивана във всекидневната. Приятелките ѝ продължаваха да говорят отвън с момчето, но оттук Мери Стюърт не го виждаше. — Бих искала да можех да пиша и аз. Но сега е по-добре. Най-накрая раздадох нещата му, съвсем наскоро, преди да дойда тук. Не намерих сили да го направя по-рано.

— На мен ми отне близо две години — рече той искрено. И оттогава беше излизал само с две жени и бе намразил и двете, защото не бяха Маргарет. Познаваше болката на приспособяването. Тя поне нямаше да се сблъска с това, въпреки че Хартли все още не знаеше нищо за съпруга ѝ. — Сигурно е било много тежко и за съпруга ти — подметна той, хвърляйки въдица да узнае нещо, но Мери Стюърт не разбра това. Беше видял тънката халка, ала от начина, по който говореше, не изглеждаше да е омъжена.

— Наистина... — Тя реши да бъде откровена с него. — Беше му трудно. Бракът ни не можа да устои на изпитанието.

Хартли поклати глава. Знаеше за такива случаи, макар не от собствен опит, а от един братовчед, който беше преминал през същата трагедия. Не бе изненадващо.

— Къде е той сега?

— В Лондон — каза тя и Хартли кимна. Това бе, което искаше да знае. И той прие, че Бил живее там.

Мери Стюърт не разбра защо я пита, просто се зачуди колко приятелски се отнесе. Отдавна никой мъж не бе проявявал интерес към нея и тя бе отвикнала от подобно внимание. За момента мислеше, че си правят компания, докато яздят, макар че страшно го харесваше и се удивляваше колко леко им върви разговорът.

Той попита дали биха искали да вечерят заедно с него, а Мери Стюърт каза, че ще говори с приятелките си, и Хартли я остави, за да отиде и да прегледа пощата си. Както мнозина от летищата, той успяваше да поддържа контакти със своя офис от разстояние, а и възнамеряваше да поработи тук. Обеща ѝ да се видят вечерта и когато Таня и Зоуи влязоха, тя им каза за поканата. И както можеше да се предположи, те започнаха да я подкачат, особено Таня.

— Бърза работа, Стю! Харесва ми. — Тя се смееше, а Мери Стюърт я замери с една възглавничка.

— О, за бога, той покани и трите ни, не само мен, глупаче. Просто е самотен. Загубил е жена си и няма с кого да разговаря.

— Изглежда, добре се разбира с теб — продължи Таня безмилостно, а Мери Стюърт ѝ заяви, че е глупава.

— Той е много мил, много интелигентен и много самотен.

— И много се интересува от теб. Аз не съм сляпа, боже мой. Мисля, че ти толкова дълго си била омъжена, та дори не забелязваш, когато някой мъж те гледа.

— А какво ще кажеш за себе си и каубоя? — отвърна ѝ Мери Стюърт на закачката. Бяха като ученички. — Той май преодоля бариерата. Ти дори го накара да се засмее.

— Страхотен екземпляр. Живее тук сам през зимата при шест метра сняг. — Не им каза, че слуша нейната музика. Но със сигурност между тях нямаше нищо романтично. Само коне.

— А аз мисля, че и двете сте слепи — намеси се Зоуи. — Хартли Боуман е луд по Стю, а ако не съм изгубила напълно способността си за преценка, докато дойде време да си тръгваме оттук, нашият каубой ще бъде до гуша влюбен в Таня.

И двете се изсмяха, а Таня повдигна едната си вежда. Беше толкова нелепо, че не си струваше труда да го коментира.

— А с теб какво става, Зоуи? Ти ще разбиеш ли семейството, за да избягаш с лекаря от Чикаго? — Той беше нисък, дебел и плешив и само мисълта за подобна перспектива бе смешна.

— За нещастие жена му е по-интересна от него, което е реален проблем. Ще трябва да избягам с нея, а това не е по моя вкус, струва ми се. Така че ми е трудна задачата.

— Ето на, винаги Сам! — напомни ѝ Таня и Зоуи измърмори. Не ѝ се искаше да мисли за това.

— Гледай си работата. Малко го интересува него дали има съперник в Уайоминг. Виж какво, Тан, когато дойдеш в Сан Франциско, ще ви запозная и ако искаш, ходи с него. Ще ти хареса.

— Това вече е сделка. А сега да говорим за Мери Стюърт. — Тя насочи вниманието си към нея и Мери Стюърт изръмжа недоволено. — Кажи ни нещо за новия си приятел.

— Нямам какво да ви кажа. Той е просто самотен.

— Както и ти. Както и аз. Както и Зоуи. И какво друго? — настояваше Таня, излягайки се на дивана. Боляха я краката. Доста бяха

яздили.

— Аз не съм самотна — поправи я Зоуи. — Аз съм много щастлива.

— Зная, ти си светица. Ти просто не знаеш, че си самотна. Повярвай ми — рече Таня и всички се разсмяха.

— Забравете тези мъже, аз ще излизам с Бенджамин — заяви Зоуи с усмивка. Той беше обично дете и двете много го бяха харесали.

— Страхотен избор — отбеляза Таня, а Мери Стюърт не каза нищо, но ги попита какво смятат за вечерята с Хартли. Да приемат ли поканата да седнат на неговата маса. — Защо не? Може би ще уредим нещата за Мери Стюърт.

— Успокой се — отговори приятелката ѝ мрачно. — Аз все още съм омъжена.

— Той знае ли за това? — попита Зоуи с интерес. Мери Стюърт носеше венчална халка, ала Хартли вероятно се чудеше къде е съпругът ѝ и защо бе дошла в ранчото с две жени.

— Всъщност не е питал — рече Мери Стюърт, като че ли потвърждавайки на самата себе си, че единственото, от което се интересуваше, бе приятелството помежду им. — Попита къде е съпругът ми в момента и аз му отговорих, че е в Лондон.

— Охо — забеляза Таня мъдро. — Ти по-добре му изясни положението. Аз мисля, че именно затова те е питал, и може да е останал с погрешно впечатление. — А кое беше вярното?

— Аз му казах, че нашият брак не можа да устои на смъртта на сина ни — каза тя протичко.

— Ти му каза това? — погледна я Таня стреснато. Беше твърде много за пред непознат човек. Но те бяха яздили шест часа рамо до рамо. Повече време, отколкото някои съпрузи прекарваха заедно за една седмица, а той много се интересуваше от нея.

— Може би трябва да му кажа, че съм все още омъжена — макар самата тя да не знаеше колко още щеше да бъде. Но ѝ се стори все пак, че би избързала с подобна информация. Ами ако за него нямаше значение дали наистина е още омъжена. — Ще видя. Не мисля, че това го интересува чак толкова много — каза Мери Стюърт колебливо, а приятелките ѝ се надсмяха.

— И двете сте отвратителни — рече тя и влезе в банята да си вземе душ, докато Зоуи се обади на Сам. Искаше да знае какво става в

кабинета, но той беше зает с пациент. А нали я успокои, че всичко върви гладко. След това Зоуи отиде да подремне преди вечеря. Учуди се колко добре се чувства, когато се събуди. Сънят наистина бе вълшебство.

Тази вечер трите вечеряха с Хартли. Той беше интелигентен, интересен и чудесен за компания. Беше пътувал къде ли не, знаеше невероятни неща, познаваше всякакъв тип интригуващи личности. Най-вече беше много мил човек и крайно любезен, нито за миг не пренебрегна никоя от тях и трите останаха с впечатлението, че му е било приятно. Но когато след това излязоха и той ги придружи, тръгна редом с Мери Стюърт. И разговаря с нея с нежен глас, който явно беше предназначен за нейните уши и за ничии други. Като стигнаха до къщата им, Таня и Зоуи влязоха вътре, а Мери Стюърт остана за малко отвън с Хартли. Не знаеше как да му го съобщи, ала наистина щеше да бъде добре той да знае, че е омъжена.

— Чувствам се малко глупаво, задето ти казвам това — поде тя, както стояха под спокойната светлина на пълната луна, която хвърляше синкави отблясъци по покритите със сняг върхове и глетчери. — Нямам и представа дали то означава нещо за теб, но просто не бих искала да те подведа. Аз съм омъжена — рече тя и се изненада от разочарованието, което съзря в очите му. — Мъжът ми работи в Лондон това лято. Осъзнах, че онова, което ти казах, може да е създало друго впечатление у теб. За да бъда искрена — а тя винаги беше, с всекиго, — възнамерявам да го напусна в края на лятото. Нуждаех се от известно време да реша какво да правя, но нашият брак умря със смъртта на сина ни и сега мисля, че е време да измъкна и двамата ни от тази трагедия и да сложа край.

— Това ще изненада ли съпруга ти? — попита Хартли спокойно. Гледаше я напрегнато. Едва я познаваше и въпреки това тя истински му харесваше, допадаше му прямотата ѝ. Помръкна, като чу, че все още е омъжена. Може би в по-далечна перспектива това нямаше да има значение. Тя бе категорична, че между нея и съпруга ѝ всичко е приключило. — Мислиш ли, че съпругът ти е наясно какво чувстваш ти?

— Не виждам как би могъл да не е. Той почти не разговаря с мен вече цяла година. Ние вече нямаме съвместен живот, нямаме дружба. Той ме обвинява за смъртта на сина ни и аз мисля, че нищо не може да

се промени. Не съм в състояние повече да живея така. Нямах намерение да те занимавам с проблемите си, но исках да знаеш, че съм все още омъжена в момента, макар че надали ще издържа още дълго.

— Благодаря ти, че си така искрена с мен — усмихна се той. Беше първата жена, която харесваше след смъртта на Маргарет, само за един ден пламна по нея. Но всичко беше като в три четвърти такт. Все едно да си на кораб.

— Надявам се не ме мислиш за луда, че ти разкривам всичко това, аз просто не исках да те заблуждавам. Сигурна съм, че за теб няма никакво значение... то е просто... — Тя изведнъж съжали за изреченото и взе да се препъва в думите си. Какво го засягаше фактът, че е омъжена? Изведнъж се ядоса на приятелките си, задето я накараха да му каже, и се почувства наистина глупачка. Ала той вдигна поглед и се усмихна.

— Аз нямам представа какво правя тук, Мери Стюърт. Дори не мислех да идвам това лято. От две години се самосъжалявам и не съм поглеждал друга жена. И сега изведнъж ето те теб, като светъл лъч над планините, и всичко, което мога да ти кажа, е, че никога от никого не съм бил така омайван. Нямам идея какво ще излезе от това или какво искаш ти, или дори какво аз правя, или дали въобще се интересуваш от мен, но искам само да знаеш, че едва те познавам, ала много държа на теб. Стана ми тежко, като разбрах, че си загубила сина си — каза той и нежно я обгърна с ръка, бавно привличайки я към рамото си. — Нещо сякаш ме прободеше, когато видях мъката в очите ти при вида на момченцето днес следобед, и ми се прииска да отнема от теб цялата тази болка. И всъщност, въпреки че не мога да повярвам, че изричам това, мразя факта, че не си разведена, макар да не съм сигурен, че е чак толкова важно. Нямам представа дали ти ще пожелаеш да ме видиш отново след миговете, прекарани заедно, и може би изглеждам ужасен глупак, ако е така, моля те кажи ми, и аз няма да направя нищо повече, освен да докосвам шапката си при среща с теб до края на пребиваването ни тук. — Очите му търсеха нейните на лунната светлина, а те бяха пълни със сълзи. Това е, което би искала Бил да й каже, а той така и не го направи. Беше я напълно изоставил и изведнъж се беше появил този непознат мъж, отговаряйки на всички нейни молитви. — Аз искам само да бъда с теб, да разговарям с теб, да

научавам нещо за теб... и тогава ще видим какво ще се случи. — Какво повече можеше да желае?

Тя седеше, загледана в него, неспособна да повярва на това, което чуваше.

— Сънувам ли? — попита с просълзени очи, отправени към Хартли, изпълнени с желание. Възможно ли беше да е намерила човек като него?

— Точно това чувствах днес следобед. Нека не търсим отговори толкова рано. Нека само да се радваме на това, което имаме — рече той, усещайки косите ѝ да милват неговото лице, и затвори очи, вдъхвайки парфюма ѝ. Не каза нито дума повече, просто седеше там, държейки я дълго в обятията си, докато почувства, че тя трепери не толкова от хладината, колкото от емоциите, които я изпълваха. Беше пристигнала едва предишния ден, а сякаш го познаваше отдавна, бяха разговаряли часове и разголили душите си под напора на едно мощно чувство, което покълваше и у двамата.

— Студено ти е, време е да се прибиращ — каза Хартли, съжалявайки, че трябва да я остави.

Мери Стюърт вдигна очи и той отново я обгърна с ръка.

— Благодаря ти за всичко — прошепна тя, чувствайки го близо до себе си. Промъкна се вътре с надежда приятелките ѝ да са си легнали и беше благодарна да открие, че навсякъде цари тишина. А когато се прибра в стаята си, на леглото намери факс от Бил. Беше болезнено обикновен:

„Надявам се, че всичко върви добре. Работата тук в Лондон е задоволителна. Поздрави на приятелката ти.“

Бил

Това беше всичко и под него със своя дантелен почерк Таня беше изписала напреки: „Ако бях на твое място, щях да се обадя на адвокатата си“.

Беше наистина сухо писмо, а животът изведнъж ѝ поднасяше съвсем нова възможност. Зад гърба ѝ се затваряше една врата, но друга бе започнала да се открехва. И през нея тя можеше най-последно да съзре слънчево сияние над планините.

14.

На следващата сутрин Зоуи и Мери Стюърт заедно издърпаха Таня от леглото.

— Стани и заблести! — изкомандва Зоуи, докато Мери Стюърт отметна със замах завивката.

— Вие двете сте садистки! — измърмори Таня, примижавайки от слънчевата светлина. — Господи, какво е това? Аз съм сляпа. — Тя се търкулна по корем и отказа да мръдне, а те я теглиха, точно както правеха в колежа.

— Нарича се слънчева светлина и от нея има в изобилие навън — каза Мери Стюърт, а Таня бавно седна на леглото в късата си розова пижама. — Ако не те познавах, щях да мисля, че пиеш, съдейки по това как се събуждаш сутрин.

— Това е просто от старост. Нуждая се от много сън — заоправдава се Таня, пристъпвайки с мъка към банята.

— Не забравяй, че Големият Макс те чака — прибави Зоуи.

— Кажи му да се върне да си доспи, ще се почувства много по-добре — рече тя, прозявайки се, но двадесет минути по-късно се беше облякла, бе взела душ и изглеждаше така прелестна, както обикновено. Носеше бледорозови джинси и бледорозова тениска, старите си жълти ботуши и розов ешарп. Косата ѝ беше прибрана на дълга плетка, а игриви снопчета къдрици около лицето ѝ придаваха сексапилен вид.

— С този тоалет не може да не привлечеш вниманието на твоя каубой — каза ѝ Мери Стюърт. Изглеждаше по-добре от всякога. — Просто срамота е, че си толкова грозна — закачи я приятелката ѝ и изведнъж ѝ се прииска да види Хартли. Беше мислила за него цялата нощ и на сутринта се чувстваше като момиче, изгарящо от нетърпение. За момента бяха само приятели, но стаеното обещание за нещо повече я интригуваше.

Бяха на път към трапезарията, когато Бенджамин отново се появи и тръгна редом с тях, Мери Стюърт бе обзета от чувството, че

вижда дух. Той все гледаше да се промъкне до нея и в това имаше нещо мистично.

— Къде е мама, Бенджамин? — попита Зоуи, усещайки реакцията на приятелката си. Лесно беше да се разбере на какво се дължи. Въпреки че тя никога не бе виждала Тод, детето всъщност приличаше на Мери Стюърт.

— Спи — отговори то делово. — Татко ме изпрати да закуся.

— Как става така, че тя може да спи, а аз не? — оплака се Таня.

— Майка му е бременна в осмия месец — обясни Зоуи.

— Аз ще заприличам на вещица, докато си тръгнем, ако вие хора, не ме оставите да си поспя. Не е добре за здравето ви да ставате толкова рано.

— Кой е казал това? — засмя се Зоуи.

— Аз. — Таня ѝ хвърли гневен поглед, когато влизаха в централната сграда.

Мигове по-късно пристъпиха заедно с Бенджамин в трапезарията. Той се беше залепил за тях, а Мери Стюърт твърдо бе решила да го избягва. Когато обаче седнаха на същата маса, както предишния ден, детето се намести до тях. Таня се забавляваше с него, Зоуи също го харесваше, но не искаха да тревожат Мери Стюърт. Опитаха се да го убедят да отиде при приятелите си, ала той категорично отказа.

— Всичко е наред — каза им най-накрая Мери Стюърт. — Не се безпокойте.

— Добре ли се чувстваш? — взря се в нея Таня изпитателно и Мери Стюърт кимна.

— Добре съм. — Човек не може да се изолира до такава степен. Независимо че я болеше да го гледа, не можеше да живее в свят без деца.

— Хубав факс се получи от мъжа ти миналата вечер — изкоментира Таня, докато отпиваше от портокаловия сок. — Много сърдечен, емоционален, изпълнен с любов. Бива си го тоя човек — добави тя и Мери Стюърт се усмихна. — Извини ме, че го прочетох, но не можах да се стърпя. Ще му отговориш ли?

— Няма какво толкова да му отговарям. — И тогава се замисли за предната вечер, беше като сън и бе започнала да се учудва дали наистина се беше случило това, че седеше там с Хартли, обгърнал

раменете ѝ с ръка, притискайки я до себе си и говорейки ѝ, че иска да я опознае. — Впрочем аз изясних нещата с Хартли снощи, за съпруга ми. Вие бяхте прави. Той беше разбрал погрешно казаното от мен. Но сега всичко е ясно.

— Това има ли значение за него?

Искаше да изглежда хладнокръвна, ала те не ѝ повярваха.

— Защо да има?

— Защото аз не мисля, че желае да ти предложи място на секретарка — обясни ѝ Таня, като че ли беше слабо развиваща се. — Човекът те харесва.

— Ще видим какво ще стане — каза спокойно Мери Стюърт и не можа да не забележи как Бенджамин се беше вторачил в нея.

— Ти приличаш на мама — каза той — и на леля Мери.

— И моето име е Мери — рече тя, за да стане разговор, — Мери Стюърт. Малко е странно, нали? Стюърт беше името на баща ми, той искал да съм момче, затова ме нарекли така.

— О — каза детето, кимайки. И после: — Ти имаш ли деца? — Интересуваше се много повече от нея, отколкото от другите, сякаш усещаше нещо различно у Мери Стюърт.

— Да, имам дъщеря, но тя е много голяма вече. На двадесет години.

— А момчета нямаш ли? — попита то, дъвчейки една бисквита, която Зоуи му беше дала.

— Не, нямам — отвърна Мери Стюърт, а детето беше много малко, за да разбере причината за сълзите, които се появиха в очите ѝ.

— Аз харесвам повече момчетата — рече то делово. — Надявам се мама да не роди момиче. Не обичам момичетата. Те са тъпи.

— Някои не са — възрази Мери Стюърт в защита на пола си, но Бенджамин изгуби интерес към темата, започна да дъвче парче бекон и малко по-късно си тръгна, като видя баща си. Майка му също дойде в трапезарията и Мери Стюърт забеляза колко беше наедряла. Съпругът ѝ бе обяснил на Зоуи, че се чувства доста зле от височината.

— Надявам се, че няма да ти се наложи да влезеш в ролята на акушер-гинеколог — каза Мери Стюърт тихо. — Тя изглежда, като че ли ще роди три бебета.

— Господи, само това не. Тук има болница. Не нося със себе си форцепс. И не съм го правила, откакто работя като интернист. Винаги

ме е плашело. Да израждаш бебе, е далеч по-страшно от онова, което върша аз. Много грешни стъпки могат да се направят, прекалено много решения трябва да се вземат за части от секундата, много са нещата, които не можеш да контролираш, а и мразя да работя с пациенти, които изпитват такава страшна болка. Предпочитам да се занимавам с дерматология, отколкото с акушерство — заяви Зоуи.

Мери Стюърт вметна, че не е толкова страшно, след като в повечето случаи има щастлив край. Тогава Таня каза, че винаги се е чудела какво ли преживяване е това да родиш бебе. Когато беше млада, тя искаше да има много деца, но животът ѝ се беше развил така, че никога не ѝ се предостави подобна възможност. И в миг Мери Стюърт осъзна, че всъщност от трите тя единствена беше раждала.

— Може би това, което ни казваха в Бъркли, беше знаменателно — каза Зоуи усмихната. Тя беше щастлива, че е осиновила дете.

— Аз щях много да се радвам да имам деца — рече Таня. — Така бях свикнала с децата на Тони, те бяха чудесни. — Не знаеше дали някога ще ги види отново за повече от няколко минути. Беше толкова жестоко да изгуби тях, да изгуби него, когато всичко приключи, той просто си ги взе и си отиде. Трябваше да има свои деца, които никога не можеше да ѝ отнеме, или може би не, изведнъж осъзна, като помисли за Мери Стюърт.

Приключиха със закуската точно навреме и бързо се отправиха към корала. Хартли беше вече там и се зарадва да види Мери Стюърт. Погледите им се срещнаха и той застана близо до нея, очаквайки да обядят конете им. И лекарите от Чикаго бяха дошли и се оформиха същите групи, както предишния ден. Зоуи тръгна с тях, Хартли до Мери Стюърт, а Таня препусна с каубоя далеч напред и този път той бе доста по-разговорлив.

— Днес сте много хубава — каза ѝ, втренчил поглед точно пред себе си и звучейки като робот, но тя забеляза, че леко се изчерви. Беше истински смутен и Таня се опита да го накара да се отпусне. След известно време ѝ зададе няколко въпроса за Холивуд, за хората, които е срещала. Попита я дали се познава с Том Круз, с Кевин Костнър, с Шер и ѝ каза, че е видял Харисън Форд в Джаксън Хоул това лято. Тя му отвърна, че се е срещала с всички тях и че с Шер са участвали заедно в един филм.

— Сигурно е забавно — рече той, гледайки я с присвити очи. — Всъщност вие не приличате на такъв човек.

— Какво означава това? — Беше я озадачил.

— Искам да кажа, че сте съвсем реална, не като филмова звезда, голяма певица или нещо такова. Вие сте напълно нормална жена. Яздите, говорите непринудено, смеете се, имате чудесно чувство за хумор. — Извърна се към нея с лека усмивка и този път, без да се изчерви. — Трудно е човек да си представи, че сте тази от компактдискете и от филмите.

— Ако това е комплимент, благодаря ти. Ако съм те разочаровала, пак е окей. Работата е там, че аз съм просто момиче от Тексас. — Таня му се усмихна широко, а той се възхищаваше на розовата ѝ тениска.

— Не — поклати глава Гордън, гледайки я одобрително с умни очи. — У вас има много повече от това. И вие го знаете. Просто не сте фалшива като тях.

— Като кои тях?

— Като други звезди, които съм виждал. Те дори не яздят, когато идват тук. Имали сме всякакви. Политици, филмови знаменитости, също две певици. Само се показват и очакват да бъдат обект на изключително внимание.

— Аз поисках много пешкири и кана за кафе — призна си Таня и той се засмя. — Освен това не скрих, че мразя конете.

— Не ви вярвам — каза Гордън и изглеждаше, че се е отпуснал доста. Предишния ден едва беше посмял да ѝ проговори. Сега беше много по-добре. Когато разговаряше, бе приятна компания за яздене. — Вие сте от Тексас — рече той одобрително. Това означаваше нещо, поне за него. Хората от Тексас не мразеха конете. — И сте просто една нормална жена. — Странно беше, че бе точно така, и Гордън го разбираше. Такава беше тя с Боби Джоу, но Холивуд бе променил живота ѝ, беше се опитала да бъде същата и с Тони, ала той искаше филмовата звезда, само че без усложненията, които съпътстваха кариерата ѝ. Искаше нещо, което и при най-добро желание не би могла да му даде.

— Аз съм нормална жена, но средата, в която се движа, не ми предоставя много шанс да бъда такава. Не мога да кажа, че живея истински. Мразя това, ала е така. Пресата никога няма да ми позволи

да се наслаждавам истински на живота си. Нито пък хората, които срещам. Те държат да бъда онова, което на тях им се иска, и когато ги допусна по-близо, гледат да ме наранят. — Дори само да говори за това ѝ се струваше ненормално.

— Изглежда ужасно — промълви той, наблюдавайки я с интерес. Беше изненадан от самия себе си, колко много я харесваше. Не бе го искал, но тя бе толкова различна от онова, което бе очаквал. Беше направил всичко възможно да не бъде неин придружител, а сега бе доволен, че Лиз не го послуша. Тази жена в действителност беше толкова приятна.

— То е ужасно — каза тя спокойно. — Понякога мисля, че ще ме убие. Може би ще стане някой ден, или пък мой почитател ще го направи. — Изрече го толкова тъжно, че Гордън поклати глава.

— Как можете да живеете така? Не ме интересува какво ви плащат, но не си струва — възкликна той и конете им се впуснаха в галоп.

— Не е заради парите. Не и единствено заради тях. За мен е важно онова, което правя. То е моят живот. Аз пея. Не можеш просто да зачеркнеш всичко, да се скриеш. Трябва да се примирявам заради призванието си.

— Не изглежда честно.

— Не е, но това е реалността. — Не ѝ харесваше, ала знаеше, че не може да стори нищо да я промени. — Други хора държат козовете.

— Сигурно има начин да водите достоен живот. Някои филмови звезди бягат, купуват си ранчо и отиват да живеят там. И вие трябва да направите това, госпожице Таня. — Тя се засмя, а конете им отново забавиха ход. Гордън я наблюдаваше с възхищение. Беше добра ездачка.

— Не ме наричай така — смъмри го тя сърдито. — Просто Таня е добре. — Вече бяха почти приятели, достатъчно, за да разговарят за нейния живот. Бе същото, което Мери Стюърт преживя с Хартли. Човек откриваше, че тук е в състояние да говори за най-тежките неща в живота си, за най-странните и съкровени. За мечтите, за надеждите, за разочарованията си. Като че ли планините действаха магически и правеха нещата по-лесни.

Хартли също разговаряше сериозно с Мери Стюърт и ѝ се извини, да не би да бе прекрачил границата предишната вечер. Беше се

обезпокоил, че може би е прибързал. Току-що се бяха срещнали, а той вече я чувстваше толкова близка, но и тя бе усетила същото и вместо да я изплаши, отношението му ѝ бе донесло голяма утеха и радост. Никой не беше обгръщал раменете ѝ вече цяла година и Мери Стюърт жадуваше за това. Не му го каза точно така, но Хартли ясно разбра, яздейки до нея, че съвсем не е била обидена от поведението му, точно обратното. Това за него беше голямо облекчение. Конете им спряха за миг да пият вода от едно поточе и той я гледаше как му се усмихва. И двамата имаха чувството, че сякаш са подвластни на някаква магия.

— Тази сутрин се събудих с мисълта, че ще те видя — каза с момчешка усмивка. — От години не съм изпитвал подобно желание. Дори не ми се работи. А за мен това е рядкост, повярвай ми. — Той пишеше всеки ден, независимо къде се намира и как се чувства, или какви бяха условията. Не беше писал само когато Маргарет умираше. Просто не бе могъл.

— Зная съвсем точно как се чувстваш. В мига, в който смяташ, че животът ти е свършил, той започва отново. Животът винаги ни поднася изненади, нали? Когато мислиш, че имаш всичко, изгубваш всичко, а когато чувстваш, че всичко е изгубено, намираш нещо безкрайно ценно — изрече Мери Стюърт замислено, загледана в планините.

— Господ явно има чувство за хумор — каза Хартли, когато конете им отново потеглиха, и тя се усмихна. — Ти какво обичаш да правиш в Ню Йорк? — Желаше да научи всичко за нея. Въодушеви се, като разбра, че след като прекара една седмица с Таня в Лос Анджелис, ще се върне в Ню Йорк. Той трябваше да отиде по работа в Сиатъл, после да прескочи за няколко дни до Бостън и се прибираще в Ню Йорк. — Обичаш ли театър? — попита я и двамата дълго говореха за това. Познаваше доста драматурзи и държеше да им я представи, както и на всички свои приятели. Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже, да ѝ покаже, да я пита.

Говореха буквално един през друг, смееха се, споделяха идеи и се изненадаха, когато по обяд се озоваха обратно при корала. Дори не бяха забелязали къде са ходили. Таня и Гордън бяха пристигнали преди тях, а докторите идеха съвсем бавно. Мери Стюърт слизаше от Големия Макс, когато един кон се стрелна покрай тях. Една малка фигура се бе вкопчила здраво в него и Гордън пръв я забеляза. Конят

препускате направо към плевнята и той на мига се спусна, за да се опита да го спре. Но преди да го стигне, малката фигура изхвърча във въздуха и падна тежко на каменистата лента край пътя. В първия момент не можаха да разберат какво става, но Мери Стюърт инстинктивно усети. Беше го почувствала, преди да го види. И тогава и другите видяха. Малката червена каубойска шапка лежеше до купчинката, каквато представляваше сега Бенджамин. Конят беше побягнал заедно с него. И без да мисли, Мери Стюърт скочи на земята и се втурна натам, а Хартли тичаше зад нея, но когато стигна до детето, то изглеждаше безжизнено. Беше в безсъзнание и като се наведе над устните му, установи, че едва дишаше. Тя погледна Хартли с ужас.

— Доведи Зоуи — изкрещя и се обърна към момчето, ала не го докосваше, да не би вратът или гръбнакът му да са счупени.

В този миг Зоуи приклепна до нея.

— Успокой се, Мери Стюърт... аз съм тук. — Не можеше обаче да направи почти нищо и подобно на приятелката си внимаваше да не го мърда. Нежно го потупа по гърдите и леко повдигна клепачите му. Бенджамин не виждаше нищо, а на дънките му отпред се бе появило голямо мокро петно, което означаваше, че е в безсъзнание и бе загубил контрол над телесните си функции. — Имате ли „Бърза помощ“ тук? — извика Зоуи на каубоя и той кимна. — Обади се. Кажете им, че детето е в безсъзнание, с наранявания и вероятно счупвания. Още диша, но пулсът е неравномерен. В шок е. Да дойдат колкото е възможно по-бързо. — Тя го погледна да се увери, че е разбрал колко сериозно е състоянието му, а в това време дотичаха и другите двама лекари, току-що слезли от конете. Зоуи все още го докосваше и наблюдаваше внимателно. Мери Стюърт коленичи до детето и държеше ръчичките му, макар и да знаеше, че с това не би могла да помогне. Но не искаше да го изостави, в случай че то някак можеше да го почувства. Зоуи продължаваше да го следи и изглеждаше обезпокоена. Беше вече сигурна, че вратът му не е счупен, нито гръбначният стълб, и опипваше крайниците му, когато клепките му затрепераха, отвори очи и започна да плаче...

— Оууу! — Взе да пици. — Искам си мама... — Хълцаше и поемаше на големи глътки въздух и Зоуи, гледайки го, се почувства по-спокойна.

— Това ми харесва — заключи тя — и другите двама лекари кимнаха, а когато докосна лявата му ръка, Бенджамин изпищя силно. Беше счупена. Но можеше да бъде и по-лошо. И както плачеше, детето вдигна поглед и видя Мери Стюърт, тя все още държеше ръчичката му и сълзи се стичаха по страните ѝ.

— Защо плачеш? — попита то, хълцайки. — И ти ли падна от коня?

— Не, глупаво палавниче, ти падна — каза тя, надвесвайки се над него. — Как се чувстваш сега? — Опитваше се да отвлече вниманието му от това, което Зоуи правеше, а тя пробваше да обездвижи ръката му с пръчки, които Гордън ѝ подаваше. Хартли също се навърташе наоколо тревожен, а Таня гледаше потресена. Всички бяха като смазани.

— Боли ме ръката — изстена Бенджамин, а Мери се приближи още повече до него, стараейки се да не пречи на Зоуи. Тя галеше косите му и притвореше ли очи, до нея на земята сякаш бе Тод, искаше ѝ се да беше, щеше да бъде толкова хубаво да трябва да оправят само счупена ръка или някоя рана на главата. Беше жив, целият покрит с прах, плачеше... но Тод си беше отишъл.

— Добре ли си, миличко — пошепна Мери Стюърт нежно, както би говорила на сина си. — Ще те оправят съвсем, обзалагам се, че ще ти сложат гипс и приятелите ти ще се разпишат на него и ще нарисуват смешни картинки.

— И ти ли? — Той гледаше Мери Стюърт, пренебрегвайки всички други. Никой не знаеше защо, но може би това нямаше значение. Може би беше изпратен, за да я докосне, да ѝ напомни за Тод, или че има и други деца като него. Ала каква утеха ѝ носеше това... тя беше загубила своето момче... но ето, все пак това дете я беше докоснало. Беше като че синът ѝ бе тук или поне неговият дух. — Ще дойдеш ли с мен в болницата? — попита той.

— Разбира се — рече Мери Стюърт с готовност, — но нека първо да намерим твоята майка. Обзалагам се, че тя би искала да отиде с теб.

— Тя мисли само за бебето — каза Бенджамин, отново облян в сълзи. Лежеше нацупен в прахта, хванал Мери Стюърт за ръката и чакаше да дойде екипът на „Бърза помощ“. Тя бе започнала да разбира нещата по-добре. Приличаше на майка му и това го привличаше, а на

майка си се сърдеше заради бебето. Мери Стюърт не преставаше да се учудва дали пътищата им не са се пресекли, за да може тя да му помогне, или може би той беше дошъл при нея, за да ѝ помогне. За тяхната среща явно имаше причина.

— Бенджамин — поде Мери Стюърт, легнала на земята, за да може да му говори, вече изцапана колкото него. — Обзалагам се, че мама те обича повече от всеки друг... бебетата не са чак толкова привлекателни. Тя, разбира се, ще бъде щастлива да има бебе и ти също. Но ти си нещо специално. Ти си първият. Аз имах едно малко момче, точно като теб, и той остана моето специално дете... завинаги. Твоята майка няма да обича никого повече от теб. Повярвай ми.

— Къде отиде твоето момченце? — Това, което тя му разказа, го заинтригува. А той много ясно беше чул думите ѝ.

Мери Стюърт се поколеба само за миг.

— Отиде на небето... и много ми липсва... беше много специален, точно като теб.

— Умря ли? — Тя не искаше да му го казва, но кимна. — Нашето куче умря — каза Бенджамин, споделяйки важна информация с нея, загледан дълбоко в очите ѝ и в миг се хвърли върху ѝ. Зоуи не беше изненадана и тихо предупреди Мери Стюърт, че има сътресение на мозъка.

— Ти си добре, Бенджамин, добре си, миличко. — Мери Стюърт избърса лицето му с пешкир, който някой ѝ подаде, и остана с него, докато пристигна линейката. Той беше вече живнал и Зоуи не се безпокоеше толкова много за него. Беше целият изцапан, както и Мери Стюърт, но Зоуи беше уверена, че се е отървал с едно сътресение на мозъка, счупена ръка и няколко цицини. Наистина беше имал късмет. И точно когато линейката спря, майка му се зададе тронаво откъм тяхната къща, бързайки колкото може. Гордън беше изпратил някого да я доведе. Тя избухна в сълзи в момента, в който го видя, но Таня, Хартли и двамата доктори бързо я увериха, че няма опасност, а Зоуи ѝ каза, че според нея нараняването е минимално, като се има предвид колко бързо препускаше конят и колко тежко бе падането и че детето беше без каска.

— О, Бенджи... — Тя седна на земята до него и го прегърна, плачейки. — Толкова много те обичам. — Изглеждаше напълно съсипана, оглеждайки всички, благодарейки им. Мери Стюърт му се

усмихна, като да му напомни какво му беше казала, че мами никога няма да обича друго повече от него. Тя самата никога не беше обичала някого повече от Тод. Силно обичаше и дъщеря си още от момента на раждането ѝ, но никога повече от първото си дете.

Когато го вкараха в линейката, Мери Стюърт докосна ръката му, наведе се и го целуна по бузката. Сърцето ѝ отново като че ли се разкъса от сладката миризма на детството. Въпреки че беше повърнал, изцапан от прахта и от коня, той ѝ замириша на невръстно дете, на бебе.

— Обичам те, малко човече — прошепна му тя. Сякаш го казваше на Тод, чувстваше, че приликата като че ли я убива и едновременно я караше да се чувства добре. Това дете може би беше дошло да отвори вратите на нейните чувства. — Ще се видим скоро — добави, докато майка му плачеше и ѝ благодареше. После другите тръгнаха, а Мери Стюърт стоеше там разплакана, не знаеше какво става, ала внезапно почувства две силни ръце да обгръщат раменете ѝ. Знаеше кой е, обърна се и се притисна към него разплакана.

— Съжалявам... съжалявам... — Беше покрита с кал и повръщано от детето, но за него нямаше значение, той просто искаше да е до нея.

— О, бедното детенце... Така съжалявам... Щеше ми се да бъда до теб. — Тогава Мери Стюърт погледна към него и се усмихна, леко учудена, че изведнъж се е почувствала щастлива. Може би Господ е решил, че достатъчно е платила веднъж, или бе просто късмет, или може би сънуваше.

— Той така ми напомня за сина ми — опита се тя да му обясни, но не беше необходимо. Жената с огромния корем толкова много приличаше на Мери Стюърт, би могла да бъде нейна по-млада сестра, бе очевидно за всекиго.

— Колко си се измъчила — каза той, когато седнаха на един дънер за няколко минути, за да може тя да се съвземе. Но за нея беше достатъчно да бъде с него и се почувства по-добре. Може би, защото и той беше страдал не малко. Жена му беше издъхнала след дълга агония и той бе прекарал всеки миг с нея. Но най-накрая бе намерила мир за себе си и Хартли я бе оставил да си отиде. Докторът му беше казал, че трябва да го направи, да я освободи духовно, за да може тя да умре в мир. Бе угаснала в ръцете му сутринта на Коледа.

— Съжалявам, цялата съм изцапана. Бенджамин направи нещо с мен... детето посегна и докосна сърцето ми. Не зная защо това се случи.

— Някои неща просто се случват — каза той мило. Искаше му се да знае как е починал синът ѝ, но не желаше да я пита. А тя като че ли долови мислите му.

— Моят син се самоуби — рече в отговор на безмълвния му въпрос. Никога преди не го беше казвала на никому, освен на Зоуи. Не ѝ се беше налагало. Никой не бе я питал. — Той беше в Принстън. — Тогава Мери Стюърт му разказа как се беше чувствала, за шока, мъката, погребението, реакцията на мъжа ѝ. Беше ужасно.

— Каква кошмарна история за всички вас. Чудо е, че сте го преживели — промълви Хартли с възхищение.

— Не можахме. Съпругът ми се срина, бракът ни умря преди една година. Мисля, че дъщеря ми ще е много щастлива, ако никога не се върне у дома, и няма да я обвинявам за това. Аз също искам да изляза от този омагьосан кръг.

— Сигурна ли си? — запита Хартли внимателно, след като бе чул цялата история. Те всички бяха в шок. Но какво щеше да стане, ако се отърсеха? Тя и мъжът ѝ имаха зад себе си дълъг съвместен живот.

— Мисля, че да — каза Мери Стюърт честно. — Искях това лято да размисля — и тогава се усмихна, — никога не очаквах да ми се случи такова нещо. — И тя все още не знаеше какво ще излезе. Може би никога повече нямаше да го види след тези две седмици в ранчото. И това беше една възможност. Мери Стюърт не напускаше Бил заради него. Правеше го, защото трябваше. — Аз просто трябва да бъда внимателна. Искам да предприема правилната стъпка за всички нас и мисля, че сега зная коя е тя.

Хартли кимна и не каза нищо, само я държеше в обятията си и след малко я придружи до къщата им. Зоуи и Таня пиеха кафе. Боуман се присъедини към тях, докато Мери Стюърт влезе да вземе набързо душ. Току-що бяха чули звънеца за обяд и двете жени решиха да отидат да заемат тяхната маса. Оставиха Хартли да чака Мери Стюърт. Но всички бяха леко натъжени от случилото се сутринта. Когато излезе от спалнята си, Мери Стюърт беше изненадана да открие, че двете ѝ приятелки бяха тръгнали, а Хартли още я чакаше. Благодарни му, той я

погледна нежно и тя внезапно се обезпокои за него. Беше преживял много, а беше така внимателен към нея. Нямахте право да го наранява.

— Не искам да извърша нещо, което да те нарани — прошепна тя, приближавайки се бавно към него. Толкова много я привличаше, но не искаше да постъпва егоистично. Не беше окончателно решила за себе си какво ще правят с Бил, макар и да мислеше, че е сигурна в онова, което възнамеряваше да стори. — Ти се държиш толкова добре с мен, макар че едва ме познаваш. По-мил си от всеки друг в живота ми, Хартли, от всеки друг, с изключение на Таня.

— Благодаря ти — каза той и седна на облегалката на дивана, наблюдавайки я. Беше облякла червена тениска и джинси и видът ѝ караше сърцето му лудо да тупти. — Аз съм възрастен мъж, Мери Стюърт. Не се безпокой за мен. И двамата сме преживели много, не желая никой от нас да бъде наранен. Разбирам какви са рисковете. Искам тук да съм с теб. Позволи ми. — Не можеше да повярва на това, което чуваше. Той бе готов да рискува с нея, да види дали тя ще остави Бил, да изчака. И тогава, без да ѝ каже и дума повече, направи две стъпки към нея, притегли я в обятията си и я целуна. Мери Стюърт ухаеше на парфюм и сапун, и на паста за зъби, на омайващо и чисто, и докато я държеше до себе си, прокара ръка през косите ѝ. От толкова време не беше целувал жена, почти беше забравил какво е, а никой от двамата не беше толкова възрастен. Бяха като преплували Ламанша и най-после добрали се до брега, замръзнали, уморени, прегладнели, но толкова благодарни, че са оцелели и са заедно. Той се усмихна, гледайки я в очите, наведе се и отново целуна устните ѝ, Мери Стюърт не си спомняше такова нежно докосване. Предполагаше, без да го иска, че Хартли ще бъде невероятен любовник. Нито тя, нито той знаеха докъде ще ги доведе този порив, но за момента те бяха тук, в Уайоминг, заедно, и това бе всичко.

15.

През третия ден в Уайоминг, Зоуи лежеше в леглото си и сънливо се протягаше. Още нямаше седем часа и тя щеше да стане след няколко минути. Чу, че някой вече ходи из кухнята. Мери Стюърт току-що беше станала и прозявайки се, тръгна натам да приготви една кана кафе и почти отскочи, когато налетя на Таня.

— Какво правиш тук? — възкликна Мери Стюърт учудена.

Таня никога в живота си, дори и в колежа, не беше ставала в този ранен час.

— Ами като се огледам, аз живея тук! — Беше направила кафе, кифлички и бе извадила едно кисело мляко от хладилника. Явно вече беше измила зъбите и лицето си и когато Зоуи излезе от стаята, също не можеше да повярва.

— Да не би нещо да не е в ред? — попита със загрижен вид, като ги видя. Може би се бе явил някакъв проблем. Трябваше наистина да има някаква спешна причина, която да извади Таня от леглото по това време.

— О, за бога, какво ви е на вас двете? Аз просто исках да започна деня по-рано. — Но тя не можеше лесно да ги подведе с обясненията си.

— Аз зная причината — каза Зоуи с широка усмивка. Сега беше неин ред. Таня беше притискала нея за Сам и Мери Стюърт за Хартли. — Гордън.

— Не бъди глупава — смъмри я Таня, — той е каубой.

— Какво от това? — отвърна Зоуи сериозно. — Той те гледа, сякаш ходиш по вода.

— О, глупости — възрази Таня, суетейки се в малката кухня, но в това имаше повече истина, отколкото приятелките ѝ предполагаха. Предишния следобед бяха разговаряли за много неща, докато яздеха. Злополуката с малкия Бенджамин беше разтърсила всички и те бяха по-сериозно настроени. Гордън беше говорил за сина си. Вече бил пораснал и той не го бе виждал от две години, но очевидно беше много

привързан към него. Таня разказа за проваления си брак с Боби Джоу, считаше го за единствения си реален брак и все още съжаляваше, че не бе устоял на правилата на нейната професия. От време на време все още ѝ липсваше. И сега, когато отново беше сама, се чудеше защо бе всичко това. Куп златни грамофонни плочи, куп пари, огромна къща? Нямаше съпруг, нямаше деца, нямаше никой, който да се грижи за нея, когато остарее, никой, с когото да бъде, да споделя триумфите и провалите си. Всичко изглеждаше толкова безцелно и мястото, което бе извоювала в живота си, толкова празно. Това бе, което всеки в Холивуд искаше, а истината беше, че за нея не означаваше нищо. Бяха сериозни неща, които Таня му довери, а Гордън ги прие с много разум, стараейки се да ѝ вдъхне успокоение. Беше умен и практичен и здраво стъпил на земята, каквато беше и тя, и по някакъв странен начин те намериха много общо помежду си. Той имаше желание още да разговаря с нея, но трябваше да се върнат в корала, а на каубоите разрешаваха да се хранят с гостите само в неделя, ако нямаха тогава свободен ден, какъвто бе случаят с Гордън. Но на Таня ѝ харесваше да си приказва с него. У Гордън имаше толкова неща, които ѝ допадаха. И за нея нямаше значение неговата недодяланост понякога. Обикновено той беше внимателен и загрижен, у него тя не забелязваше и следа от алчност или жестокост и беше много интелигентен. Харесваше ѝ дори фактът, че двамата са от Тексас, ала не искаше да казва на другите.

— Ти тайни ли имаш от нас? — подразни я Зоуи и Мери Стюърт също ѝ се усмихна. Но Таня ги изостави и отиде да довърши тоалета си. Бе особено привлекателна този ден в избелените си дънки и тениската с цвята на праскова. Беше обула дори нов чифт ботуши с цвят на кайсия, ръчно обшити, които беше купила преди известно време в Тексас.

И когато влязоха в трапезарията, Хартли ги очакваше. Той бе весел и в добро разположение на духа и веднага обгърна с ръка Мери Стюърт и сърдечно поздрави останалите. Ухаеше на сапун и афтършейв и изглеждаше много красив в бялата риза и дънките. Таня веднага си помисли каква страхотна двойка са с Мери Стюърт. Като че ли бяха създадени един за друг. Зоуи се съгласи с нея, когато отиваха към конюшните след закуска.

Малкият Бенджамин ги чакаше там и караше всеки да му се подпише на гипса. Таня сърдечно го целуна и му подаде автограф, а

група млади момичета се възползваха от това да си поискат и те и майките им не възразиха. Хората се бяха поотпуснали, виждайки я около себе си, но никой не ѝ правеше скришом снимки, което тя оцени. Когато Гордън я забеляза, махна отдалеч с ръка, беше зает, оседлаваше много коне. Както винаги, те щяха да тръгнат последни и Мери Стюърт седна на една пейка, взела Бенджамин в скута си, гъделичкаше с носа си вратлето му и му говореше. Сега той беше за нея като дар.

— Ама ти наистина ни изплаши вчера, ти, диваче такава — гълчеше го ласкаво тя, спомняйки си ужасната гледка, как детето препуска с коня, полита във въздуха и се стоварва на каменистия път.

— Докторът каза, че съм можел да си счупя врата, но аз не го счупих.

— Е, това е късмет.

— Да-а. А мама плака. — Тогава той погледна към Мери Стюърт сериозно. — Ти беше права. Тя каза, че никога няма да обича бебето, както обича мен. Аз ѝ казах, че и ти каза така.

— Добре.

— Тя каза, че аз винаги ще бъда нейното специално дете. — И тогава Бенджамин отново я разплака с една фраза, която я жегна под лъжичката. — Съжалявам за твоето момченце — рече и я целуна.

— И аз — прошепна Мери Стюърт с разтреперани устни, а Хартли я наблюдаваше. — Все още го обичам много, много. Той продължава да бъде за мен специалното ми дете.

— Можеш ли да го виждаш понякога? — попита той, озадачен от смъртта. Това бяха въпроси, които Тод би ѝ задавал на тази възраст и тя би се опитвала да се измъкне, но на Бенджамин каза честно.

— Не, не мога. Вече не мога. Само в сърцето си. Там постоянно го виждам, и на снимки.

— Как му е името?

— Тод.

Бенджамин кимна, като че ли това беше достатъчно за представяне. След малко скочи от скута ѝ и отиде при конете, после се прибра при майка си в къщата. И тогава Мери Стюърт, Таня и останалите се отпавиха към Гордън. Да общува с Бенджамин, все още беше болезнено. Той бе толкова прям, а може би това беше за нея оздравително. Със сигурност не беше лесно и Хартли ѝ стисна ръката, преди тя да се качи на коня си, и ѝ каза, че е страхотна.

— Не зная с какво съм заслужила да ми се падне такова щастие — отговори Мери Стюърт.

— Чист живот — подметна той.

Тази сутрин ездата бе много приятна. Зоуи изглеждаше уморена, затова реши да язди полека, за отмора. Двамата лекари бяха отишли на екскурзия в Йелоустоун със сал и тя се присъедини към Мери Стюърт и Хартли. Гордън и Таня бяха както винаги далеч напред и той я покани да посети родеото същата вечер, в което участваше.

— Да не се шегуваш? С какви животни?

Той погледна закачливо за миг.

— Бикове и прерийни коне. Правя го още от Тексас.

— Ти луд ли си? — Тя беше ходила на родео като дете. Хората биваха стъпквани и влачени, половината от тях, преди да навършат тридесет години, получаваха мозъчни увреждания, други бяха с толкова много чупени кости, мъкнеха се като старци, макар и едва прехвърлили двадесетте. — Това е наистина глупаво — каза Таня, гледайки го сърдито. — Ти си умен човек, защо рискуваш живота си за неколкостотин долара или за една сребърна купа? — Вкъщи имаше десет такива, но за какво му бяха, ако останеше недъгав?

— Те са също като вашите платинени грамофонни плочи — отвърна Гордън спокойно, без ни най-малко да се изненада от реакцията ѝ. Майка му казваше същото, както и сестрите му. Жените просто не разбираха. — Като това, което трябва да преживеете, за да получите златна плоча, или един „Оскар“. Погледнете на какво мъчение ви подлагат, репетиции, заплахи, лоши мениджъри, таблоиди. Далеч по-лесно е да яздиш див кон само деветдесет секунди.

— Да, но мен не ме влачат с главата, навряна в конските фъшкии, докато мозъкът ми се изпари. Гордън, аз не одобрявам това — заяви Таня строго и той остана разочарован. Може би тя все пак беше момиче на големия град, а не тексаска.

— Значи ли, че няма да дойдете тази вечер? — изглеждаше смазан и Таня поклати глава, но се смееше.

— Разбира се, че ще дойда. Ала въпреки това мисля, че си луд. — Тогава той широко се усмихна и си запали цигара. — Какво ще яздиш тази вечер?

— Оседлан мустанг. Това е лесно.

— Прояви се. — Беше се ентусиазирала. Тя обичаше да ходи на родео и във всеки случай не би пропуснала подобно преживяване. Гордън я покани да отиде да го види при огражденията за конете и Таня му обеща да се опита. За нея невинаги беше възможно да се движи свободно. Ако хората я разпознаеха, дори можеше да се наложи да си тръгне. Тя никога не ходеше на обществени места без бодигард, но този път щеше да отиде с автобуса си с Том, Зоуи и Мери Стюърт. И Хартли, ако искаше да ги придружи. Самата Таня едва изчакваше да види Гордън. Беше в настроение за силни емоции.

Приличаше на дете, което ще водят на панаир, когато вечерта се облякоха преди вечеря. Тя излезе от стаята в бежови велурени джинси, отстрани с кант, подходяща бежова риза със същите кантове и велурен ешарп. Каубойската ѝ шапка беше в същия цвят. Изглеждаше напълно от Запада, но беше купила всичко в Париж и велурът беше толкова мек, че го чувстваше като кадифе върху тялото си.

— Уау, вие, тексасците! — възкликна Мери Стюърт. Беше в смарагдовозелени джинси и подходящ пуловер с ботуши от черен алигатор от „Били Мартинс“. А Зоуи носеше дънки от ластичен плат с военен тип сако „Ралф Лорен“. Както обикновено, бяха най-добре изглеждащата група и Хартли беше започнал да ги нарича Ангелите на Хартли, което ги забавляваше.

Вечерята беше много оживена, Бенджамин тичаше из залата, а майка му заплашваше, че всеки момент ще роди. Каза, че преживяла доста стресове през седмицата и едва щяла да издържи да се върне в Канзас Сити, и Мери Стюърт едва ли можеше да я упрекне. Това не бе най-благотворното за жена, бременна в осмия месец. Но Мери Стюърт беше щастлива, че е срещнала Бенджи. Детето я накара да му се подпише на гипса втори път. Веднага след вечеря се качиха в автобуса на Таня и заминаха за Джайксън Хоул с Хартли. Той се беше съгласил да ги придружи на родеото и беше много впечатлен от автобуса.

— Не мога да повярвам — току повтаряше, забавлявайки се от всичко, което виждаше. — А аз мислех, че моят ягуар е бог знае какво.

— Аз пък карам един стар, десетгодишен фолксваген — довери му Зоуи и той се разсмя. Но при нея беше в името на хуманна кауза. Всяко пени, което спестяваше, отиваше за закупуване на лекарства и оборудване за клиниката.

— Страхувам се, че литературният свят не може да се състезава с Холивуд — каза Хартли извинително. — Вие ни биете, Таня.

— Да, но погледнете мръсотията, с която ние трябва да се справяме. Вие работите като джентълмени. Хората, с които аз се налага да общувам, са диваци, затова заслужавам това — заоправдава се тя и всички се смяха, и никой не ѝ завиждаше, нито самият Хартли, Таня здравата работеше за своите пари.

В удобния автобус времето мина бързо от Мууз до Джаксън Хоул и пристигнаха с половин час по-рано. Ранчото се беше погрижило да им предостави чудесни места. Всичко беше познато, миризмата, усещането, и у Таня нахлуха детски спомени. Беше точно така, както когато беше момиченце. Тя яздеше своето пони и наблюдаваше останалите. А когато порасна, яздеше дори вътре на терена, но баща ѝ каза, че е много скъпо, а Таня не беше чак толкова отдадена на конете. Харесваше само възбудата около състезанията. Беше нещо като цирк.

Те заеха местата си, купиха си пуканки и кола, когато един служител се приближи към нея. Тя се позачуди, да не са сгрешили нещо, да нямаше някаква заплаха или проблем със сигурността, защото човекът изглеждаше изключително нервен, и Хартли веднага зае защитна позиция. Мъжът поиска да говори с Таня.

— Мога ли да зная какво има? — попита Хартли любезно, усещайки някаква заплаха, или най-малкото неудобство за нея.

— Бих желал да говоря с мис Томас — настоя той с акцент, който Таня лесно разпозна, беше тексаски. — Искаме да я помолим за една услуга. — Надзърна над рамото на Хартли и добави: — Като тексаска.

— Какво мога да направя за вас? — Тя пристъпи напред. Беше решила, че той не е опасен, макар и да ги безпокоеше.

— Чудехме се дали... — Мъжът се потеше от неудобство, бяха го натоварили с тази задача, но сега си мислеше, че трябваше да изпратят някой друг. А нейният бодигард наистина го изплаши. Беше много добре облечен и леко всяващ страх. Това беше, разбира се, Хартли, макар че бе купила билет и за Том, но той седна някъде другаде. — Мис Томас — човекът от Тексас продължи нервно, — зная, че вие навярно не правите това, а и ние не можем нищо да ви платим... но се чудехме... дали ще ни окажете тази чест... — Тя имаше желание да го разтърси, за да излязат думите от устата му — ... дали бихте изпели националния химн тази вечер. — Беше толкова изненадана, че в

първия миг не отговори. Беше го правила преди, в това имаше нещо трогателно. Като песен бе трудна за изпълнение, но от друга страна, щеше да бъде толкова хубаво. Навън, на открито, с планините, ограждащи ги отвсякъде. Идеята беше страхотна, тя му се усмихна и се почуди какво ли ще каже Гордън. Колкото и смешно да беше, искаше ѝ се да го направи заради него, да пожелае късмет на неговия мустанг.

— За мен ще бъде чест — каза сериозно, така и мислеше. — Къде искате да го направя?

— Бихте ли дошли с мен? — За миг Таня се поколеба, бе малко изплашена от тълпата и от това, което можеше да ѝ се случи, а нямаше кой да я защити. Другите гледаха загрижени, но до този момент никой от публиката не я беше разпознал, а и я съблазняваше мисълта да изпълни химна.

— Искаш ли да дойда с теб? — запита Хартли, щеше да бъде щастлив да ѝ предложи закрилата си.

— Мисля, че ще се справя сама — увери го тя. — Ще бъда на открито и ако забележите нещо, да се приближава тълпа или друго, извикайте органите за сигурност, полиция ли, какво ли, да дойдат на мястото. — Макар и да знаеше, че можеше да не пристигнат достатъчно бързо.

— Смятам, че не бива да го правиш — каза той, по-консервативно настроен.

— За тях това ще значи много. — Беше подарък, който можеше да поднесе на Гордън. Тя искаше да го направи заради него и хората от Джаксън Хоул, Уайоминг. — Не се тревожи — додаде, потупвайки ръката му, погледна към приятелките си и последва потящия се от притеснение човек по многобройните стъпала надолу към арената.

Те излязоха съвсем на открито и всички можеха да я видят. Предложиха ѝ да застане в средата на арената с микрофон, или ако предпочита, да се качи на кон. Във всеки случай беше на прицел, но на кон щеше да е по-подвижна, предоставиха ѝ един красив паломино, който по цвят подходеше на костюма и косите ѝ. Така бе по-театрално. Надяваше се само да не стане лесна цел за някой с оръжие. Беше ужасно да мисли така, но на концерти винаги го имаше предвид. Нейният импресарио сигурно би получил удар, ако знаеше какво се готви да направи, без да е защитена, и то без хонорар. Ала малкото

момиче от Тексас все още живееше у нея. Като дете никога не бе и помисляла, че един ден ще пее националния химн при откриване на родео. Обясниха ѝ, че церемонията ще започне след около десет минути. Огледа се наоколо, търсейки с очи Гордън, но не успя да го зърне. Никой, изглежда, не бе разбрал за нейното присъствие, нито какво предстои. Никой не знаеше, че тя е сред публиката, или поне така си мислеше, макар че служителите казаха, че момичето, което се обадило да ангажира билетите, съобщило за кого са. Това малко я обезпокои, ала човек трудно можеше да контролира всичко. Някой някога все казваше нещо. Тълпата, събрала се да наблюдава родеото обаче, не беше подготвена за съобщението, което беше направено, нито самият Гордън.

— Дами и господа — каза церемониалмайсторът по микрофона от средата на арената, възседнал голям, черен жребец. — Тази вечер имаме за вас една наистина голяма изненада. Родеото на Джаксън Хоул ви приветства с „Добре дошли“ и за да ви благодарим, че сте тук да видите нашите бикове, нашите мустанги и нашите каубои, ние сме поканили една наистина чаровна дама, която ще ви поднесе изненадата, ще изпее националния химн. Тя е на посещение в Джаксън Хоул. — И когато го изрече, Таня се помоли наум да е достатъчно съобразителен да не спомене къде е отседнала, същото помислиха и приятелките ѝ, но слава богу, той не каза. — На нея родеото не ѝ е чуждо. Тя е момиче от Тексас... дами и господа... — Последва мощен звук от удари на барабани от оркестъра на гимназиалното училище, който щеше да изпълни химна. — Представям ви... *Таня Томас*... — И докато произнасяше тези думи, един каубой отвори портата и тя с галоп излезе на арената на своя паломино.

Представляваше великолепно гледка с разветите си руси коси. В едната си ръка държеше микрофона, а с другата юздите, конят беше по-буен, отколкото очакваше, и Таня се молеше да не падне от него, преди да изпее химна. Съгласно сценария тя обиколи в галоп арената и после бавно поведе коня към центъра, усмихната и махайки за поздрав към публиката, а отвсякъде пицяха и я приветстваха. Хората се бяха изправили на крака и не можеха да повярват на изключителния си късмет. За частица от секундата тя се изплаши да не нахлуят и да не я стъпчат. Почти усещаше боботещия кипеж. Искаше ѝ се да зърне Гордън, ала бе невъзможно. Той беше много далеч назад, седнал на

оградата, зад която бяха мустангите, и не можеше да повярва на онова, което виждаше, на реакцията на публиката. Беше изненадан, че тя не му каза, но продължи да наблюдава как зрителите крещят и викат името ѝ и в ритъм удрят с крака. Таня държеше ръката си високо вдигната и накрая престанаха, за да чуят какво ще им каже.

— Окей, сега... И аз съм щастлива да се срещна с вас, но това не е концерт, а родео... и ние ще изпеем нашия национален химн, така че нека да се успокоим. За мен е истинска чест да бъда тук. — Говореше така прочувствено, че те наистина се успокоиха и се заслушаха. — Това е много специална песен за всички нас, американците. — Сякаш дръпна най-тънката струна във всяко сърце. — И бих искала да се замислите върху онова, което тя казва, и да пеете заедно с мен. — Таня сведе глава за миг, настъпи пълно мълчание и оркестърът започна, свиреха толкова въодушевено, по-добре от професионалисти. Правеха го заради нея и тя пя от все сърце за хората на Джаксън Хоул, за туристите, за своите приятели и за тексасците... и за Гордън. Пя най-вече за него и се надяваше той да разбере това. Знаеше какво означава родеото за него, същото, което означаваше и за нея, когато беше малко момиче в Тексас. Това беше връхът на съществуването му. Поне винаги досега е било. Но в този момент единственото, за което можеше да мисли, беше Таня и онова, което виждаше и чуваше. Никога не беше чувал нещо по-прекрасно и така му се искаше да го има записано, за да може вечно да го върти и слуша. Гордън се просълзи и не само той, а почти всички зрители. И направо полудяха, когато песента свърши. Таня им махна за последен път и в галоп напусна терена, преди да прескочат бариерите и да я последват. Връчи микрофона на човека, който я бе поканил, а той я целуна по бузата така поривисто, че едва не я свали от коня. Тогава тя слезе и на мига изчезна в тълпата. Запъти се към ограждението за мустангите, за да търси Гордън. Цялата трепереше от възбуда.

Никой не видя къде се шумугна, движеше се така бързо, че ѝ загубиха следите. Даже Хартли не можеше да я зърне и Мери Стюърт, и Зоуи бяха загрижени за нея. Но тя знаеше къде отива. Достатъчно беше ходила по надбягвания, за да може да се ориентира, и само след две минути го зърна, още изглеждаше зашеметен, възседнал ограда номер пет. И някак като че ли я усети, погледна надолу и я видя. Ловко

се спусна по високата ограда и застана до нея. Гордън далеч я надвишаваше по ръст, а тя цялата грееше.

— Защо не ми казахте, че ще правите това? — Изглеждаше засегнат, но беше все още силно възбуден от песента.

— Аз не знаех, докато не дойдох тук. Поканиха ме в момента, когато седнах.

— Бяхте невероятна — изрече той с гордост. Не му се вярваше, че я познава. Последните няколко дни за него бяха като сън, а сега стоеше и разговаряше с нея, сякаш винаги я е познавал. Беше с кожени каубойски панталони в зелено и сребърно, подходящи красиви ботуши, светлозелена риза и сива каубойска шапка, сребърните му шпори дрънчаха. — Никога не съм чувал някой да пее така — добави удивен. Около тях се събираха хора, ала никой не осъзнаваше с кого разговаря Гордън. Не бяха в състояние да си го представят.

— Лудост е да ти казвам такова нещо — поде Таня, почувствала се изведнъж срамежлива като дете, а и не беше сигурна дали той трябва да чуе това, — но аз го направих заради теб. Помислих, че може да ти донесе късмет... да ти хареса...

Очите му бяха като милувка, вперени в нея, ала Гордън беше толкова стеснителен, не знаеше как да го приеме.

— Не зная какво да ви кажа. Просто не зная, Таня... — Таня... Таня Томас... искаше да се оципе, за да се събуди. На него ли се случваше всичко това? На него ли говореше тя? С нея ли беше яздил от понеделник насам? Това беше лудост. Той сънуваше.

— Беше нещо като подарък от мен за теб... сега и ти ще ми направиш подарък. — Гордън изпадна в ужас, какво ли ще поиска от него. Но в този миг би направил наистина всичко, което би пожелала. — Пази се. Това е, което искам от теб. Внимавай. Дори и да не спечелиш. Иначе не си заслужава, Гордън. Животът е твърде важно нещо. — Тя беше виждала толкова много хора да идват и да си отиват от живота ѝ, толкова глупости да се случват, толкова много хора, които рискуваха всичко за неща, неозначаващи нищо. Таня не искаше той да се убие за седемдесет и пет хиляди, яздейки един глупав мустанг. В известен смисъл родеото бе като борба с бикове. Понякога залогът беше твърде висок и човек трябваше да знае докъде да си позволи да губи.

— Обещавам — прошепна Гордън с прегракнал глас. Очите им се срещнаха, а неговите колене се подкосяваха.

— Пази се — повтори тя, докосвайки ръката му, кадифената мекота на нейния велур погали кожата му и Таня на мига изчезна. Беше забелязала хора да ги наблюдават и преди някой да успее да ги снима или да се струпват около нея, се постара да се завърне на мястото си под козирката. Може би сега, след като вече всички знаеха, че е там, нямаше да може да остане въобще, ала тя умираше да го види как ще язди.

Отне ѝ цели пет минути, но стигна до приятелите си без никакви неприятности. Сърцето ѝ биеше лудо и това беше заради Гордън, а не от тълпата или изпълнението ѝ. Не беше се вълнувала от никой друг мъж в живота си така, както от него, и знаеше, че това може да бъде опасно и за двамата. Тя нямаше нужда от нов скандал, а той не се нуждаеше животът му да бъде обърнат с главата надолу от една певица, която след две седмици щеше да се качи на своя автобус и да си замине.

— Къде, по дяволите, беше? — Зоуи бе побесняла, както и Мери Стюърт, дори и Хартли. Тъкмо се канели да повикат службата за сигурност.

— Съжалявам, наистина — извини се Таня много сърдечно, — нямах намерение да ви обезпокоявам. Едва се проврях през тълпата и попаднах на Гордън. — Всички приеха извинението ѝ и седнаха успокоени, а половин минута по-късно Мери Стюърт се наведе към нея и ѝ пошепна:

— Ти, гаднярке, си ходила да го търсиш. — Гледаше я с упрек и Таня избягваше погледа ѝ. Тя наистина не искаше да си признае. Беше много повече увлечена по него, отколкото бе готова да им каже.

— Разбира се, че не — извърна се и се престори, че е увлечена от първия номер в програмата, хвърляне на ласо, което обикновено истински я отегчаваше.

— Аз те видях — упорстваше Мери Стюърт и погледите им се срещнаха. Приятелката ѝ се усмихваше. — Бъди внимателна — пошепна в ухото на Таня, а в този миг група хора се приближиха с молба да им даде автографи. И тъй като тя доброволно беше направила за тях спектакъл, не можеше да им откаже.

Така мина цялата вечер — изпълненията с ласо, ездата с неоседлани диви коне, с бикове, и най-накрая Таня го видя. Той яздеше свиреп, скачащ оседлан мустанг. Това, което тя мразеше при този вид езда, беше, че каубоите привързваха едната си ръка за рога на седлото. Трябваше по много специфичен начин да се измъкнат на една страна, така че да могат да освободят ръката си. Ако не го направеха, можеха да бъдат влачени с глава, подскачаща по терена десетина минути, преди да успеят да спрат животното. Като дете в Тексас бе виждала ужасяващи инциденти. И сега откри, че с ужас наблюдава как той излиза през портала, възседнал свиреп, кафяв кон, който правеше всичко възможно да се отърве от ездача си. Стъпалата му бяха във въздуха, както се предвиждаше, краката изпънати право напред, главата и тялото силно наклонени назад и той въобще не докосна седлото със свободната си ръка. Изглеждаше, че ще язди без край. Продължи, докато звънецът оповести финала, беше останал по-дълго на арената, направи хубав, майсторски скок на земята, а мъжете тичаха след мустанга и най-сетне успяха да го хванат. Гордън получи висока оценка и размаха шапка със завързаната си ръка. И с широка крачка прекоси терена до ограждението за дивите коне в своите ботуши с шпори, изглеждаше славен. Това беше истинска победа за него. И той го беше направил за Таня.

Останаха до последния номер в програмата, финален рунд с бикове, следвани от четиринадесетгодишни момчета на млади бичета, което караше хората да се чудят що за родители имат тези деца. Това със сигурност не беше така опасно, както с биковете, но не бе и много различно, и Мери Стюърт беше крайно възмутена.

— Тези хора трябва да бъдат пъхнати в затвора, задето заставят децата да вършат това.

В действителност едно от момчетата, дванадесетгодишно, беше изхвърлено от бичето, но само за минути отново се изправи на крака. Зоуи и всички наоколо бяха нащрек.

Но въпреки дозата варварство и чиста зрелищност, Таня трябваше да признае, че ѝ хареса, това беше нещо, което бе обичала като дете. И когато си тръгнаха, не можеха да повярват какъв огромен брой хора искаха от нея автографи, докато си пробиваше път към изхода, снимаха я и се опитваха да я докоснат. Ала церемониалмайсторът любезно бе изпратил охрана плюс полицаи да се

погрижат за Таня Томас и тя успя да стигне до автобуса без никакви проблеми. Когато потеглиха, около колата все още имаше насъбрали се хора, които махаха с ръка, викаха и тичаха редом с автобуса.

Беше удивляваща случка. Това бе обожанието, което винаги предхождаше омраза. Ако беше останала по-дълго, щяха да я разкъсат, за да си вземат частица от нея, а някой побъркан можеше и да я нарани. Това беше атмосфера, която винаги я изнервяше в тълпа или пред публика.

— Таня, ти си великолепна — каза ѝ Хартли, когато тръгнаха. Той бе изпълнен с възхищение. Тя беше чаровна спрямо всекиго, запазваща своето достойнство, опитвайки се да им даде каквото искаха и все пак да остане на разумна дистанция. Но човек неизменно усещаше колко опасно беше балансирането с публиката. — Аз бих се ужасил дори от много по-рехавата тълпа — призна той емоционално, — аз съм непоправим страхливец. — Но тя беше свикнала да изнася концерти пред не по-малко от седемдесет и пет хиляди души. И все пак, дори и в тълпа като днешната, някой би могъл да изгуби контрол над себе си и да я убие. И Таня го знаеше. — А и имаш глас, даден направо от Господа — добави Хартли. — Всички около нас плачеха.

— Аз също — каза Мери Стюърт усмихната.

— Аз винаги плача, когато пееш — заяви Зоуи сериозно и Таня им отговори с усмивка, трогната от отношението им.

Това беше забележителна вечер и когато се прибраха, Хартли остана малко с тях, после двамата с Мери Стюърт излязоха на разходка и тя се върна към единадесет и половина. Бяха стояли дълго на лунна светлина прегърнати, целуваха се, а Таня и Зоуи си мислеха колко хубави и романтични са и двамата.

— Какво мислиш, че ще се случи? — Таня попита Зоуи, когато двете останаха в дневната да си приказват.

— За нея ще е добре, ако нещата се развият благоприятно, но е трудно да се каже. Струва ми се, че тяхното е подобно на роман на борда на параход. И не съм сигурна, че вече е решила в себе си как да постъпи с Бил. — Беше много проникателно от страна на Зоуи.

— Той се държа като истински негодник спрямо нея цяла година, надявам се, че ще го напусне — каза Таня и този път звучеше потвърда от всякога, беше сърдитата на Бил и съчувстваше на Мери Стюърт.

— Но той също е страдал. — Зоуи беше повече запозната с голямото напрежение, което една смърт носеше в иначе прилични семейства. Превръщаше някои хора в светци, други в чудовища. И Бил Уокър решително беше от последните.

Зоуи се канеше да каже нещо и за каубоя на Таня, но в това време Мери Стюърт се върна цялата сияеща.

— Позволено ли ни е да проверим дали бузите ти не са пламнали, отгъркани от брада? — попита Таня, напомняйки за колежанските им навици, и трите прихнаха.

— Господи, бях забравила какво е това — смееше се Мери Стюърт и се обърна към Таня. — Ти беше невероятна днес, Тан. По-добре от всякога. Никога не съм те чувала да пееш така.

— Беше забавно. Това е хубавата страна. Аз обичам да пея при всякакви обстоятелства.

— Ти доставяш много радост на голям брой хора — каза ѝ мило Мери Стюърт.

Известно време трите поговориха и Мери Стюърт и Зоуи отидоха да си легнат, а Таня остана в дневната да чете. Тя още беше възбудена от родеото и от краткото представление, което направи. Точно след полунощ чу леко почукване на стъклото на прозореца. Отначало помисли, че е някакво животно, но поглеждайки навън, пред очите ѝ се стрелна зелена риза и едно засмяно лице като на палаво момче. Беше Гордън. Тя широко се усмихна. И се почуди дали някаква част от нея инстинктивно не я бе накарала да го чака. Тихо се измъкна, за да отиде при него. Навън беше хладно, Таня бе все още в своите велурени одежди и боса.

— Шшшт! — сложи той пръст на устните си, но тя нямаше намерение да го вика по име.

Беше се досетила, че Гордън може да си навлече голяма беда, задето е там по това време с нея. Къщичката му беше на другия край, зад конюшните.

— Какво правиш тук? — попита го шепнешком, а той целият грееше от щастие. Беше в еуфория като нея.

— Не зная. Мисля, че съм луд. Може би толкова, колкото и ти. — Заговори ѝ, като че ли я бе познавал вечно. Никога нямаше да забрави какво беше направила за него тази вечер и гласа, с който бе пяла.

— Беше страхотен — говореше му Таня усмихната. — Поздравявам те, ти спечели.

— Благодаря — отвърна ѝ с гордост. Това имаше значение за него. Голямо. И точно както бе сторила тя, той ѝ каза, че го е направил за нея. Това беше неговият подарък за Таня, както я нарече тази вечер.

— Зная. — Гордън беше застанал до едно дърво, разговаряйки с нея, внезапно се облегна на него и я притегли към себе си.

— Не зная какво правя тук, аз съм луд. Могат да ме уволнят като нищо.

— Не искам да пострадаш — каза Таня искрено, притисната до него, надявайки се никой да ни ги види.

— Не искам и ти да бъдеш наранена. — И той погледна към нея леко смръщен. Никога не беше се страхувал толкова, колкото тази нощ, не за себе си, а за нея, когато тълпата я погълна, след като тя се отдалечи от него. — Бях ужасен... така ме беше страх, че някой може да те нарани.

— Могат да го сторят някой ден — прошепна Таня с лека тъга, това бе част от живота ѝ и тя го приемаше. Почти. — Можеше да се случи. — Опитваше се да прозвучи като нещо обикновено, но не беше.

— Не искам да ти се случва нищо лошо. Никога. — И той изненада самия себе си с онова, което каза: — Бих желал да бъда с теб, да те закрилям.

— Не можеш през цялото време. Някой трябва да ме взима, когато сутрин излизам от дома си, или да ме води до сцената, или до супермаркета. — Таня му се усмихна, правейки се на много сериозна, но Гордън не изглеждаше особено щастлив.

— Трябва да имаш охрана непрестанно. — Би я държал заключена въщи, би сторил всичко, за да я запази.

— Аз не бих искала да живея така, правя го само като се налага — прошепна му тя. — Чувствам се много добре с хората, освен ако не полудеят.

— Полицията каза, че повече от сто души са тичали след теб, когато си тръгвала... това ме изплаши...

— Всичко е наред — усмихна му се Таня. — Ти си всъщност в опасност върху тези диви мустанги. Може би трябва да помислиш за това, вместо за моите фенове — каза, когато той я привлече още по-близо и тя не се възпротиви. Искаше да се стопи в него, да стане част

от него и гледайки я, Гордън вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за нейното лице, за нейните очи, за жената, която бе открил зад легендата.

— О, боже... Тани — шепнеше в косите ѝ. — Не зная какво върша... — Толкова се беше страхувал от нея, да не се захласне или дълбоко впечатли, но никога не беше очаквал тази лавина от чувства. И когато тя го обгърна с ръцете си, той я целуна така, както не бе целувал друга жена. Беше на четиридесет и две години и през целия си живот не бе изпитвал към никоя жена това, което изпитваше сега. А след по-малко от две седмици тя ще си отиде и той ще се чуди дали наистина се бе случило. — Каж ми, че не съм луд — прошепна ѝ Гордън, след като я беше целунал. — Макар да зная, че съм. — Изглеждаше едновременно и нещастен, и в пълен екстаз, триумфиращ и победен, но и тя самата беше така диво влюбена, като него.

— И двамата сме — рече Таня нежно. — И аз не зная какво става с мен. — Беше като приливна вълна, която не спираше, и той я целуваше отново и отново и всичко, което тя в този миг желаше, беше да се люби с него, а и двамата знаеха, че не бива.

— Какво правим сега? — Гордън я гледаше с очакване. И тогава поиска да узнае нещо, което дори не беше мислил да я пита. — Омъжена ли си? Имаш ли си някого... приятел? — Ако кажеше „да“, той щеше да спре на момента, дори и това да го убиеше, но тя поклати глава и го целуна отново.

— Развеждам се. И нямам никой друг. — Погледна го. Като че ли никога не беше имало друг. И Таня помисли, че ако Гордън беше на мястото на Боби Джоу, те все още щяха да бъдат женени.

— Това е всичко, което исках да зная. Останалото можем да решим по-късно. Може би няма да има „останало“, но аз нямаше да играя игрички, ако ти беше омъжена.

— Аз не правя това — каза тя много меко. — Не съм го правила никога досега... Каквото и да говорят за певиците и филмовите звезди... Никога така не съм се впускала към някого през глава. — В действителност се бе обвързвала с мъжете, които имаха значение за нея. Наистина беше малко старомодна. Но това, което чувстваше сега към него, беше прекалено силно, за да се удържи. И тогава помисли за възможните последици. — Ти трябва много да внимаваш никой да не разбере. Не искам да имаш неприятности. — Той кимна, но всъщност

не го беше грижа особено. Беше на работа в ранчото от три години, ала с удоволствие щеше да изостави всичко, ако тя искаше това от него.

— Тани — мълвеше, притискайки я до себе си, прокарвайки пръсти през чудесните ѝ коси и целувайки я отново и отново. — Аз те обичам.

— И аз те обичам — пошепна тя, чувствайки се направо полудяла. Никой от двамата нямаше представа какво ще правят, дали въобще ще правят нещо, но в момента всичко беше повече от зашеметяващо. Той дори не искаше да мисли.

— Ще дойдеш ли пак на родеото в събота?

— Съвсем сигурно — усмихна му се Таня, обзета от желанието да седне с него на оградата.

— И недей пак да пееш. Не искам да се подлагаш на опасност — шепнеше ѝ Гордън.

— Няма — отрони тя в отговор, все още сгушена в прегръдката му.

— Аз наистина се безпокоя. — Изглеждаше загрижен. Таня се вмъкна право в сърцето му преди три дни и се настани, като че ли винаги е била там.

— Тогава недей да яздиш мустанги — подразни го тя, ала не го каза сериозно. Знаеше, че той трябва да го прави, поне за момента. Може би по-късно щеше да спре. Ако имаше „по-късно“ за тях. Но как можа това да се случи? И двамата знаеха, че граничи с безумието.

— Сега аз през цялото време ще се тревожа за теб — повтаряше Гордън загрижен.

— Недей. Нека имаме малко вяра в съдбата. Тя ни събра. Дори това, че съм тук, е пълна случайност... защо просто не изчакаме да видим какво ще се случи. Животът е забавен такъв, какъвто е.

— Ти си забавна и аз те обичам — усмихна се той и я целуна.

Дълго време стояха двамата така, целуваха се и разговаряха. Гордън имаше свободен ден в неделя и му се щеше да я изведе на разходка. Таня предложи да го вземе с автобуса, но той искаше просто да я повози в своята камионетка, да ѝ покаже местата, които обича, и тя се съгласи. Трябваше да измисли какво да каже на приятелките си. Наистина не желаше да споделя с никого. Имаше нещо толкова магическо в случващото се между тях, че копнееше да го запази за себе си.

— Ще се видим утре — прошепна ѝ накрая той, но се чудеше как ще издържи да не я целуне на другия ден или да не я вземе в обятията си, ала и двамата знаеха, че не трябва. Следващата нощ би могъл пак да дойде и да я изведе навън, ала тя не искаше той да си създава неприятности. Управата на ранчото реагираше срещу романтични истории между гости и каубои, макар всеки да знаеше, че понякога се случва. Но Гордън се закле, че на него не се беше случвало никога. И действително, какъвто беше девственик, бе ударил голямата печалба.

Таня стоеше на прага на къщата и го наблюдаваше как се отдалечава. Движеше се бързо и тихо и изчезна в мрака секунда след като се разделиха. Вече беше минало два, те бяха стояли навън близо два часа, разговаряйки и целувайки се. И когато тя влезе вътре, подскочи, чувайки шум. Мислеше, че другите спят, ала в кухнята Зоуи слагаше чайника да ври. Лицето ѝ бе добило зеленикав цвят и се беше завила с одеяло. Не каза на Таня, но беше получила раздираща я диария.

— Добре ли си? — попита Таня още от вратата и се чудеше как ще обяснява отсъствието си, ала не се наложи. Зоуи се беше досетила и не я притискаше с въпроси. — Изглеждаш болна.

— Няма ми нищо — отговори тя неубедително и Таня видя, че трепери от главата до петите, и истински се обезпокои.

— Зоуи? — Гледаше я с широко отворени очи, загрижена, а Зоуи само поклати глава. Не искаше да разговаря за това. — Отивай си в стаята, аз ще ти направя чая. — Зоуи си легна благодарна и след малко Таня влезе с чаша ментов чай и седна на ръба на леглото ѝ. Зоуи все още се тресеше, но изглеждаше малко по-добре. — Какво става — попита приятелката ѝ угрижена.

— Нищо особено. Някакъв микроб.

Но Таня някак си не ѝ повярва.

— Искаш ли да извикам лекар?

— Разбира се, че не. Аз съм лекар. Имам тук всичко, което ми трябва. — Имаше AZT, цял куп други медикаменти, можеше да си направи дори инжекция, ако диарията излезеше отново извън контрол. Едва беше успяла да стигне до тоалетната. Дано само не станеше прекалено и не се наложеше да дава обяснения.

Останаха известно време замислени, и двете, докато Зоуи сръбваше от чая си и после отново се отпусна на възглавницата. Тя се

загледа в старата си приятелка и почувства, че трябва да ѝ каже нещо.

— Тани... бъди внимателна... ами ако той не е това, което си мислиш... ако продаде историята си някому... и те нарани? Ти не го познаваш добре.

Таня се чудеше как Зоуи е разбрала, нищо не убягваше от острия ѝ поглед и се усмихна, слушайки я. Инстинктът обаче ѝ подсказваше, че всичко е истинско, а тя обикновено изпадала в беда, когато пренебрегваше инстинкта си.

— Мисля, че е свестен човек, Зоуи. Зная, че звучи налудничаво, понеже едва го познавам. Но той много ми напомня Боби Джоу.

Зоуи вяло се усмихна.

— Странното е, че и на мен ми напомня на него. Ала Гордън не е Боби Джоу. Той си е той. И би могъл да направи много неща, с които да ти навреди. — Цената, която таблоидите даваха за главата ѝ, беше невероятно висока. Биха платили стотици хиляди долари за подобна история. Да не говорим за снимки.

— Зная това — рече Таня внимателно. — И забележителното е, че все още съм готова да се доверя някому. Но е така. Може да съм луда, ала аз му вярвам.

— Възможно е да имаш основание — каза Зоуи искрено. Тя винаги беше справедлива, такава я помнеше от колежа. Това бе едно от многото неща, които Таня обичаше у нея. — Все пак не отдавай сърцето си толкова бързо, то ти е само едно и е толкова трудно да го оправиш, когато бъде разбито. — Двете жени си размениха многозначни усмивки. Зоуи би желала да види, че приятелката ѝ намира човека, който ѝ е нужен, онзи, който ще я закриля.

— А какво ще кажеш за твоето сърце? — попита я Таня на свой ред. Зоуи постави чашата на шкафчето си. Изглеждаше малко по-добре. — Защо си сама толкова дълго време? Твоето сърце разбито ли е?

— Не — отвърна тя честно, — просто препълнено от историите на други хора. Никога нямам достатъчно време... а сега и детето. Повече не ми е нужно.

— Не ти вярвам — каза замислено Таня, — на всички ни е потребна близост.

— Може би аз съм различна — отговори Зоуи, но изглеждаше тъжна, болна и самотна и на Таня ѝ се искаше да може да стори нещо

повече за нея. Винаги я бе обичала като сестра и Зоуи винаги беше правила толкова много за другите. Тя наистина беше светица и Таня бе разтревожена, че изглежда толкова болна и изтощена. Нямахме никой, който да се грижи за нея, да я приласкава... Но в момента ѝ се спеше и Таня загаси лампата и я целуна по челото.

— Сега поспи и ако утре сутринта не си по-добре, ще извикам лекар.

— Добре ще бъда — кимна Зоуи, затваряйки очи, и се беше почти унесла, преди Таня да напусне стаята. Тя постоя за миг на прага, вперила поглед в Зоуи, която вече спеше усмихната.

Връщайки се в своята стая, Таня отново се замисли за Гордън. Знаеше, че приятелката ѝ е права. Той можеше да ѝ причини ужасни злини и истински да я нарани. Тя беше най-уязвимият човек и не биваше да си позволява емоционален лукс, както другите хора. Гордън можеше да напише неоторизирана биография или да даде интервю на жълтата преса, да ѝ направи снимки и да я изнудва, ако му позволеше, да стори всичко — от извличане на пари до убийство. Но как би могла да живее вечно със страх от подобни неща? Винаги е била съобразителна и внимателна. И сега изведнъж, за три дни, бе пламнала от любов по един каубой. Беше налудничаво и въпреки това нищо в живота си не бе чувствала така истинско, така разумно. И пъхвайки се в леглото, след като изми зъбите си и облече нощница, всичко, за което можеше да мисли, беше как изглеждаше той тази вечер, когато му каза, че е пяла химна за него. И единственото, което ѝ се искаше, беше да бъде отново с него на следващата утрин. Заспивайки, Таня виждаше лицето му, очите му, как яздеше мустанга... неговите развети сребърно-зелени кожени панталони... ръката му, вдигната високо... тя пее за него... и той се усмихва.

16.

В деня след родеото, когато Мери Стюърт се събуди, чу шум в къщата. Сложи пенъоара си и отиде във всекидневната. Там беше Таня, напълно облечена и изглеждаше обезпокоена.

— Да не се е случило нещо? — Тя понечи дори да се пошегува с нея, че е станала толкова рано, вече обути в ботуши и дънки.

— Зоуи. Не е спала цялата нощ. Не ми казва какво ѝ е. Смята, че е грип, вследствие на някакъв вирус, но Стю, тя наистина изглежда ужасно. — Хиляда различни възможности минаха през ума им, от язва до рак. — Мисля, че трябва да отиде в болницата, ала тя не иска.

— Нека да я видя — рече Мери Стюърт бързо, и когато я погледна, за миг изпадна в шок, но замълча. Лицето на Зоуи беше така бледо, флуоресциращо зелено, и тя дремеше. Постоя там една минута и после и двете излязоха тихо от стаята.

— Господи — каза Мери Стюърт изплашена, — изглежда ужасно. Ако не иска да отиде в болницата, ние трябва да доведем тук някой да я прегледа — реши тя и чувайки това, приятелката ѝ почувства облекчение.

Таня се обади на управителя и попита дали наблизо има лекар, който прави домашни посещения. На въпроса какъв е проблемът отвърна, че една от приятелките ѝ е зле, не знаят какво е, но може да се окаже апандисит или нещо друго, което изисква незабавна намеса.

Шарлот Колинс, собственичката, се обади много скоро и каза, че лекар ще дойде след половин час.

— Ти не мислиш, че може да е нещо сериозно, нали? — попита Таня, а Мери Стюърт само поклати глава и двете чакаха.

— Де да знаех какво е. Дано да не е сериозно. Но тя работи прекалено много. Да се надяваме, че ще се окаже напразна тревогата ни.

Вярна на обещанието си, Шарлот Колинс изпрати д-р Джон Кроунър в осем и половина. Беше млад мъж, с добра атлетическа фигура, явно бе играл футбол в колежа. И щом влезе, пролича, че бе

предупреден, че ще срещне Таня Томас. Опита се да не изглежда силно впечатлен, но не можа да преодолее вълнението, и тя сърдечно му се усмихна, разказвайки му за Зоуи.

— Какво ѝ е, как мислите? — Той седна, наблюдаваше я съсредоточено и слушаше.

— Не зная, постоянно ми изглежда бледа, уморена, но до вчера все пак беше добре. Казва, че вероятно има грип, стомахът ѝ нещо не е в ред. Снощи цялата беше позеленяла и я тресеше. Не беше заспала до към два часа, а тази сутрин изглежда много по-зле и има температура.

— Да знаете дали чувства някаква болка?

— Не е казала. — Но Зоуи изглеждаше наистина зле. Трябваше да има някаква причина.

— Повръщане? Диария?

— Мисля, че спомена... — Таня се почувства необичайно глупаво и миг след това той влезе в стаята при Зоуи. Затвори вратата и те дълго време останаха вътре и после внезапно отново се появи. За Кроунър това беше много интересна среща. Той знаеше коя е тя, беше чел всичко, написано от нея. И за него беше по-голяма чест срещата със Зоуи, отколкото с Таня.

Беше ѝ казал, че ще се почувства по-добре след няколко дни. Но тя бе искрена с него и сподели своята тайна. Той я посъветва да се отпусне напълно, да остане на легло, да приема течности, да прави всичко възможно да не се обезводни и да се опита да възвърне силите си. Беше сигурен, че до понеделник ще се почувства по-добре. Но бе напълно убеден, че се нуждае от още почивка, и настояваше да не си заминава в неделя. Зоуи изпадна в униние, не беше сигурна дори дали Сам би могъл да я замести още една седмица. И заяви мрачно, че ще трябва да му се обади. Тя искаше да види момиченцето си, да се върне на работа и се обезпокои, че това е знак, че лошото настъпва, ала д-р Кроунър не бе на същото мнение. Разбира се, не бяха изключени такива изолирани инциденти, но ако бъдеше грижлива и се отнасяше към тях с нужното внимание, нямаше да означават непременно пълен срив на защитните ѝ сили.

— Вие знаете — каза той внимателно, — вие знаете много повече от мен за всичко това. Аз чета вашите трудове, за да помагам на пациентите си. Вие наистина направихте нещата много по-различни за

хората, с които работя. Няма да скрия, че аз винаги съм имал желанието да ви пиша.

— Е, вече не се налага — рече тя мило, но все още изглеждаше твърде зле. Той ѝ беше предложил да ѝ вкара течности интравенозно, ала Зоуи не искаше да тревожи Мери Стюърт и Таня и смяташе, че би могла да се справи със същия успех, като ги пие.

— Ако все пак не можете да спрете процеса, ще дойда отново да ви направя инжекция.

— Добре, докторе. — Кроунър също предположи, че височината може да е усложнила положението ѝ. И тя се надяваше да е така. Занапред всеки път, когато се разболееше, щеше да изпада в ужас, че упадъкът започва.

Таня и Мери чакаха пред вратата на стаята ѝ, когато лекарят се появи, бяха много разтревожени от продължителния преглед.

— Как е тя?

— Ще се оправи — отвърна той спокойно. Беше го предупредила, че приятелките ѝ не знаят нищо за нейния проблем и че не възнамерява да им казва. Той не беше съгласен с нея, но това бе нейно решение, тя беше пациентът, както и специалистът.

— Защо се забавихте толкова време? — Таня бе изпаднала в истинска паника. Беше станало девет и половина, когато Кроунър излезе. Хартли беше минал преди час и Мери Стюърт му бе казала, че няма да яздят тази сутрин. Таня го помоли да съобщи на Гордън. Хартли рече, че ще отиде на езда сам с него и ако Зоуи се пооправеше следобеда, Мери Стюърт и Таня можеха да се присъединят.

— Страхувам се, че аз съм виновен — усмихна се младият лекар, обяснявайки причината за дългата си визита. — Аз съм голям почитател на д-р Филипс. Чел съм всяка нейна статия. — Беше някак освежаващо да се натъкнеш на нечий друг почитател, просто за разнообразие, и Таня му се усмихна доволна. — Страхувам се, че използвах мозъка ѝ за някои от моите пациенти. — Той наистина беше единственият практикуващ лекар в околността, добре запознат със СПИН-а, и имаше хиляди въпроси.

— Бихте могли да излезете за малко да ни кажете, че е добре — реагира малко остро Таня, — така се разтревожихме.

— Съжалявам — извини се Кроунър любезно и ги увери, че на другия ден ще дойде пак. — Нека да лежи и да поема много течности

— добави, тръгвайки си.

Когато Таня влезе в стаята, откри, че няма нужда да спори със Зоуи по този въпрос. Тя вече се наливаше с минерална вода от една голяма бутилка, но все още изглеждаше зле.

— Как е? — попита Мери Стюърт, ала приятелката ѝ само сви рамене.

— Не както трябва, но той твърди, че утре ще съм по-добре. Пипнала съм някакъв ужасен микроб.

— Така съжалявам. — Таня се почувства отговорна за това, а Мери Стюърт веднага прояви майчински грижи, зави я, донесе ѝ сухари, кана с джинджифилов сок и един банан, за да навакса изгубения вследствие диарията калий.

— Вие сте чудесни — каза Зоуи със сълзи в очите. Беше разчувствана и ѝ се искаше да види детето си. — Аз наистина трябва да си отида — рече и избухна в плач. И в момента се разсърди на себе си. — Той смята, че би било добре да остана тук още една седмица — като че ли това беше смъртна присъда, а не удължаване на ваканцията. Разговорът с лекаря я бе върнал към мислите ѝ за предстоящото. За съжаление, тя знаеше много повече от него. Знаеше и каква е прогнозата. Ежедневно боравеше с това и когато двете ѝ приятелки се надвесиха над нея, усети, че не може да спре да плаче. Фактът, че те бяха толкова мили, правеше осъзнаването на ситуацията още по-трудно. Все още се приспособяваше към реалностите на своето положение.

— Зоуи има ли нещо друго, което да те безпокои? — Мери Стюърт приседна на леглото ѝ и я гледаше угрижена. За приятелката ѝ не беше характерно така да се разстройва и това я плашеше.

— Добре съм — кимна Зоуи, отново издуха носа си и пийна глътка вода. Ала всичко беше толкова трудно. Тя може би скоро щеше да умре и нямаше на кого да остави детето си. През последните няколко дни бе мислила за тях двете, но Таня никога не бе имала деца, а Мери Стюърт вече беше преминала този период. Пък и бяха достатъчно млади, за да могат още да си имат свои деца, и тя се боеше да ги попита. А това означаваше и да им каже, че е болна от СПИН, и въпреки че лекарят току-що я беше посъветвал да сподели с приятелките си и да потърси от тях подкрепа, Зоуи не искаше да го

прави. Макар че и тя даваше подобни препоръки на своите пациенти. — Аз просто много работя — обясни.

— Добре тогава — рече Таня, опитвайки се да прозвучи поспокойна, отколкото всъщност беше. Беше силно загрижена за нея. — Може би това е добър урок. Може би, като се върнеш, ще поуспокоиш малко топката и дори ще си вземеш помощник.

И Зоуи беше мислила за това и единственият, с когото би работила, беше Сам. Но не знаеше дали той ще иска.

— Не ме поучавай — каза тя малко раздразнено на Таня, с което изненада и двете. — Ти работиш повече и от мен.

— Не, не работя повече. И пеенето далеч не причинява такъв стрес, както да се грижиш за умиращи пациенти. — Но Зоуи започна отново да плаче и се почувства ужасно глупаво. Беше нещастна и хиляди пъти съжеляваше, че бе дошла в Уайоминг. Не искаше те да я виждат така, беше много потискащо за нея. — Хайде, Зоуи, моля те — умоляваше я Таня. — Ти се чувстваш неразположена и всичко ти изглежда лошо. Защо не се опиташ да поспиш. Аз ще стоя тук, ако искаш, и до довечера ти гарантирам, че ще бъдеш по-добре.

— Не, няма — упорстваше тя, внезапно разгневила се на съдбата и на бъдещето, което я очакваше.

— Аз ще остана при теб — твърдо заяви Мери Стюърт. Спореха коя да се грижи за нея и Зоуи се усмихна през сълзи, като ги слушаше.

— Искам и двете да излезете и да се забавлявате. Стига съм се самосъжелявала. Ще се оправя... честно. — Беше започнала да се успокоява и на Таня ѝ поолекна. — Освен това и двете имате гаджета. — Колкото и странно да звучеше, техният живот беше по-нормален от нейния.

— Не мисля да стигам чак дотам — възрази Мери Стюърт с усмивка. — Сигурна съм, че Хартли ще бъде много впечатлен да чуе, че го наричаш мое гадже.

— А Гордън ще побеснее, ако знае, че някой е уведомен, че е разменил повече от две думи с мен — прибави Таня.

— Та вие снощи разговаряхте с часове навън — каза Зоуи, изглеждаше развеселена, но много уморена, облегнала се на възглавницата. — Само внимавай. — Тя отново предупреди Таня и Мери Стюърт също кимна. И двете знаеха, че Таня е разумна, но понякога се водеше повече от сърцето вместо от радара си.

— Защо не поспиш малко — увещаваше я Мери Стюърт внимателно и Зоуи кимна, ала колкото и странно да бе, не ѝ се искаше те да излязат. Сега ги чувстваше още по-близки.

— Трябва да се обадя на Сам — рече тя сънливо. — Аз дори не съм сигурна, че той може да остане още една седмица да ме замества. Ако ли не, ще трябва да се върна, независимо от всичко, при пациентите си.

— Това би било истинска глупост — реагира Таня. — Всъщност — тя погледна към Мери Стюърт настойчиво — ние няма да те пуснем. Ще те задържим в плен.

Зоуи се засмя и сълзите отново рукнаха. Мери Стюърт се наведе и я целуна. Зоуи беше напълно сломена и когато надзърна в очите ѝ, Мери Стюърт съзря безмерна боязън и тъга. И почувства, че трябва някак да опита още веднъж. Не искаше да ѝ се натрапва, но желаше да ѝ помогне. Наведена над нея, тя прошепна:

— Има ли нещо, което искаш да ни кажеш? — Не знаеше какво я накара да попита, просто усети, че Зоуи аха да им каже нещо, ала се страхуваше.

Таня беше застанала на вратата, но в този миг се обърна, погледна ги и се присъедини към Мери Стюърт.

— Зоуи, какво има? — И двете чувстваха, че таи нещо от тях, и знаеха, че е важно. — Нещо не е в ред ли? — Изведнъж я обзе ужасната мисъл, че приятелката ѝ има рак. Но гледайки ги, очите на Зоуи отново се изпълниха със сълзи и тя промълви:

— Заразена съм със СПИН. — В стаята се възцари тишина, без да отрони дума, Мери Стюърт се надвеси над нея и я прегърна. Тя също плачеше. Ракът поне можеше да се лекува, а СПИН-ът не.

— О, господи — възкликна Таня, пристъпи обратно в стаята и седна на леглото на Зоуи. — Боже мой... защо не ни каза?

— Открих го наскоро. Не исках да казвам никому. Как бих могла да се грижа за пациентите си, ако знаят, че съм болна? За тях аз трябва да бъда силна, а и не само за тях. Но мисля толкова много по това, какво ще означава за живота ми, за кариерата ми... за моето дете. Аз дори не зная какво да направя с нея, когато истински се разболея. — Тя гледаше с ужас ту едната, ту другата. — Ще я вземете ли? — Те бяха най-добрите ѝ приятелки и Зоуи би била щастлива да знае, че Джейд е при тях.

— Аз ще я взема — реши Таня моментално, без никакво колебание. — Ще се радвам да имам твоето дете.

— А ако по някаква причина Таня не може, аз ще я приема. — Мери Стюърт заяви това твърдо, но Зоуи все още се безпокоеше, макар и да им беше благодарна.

— Ами ако си с Бил и той не я иска?

— Аз във всеки случай ще го напусна — каза тя с чист ясен глас и Зоуи ѝ повярва. — А ако по някаква причина това не стане и той се възпротиви, тогава ще го направя и ще я прибера. — В очите на Мери Стюърт проблясваше решителност.

— Аз нямам никой, който да ми казва какво да правя — рече Таня със сърдечна усмивка, държейки ръката на приятелката си. Тя беше дребна, крехка и студена. — Но ти трябва да се грижиш за себе си. Можеш да живееш дълго. Дължиш това на нея, на нас и на твоите пациенти. Какво ще кажеш за този доктор, който те замества? Той знае ли? Ти се нуждаеш от неговата помощ, за да не се преуморяваш. — Същото ѝ бе казал д-р Кроунър сутринта. Но тя не искаше да съобщава на Сам. Достатъчно беше, че Таня и Мери Стюърт знаеха. Те сега постоянно щяха да я следят, да се безпокоят за нея, да я съветват какво да не прави. Ала от друга страна, щяха да я подкрепят и да я обсипват с обич. Същата дилема, на каквата се натъкваше при своите пациенти. Преценявайки, беше доволна, че е казала на приятелките си. Сега знаеше, че Джейд би могла да отиде при Таня и тя можеше да подготви документите. Надяваше се, че няма да бъдат необходими скоро, но човек никога не знае.

— Аз наистина не искам да му казвам — настояваше Зоуи, имайки предвид Сам. Вестта ще се разнесе като стихияен пожар, а аз просто не го желая. Това ще намали въздействието ми върху моите пациенти.

— Напротив — възрази ѝ Мери Стюърт сериозно. — Аз мисля, че ще стане тъкмо обратното. Тогава те ще знаят, че наистина познаваш това, за което им говориш. — Тя се почуди за нещо, искаше да попита, но малко се смущаваше. — Впрочем ти как се зарази?

— От убождане, както правех инжекция на момиченце, болно от СПИН, то се дръпна и аз... беше просто лоша шега. Чудех се тогава дали ще ми стане нещо, но реших да гледам на нещата по-философски. Почти забравих и после започнах да се разболявам. Известно време не

искаха да повярвам, но накрая си направих изследване. Беше точно преди да ти се обадя — обърна се Зоуи към Таня, която все още седеше на леглото, държеше едната ѝ ръка и плачеше.

— Просто не мога да повярвам — изхлипа тя, разтърсена.

— Аз ще се оправя. Ще се почувствам по-добре, когато стомахът ми се успокои — увери ги Зоуи и може би изглеждаше малко по-силна. Много съжеляваше, че така ги бе разтревожила. — Искам и двете да излезете и да се забавлявате. Не желая да ми стоите тук цял ден — каза им тя твърдо. Наближаваше обяд.

— Ще го направим, ако обещаеш да си почиваш — рече Таня и Зоуи кимна.

— Ще спя целия ден до довечера, надявам се. Ще се почувствам човек.

— Гледай да си окей за утре вечер — каза Мери Стюърт, — за да можем всички да научим тустеп. Трябва да сме първи.

И трите се засмяха през сълзи. Зоуи благодари на своята щастлива звезда, че беше дошла в Уайоминг. Това, че имаше тях, беше най-важното нещо за нея от много време насам. А то реши и бъдещето на дъщеря ѝ. Беше се сдобрила с Мери Стюърт и дори започна да се примирява и със СПИН-а. Ужасяваше я мисълта за кошмарната болест, но тя някак си разбра, че ако прави каквото трябва, можеше да удължи живота си и да подобри неговото качество. Това беше най-доброто, на което бе способна в момента. Ако някой се интересуваше, можеха да казват, че има язва или дори рак в стомаха. Можеха да разправят каквото си искаха, освен че е заразена с вируса на СПИН и умира. Не искаше да живее с терора или съчувствието на хората. И приятелките ѝ се съгласиха да я подкрепят в тази заблуда.

Най-после ги убеди да излязат и щом се озоваха навън, двете силно се разплакаха, но не проговориха нищо, докато не се отдалечиха достатъчно, за да не се чува.

— О, господи, какъв ужасен ден — изстена най-после Мери Стюърт, по средата на пътя към конюшните. Дори не знаеха накъде вървят, просто вървяха и плачеха прегърнати. — Не мога, не мога да повярвам.

— Знаеш ли, аз все си мислех, че изглежда много бледа. Тя винаги е имала такава полупрозрачна кожа, която отива на червената ѝ коса, но сега е по-бледа от всякога и се изморява толкова лесно.

— Това обяснява нещата. — Мери Стюърт изглеждаше съсипана и беше признателна, че се бяха сдобрили. — Благодаря на Бог, че ни каза. Какъв ужасен товар е това, да го носи сама. Надявам се, че можем да направим нещо да ѝ помогнем.

— Тя трябва да каже на човека, който я замества, Сам. Той наистина би могъл да ѝ помогне или да си намери друг, с когото да работи — рече Таня, мислейки практично за бъдещето.

— Ето защо не иска да ходи на срещи с мъже — прибави Мери Стюърт.

— Не виждам защо да не го прави, само трябва да е внимателна — каза Таня замислена. — Тя не може напълно да се изолира, не е здравословно. О, господи, не мога да повярвам. — Двете едновременно си издухаха носовете, а насреща им вървяха Хартли и Гордън и водеха конете си. Те се бяха запътили право към тях, недоумяващи какво се е случило.

— Какво стана? — попита Хартли. Той много се беше обезпокоил, когато сутринта Мери Стюърт му каза, че не може да отиде на езда.

А Гордън бе помислил, че Таня е отрезвяла от опиянението си и сега не смее да се яви пред очите му. Но беше ясно, че нещо много лошо ги бе сполетяло.

— Ти добре ли си? — Гордън загрижено попита Таня. Тя приличаше на човек, току-що загубил близък. Не беше чак толкова лошо, но някой ден щеше да дойде и това. Сегашното беше само интродукция.

— Аз съм окей — прошепна Таня, погалвайки ръката му с пръсти и той почувства през него да минава ток.

— Как е приятелката ти? — Тя не му отговори, но видя, че Мери Стюърт разговаря с Хартли и плаче. Знаеше, че е твърде дискретна и няма да наруши обещанието си пред Зоуи, тя предполагаше, че ще каже, че има рак, както се бяха договорили. И Таня реши да каже същото на Гордън. Той се ужаси, когато чу, и усети колко близки са трите и как страдат.

— Познаваме се още от осемнадесетгодишни. Това прави цели двадесет и шест години — рече тя с нещастен вид и той изпита силно желание да я прегърне, но не посмя. Беше на работа.

— Не личи, наистина — каза и Таня се усмихна.

— Благодаря. Аз навярно съм десет години по-стара от теб. — Официално съм на тридесет и шест, в случай че ти потрябва. Ала в действителност съм на четиридесет и четири.

Гордън се изсмя на създалото се усложнение.

— Е, аз наистина съм на четиридесет и две, и наистина съм каубой, и съм наистина от Тексас, и бях започнал да се тревожа. Помислих, че като си се събудила, си се окопитила и вече за нищо на света не искаш да ме видиш. — Така беше прекарал цялата сутрин и почти не бе могъл да обърне внимание на Хартли. За щастие никой друг не беше яздил с тях.

— Аз станах в шест часа, за да мога да се видя с теб. Не можех да заспя, толкова бях развълнувана. Като че ли съм на четиринадесет години и за първи път се влюбвам. — Също както се беше влюбила в Боби Джоу, когато бяха в осми клас, само че сега бе по-силно. — Единствено за това мислих цяла нощ... а тази сутрин беше същинска лудница. Тя бе толкова зле и аз повиках лекар. Той с часове стоя при нея и после Зоуи ни каза.

— Ще се оправи ли? Засега, имам предвид? Трябва ли да влезе в болница?

— Докторът смята, че е не е нужно — обясни Таня, — освен ако не се влоши. Но тя иска да се върне вкъщи и да продължи да работи.

— Наистина е забележителна жена. — Той я гледаше как страда за приятелката си, още преди да я е загубила. Мисълта за това почти я убиваше и й напомняше за Ели. Тогава всички бяха така съкрушени. А при Зоуи ще бъде още по-зле, когато се случи.

— Ти също си забележителна жена — додаде Гордън нежно. — Никога не съм срещал друга като теб. Не очаквах, че ще бъдеш толкова реална. Мислех, че ще си най-голямата фантазьорка, която съм виждал в живота си, а вместо това ти си най-човечната, най-земната, най-обикновена. — Това не беше обида, а комплимент, и тя го разбираше. — Мислиш ли все още, че в неделя ще можеш да дойдеш с мен?

— Ще се опитам. Нека първо да видя как ще е Зоуи.

— Но Таня знаеше, че това е единствената възможност двамата да бъдат заедно. През седмицата той работеше, а следващата неделя, когато щеше да има свободен ден, те си заминаваха.

— Истина ли е всичко това между нас, Тани? — попита Гордън внезапно, както бяха застанали под един дъб. Искаше му се да бъде,

искаше да вярва, че всичко е както той го мисли, но отчаяно се страхуваше, че тя е една легендарна филмова звезда, дошла от Холивуд, че ще си поиграе малко с него и ще го забрави. Ала това не ѝ подходдаше. Той дори не смееше да го произнесе.

— Истина е — пошепна тя тихичко. — Не зная как се случи, нито кога — Таня се усмихна, — ти дяволски ме раздразни в понеделник, като не ми проговори. Може би тогава стана. Но когато и да е било, аз никога не съм изпитвала подобно нещо. Всичко е наистина, Гордън, повярвай ми — рече тя нежно и изглеждаше така пленена от него, както и той от нея.

— Аз не разговарях с теб, защото се страхувах, а после ти не се оказа това, за което те мислех, и не можах да устоя. Искаше ми се да мога завинаги да яздя из тези планини с теб.

— Какво ще правим сега? — Таня копнееше да разговарят, да бъдат заедно, но не искаше това да му коства работата и да му донесе неприятности.

— Мога ли да дойда отново тази вечер и да си приказваме? — попита той тихо, така че никой да не ги чуе.

Тя кимна и вдигна към него очи с лека усмивка.

— Ще яздим утре. Мисля, че този следобед ще останем със Зоуи, освен ако не спи. А какво ще кажеш за утре вечер? Ще дойдеш ли да ме научиш да танцувам тустеп? В брошурата е упоменато, че каубоите ще ни учат, и аз държа да бъде така. — Въпреки ужасната сутрин Таня се закачаше с него и това много му хареса. Очите му бяха изпълнени с любов и възбуда, както и нейните. Беше жалко, че не могат да им се отдадат. Но и така любовта им имаше своите върхове, беше нежна и скрита. — Ще ме научите ли, мистър Уошбоу?

— Да, ме'м, ще бъда там. — Това беше една от инициативите, на които разчиташе, и имаше намерение пълноценно да се възползва. — И в събота, отново съм на родеото.

— Ще дойда — прошепна тя.

— Ще пееш ли пак?

— Може би. — Усмихна му се. — Беше забавно. — Но ги бе и изплашило малко и двамата. — Ще видя как ще изглежда тълпата.

— Ти беше великолепна на онова паломино. — Много би се радвала да можеше да го язди заедно с него. — И неделята е наша, пък ще видим как ще бъде другата седмица.

— Звучи доста добре. — Таня сякаш го милваше с поглед. Това беше нещо ново за двамата и доста опасно. Тогава се приближиха към Хартли и Мери Стюърт и той ги остави. Тръгвайки, Гордън леко потърка ръката си в нейната и нещо в стомаха ѝ се сви, почувства го толкова близо, а не можеше да направи нищо. Умираще от желание да го целуне.

— Как беше ездата? — попита тя Хартли, а той я погледна съчувствено.

— Много по-хубава от вашата сутрин. Мери Стюърт точно ми разказваше за Зоуи. Ракът на панкреаса е ужасно нещо. Една моя братовчедка почина от това в Бостън. — Таня кимна, благодарна, че научи какво е казала приятелката ѝ. — Толкова съжалявам.

— И аз — рече тя и размениха погледи с Мери Стюърт. — Явно доста време още може да продължи, но са настъпили някакви усложнения. — Това беше комплицирана лъжа, ала той кимна в знак на съгласие.

— Същото се случи и с моята братовчедка. Всичко, което можете да направите, е да ѝ помогнете да се чувства колкото е възможно по-удобно и да бъдете при нея, ако се нуждае от вас.

Думите му ѝ напомниха, че беше забравила да каже на Гордън, че ще вземе детето на Зоуи, когато се наложи. Искаше той да знае. По редица причини. И да види неговата реакция. Не можеше да повярва, че мисли за евентуално общо бъдеще с него, едва три дни след като са се запознали, но дори да беше само някаква възможност, Таня искаше да знае как ще реагира той на много неща и едно от тях беше детето на Зоуи.

Хартли ги придружи в трапезарията и тримата говориха дълго за Зоуи, за нейното здраве, за кариерата, клиниката, детето ѝ, неговото бъдеще, за нейния блестящ ум, за огромната ѝ отдаденост на хората. А обектът на този разговор и възхищение седеше в стаята си и размишляваше. Знаеше, че е добре да се обади на Сам, но все отлагаше. Трябваше да го попита дали би я замествал още няколко дни, ала се страхуваше, че той ще долови нещо повече в гласа ѝ, а все още не бе готова да му се довери. И докато се чудеше какво да прави, телефонът иззвъня, беше като самото провидение, защото се обаждаше Сам, да я пита нещо за една пациентка. Тя се нуждаеше от генерална промяна в лечението и той искаше да бъде сигурен, че предприема

нещо, което Зоуи одобрява. Изненада се, че я намира в стаята ѝ, беше решил да ѝ остави съобщение, но искаше за всеки случай първо да опита.

— Радвам се, че те хванах — възкликна доволен. Зоуи беше щастлива, че Сам я пита, мнозина не биха оказали подобно внимание на основния лекуващ лекар, той да направи заключението.

— Наистина оценявам това, че ме питаш — каза му тя. — Точно затова обичаше той да я замества. Други лекари в нейно отсъствие бяха налагали своето становище, без да си направят труда да се поинтересуват от мнението ѝ.

— Приятно ми е, че ми го казваш — отвърна Сам. Звучеше много щастлив, в момента бил в обедна почивка, което му се случвало рядко. — Мога да кажа само, че не е възможно да надебелееш тук. Аз от Медицинския факултет не съм тичал толкова, както сега. — Преди я беше замествал само вечер или следобед, за да може да излезе на вечеря или на театър, или да отиде на някоя благотворителна сбирка, и необезпокоявана, да изпие чаша вино с хората там. За първи път пълноценно я заместваше цяла седмица и това му хареса. — Ти ръководиш голямо нещо тук. Трудно е човек да те догони.

— Те сигурно вече и не питат за мен — усмихна се Зоуи. — Ще започнат да търсят само д-р Уорнър.

— Бих бил много щастлив. — Но слушайки я, долови, че му звучи малко особено, като че ли беше изморена, или на легло, или току-що събудила се, или плачеше, внезапно му мина мисълта, че това е странно, и той я попита. Беше просто инстинкт и тя толкова се стресна, че за минута замлъкна, после отново се разплака и не можа да отговори. Сам чу това и у него се събуди силна тревога.

— Да не се е случило нещо с приятелките ти? — попита я внимателно. — Или с теб? — Беше човек с изключителна интуиция и това я изплаши.

— Не, не, те са добре — каза Зоуи и побърза да смени темата. — Всъщност аз щях да ти се обаждам, така или иначе. Тук прекарваме толкова добре, че се чудех дали... — Тя се запъна, ала бързо продължи на един дъх, с надежда, че той не забелязва. — ... ако би могъл да ме заместваш още една седмица, може и по-малко. В най-лошия случай ще си дойда следващата седмица. Аз бях сигурна, че ако си свободен, или... ти как би приел това? Исках да те попитам.

— Ще го направя с удоволствие — каза Сам спокойно, но той бе следил всеки нюанс на интонацията ѝ и беше сигурен, че тя плаче. — Нещо обаче не е в ред и аз бих искал да зная какво е то, за да ти помогна.

— Наистина нищо — продължи тя да го лъже. — Но ти можеш ли да останеш още една седмица в клиниката?

— Разбира се, че ще го направя. Няма проблем. Не е там въпросът. Зоуи, кажи ми какво има? Винаги остава някаква частица от пъзела, която ти не ми показваш. Защо се криеш? Какво не е наред, миличко?... Аз те чувам, че плачеш... моля те, не затваряй... искам да ти помогна. — Той също почти плачеше, а тя вече неудържимо хълцаше.

— Не мога, Сам, моля те, не ме питай...

— Защо? Кое е това, което е толкова ужасно, че ти трябва да го криеш и да носиш целия товар сама? — И тогава, както я питаше, той разбра. Страхотната напаст, най-големият срам, непреодолимата мъка. Тя имаше СПИН. Не му каза, но той разбра. — Зоуи? — Усети по гласа му, че нещо се е случило, и изведнъж притихна. Това обясняваше много неща: защо не искаше връзка с никого, защо изглеждаше така болна онзи ден. Случваше се на немалко лекари, чиито пациенти са болни от СПИН. Човек се опитваше да внимава, но се случваше. Направиш някаква грешка, някой мръдне при инжекция, боцкаш дете и убождаш и себе си, бил си уморен или отпуснат, каквато и да е причината, резултатът е невъзвратим. — Зоуи? — промълви отново и гласът му беше много ласкав. Съжеляваше, че не е сега при нея да я обгърне с ръце. — Убоде ли се? Искам да зная... моля те... — Настъпи дълго мълчание и после въздишка. Толкова беше трудно да се бори с него. Тайната ѝ бе разкрита.

— Да... миналата година... беше малко момиченце и много шаваше.

— О, господи... аз си знаех. Защо не ми каза? Бях толкова глупав, и ти. Какво правиш? Защо се криеш от мен? Болна ли си сега? — Беше изпаднал в паника, тя имаше СПИН, а той не бе сторил нищо да ѝ помогне, само дето я заместваше. Мозъкът и сърцето му силно пулсираха. — Болна ли си? — запита той още по-настойтелно.

— Малко. Не е сериозно, но лекарят тук иска да се отпусна няколко дни. Мисля, че до понеделник ще бъда добре. Той ме съветва

да се лекувам цяла седмица, за да не допусна нова инфекция.

— Слушай лекаря. Какво ти е всъщност? — Сам изведнъж прозвуча професионално и Зоуи се засмя. — Нещо в дихателните пътища ли? — Тя не беше толкова твърда.

— Не, обичайният ужас, който идва с болестта. Страшна диария. Снощи наистина мислех, че ще умра. Учудвам се, че не стана.

— Ти няма да умреш още дълго време — каза той делово, — аз няма да те оставя.

— Преживяла съм всичко това, Сам — каза Зоуи тъжно. — Не тръгвай по моите стъпки. Спомни си, аз така започнах своята практика. Човекът, с когото живеех, се разболя вследствие преливане на заразна кръв. Създадох тази клиника заради него. Но да го наблюдавам как умира, беше най-тежкото нещо, което съм изживявала, а преди бях имала много хубави мигове с него. Няма да причиня подобно нещо никому другиму. Това е началото на края. Няма да го допусна.

— Ти съжаляваш ли, че си го направила? — По-добре ли щеше да е, ако го бе?

— Не — отговори Зоуи ясно. Тя беше обичала Адам до края. Но не искаше Сам да изпита онова, което беше минало през нейната глава.

— А как щеше да се чувстваш, ако той ти бе казал, че не ти позволява да се грижиш за него? Ако те беше отпратил?

— Опита се да го направи неведнъж — усмихна се тя. — Аз просто не го послушах — в този момент се усети какво казва и се запъна, — но това беше различно. — После се замисли. — Щях да се чувствам измамена, ако не бях до него. — Сега Зоуи мислеше за Сам, тя едва го познаваше в някои отношения, но в други сякаш го бе познавала винаги.

— А защо ти искаш да измамиш мен? — каза ѝ той направо, вече решен да не допуска да бъде отблъскван, или да се преструва, или да крие чувствата си. — Аз те обичам. От години. Може би още откакто учехме в Станфорд. Мисля, че тогава съм бил просто глупак, та не съм го разбирал. А след като го осъзнах, ти така и не ми даде възможност да ти го кажа. Но сега нямам намерение да те оставям да ме спираш. Искам да бъда с теб... Не ме е грижа какво тази ужасна болест ще направи с теб... няма значение дали ще страдаш от диария, язви по лицето, или пневмония. Аз искам да ти помагам да живееш, искам да работя с тебе, Зоуи... да се грижа за теб и Джейд... моля те, позволи

ми да те обичам... толкова малко любов има на света, ако сме намерили нещо, нека да го споделим. Не го захвърляй. СПИН-ът не променя нищо, не ми пречи да те обичам, означава само, че онова, което изпитваме, е нещо по-ценно. Няма да ти позволя да го пропилиеш. За мен тази любов означава много... — Сега той плачеше и тя беше така трогната, не можеше да проговори, давена от собствените си сълзи. — Зоуи... обичам те... ако не те замествах тук, щях да се кача на следващия самолет и да ти кажа всичко това очи в очи, но ти сигурно ще ме убиеш, ако го сторя и зарежа пациентите ти. — Сам се засмя през сълзи, тя също.

— Да, със сигурност, затова да не си посмял да оставиш клиниката.

— Няма, иначе още тази вечер щях да съм при теб. Толкова ми липсваш. Вече твърде дълго време те няма — оплака се той.

— Сам, как можеш да бъдеш толкова луд? И да причиняваш това на себе си?

— Ами човек просто не прави избор на тези неща в живота си. Влюбва се в този, в когото се влюбва. Съжалявам, ако не ти е удобно, много съжалявам, ако си болна. Аз утре мога да се влюбя в някоя ужасна жена и да я накарам да се хвърли под влака. Поне ти и аз знаем цената на всичко това. Имаме известно време, може би много, може би малко. Аз искам да получа каквото ни е отредено. А ти? Ти ще го пропилиеш ли?

— Ще трябва непрекъснато да бъдеш изключително внимателен. — Зоуи все още се опитваше да го обезкуражи, но той не желаше да слуша. Беше напълно сигурен в това, което искаше от нея.

— Да бъда внимателен е много малка цена, нали? Заслужава си. Господи, ти така ми липсваш, Зоуи. Аз копнея да те държа в обятията си и да те направя щастлива.

— Ще работиш ли с мен? Пълен работен ден? Или поне отчасти? — Това бе също много важно за нея, ако не и по-важно от другото. Тя носеше отговорност за толкова хора, повече, отколкото към самата себе си. И се нуждаеше от Сам да ѝ помага. Но той самият го желаше.

— Ще работя за теб ден и нощ, ако ти искаш това — каза и после му дойде по-добра мисъл. — Всъщност аз ще върша дневната и нощна работа, а ти ще се натоварваш малко по-малко, моля те. И ще си оставяме време и за нас си. Не искам повече да се преуморяваш. Ще се

грижим добре за теб. Нали? Точно както казваме на пациентите си. И ще ме слушаш. Аз ще бъда твоят доктор.

— Да, сър — усмихна се тя и отново избърса сълзите си. Тази сутрин беше наситена с емоции. Бе се доверила на двете си най-добри приятелки и на Сам и никой не я беше изоставил, напротив, те всички бяха изключителни човешки същества. И тогава Сам я стресна още повече.

— Хайде да се оженим — предложи внезапно той и Зоуи не можеше да повярва на онова, което чуваше. Наистина беше обезумял, но тя го обичаше тъкмо такъв. Засмя се открито, когато му отговори.

— Ти си за освидетелстване. Няма да ти позволя да направиш това. — Беше ужасена, ала и дълбоко трогната.

— Аз щях да ти предложа да се оженим, независимо дали имаш СПИН, или не. — Тонът му беше твърд и решителен.

— Но аз имам СПИН и не мога да ти причиня това — рече тя тъжно.

— А ако се отнасяше за твой пациент? Аз те познавам. Ти щеше да му кажеш да направи онова, което би го ощастливило и което счита за правилно.

— Откъде знаеш, че това е правилно? — попита Зоуи нежно.

— Защото те обичам — каза той, молейки се тя да склони.

— И аз те обичам — отвърна Зоуи внимателно, — но да не бързаме, да приемаме нещата бавно. — Хареса му реакцията ѝ, означаваше, че смята, че има време, за да взема решения, тоест, че е оптимистка, а това бе важно. Но той наистина искаше да се ожени за нея. И по-лесно щеше да я убеди очи в очи.

— Страшно съм щастлив, че ти позвъних днес — каза той, сияейки. — Получих съвет за един пациент, работа, за предпочитане на пълно работно време, и вероятно и съпруга. Беше действително много плодотворен разговор — добави и тя се засмя.

— Не мога да повярвам, че оставих ненормален като теб да ръководи клиниката ми.

— Нито пък аз. Но твоите пациенти ме обичат. Помисли си колко ще са щастливи те, когато станем д-р и д-р Уорнър.

— И ще трябва да приема и името ти? — Зоуи се смееше. Наистина го обичаше. Отдавна беше привързана към него, ала не бе

позволила чувствата ѝ да вземат връх. Беше твърде заета с пациентите си, за да се остави да бъде нещо повече от лекарка... и майка.

— Можеш да се наричаш както си искаш, ако се омъжиш за мен — каза ѝ Сам великодушно. — Аз съм с широки разбирания.

— Ти си луд — отвърна тя и изведнъж стана сериозна, макар двамата да бяха в много добро настроение. — Благодаря ти, Сам... ти си чудесен — изрече го искрено — и аз наистина те обичам. Преди се плашех от това, че много те харесвам, но бях твърдо решена да не се забърквам в такава каша. А ти самият се хвърли право в нея. Все още можеш да промениш намеренията си, ако желаеш.

— Имаш ме завинаги — каза той спокойно.

— Бих искала и аз да съм... завинаги — промълви Зоуи тъжно.

— Можеш да бъдеш. Ако, макар и малко зависи от мен, ще бъдеш.

— Поне работата ми ще бъде... в клиниката... и Джейд... и ти... и приятелките ми...

— Ако ме питаш, съществуват доста неща, заради които трябва да те има.

— Ще направя всичко каквото мога, Сам, обещавам.

— Добре. Тогава почивай, докато си там, и се върни здрава, и иди в болница, ако диарията не спре.

— Вече спря — каза тя и това го успокои.

— Пий много течности.

— Зная. Аз съм лекар. Не се безпокой. Ще бъда на ниво. Кълна се.

— Обичам те. — Беше странно. Напълно неочаквано. Той изведнъж се почувства толкова щастлив. Зоуи го обичаше. Тя имаше СПИН, беше ужасна новина и все пак по някакъв лудешки начин Сам бе щастлив и Зоуи също. Тя все още се усмихваше, когато по-късно, след като бяха обядвали, Таня и Мери Стюърт дойдоха да проверят как е.

— Какво се е случило? — попита Таня подозрително. — Ти ми приличаш на котка, която е глътнала канарчето.

— Говорих със Сам. Ще дойде да работи с мен в клиниката.

— Уау, страхотно! — Мери Стюърт беше ентузиасирана, разбираше какво облекчение е това за Зоуи.

— Не, не, почакай... тя лъже. — Таня присви очи и изгледа старото си другарче. — Има още нещо, но не казва.

— Не, няма. — Ала едва се сдържаше да не се засмее. Атмосферата беше далеч от напрегнатостта и мъката на изминалата сутрин.

— Какво друго каза той? — Зоуи се бе ухилила, опитвайки се да избегне въпроса на Таня.

— Нищо. Аз му казах — тя се поколеба, изведнъж ставайки по-сериозна, — че съм серопозитивна. — Ненавиждаше тези думи и вдигна широко отворените си очи към своите приятелки, все още неспособна да асимилира онова, което бе чула от него.

— И как реагира той? — попита тихо Мери Стюърт, а Зоуи се извърна към нея с усмивка на учудване.

— Поиска да се оженим. Можете ли да си представите? — Двете жени зяпнаха и я гледаха невярващи. Таня проговори първа.

— По-бързо да те излекуваме, за да се прибереш вкъщи при тоя човек, докато някоя друга не го е грабнала. Той изглежда страхотен.

— И наистина е. — Зоуи все още не знаеше какво ще прави. Но щеше да бъде с него, и да работи с него, и да изживее всичко, което животът ѝ предложи, и ако Сам наистина искаше да се оженият, тя може би щеше да приеме. Ала независимо дали щеше да се омъжи за него, или не, знаеше, че го обича, което беше най-важното.

— Това е чудесно, дявол да го вземе — каза Мери Стюърт, силно впечатлена от д-р Сам Уорнър.

Трите поговориха известно време и тогава Мери Стюърт и Таня излязоха, тъй като Зоуи изглеждаше вече много по-добре. Този следобед Хартли и Мери Стюърт отидоха на екскурзия в планината и разговаряха за толкова неща, за Зоуи и за мъжа, който беше достатъчно смел да се обвърже с жена, която обича, макар да знаеше, че е обречена. И двамата намираха това за изключителен жест и се възхищаваха на Сам.

А Таня отиде на езда с Гордън. Бяха щастливи този ден. Никой друг от нейната група не искаше да язди: Хартли беше на екскурзия с Мери Стюърт, лекарите от Чикаго заминаха на риба и те двамата, без дори да са го планирали, останаха сами. Гордън я заведе до един планински водопад и там за малко слязоха от конете и легнаха сред високата трева и диви цветя, той я прегърна и се целуваха, и им

костваше свръхчовешки усилия да се въздържат да не стигнат подалеч. Ала желанието им бе да напредват бавно в отношенията си, въпреки ограниченото време, с което разполагаха. Те вече имаха чувството, че са в експресен влак. Но това беше най-хубавият следобед в живота ѝ, легнала на тревата, го гледаше, надвесен над нея, после той се отпусна по гръб и заедно наблюдаваха планините. Разхождаха се известно време, уловени ръка за ръка, водейки конете, говориха си за детството, също и за Зоуи и за забележителната любов на Сам. Бяха храбри хора в един труден свят. По свой начин такава беше и Таня. Беше изминала дълъг път в живота си и сега внезапно до нея имаше някой, който беше силна опора, сърдечен и мил. Плашеше се малко от това какво пресата ще съчини и се опитваше да го подготви за очакваните неприятности, за горчивината, която можеше да изпита, но Гордън, изглежда, не се безпокоеше и накара Таня да се огледа наоколо.

— Докато имаме всичко това, как можеш да се тревожиш за подобни неща? Те са толкова несъществени. Ние сме важните и онова, което представляваме един за друг.

— А когато няма да имаме всичко това около нас? — попита тя, оглеждайки се и мислейки за връщането си в Калифорния.

— Ще го имаме — каза той спокойно, — трябва да го имаме. Докато имаме нещо тук, някакво местенце, където да идваме, да ставаме отново мъдри, може би останалата част от налудничавия живот няма да бъде от такова значение. — Това беше интересна идея и ѝ хареса. Може би Гордън беше прав и тя трябваше да купи място в Уайоминг. Би могла да си го позволи. Можеше дори да продаде къщата в Малибу. Беше огромна, а Таня почти никога не ходеше там.

— Изпитвам чувството, сякаш стоя на прага на един цял нов живот — каза тя, когато застанаха върху една стръмна скала и оттам наблюдаваха долината. Виждаха биволи, лосове, говеда, коне. Беше удивителна гледка и Таня започна да разбира, защо той толкова обичаше всичко тук.

— Ти наистина стоиш на прага на един нов живот — изрече Гордън бавно и отново я обърна към себе си, обгърна я с ръка и я целуна.

17.

В петък сутринта Зоуи още спеше, когато Таня влезе на пръсти да погледне как е, но тя изглеждаше спокойна, предната вечер се беше нахранила добре и Мери Стюърт също се съгласи, че цветът на лицето ѝ е много по-свеж.

Точно излизаха за езда, Зоуи стана и по нощница се появи във всекидневната, а те бяха доволни да я видят по-бодра.

— Как се чувстваш? — запита я Мери Стюърт загрижено. И двете продължаваха да се безпокоят за нея.

— Като нов човек — отвърна Зоуи и почти съжаляваше, че им бе казала. Но котката беше вече излязла от чувала, а и за нея означаваше много, че ще ѝ бъдат в помощ. — Съжалявам, че ви създадох толкова тревоги вчера.

На Таня ѝ се искаше да каже колко ѝ бе мъчно, че преди година Зоуи се беше убола и бе прихванала СПИН, но замълча.

— Не ставай глупава. — Погледите им се срещнаха и се задържаха така. В тях имаше истинска обич, и съчувствие, и грижа. Това бяха приятелки, които човек среща само веднъж в живота си. — Искаме да се грижиш за себе си. Стой си в леглото, почини си добре. По обяд ще дойда да видя от какво имаш нужда. — Таня ѝ говореше, обгърнала раменете ѝ с ръка. Изненада се колко крехка беше фигурата на Зоуи под фланелената нощница.

— Искаш ли да останем при теб? — попита нежно Мери Стюърт, но Зоуи отказа.

— Искам само вие да прекарате приятно. Заслужавате го. — И двете бяха минали през трудни периоди по различен начин, смърт, развод, все травми, от които бе съставен животът и които бяха предизвикателство за всекиго.

— Всички заслужаваме добри времена — поклати глава Мери Стюърт, — ти също.

— Аз искам само да се върна на работа — каза Зоуи, беше започнала наистина да се чувства виновна, задето е така мързелива, и

това, че си даваше втора седмица почивка, ѝ се струваше направо грях. Но знаеше, че трябва да се възстанови след неразположението, което току-що бе прекарала.

— Бъди добро момиче и мързелувай — закани ѝ се Таня с пръст и минута по-късно двете с Мери Стюърт отидоха на закуска. Казаха си, че тя е много храбра, и бяха благодарни, че Сам я подкрепя.

— Той трябва да е истински мъж — беше възкликнал с възхищение Хартли, когато Мери Стюърт му разказа за реакцията на д-р Уорнър. Все още не бяха му казали, че Зоуи има СПИН, нямаха и намерение. Хартли си мислеше, че е рак.

— Тя би могла да се подобри — каза той с надежда, но явно смяташе, че това е невъзможно, както и те. — Аз познавам двама души, които направиха същото пред лицето на окончателна прогноза. Бяха най-забележителните хора, които някога съм срещал, и най-щастливите, и мисля, че тя живя много по-дълго благодарение на това. Той просто отказваше да я пусне да си отиде, тя се бори храбро и мисля, че любовта им прибави немалко години към живота ѝ. Няма никога да ги забравя. И струва ми се той не се ожени отново след смъртта ѝ. Написа за нея книга, най-вълнуващата, която някога съм чел. Не мога да ти опиша колко се възхищавах от него. Обичаше я с невероятна любов. — Мери Стюърт слушаше със сълзи в очите и от все сърце желаше подобна съдба за приятелката си.

Следобед Сам се обади на Зоуи и говориха дълго. Той настояваше да му обещае, че ще се оженият, а тя продължаваше да го обвинява, че не е с ума си.

— Ти не можеш да ми правиш предложение — повтаряше, трогната, поласкана и развълнувана до сълзи, — ти дори не ме познаваш.

— Познавам те повече от двадесет и две години, работя за теб вече пет. Вероятно съм влюбен в теб от близо двадесет години и ако двамата сме били толкова заблудени да не го разберем тогава, това не е мой проблем. Ти си така заета с чужди проблеми, Зоуи, че не виждаш какво става непосредствено до теб. Аз искам да бъда с теб — каза той и гласът му звучеше топъл, пресипнал и жадуващ за нея.

— Ти вече си с мен, Сам — отвърна тя нежно. Беше възхитителен.

— Ще бъда винаги с теб, докато ме искаш. Освен това ние още не сме излизали на истинска среща.

— Зная. Още не сме опитвали и моята лазаня. — Имаше толкова много неща да правят заедно, толкова много да разкриват един за друг.

— Аз съм голям готвач. Кое е любимото ти ястие? — Искаше да знае всичко. Копнееше да я глези, да бъде с нея и да се грижи за нея. Желаше да направи чудо и тя да се възстанови. Но дори и това да не станеше, щеше да бъде с нея до горчивия край. Вече знаеше, че това е неговата съдба, и нищо от онова, което му казваше Зоуи, не можеше да го разубеди или да промени решението му.

— Моето любимо ястие? — Тя се смееше на въпроса му. Почти не се сещаше, че е болна. Днес се чувстваше по-добре и така щастлива. Живееше с настоящия момент, без да се тревожи за утрешния ден. — Всъщност... мисля, че бързите храни за вкъщи, напъхваш ги в шкафа в кабинета и хапваш по няколко хапки между прегледите.

— Ти си отвратителна. Край на това. Само гастрономически специалитети за теб. Аз може би ще трябва да се включа в хранителния бизнес, вместо да замествам в болница. — Но сега минаваше на пълен работен ден — и двамата бяха много щастливи от това. Идеята всекидневно да работи с нея наистина му харесваше. Освен това можеше постоянно да я наблюдава и да е сигурен, че няма да прекалява. — Та, като стана дума — напомни ѝ той, — трябва да намерим нов заместник, ти не можеш да поемеш от мен посещенията, ако бъдем заедно.

Зоуи вече предполагаше, както и Сам, че повечето време ще работят заедно. Идеята със сигурност ѝ харесваше, сега, след като той знаеше ситуацията и тя имаше усещането, че тази връзка щеше да бъде много по-добра, отколкото и двамата очакваха. За миг се усмихна и помисли за Дик Франклин. С него никога не би могла да направи нещо такова, той никога не би бил с нея при подобни обстоятелства. Беше щастлива, че познава Сам Уорнър.

— Ние можем да се заместваем един друг в началото — каза Сам практично, — междуременно ще разпитам за някой добър лекар, да ни замества двамата. Има един, за когото работих известно време, и една жена, която е лекувала болни от СПИН. Млада е, но е добра. Мисля, че ще ти хареса.

— Красива ли е? — попита Зоуи загрижена, а той се засмя.

— Няма за какво да се безпокоите, д-р Филипс. — Но беше доволен. — Не знаех, че си ревнива. — Всичко беше толкова налудничаво и прекрасно. Беше дошло като някаква магия.

— Не съм, просто съм прозорлива и внимателна.

— Добре, ще пусна съобщение, че търсим мъже, или грозни жени да ни заместват... Зоуи, обичам те. — В гласа му имаше нещо толкова нежно, че отново сълзи бликнаха в очите ѝ.

— И аз те обичам, Сам — отрони тя и той ѝ обеща по-късно следобед да ѝ се обади отново.

— Мисля, че ще мога да отида на вечеря днес — каза Зоуи, загледана в тавана. Чувстваше се наистина по-добре.

— Не се насилвай. Помни, че не бива да се напрягаш много. Искам да те заведа някъде навън, когато се върнеш, затова сега си почивай. Знаем един нов ресторант, трябва да го пробваме. — Всичко звучеше така живо и реално, и пълно с надежди.

И тя така и каза на д-р Кроунър следобед, когато дойде да я посети. Но нямаше нужда да му го казва, той сам видя. Настоя да продължи да поема повече течности, но пациентката му вече изглеждаше друг човек. Тя съзнаваше, че ще има тежки моменти като този, епизоди на болест и отчаяние, и после ще се съвзема. Ще дойде време, когато лошите периоди ще бъдат повече от добрите, но това не бе нужно да се случва скоро. Можеше дълго да продължи така, преди да започне да се влошава бързо. Никой не би могъл да го предскаже и Зоуи го знаеше по-добре и от него.

— Ще може ли вашият заместник да остане още малко? — попита той, след като я прегледа, и седна да си поприказват.

— Всъщност, да, може — засмя се тя, мислейки за всички неща, които Сам беше казал от вчера насам. — Може да остане дълго. Съгласи се да започне на пълен работен ден. — Зоуи продължаваше да се смее.

— Това е страхотно — възкликна Кроунър, радвайки се за нея, и малко изненадан, че е толкова щастлива. Епизодът от предишния ден беше сякаш екзалтирал. Беше необичайна реакция за страдащ от нейното заболяване. — Всъщност колко от работата смятате да му оставите да поеме? Вие трябва да се съгласите да се откажете от една част, д-р Филипс — каза той и тя кимна, все така усмихната.

— В действителност мисля, че ще поеме доста от работата. — Зоуи спря за миг и вдигна поглед към него. — Той иска да се оженим — призна му тя и отново приличаше на дете, дори не болно. Още не знаеше дали ще могат да го направят, но фактът, че той пожела, я трогна дълбоко. Това, че искаше да бъде с нея, означаваше всичко, със или без брак. Сватбата беше само глазурата на тортата, важното беше, че ще бъде с нея, в болест и в здраве, за по-добро и за по-лошо. Само това имаше значение.

Д-р Кроунър я поздрави и се чувстваше щастлив. Явно нещата се подреждаха добре за нея, а това беше важно. Тя му каза, че е съобщила и на приятелките си за своята болест, било свързано с много емоции и за трите, но получила голяма подкрепа от всички, които наистина имат значение за нея.

— Вие знаете колко много значи това — припомни ѝ той. Беше важно човек да не се чувства унижен, отхвърлен. Да има близки, които са в състояние да приемат факта и да дадат своята подкрепа.

Поговориха известно време за плановете ѝ, за работата, за клиниката и Сам, за Джейд и за нещата, които тя искаше да направи, като се завърне вкъщи. Той ѝ напомни да не се преуморява и Зоуи обеща, но Кроунър каза, че не ѝ вярва.

— Може би сте прав — засмя се тя. Едва изчакваше да се върне и да види пациентите си, ала се забавляваше и в Уайоминг и вярваше, че мястото и всичко тук ѝ помага. Подобно на останалите, и Зоуи беше усетила силното притегляне. Планините излъчваха нещо почти мистично.

И тогава той я изненада и трогна дълбоко, като я помоли да посети някои от неговите пациенти. Тя беше толкова компетентна и бе натрупала такъв опит, за него щеше да бъде безценна помощ. Кроунър имаше само шестима пациенти, но четеше всичко, което излизаше, и следеше резултатите от проучванията в областта на СПИН-а. Беше се снабдил с копия от всички нейни статии. Но да може на живо да се консултира, би било най-голямата помощ за него.

— Не и преди да се засилите самата вие... може би след няколко дни... — Гледаше я с очакващ поглед и тя му каза, че за нея ще е щастие да го направи. В действителност се почувства почетена.

— Какви посещения правите на болните, въобще какви услуги от този род имате тук? — попита Зоуи.

— Не лоши — отвърна той скромно, благодарен за нейния интерес. — Имаме чудесна група в приюта и няколко страхотни медицински сестри. Аз наблюдавам всеки, когото мога. Ходя по домовете, стремя се да мобилизирам приятелите и роднините на болните, да им помагат. Опитваме се да организираме малка обща кухня, ръководена от приятели, нещо наподобяващо проекта „Протегнатата ръка“ в Сан Франциско, но в много по-дребен мащаб. Надявам се никога да не ни се налага да обслужваме толкова пациенти. За момента за щастие нямаме много случаи. Ала с нахлуването на хора от градовете, от развлекателния бизнес, писатели, такива, които просто искат да избягат, мисля, съвсем разбираемо, ще се сблъскаме с много повече болни от СПИН, идващи тук и нуждаещи се от лечение. За мен ще бъде ценен всеки ваш принос — каза той и тя кимна.

Обеща също да му изпрати допълнителна литература, книги, които са й били полезни, някои от статиите, които Сам й беше препоръчал. Започнаха разговор върху алтернативни терапии и в края на следобед откриха, че са говорили близо два часа. Зоуи беше вече уморена и Кроунър я посъветва да подремне малко преди вечерята. Тя искаше да отиде в трапезарията, да наблюдава урока по тустеп. Звучеше й забавно, щеше й се да бъде там.

— Ще дойда да ви видя в болницата след няколко дни, или може би искате да ви придружа при домашни посещения? Помислете кое ще е най-полезно за вас — каза Зоуи. — Аз съм готова на всичко, което предложите, само ми оставете известие. — Те сега бяха по-скоро лекар и студент, отколкото лекар и пациент.

Той си даваше сметка, че тя знае много по-добре от него от какво се нуждае. Тя отново му благодари за помощта и след като той си тръгна, легна и се унесе. Спеше дълбоко, когато другите се върнаха от езда. Бяха прекарвали приятен следобед. Бяха се разделили на двойки, както напоследък често правеха, Хартли язди с Мери Стюърт, а Таня — далеч напред с Гордън. Тя беше щастлива да научи, че той ще бъде тази вечер на урока по танци в голямата зала на централната сграда. Това бе един от редките случаи, в които на каубоите беше не само разрешено да се смесват с гостите, но бяха специално поканени. А Гордън беше особено популярен, защото всички твърдяха, че е много добър танцьор.

Зоуи се събуди навреме, за да се облече и поприказва с приятелките си. След като сега се чувстваше така добре, въпреки шока от вестта за нейната болест, те всички бяха в изненадващо приповдигнато настроение. Любовните романи, които в момента преживяваха, ги караха да се смеят, да бърбят и да се кикотят. И им напомняха за старите дни в Бъркли.

— Господи, като че ли отново сме деца, нали? — каза Таня, все още удивена от това, което се случваше с всяка от тях. — Смятате ли, че може да е от водата тук? — Тя от години не беше имала толкова много да разказва някому, както сега на Гордън. А Мери Стюърт и Хартли изглеждаха, като че ли винаги са били заедно, чувстваха се превъзходно един с друг и почти по всяка тема имаха еднакви или сходни възгледи.

— Никога не съм познавала човек като него — каза тя. — Това я караше да мисли за живота си с Бил, дори преди смъртта на Тод. Винаги бе съществувало значително различие в техните становища, но Мери Стюърт го намираше за интересно и дори в най-добрите си времена бяха имали приятелски конфликти. Беше свикнала да мисли, че това дава плът на нещата, и хвърляше нова светлина на много от ситуацияите. Ала с Хартли всичко вървеше толкова по-гладко. Сега тя разбра какво значи да бъдеш с човек, който има същите идеи за нещата, споделя същите възгледи, беше като да си Джинджър Роджърс и да танцуваш с Фред Астер. Мери Стюърт и Бил не бяха вече дори в една и съща бална зала.

Беше пристъпила прага тази вечер, в светлочервени джинси, подходящ пуловер и същия цвят червило, черните ѝ коси, пригладени назад, когато телефонът иззвъня. Приятелките ѝ бяха излезли преди нея, тя остана да се обуе светлочервените каубойски ботуши, които бе купила от „Били Мартинс“. Тъкмо хлопваше вратата, когато чу телефона. Изкушаваше се да не отговори. Но не беше честно спрямо другите, можеше да се отнася за детето на Зоуи или за някой от пациентите ѝ, или пък да предупреждават Таня за опасност или потенциален проблем. Тя изтича обратно в стаята, носейки в ръка червения кашмирен шал, и вдигна слушалката запъхтяна.

— Ало?

— Госпожа Уокър там ли е? — В началото не позна гласа. Беше мъж и не можеше да си представи кой е той.

— На телефона. Какво има? — каза тя формално и тогава се сепна.

— Мери Стюърт? Не те познах. — Беше Бил и това само подчертаваше колко се бяха отдалечили един от друг. Но тя от дни не бе разговаряла с него. Напоследък си разменяха кратки и абсолютно безсъдържателни факсове.

— И аз не те познах. Точно отивах на вечеря.

— Съжалявам, ако съм улучил неподходящо време — рече той сухо. В Лондон беше три часа сутринта. И тя не можеше да си представи за какво я търси.

— Алиса добре ли е? — Сърцето ѝ подскочи за миг, като попита. Единствено за това можа да помисли, че ѝ се обажда.

— Тя е добре — отвърна Бил спокойно. — Говорих с нея вчера, отиват на бал във Виена. Току-що са пристигнали от Залцбург. Обикалят навсякъде, било им много забавно. Предполагам, че няма да я видим цялото лято. — Мери Стюърт се усмихна на това, което чуваше. Звучеше изцяло в стила на дъщеря им.

— Ако говориш отново с нея, кажи ѝ, че я обичам. Не ми се е обаждала. Предполагам, че е поради разликата във времето. Но бях сигурна, че е добре. И за теб е късно. Какво правиш в тия часове? — Приличаха на съдружници в бизнеса, които си разменяха информация, не се усещаше и следа от топлота между тях.

— Работих до късно и бях достатъчно глупав да пия кафе този следобед и ето ме, буден по никое време, затова реших да ти звънна. И мен разликата във времето не ме устройва. — Нито нашият брак, щеше ѝ се да добави, но не го направи.

— Хубаво е, че се обади — каза, ала не прозвуча убедително. Нямахте и желание повече да опитва. Беше взела своето решение. Искаше да го напусне. И това нямаше нищо общо с Хартли Боуман. Всичко беше заради Уилям Уокър.

— Какво правиш там? Не казваш нищо във факсовете. Всъщност мисля, че не си се обаждала от няколко дни. — Той дори не си спомняше. Но за Мери Стюърт това нямаше значение.

— И ти не ми казваш много — натърти тя.

— Няма нищо за разказване, аз работя. Не ходя по баровете. Седя си на задните части ден след ден, нощ след нощ и се готвя за

процеса. Не е особено забавно, обаче мисля, че ще го спечелим. Много стабилно сме подготвени.

— Това е добре — каза тя, поглеждайки към червените си кожени ботуши и мъчейки се да мисли за съпруга си. Но слушайки го, разбра, че сега е способна да мисли само за Хартли. Потърпевшият в сравнението беше Бил. Мери Стюърт не можеше да си представи такъв разговор с Хартли Боуман или отново годината, която беше споделила с Бил. Не можеше да си представи нито едно от двете, нито да изживее всичко отново, нито да продължи нататък.

— А ти? — Бил настояваше, но тя не искаше да говори. И той го забеляза и се чудеше защо.

— Яздим всеки ден. Тук всичко е невъобразимо красиво. Никога не съм виждала нещо по-прекрасно. Планините са великолепни, похубаво е, отколкото в Европа.

— Как са приятелките ти?

Защо изведнъж проявяваше такъв интерес? Тя не можеше да разбере.

— Добре са. — Мери Стюърт не спомена и дума за Зоуи. — Всъщност те ме чакат отвън. — Не му каза и за танца след вечеря, нито за болестта на Зоуи. Не искаше нищо да споделя с него. Всичко беше свършило.

— Тогава няма да те задържам. Поздрави ги от мен. — Тъкмо щеше да му благодари и да се сбогува, когато настъпи неловка пауза. За него беше късно и тя не го беше виждала от седмици.

— Стю... липсваш ми. — Последва безкрайно мълчание.

Не искаше да го подвежда и не знаеше защо той прави това. След една година на отчужденост и болка, защо сега? Може би се бе почувствал виновен или съжаляваше за онова, което вече нямат. Тя също съжаляваше, но нямаше да си играе с него, нямаше да му позволи да я наранява повече. Вече достатъчно го беше направил. Вратите бяха затворени. Мери Стюърт се позамисли, в този час, а и тонът му, да не би пък да е пил. Това не му бе присъщо, но беше късно, той беше сам, възможно е. Каквато и да бе причината, тя нямаше да се поддаде.

— Не работи толкова много. — Това беше всичко, което изрече. Преди месец, преди шест месеца... преди година... щеше да се чувства истинско чудовище заради това, което не му казва. Но сега не

изпитваше нищо, сбогува се и затвори телефона. После изтича навън да се присъедини към приятелките си.

Урокът по танци тази вечер се оказа по-забавен от очакваното. Дойдоха всички гости и Зоуи седеше, завита със синия си кашмирен шал, облечена в мека рокля от козя вълна, с красиви тюркоазни обици, изглеждаше много хубава. Някои от жените бяха с широки поли, които прошумоляваха при всяко движение. Таня както винаги беше атрактивна в бялата дантелена викторианска рокля, която ѝ придаваше едновременно невинен и възпламеняващ вид. Гордън бе пленен, когато я видя. Самият той беше в дънки, чиста каубойска риза и черни кожени ботуши. Таня му каза, че изглежда като каубой от филм. А Шарлот Колинс го помоли да направи демонстрацията. Очевидно беше печелил няколко награди за танцьорско изкуство.

— Не само за яздене на бикове и мустанги, макар че той самият нямаше да ви го каже — представи го тя. Шарлот беше мъдра и опитна възрастна жена. Следеше Зоуи с майчина загриженост, а тя доволна седеше на дивана. Не се чувстваше още във форма за танци, но прекарваше приятно в разговор с д-р Джон Кроунър, който беше дошъл за танцовата вечер. Шарлите често го канеше и той бе пристигнал специално заради удоволствието да се види пак със Зоуи и да поговори със своята героиня.

— Някой танцувал ли е преди тустеп? — попита Шарлот, когато Гордън пристъпи напред, и неколцина от вече идвалите тук неловко вдигнаха ръка.

Таня не можа да се сдържи да не се засмее.

— Не и откакто бях на четиринадесет години, госпожице Шарлот.

— Точно така — усмихна се сърдечно към нея домакинята, — имаме момиче от Тексас. Ще направите ли едно завъртане? — обърна се тя към Таня, очаквайки нейното съгласие, а гостите мигновено аплодираха. Ако не можеха да я чуят да пее, можеха поне да я погледат как танцува.

— Страхувам се, че ще се изложя — смееше се Таня, — и себе си, и теб — рече на Гордън, когато той приближи към нея. Но изкушението беше твърде голямо, обаянието му твърде силно и тя нежно плъзна ръката си в неговата и тръгна към средата на салона, когато музиката засвири, а Шарлот обясняваше на всички как се

танцува тустеп. Най-напред Гордън изпълни движенията бавно, заедно с нея, и при втората мелодия той я завъртя, пристъпваше в такт напред и назад и отново я завърташе. Всички ръкопляскаха, а двамата изглеждаха фантастични. Приличаше на професионална демонстрация, а Гордън сякаш щеше да умре от радост, когато Таня леко се завърташе около него, и след като музиката секна, той я пое в ръцете си.

— Ти, тексаска пуйчице — прошепна ѝ с широка усмивка, — ти си по-добра от мен. Не ми казвай, че не си танцувала от години.

И те отново се понесоха, когато другите двойки се присъединиха към тях, всеки опитваше, повечето се спъваха. Тя и Гордън танцуваха още, после той смени няколко пъти партньорката си, внимателно показвайки стъпките. Но на края отново се върна при нея и двамата изиграха последния танц. Беше великолепно, всички ѝ се възхищаваха, ала не я безпокояха. Дори не шушукаха. За тях Таня беше станала вече обичайна гледка и тя се чувстваше напълно спокойна в ранчото, още повече с Гордън.

Когато музиката свърши, той остана, както и още неколцина каубои, които разговаряха с гостите. След прекараните пет дни заедно всички бяха вече добри приятели, макар и не така близки, както Таня и Гордън. Но за тяхно облекчение абсолютно никой не подозираше какво се бе случило.

— Славно беше — каза той, гледайки към нея, а тя вдигна към него поглед, пълен с възбуда и игриви искри.

— И за мен. Вие сте добър танцьор, мистър Уошбоу.

— Благодаря ви, ме'м. — Гордън провлече думите ѝ и се поклони и те се смееха, когато Шарлот Колинс се присъедини към тях.

— Вие двамата трябва да се явите на конкурса на големия панаир — рече им с широка усмивка. — Този танц наистина е красив, когато се изпълнява както трябва.

— Страхувам се, че аз малко съм поръждясала — каза Таня скромно. Но тя и Боби Джоу бяха участвали във всички тези конкурси и бяха печелили.

— Всичко наред ли е? — попита Шарлот. Тя беше загрижена за Зоуи. Джон Кроунър не ѝ беше казал какво е точно, само че състоянието ѝ е сериозно, и това я обезпокои. — Д-р Филипс изглежда малко по-ведра. — Беше обаче все още бледа и много крехка.

— Чувства се по-добре тази вечер — отбеляза Таня с облекчение, ала не преставаше да се тревожи. Когато малко се отдалечи от нея, забеляза колко бледа и слаба беше Зоуи. По време на разговора тя бе така жива и мобилизирана, че човек забравяше за състоянието ѝ.

— Разбирам, че утре отново ще отидете на родеото — каза Шарлот с усмивка. Таня и приятелките ѝ си бяха вече поръчали билети. — Ще пеете ли пак? Целият град говореше за вас в сряда.

— Искан ми се — усмихна се Таня щедро, отмятайки дългите си руси коси, ала забеляза с ъгъла на околото си, че Гордън се намръщи. — Ще видя дали ще ме поканят, също и как ще изглежда публиката. — Ако забележеше пияни хора, или по-груби от миналия път, нямаше да се съгласи.

— О, ще ви поканят. Това беше събитието на годината в Джаксън Хоул. Може би и на десетилетието. Много мило беше от ваша страна. — Шарлот се усмихна и се придвижи към другите гости, а Гордън беше все още навъсен.

— Не искам да правиш това — прошепна той. — Не ми харесва какви стават хората, когато си толкова близо до тях. Ако си на сцена, с охрана е друго, тогава не могат да те наранят.

— Могат — каза тя искрено, знаеше, че може да стане някой ден. Веднъж на концерт на Филипините бе носила бронирана жилетка и тогава се закле никога повече да не го прави. Тресеше се от глава до пети и през целия концерт ѝ се повръщаше. — Затова се качих на кон онази вечер — добави убедително. — Ако се бе наложило, щях на мига да изчезна.

— Не ми харесва така да рискуваш — настояваше Гордън. Нямаше желание да я заставя, но беше наистина обезпокоен.

— На мен не ми харесва да яздиш бикове и мустанги — казвайки това, Таня го гледаше право в очите. Тя познаваше каубойския живот. Оттам идваше. И знаеше цената, която се плаща, и опасностите. Но познаваше и своя свят, по-добре от него.

— Ще ти кажа нещо — рече той съвсем искрено, — човек неизменно се разделя с едно или друго, аз ще оставя биковете и мустангите.

— И аз ще те подкрепя в това — отвърна му тя нежно. Исканше също да бъде честна с него. — Ала не мога да се откажа от концертите си, Гордън. Аз така изкарвам прехраната си.

— Зная това. Не очаквам да го направиш. Само искам да бъдеш предпазлива, да не допускаш да те наранят. Просто не си заслужава. Те не го заслужават.

— Зная — възкликна Таня и вдигна поглед към него. Трудно беше да се повярва, че разговарят така, разисквайки своето бъдеще, от какво всеки от тях ще се откаже и от какво не. Но нямаше нищо лошо в това, ако някога се случеше. — Аз просто имам желание понякога да пея ей така, без продуцент и договори и всичките там боклуци. Забавното е просто да го правиш.

— Тогава пей за мен — засмя се той.

— Страшно бих искала. — Имаше една стара тексаска песен, която тя желаше да изпее за него. Беше я пяла като дете на гимназиалните балове и оттогава бе станала популярна, но Таня винаги беше я считала за своя песен. — Ще го направя един ден.

— И аз ще те подкрепя в това. — Между двамата зрееха множество обещания.

Мнозина от гостите останаха да поговорят известно време и след това Мери Стюърт и Таня заведоха Зоуи до къщата. Гордън беше обещал да се мерне по-късно, ако може. Каза й, че ще почука на прозореца на нейната спалня. И те си тръгнаха, придружени от Хартли. Той постоя известно време навън с Мери Стюърт. Таня и Зоуи разговаряха в дневната.

Мери Стюърт му каза за обаждането на Бил преди вечеря и Хартли замислено я гледаше.

— Вероятно осъзнава какво му е липсвало, какво самият той е изгубил през всичките тези месеци — каза, вперил поглед в нея. — Ти какво ще направиш, ако той пожелае да възкреси отношенията ви.

— Не мога да си представя такова нещо — отвърна тя искрено. — А и не искам това да стане. Осъзнах го, докато разговарях тази вечер с него. Аз вече не мога да се върна. Не можем да заличим последната година, нито онова, което се случи с Тод. Аз не смятам, че бих могла някога да му простя, задето се държа така с мен. Грозно е и вероятно изглежда злобно от моя страна, но за да бъде честна пред теб, ще ти призная, аз мисля, че той уби всичко.

— А ако не е? Ако се върне и ти каже колко много те обича и колко не е бил прав, тогава какво? — Хартли искаше от нея да помисли върху това, преди да направят грешка. Двамата изключително много

бяха привлечени един от друг, но внимаваха. Той също не искаше да бъде наранен.

— Не зная, Хартли. Не съм сигурна. Вярвам, че всичко е свършено за мен. Ала предполагам, че нямам никаква гаранция, докато не се срещна с него. Тогава ще бъде сигурна.

— Защо ще чакаш до септември? — Това беше въпрос, който напоследък тя също си задаваше. В началото мислеше, че се нуждае от време, и беше доволна, че има на разположение цялото лято, да размисли. Но откакто дойде тук, беше готова с решението си. Минало ѝ беше през ум да отлети до Лондон и да се срещне с Бил и каза това на Хартли.

— Мисля, че е добра идея — рече той мило, — ако се чувстваш готова. — Познаваха се от пет дни и за тях беше изключително преживяване, но бе възможно да е само сън, илюзия, или беше реално и нещо много специално. Само времето щеше да покаже. Най-напред обаче тя трябваше да изясни отношенията със съпруга си. Никой от тях не искаше да направят нещо нередно преди това. И колкото и примамливо да беше просто да се хвърлят в леглото, Мери Стюърт знаеше, че няма да го сторят.

— Когато си тръгнем оттук, аз отивам с Таня в Лос Анджелис. Възнамерявах да прекарам една седмица там, но тя е много заета и без това. — Мислеше на глас и споделяше с него. — Ще остана някой и друг ден и после ще замина за Лондон. Дойдох тук, за да размисля и да реша какво искам. И разбрах в момента, в който пристигнах. Смятам, че го знаех още преди. — Тя знаеше от момента, в който напусна техния апартамент в Ню Йорк, че вече няма да живее по същия начин. Когато тръгваше, се сбогува със стария си живот и довери това сега на Хартли.

— Има нещо в тези планини, което ти дава отговор на толкова въпроси. На мен много ми липсваше това, че не идвах тук след смъртта на Мег. — Той се усмихна към Мери Стюърт и пое ръката ѝ в своята. — Ще бъде вълшебно, ако съм намерил новия си живот тук, ако съм дошъл да открия теб... — И после добави с тъга: — Но дори и нищо да не излезе, ако ти се върнеш при него, искам да знаеш колко щастлив ме направи. Ти ми показа, че не съм така сам, както мислех, че има някой, който може да ме накара отново да се влюбя. Ти си един красив подарък, който никога не бях очаквал, едно видение, което показва

колко прекрасен би могъл да бъде животът, когато двама души се обичат и са щастливи. — Точно същото означаваше и той за нея. Беше живият пример за това, че на света има някой, който да мисли за нея, с когото така леко да може да разговаря и който би могъл да я обича. И тя не желаше да се откаже от подобно щастие. Хартли обаче искаше да бъде сигурна в своите намерения спрямо съпруга си. А Мери Стюърт смяташе, че вече е взела решение.

— Аз не мисля, че като се видим, нещо ще се промени — каза тя мило, държейки ръката на Хартли в своята и в миг я целуна. Той беше толкова нежен с нея, тя така го беше обикнала за кратко време, беше така грижовен. Но трябваше да провери себе си, чувствата си към Бил. — Беше толкова странно обаждането му тази вечер. Като че ли говорех с напълно непознат човек. Дори не познах гласа му в началото, нито той моя, и не можех да си обясня защо ме търси. Тъжно е да се чувстваш толкова отдалечен от човек, когото някога си обичал. Никога не съм мислила, че ще се случи с нас.

— Ти си преживяла един от най-тежките удари на живота — прошепна ѝ Хартли съчувствено. — Повечето от браковете не издържат. Статистиката е категорична. Мисля, че някъде около деветдесет и седем процента от хората, изгубили деца, се развеждат. Човек трябва да е ужасно силен, за да може да устои.

— А ние май не сме.

— Толкова ми е приятно да бъда с теб, Мери Стюърт — каза той с усмивка и промени темата. Искаше да направят крачка напред в отношенията си, да бъде с нея в Ню Йорк, да отидат в Европа, да ѝ представи приятелите си, да сподели с нея живота си, кариерата си. Имаше толкова много неща, които желаше да правят заедно, и гореше от нетърпение. Беше прекарал сам две години, но знаеше, че се налага да почака още известно време. Тя трябваше да отиде в Лондон да се срещне със съпруга си. И после възможностите щяха да бъдат безгранични, той знаеше това. Нищо вече нямаше да ги задържи разделени един от друг, макар и малко да се безпокоеше как ще го приеме дъщеря ѝ. Хартли никога не бе имал свои деца и се чудеше дали Алиса ще се отнесе враждебно, дали ще го обвини за развода и ще избере да го мрази от лоялност към баща си. В действителност разводът нямаше да бъде заради него, но за нея може би би било трудно да го приеме. Същият следобед той бе говорил с Мери Стюърт

за това и тя призна, че двете с Алиса трябва да проведат много сериозен разговор. Ала от друга страна, не искаше да остане с баща ѝ само заради нея. Алиса тепърва щеше да гради собствения си живот. А за Мери Стюърт това бе последният шанс да заживее с човек, когото истински обича и който ѝ отвърща със същото. Тя нямаше да остави щастието да я отмине само от лоялност към някого, който вече бе изстинал към нея. Искаше да бъде с Хартли.

Те дълго време останаха заедно, говориха за миналото, за настоящето, за бъдещето. И всичко беше договорено. Тя ще замине за Лондон малко след като напуснат Уайоминг. Не смяташе да остава там повече от няколко дни, дори не и толкова, ако Бил откажеше да разискват въпроса. Можеше да опита да се срещне с Алиса за един ден. Не беше сигурна дали все още трябваше да ѝ казва, освен ако Бил настояваше за това, иначе смяташе, че новината за развода би могла да почака до септември. Но Мери Стюърт просто искаше да я види, ако можеше да я хване някъде из Европа. И тогава щеше да се прибере у дома и да организира живота си. Нямаше представа какво Бил ще пожелае да направи с апартамента. Дали щеше да поиска да го запази, да го продаде, или да живее в него, а може би мислеше, че тя трябва да остане там. Но Мери Стюърт вече бе взела своето решение. Не искаше да живее там. Беше твърде болезнено, постоянно напомняне за смъртта, винаги когато минеше покрай стаята на Тод. Дали нещата му бяха там, или не, нямаше значение. Тя знаеше, че той е живял там, помнеше точно местата на знамето на Принстън и трофеите, и мечето на леглото му още откакто беше малък. Подобно на неговите вещи, сега беше време да извадят и своите оттам. Беше време за напълно нов живот за всички тях и Мери Стюърт се надяваше, ако имаше късмет и съдбата бъдеше така благосклонна към нея, нейният да е с Хартли.

— Искаш ли да дойдеш с мен на Фишърс Айлънд, когато се върнеш? — попита той внимателно. — Имам една смешна стара къщичка. Не съм ходил много-много след смъртта на Маргарет, но мислех да прекарам известно време там през август. — Тя го гледаше с благодарност и кимна. И Хартли имаше своите призраци, своите спомени, наслоения от миналото. Подобно на нея.

— С удоволствие. Аз наистина не знаех какво да правя сама, след като Бил ще отсъства толкова дълго. Щях да отида да се видя с приятели в Ийст Хамптън.

— По-добре ела с мен — прошепна той, галейки врата ѝ с лицето си. Не искаше нищо повече от това да се събужда до нея, да слуша океана и да я люби по цял следобед, по цяла нощ, по цяла сутрин и да разговарят в малките часове, да говорят за любимите си книги. Беше вече открил, че тя е страстна читателка и те обичаха почти едни и същи автори. Имаше някои чудесни творби, които копнееше да ѝ покаже. Искаше да се разхождат по плажа и да държи ръката ѝ и да ѝ доверява всичките си тайни. Но те вече си бяха разказали повечето, яздейки през поляните с диви цветя в подножието на планините в Уайоминг. Беше чудесно и занаяпред можеше да бъде само още по-хубаво.

Бе вече късно, когато той най-после се откъсна от нея и двамата доволни от плана, който бяха начертали, тя да прескочи до Лондон и след това да се върне и да отиде с него на Фишърс Айлънд. Важно беше пътуването до Лондон. И когато ѝ казваше „Лека нощ“, ѝ зададе един последен, толкова болезнен въпрос.

— А ако той отново те спечели?

— Няма — каза Мери Стюърт и го целуна.

— Ще бъде глупак, ако не го направи — прошепна Хартли и тогава я целуна и той. А ако го стореше, Хартли знаеше, че трябва да си хване обратния път. — Може би е добре да си измислим някакъв сигнал — рече той, — за да зная дали животът ми е свършил, или едва започва.

— Не се тревожи — отвърна му тя и отново се целуваха, а Хартли едва преодоляваше силното си желание. Толкова много я искаше. — Обичам те — каза тя с цялата си убеденост. Едва го познаваше, а знаеше, че може да прекара целия си живот с него и да бъде безмерно щастлива, без да съжалява нито за миг. Както беше някога с Бил. Но Бил беше дошъл и си бе отишъл. Времето ѝ с Хартли сега започваше.

18.

На път за родеото те бяха отново с повишено настроение. Зоуи беше решила да не ходи, каза, че се чувства добре, но иска да запази силите си, а на подобни места се изразходваше много емоционална енергия. Остана в къщата с последната книга на Хартли, която той ѝ даде, щеше ѝ се да се обади на Сам, да поговори и с детето.

Хартли придружи Таня и Мери Стюърт. Беше сложил нова каубойска шапка, която бе купил същия следобед, бе взел една и за Мери Стюърт. Приличаха на модни тексаски фермери. Шапките бяха поставени на пара специално, за да бъдат нагодени по техните размери, перифериите нарочно обточени. Представляваха красива двойка. Колкото и да беше смешно, и двамата се бяха облекли в морскосиньо, а Хартли отбеляза, че това понякога се прави несъзнателно, когато двама души са в пълна хармония помежду си. Но стоплиха сърцето на Таня, като ги зърна.

— Вие двамата сте толкова сладки — възкликна тя, седнала на дивана в своя автобус и преметнала крак върху крак. Беше нетърпелива да види Гордън.

И Хартли усети това, ала беше изключително дискретен и Таня знаеше, че ще запази тайната им. Но както и Гордън, той се безпокоеше за нейната сигурност.

— Не трябваше ли да бъдеш с охрана? — попита я и Мери Стюърт кимна. Тя също мислеше, че родеото е опасно за нея. Таня обаче твърдеше, че не е.

— Нормално би било в Лос Анджелис, хората тук са толкова почтени. Те няма да ме наранят. Най-много да ме накарат да дам цял куп автографи, но това не е толкова лошо. Глупаво перчене би било да тръгна с отряд гардове на едно провинциално родео. Типично в холивудски стил. Би ми било неудобно.

— Но може би е по-разумно — настоя той. — Поне бъди внимателна — предупреди я и тя им се усмихна.

Толкова добър бе Хартли с Мери Стюърт. Таня никога не беше обичала Бил Уокър. Винаги бе смятала, че е суров с приятелката ѝ и очаква много от нея. Просто я беше приел като дадена му по право. Той имаше перфектен дом, перфектна съпруга, перфектни деца и искаше винаги и всичко да е така. Тя се чудеше дали въобще я беше оценил истински, колко пъти ѝ беше благодарил, ако въобще го бе правил. Но беше сигурна, че сега щеше да бъде потресен, когато Мери Стюърт му кажеше, че всичко е свършило. Даже факсовете му караха Таня да побеснява. Бяха толкова студени и високомерни и съвсем не приятелски. Хартли беше точно обратното на Бил, сърдечен и мил, и загрижен за всекиго. Тя го считаше за съвършения мъж за Мери Стюърт и двамата изглеждаха приказни като двойка. Дори малко си приличаха, само дето неговите коси бяха посивели и беше десет години по-възрастен от нея. Той поиска от Таня да обещае, че тази вечер ще бъде внимателна и ще потърси помощ от полицията, ако възникне и най-малък проблем.

— Просто стой близо до нас — предупреди я Мери Стюърт, сякаш говореше на Алиса.

— Да, мамо — рече Таня закачливо, но беше толкова въодушевена, че едва ли би могла да стои мирно. Автобусът влезе в паркинга, подскачайки върху бабуни от браздите, и едва успяваше да заобикаля децата на коне.

Когато Таня слезе, вече я чакаха, не само фенове, но същият човек и отговорниците, които се бяха обърнали към нея в сряда. Искаха да изпее химна още само веднъж, точно както го правеше тя, точно по начина, по който Господ е повелил да бъде, казаха те. Бяха толкова смешно сантиментални, че някак си я трогнаха. Докато разговаряше с тях, даде десетина автографа, а Хартли и Мери Стюърт я наблюдаваха нащрек, макар да знаеха, че това всъщност е нейният живот. А тя и не обичаше да разочарова своите почитатели. Накрая се съгласи отново да пее. Бяха ѝ приготвили същото паломино и този път Таня поиска да изпее още нещо, веднага след националния химн, „Господи, благослови Америка“, песен, която за нея се свързваше с родеото.

— А какво ще кажете за някоя от вашите песни, госпожице Томас? — попита с надежда церемониалмайсторът, но тя поклати глава. Не желаше да изпълнява своя репертоар с ученическа музика,

без репетиция, и освен това тук не беше подходящо. Само „Господи, благослови Америка“, нищо друго, и те приеха.

Таня отиде да намери мястото си с Мери Стюърт и Хартли и се огледа за Гордън при загражденията за конете, но него го нямаше. Няколко минути по-късно дойдоха да я вземат. Хората я гледаха, тя разбираше, че са я познали, ала освен няколко деца никой не посмя да се приближи към нея. И Таня тръгна надолу по стъпалата, облечена в дънки и червена риза. Изглеждаше страхотна с червените ботуши, които Мери Стюърт ѝ беше заела. Все още носеха един и същи номер обувки. Косите ѝ бяха разпуснати, около врата ѝ имаше червен ешарп и всички се обръщаха към нея. Само като я гледаше, човек усещаше, че е специална жена.

— Тя е възхитително момиче — отбеляза Хартли, докато Таня се провираше през тълпата. У нея се долавяше чудесно съчетание от изтънчени маниери и сърдечност. С нищо не напомняше за примадона. — И все пак се безпокоя за нейната сигурност. Има нещо в манталитета на феновете на музикални звезди, което винаги ме изнервя. Аз най-много да подпиша една-две книги, но хората от нейния бранш сякаш изкарват на бял свят всички щуротии на публиката.

— И аз винаги се безпокоя за нея — призна Мери Стюърт, следейки я с поглед. Таня беше вече в далечния край на арената, където ездачите тренираха конете си.

И тогава Хартли ѝ зададе един странен въпрос.

— Не мислиш, че е сериозно това между нея и каубоя, нали? — Той се огледа, за да се увери, че никой не ги е чул.

— Не съм сигурна. Защо? — Мери Стюърт се обезпокои, че Хартли знае нещо, което не ѝ е известно.

— Просто ми изглежда странна комбинация. Тя е толкова изискана, а той е от съвсем друг свят. Животът ѝ навярно е твърде усложнен. Мисля, че би му коствало много да се приспособи.

— Вярно е — съгласи се Мери Стюърт. Но той толкова много ѝ напомняше Боби Джоу, само дето бе по-възрастен и по-мъдър. И беше сигурна, че макар и несъзнателно, Таня го усещаше. — Гордън прилича на първия ѝ съпруг. А и в известен смисъл Таня е част от всичко това. Животът ѝ просто така се стече. Дълбоко в сърцето си тя е дете на Тексас. Кой знае? Може и да стане. — Кой въобще знаеше

какво ще се случи с когото и да било? Всичко беше сляп късмет. И може би от това нямаше да излезе нищо, но тя се надяваше заради самата Таня, че нещата с Гордън щяха да потръгнат. И в този миг Мери Стюърт го видя. Беше се покатерил на ограждението за биковете и следеше как Таня се качва на своя кон и казва нещо на церемониалмайстора.

А той, наблюдавайки я, не можеше да повярва на добрата си съдба. Не бе възможно да се случва на него, повтаряше си, нещата в живота не ставаха така. Звезда като Таня Томас да се разхожда с него по залез. Той се опитваше да си напомня, че за нея това може би беше само една играчка, забавен епизод от ваканцията ѝ, и все пак знаеше от разговорите им, че е естествена и искрена, и вярваше всичко, което тя му казваше. Те бяха се целували и бърбрили и докосвали един друг пред нейната къща до два часа през нощта. И сега той седеше и я наблюдаваше как язди в кръг наперено, възседнала паломиното, което ѝ бяха предоставили, и тълпата изведнъж замря. Отделни гласове се извисяваха и Гордън чу нейни фенове да викат името ѝ, но когато тя погледна към тях, продължавайки обиколката си, те млъкнаха. Таня притежаваше възхитителна власт и харизма.

И тогава тя изпя за тях химна, както беше обещала, и после бавно подхвана „Господи, благослови Америка“, хората буквално заплакаха, слушайки я. Имаше мощен глас, който стигаше до небесата и понасяше със себе си всички, и дори Гордън избърса сълзите от очите си, когато свърши. Тя се усмихна широко на всички, махаше с ръка, накара коня си да танцува и напусна терена с внезапен галоп и добър тексаски вик, от който тълпата полудя. Ако можеха да я последват, те всички биха скочили, биха я грабнали. Но този път Таня беше внимателна. Слезе от коня и изчезна начаса. Целуна по бузата церемониалмайстора и му благодари, че ѝ е позволил да изпълни и двете песни, и буквално се стрелна в тълпата точно когато се бяха запътили към нея. Бързо свали червената риза и я завърза около кръста си. Под нея имаше бяла тениска. Това моментално я преобрази и тя отметна назад косата си и я хвана с ластиче. Докато стигне до ограждението за мустангите, изглеждаше напълно различно и Гордън беше изненадан, като я видя.

— Е, такава шеметна промяна, наистина — рече той, възхищавайки ѝ се, застанал толкова близо до нея, колкото можеше да

се осмели, и умиращ от желание да я целуне.

— Това беше цялата идея. — Таня свали неговата каубойска шапка, сложи я на главата си и стана направо неузнаваема.

— Добър ход — одобри той, зарадван, че е внимателна. — Беше истински нокаут — добави той, имайки предвид изпълнението ѝ на „Господи, благослови Америка“.

— Аз винаги съм мислила, че тя трябваше да бъде нашият химн, а не „Знамето, обсипано със звезди“. Наистина я обичам.

— Харесвам всичко, което ти пееш — каза той, все още замаян. — И „Мечето Смоуки“ да ми изпееш, ще се разплача, Тани.

— Приятно е да го чуе човек — усмихна му се тя и погледът ѝ го галеше. Тогава той ѝ купи една бира и двамата си я поделиха. Таня стоеше, подпряла единия си крак на оградата, пиеше бира, с неговата шапка, и приличаше на истински каубой.

— Тани, ти ме караш да полудея — пошепна ѝ той и тя се засмя.

— Ти също не оставаш по-назад — закачи го Таня, известно време двамата наблюдаваха родеото и после тя се върна при другите, да не се безпокоят за нея. — Да яздиш предпазливо. Кажи на коня, че ако те нарани, ще го убия.

— Да, ме'м — каза той, когато Таня постави отново шапката на главата му, това беше най-удобният момент да я целуне, но Гордън се страхуваше. Ако наоколо имаше фотограф, щяха да се появят на първите страници във вестниците. А може би и Шарлот Колинс беше там тази вечер. Каубоите също биха се разбърбили. И двамата знаеха, че е по-добре да пазят тайната си.

— Ще се опитам да дойда по-късно. Иначе те чакам на посещение — пошепна тя, преди да си тръгне. Следобедът той беше обещал да отиде при тяхната къща, те обичаха да седят отвън, да се целуват и милват и да разговарят на лунна светлина. На следващата сутрин имаше среща с него. Щеше да стигне с автобуса до Мууз и той оттам да я вземе с камионетката си, да прекарат деня заедно. Искаше да ѝ покаже един милион места.

Отново му пожела късмет и се върна на мястото си, където Мери Стюърт и Хартли я очакваха. Те не я бяха забелязали в тълпата, след като напусна терена, но когато се появи, разбраха защо. Беше си свалила ризата и прихванала отзад косите си.

— Това е хитро — поздрави я Мери Стюърт и я попита къде е била, макар че чудесно знаеше.

— На огражденията за мустанги — каза Таня по чисто тексаски и приятелката ѝ се смя с цяло сърце.

— Спомням си времето, когато говореше точно така, много ми харесваше.

— Твърде дълго вече съм в големия град — извади тя характерното си провлачване и въпреки метаморфозата хората наоколо бяха започнали да я сочат и да шушукат. Мери Стюърт ѝ даде новата си тъмносиня шапка и Таня удобно се скри под нея, свеждайки поглед надолу.

Следи повечето от номерата с интерес, докато дойде редът на Гордън. Тази вечер яздеше без седло, което беше още по-трудно и по-опасно. Таня мразеше всичко това и най-вече да го наблюдава със затаен дъх, подхвърлян във въздуха от един див звяр, който би могъл с лекота да го убие. Всичко вървеше добре, когато конят внезапно като че ли подхвъркна и се блъсна в портала на заграждението за биковете. Беше готов на всичко, за да се отърве от ездача си, и го направи, Гордън полетя към портала и когато падна, го влачи двадесетина метра, заловен само с едната ръка, докато накрая мъжете от помощния персонал го уловиха. Напускайки терена, придържаше едната си ръка, но в последния момент се обърна и махна. Таня знаеше, че го прави само за нея, за да не се безпокои. Искаше ѝ се да изтича да разбере дали е добре, но не желаше да привлича вниманието върху себе си, затова го наблюдаваше напрегнато от мястото си. Беше се изкачил отново на оградата, като придържаше ръката си, а говорителят го поздрави за великолепната езда. Получи втората най-висока оценка за вечерта, ала на каква цена.

— Мислиш ли, че е добре? — наведе се Таня към Хартли.

— Вероятно да. Щяха да го отведат или да повикат „Бърза помощ“, ако не беше. — Но те бяха шокирани от това колко много каубои напускаха терена ранени. Куцаха или се държаха за гърба, влачеха краката си, крепяха ръцете си, имаха рани по главите и три дни след това пак идваха. Говорителят дори поздрави един от тях, затова че участва отново, след като в сряда е получил „наистина лошо сътресение на мозъка, яздейки бик“. По преценка на Таня това не беше геройство, а чиста глупост. Но такъв беше светът, в който живееха.

Дори петгодишни малчугани излизаха на терена в паузата, гонейки лотарийни билети и билети за местния панаир, завързани на опашките на телета и млади бичета, и Мери Стюърт споделяше с Хартли безпокойството си, че децата могат да бъдат стъпкани. Така обаче живееха в Уайоминг. Беше като бикоборството в Испания, за тях това бе смисълът на живота. Ала дори на Таня, която бе живяла в Тексас, ѝ изглеждаше опасно и повече от ненормално.

— Това диване ще ме съсипе — каза тя на Хартли, виждайки как един млад ездач на бик едва не бе убит, когато животното ненадейно го хвърли на земята и го ритна точно в бъбреците. Извикаха носилка, но той някак си изпъзля от терена, с малко помощ. Публиката възторжено го аплодира. — Много по-лошо е от всичко, което правя аз — добави Таня и Мери Стюърт се засмя. След малко тя отиде при огражденията за мустангите да провери как е Гордън.

— Добре ли си? — попита го тя със загрижен поглед. Беше върнала на Мери Стюърт шапката, защото не искаше да я изцапа или загуби, а можеше и някой да ѝ я грабне. Случваше се понякога. Хората се докопваха до елемент от облеклото ѝ и избягваха, отнасяйки го като сувенир. Беше наистина обезпокояващо и малко я плашеше. — Как е ръката ти? — попита тя бързо и той се усмихна на загрижеността ѝ. Видя, че е подута, но ѝ беше сложил лед и каза, че не чувства да е нещо сериозно.

— Лъжеш ме, глупчо такъв. Ако само докосна ръката ти, със сигурност ще ме удариш.

— Не, няма, но може леко да скръцна със зъби — подразни я Гордън и Таня се засмя въпреки волята си.

— Ама сте инат хора — смъмри го. — Как е младежът, дето падна от бика?

— Добре е. Не поиска да отиде в болница. Доста жилав е. Ще уринира кръв цяла седмица, но той е свикнал.

— Ако продължиш да правиш това, ще те убия — каза тя разярена. — Действа ми много зле на нервите.

— Ти обаче действаш добре на моите нерви — рече той, приближавайки се към нея, и Таня усети аромата на неговия афтършейв, смесен с миризмата на коне. Тогава Гордън забеляза няколко души да я наблюдават и се обърна така, че да я скрие от погледите им. Беше събота и на родеото имаше повече хора и доста от

тях пиеха. — Искам да внимаваш, когато си тръгваш оттук, Тан, чуваш ме, нали?

— Да, сър — каза тя и отдаде чест. Не се притесняваше. Харесваше ѝ да си мисли, че е невидима, или че няма да я разпознаят, ако не иска и свежда поглед, но той бе по-насяно със ситуацията от нея.

— Хората знаят, че си тук, Тан. Кажи на Хартли да извика полицаите да ти помогнат да излезеш. Днес е събота и навън има много пияни.

— Всичко ще е наред — увери го тя отново. — Ще те видя покъсно. — Докосна бузата му и изчезна и Гордън я наблюдава на мястото ѝ под козирката през останалата част от родеото.

Не я видя, като тръгва, защото разговаряше с мъжете наоколо. Бяха дисквалифицирали един от каубоите на оседлани мустанги, предлагаха му втори опит, но той отказа. Каубойски работи.

Мери Стюърт и Хартли си проправиха път, както бяха заобиколили Таня, и видяха наблизко охраната на родеото да я следи, също и няколко души от местната полиция. И, разбира се, там беше и обичайната тълпа от фенове, които развяваха химикалки и молеха за автографи, някои я снимаха, но инциденти нямаше и Таня не се чувстваше заплашена от нищо. Бяха само на двадесетина крачки от автобуса, когато двама души се провряха сред множеството, блеснаха светлини и тя забеляза една видеокамера. Бяха местни репортери и искаха да знаят какво я е накарало да пее националния химн, дали са ѝ платили, дали някога преди е била на родео и дали ще се премести сега в Джаксън Хоул. Таня се стараеше да бъде приятно любезна с тях, като продължаваше да се придвижва напред, но те блокираха пътя ѝ и тя не можеше да стигне до автобуса, не успяваше да ги отмести, а и хората от охраната бяха така ангажирани да спират тълпата от фенове, че не бяха в състояние да ѝ помогнат. Хартли се опита да накара репортерите да се отдръпнат, ала те направиха стена пред тях, щракаха с фотоапаратите, снимаха, изстрелваха канонада от въпроси и внезапно като че ли избухна пожар. Всички фенове разбраха къде е тя, какво се случва и че не може да се спаси от журналистите. Том беше отворил вратата на автобуса, за да я пропусне бързо вътре, но внезапно бе отнесен настрана и десетина души се втурнаха в колата, търсейки я, грабеха различни предмети, правеха снимки. Полицаи се провираха

сред тълпата, Таня бе повлечена, ризата ѝ разкъсана, някой сграбчи косата ѝ, а един пиян до нея се опита да я целуне. Беше ужасно, но тя продължаваше да се мъчи да си проправи път. Репортерите обаче непрекъснато се изпречваха отпред и не я оставяха да мине, Хартли и Мери Стюърт бяха изблъскани от цяла вълна от фенове, които искаха да се доближат и да я разкъсат на парчета. Те просто не заеха какво вършат. Само желязата да я имат. Полицията с високоговорители предупреждаваше тълпата да се отдръпне, и най-вече репортерите, които бяха създали цялата галиматия, а до този момент петдесет души се бяха качили в автобуса и късаха пердетата. Тогава Таня осъзна, че наистина е в опасност. Не можеше да избяга, отвред я блъскаха, сграбчваха, дърпаха. Нямаше отърване. И сред този ужас тя усети една здрава ръка около кръста си, една друга ръгна някого от притисналите я наоколо. Усети, че някой я влачи по земята и после я вдига във въздуха и почти я носеше на ръце към някаква камионетка. Мислеше, че е успешно отвлечена, и тогава видя, че това е Гордън. Беше изгубил шапката си и неговата риза беше разкъсана, но погледът му говореше, че ще убие всеки, който понечи да я докосне. Той беше единственият, който застана между нея и помитащата я лавина. Полицаяте бяха далеч зад тях.

— Хайде, Тан, тичай! — извика, дърпайки я, докато народът се опитваше да ги следва. Гордън беше паркирал камиончето си възможно най-близо до тълпата, след като бе видял какво се случва, и бе оставил мотора запален, тя тичаше с всички сили, а четирима от организаторите на родеото с галоп се присъединиха като охрана. Но те бяха вече стигнали до камиончето, Гордън я вкара вътре, скочи на шофьорската седалка и потегли, едва не прегазвайки почти десетина души и няколко коне. Но не би спрял за нищо на света. Зад тях страхотната безредица продължаваше. Той държеше крака си на педала и увеличаваше скоростта, докато не се отдалечи на миля от мястото и тогава спря да погледне за нея. И двамата трепереха.

— Благодаря ти — отрони Таня с глух глас. Цялата се тресеше от глава до пети. Беше ужасно. Бе една от най-опасните ситуации, в които беше изпадала напоследък, защото тълпата бе неконтролируема и тя нямаше подходяща охрана да ѝ помогне. Ако той не беше там, можеше да бъде убита, или зле наранена, знаеха го и двамата. — Мисля, че ти

ми спаси живота — рече Таня, а Гордън въздъхна и я гледаше с отчаяно желание да може да я закриля.

— Не ми казвай, че оседланите мустанги са по-опасни. Посочи ми който и да е зъл, див кон, би ли могла да го сравниш с това нещо? Какво им става на хората? Напълно нормални хора, излезли в събота вечер да отидат на родео. И щом те погледнат, и се побъркват. Що за чудо наистина?

— Лудост на тълпата. Не зная. Искат да те притежават, даже и с цената на това да те разкъсат, да се върнат вкъщи, макар и само с част от теб, парче от блуза, кичур коса, едно ухо, един пръст. — Главата я болеше. Толкова хора бяха дърпали косите ѝ, опитвайки се да откъснат по някой косъм, който да запазят за спомен. Беше наистина побъркана работа. Тя се усмихваше, но нито един от двамата не мислеше, че е смешно. Беше ѝ неприятно, че оставиха Хартли и Мери Стюърт да се отбраняват сами, ала не можеше да им помогне, а и беше сигурна, че полицията ще се погрижи за тях.

— Тези проклети фотографии, те го направиха — каза Гордън, прегръщайки я с едната ръка и привличайки я към себе си. Таня току-що му беше разправила как ѝ дърпали косата и той не можеше да го повярва. — Ако те бяха пуснали, щеше да си стигнеш до автобуса и да бъдеш окей сега. Но тези задници блокираха пътя ти, за да си набавят материал за репортажите.

— Е, успяха. И то много по-добър, отколкото само да ме разпитват дали са ми платили, за да пея химна.

— Гадняри — процеди той, клатейки глава. Вече виждаше заглавието „ТАНЯ ТОМАС ПРЕДИЗВИКВА БУНТ В УАЙОМИНГ“. Сега разбираше колко лесно животът ѝ можеше да излезе от релсите. Учудваше се как издържа всичко това. — Заслужава ли си, Тан? — попита Гордън, гледайки я, искрено недоумяваше защо тя се подлага на този кошмар.

— Не зная — вдигна рамене Таня, — понякога. Това е, което аз правя. Казвала съм, че искам да се оттегля, но нямам желание те да победят. Защо да ги оставя да ме спрат и откъснат от онова, което ми е отредено да върша, само защото правят живота ми нещастен?

— Да, вярно е. Но може би е добре да премислиш всичко отново. Ти трябва някак си да се защитиш.

— Правя го. Вкъщи имам охрана и алармена система, електрически врати, камери, кучета, целия този боклук — изреждаше тя, като че ли го смяташе за нормално.

— Звучи ми като Тексаския държавен затвор. Аз имах предвид нещо друго, някакъв начин, та хората да не скубят косите ти всеки път, когато отидеш да си купиш сладолед. — Той беше силно впечатлен от онова, което току-що бе видял, и изпълнен с повече съчувствие, отколкото тя можеше да долови. За него това беше нечовешко.

— Можеш ли да ме заведеш до някой телефон? — попита Таня в миг, изглеждаше обезпокоена. Искеше да се обади на Том в автобуса, да му каже, че е добре и не е отвлечена от непознат, а от приятел. Усмихна се на Гордън и му довери какво си е помислила в първия момент, когато е почувствала ръката около кръста си, толкова силна, та тя била напълно уверена, че няма да може да се съпротивлява.

— Горкото детенце. Единственото нещо, което исках, беше да те измъкна оттам колкото мога по-бързо.

— И го направи — кимна Таня с признателност и той спря до една телефонна кабина. Внимателно наблюдаваше някой да не я разпознае, докато набира номера. Том вдигна на първото позвъняване. Хартли, Мери Стюърт и полицаите чакаха заедно с него. Знаеха, че ако тя е добре, ще позвъни там. Хартли беше предположил, че е Гордън, но не искал да каже. Обяснили само, че Таня има приятели на родеото и се надявали, че е заминала с тях. Мери Стюърт изпита страшно облекчение да я чуе.

— Ти добре ли си? — попита тя, като самата все още трепереше. Преживяването беше смазващо даже за тях и бе напомнило на всички колко труден е животът на Таня.

— Аз съм добре. Изглеждам ужасно, но нямам нищо счупено. Просто ме изплашиха. Наистина съжалявам, Стю. Хартли много ли е сърдит? — Беше доста неприятно да изживееш такова нещо. Когато беше сама, преди да се омъжи за Тони, имаше мъже, които не искаха да излизат с нея, защото се оплакваха, че да отидат на едно кино с Таня било за тях като колежански боксов мач.

— Разбира се, че не — отвърна Мери Стюърт поласкана, — не на теб. Той е бесен на пресата за това, което предизвикаха. Каза, че утре ще се обади на собственика на вестника и на местната новинарска агенция.

— Предай му да не си прави труда. Аз дори не съм сигурна, че бяха местни хора. Може някой да им е платил. Не видях откъде са. Но какво значение има. Така или иначе, няма да направят нищо. Много зле ли изглежда автобусът? — Мери Стюърт се огледа наоколо, все още разстроена от преживяното. Феновете бяха задигнали пепелници, възглавници, бяха чупили чинии, разкъсали пердетата. Шофьорът ѝ промърмори нещо и тя го повтори на Таня.

— Том каза, че е както в Санта Фе, но далеч не толкова лошо, колкото в Денвър или Лас Вегас. Това редовно ли ти се случва? — При този списък от сравнения Мери Стюърт изглеждаше още по-втрещена. Горката Таня, какъв кошмар.

— Случва се — каза Таня спокойно. — Ще се видим по-късно... — Ала в този миг Гордън докосна ръката ѝ.

— Не обещавай нищо — промълви той нежно и леко се изчерви. Имаше желанието да ѝ предложи да спрат някъде по пътя за едно питие, малко да се отпуснат, но не смееше. В действителност копнееше да я заведе в своя дом, да седнат пред камината и да разговарят. Не искаше днес да стои с нея навън. Тя беше изживяла толкова много, щеше му се да я заведе в дома си и да я прегърне. И кой знае какво можеше да се случи. Таня прочете томове в очите му и кимна с усмивка.

— Не се безпокойте за мен. Може би ще закъснея. В добри ръце съм.

Мери Стюърт знаеше, че е с Гордън.

— Ще се видим утре тогава, така ли? — закачи я тя и Таня се засмя.

— Знае ли човек? Целуни Зоуи от мен и ѝ кажи, че избра подходящия ден да си остане вкъщи. И отново предай, моля те, на Хартли колко много съжалявам.

— Престани да се извиняваш. Ние съжаляваме за теб. И благодари на нашия приятел за това, което направи за теб. Свърши добра работа.

— Той е добър човек. — Таня се усмихна към него, както стоеше в кабината.

— Струва ми се, да — рече тихо Мери Стюърт. — Пази се, Тан. Обичаме те.

— И аз те обичам, Стю. Лека нощ — каза тя и затвори, обърна се към него, а той я обгърна с две ръце. Постоя, държейки я така, а после я вкара в камиончето си и я отведе в малката си къща зад оградението за конете. Приблужи с колата колкото бе възможно тихо, изгаси светлините и така поседяха известно време. Беше необикновена вечер и за двамата и Таня все още потреперваше. Неговата езда беше нищо в сравнение с онова, което се случи после.

— Добре ли си, Тани? — прошепна той нежно.

— Да, мисля, че да. — Намираха се на около четвърт миля от тяхната къща, но тя нямаше желание да си ходи. — Подобни неща винаги ме разтърсват за известно време.

— Искаш ли да влезеш вътре? — попита Гордън. Щеше да я разбере, ако откажеше, ако би предпочела да се прибере и да си легне. Но той искаше да бъде с нея, и макар това да не бе позволено, беше по-добре, отколкото да го видят, че излиза от нейната къща. И в двата случая щеше да загуби работата си, ала още преди дни Гордън бе решил, че тя го заслужава. — Не трябва да правиш нищо, което не желаяш, Тани — рече ѝ той нежно. — Ще те заведа до вас, ако кажеш.

— Искам да вляза — отрони тя тихо. Искаше да види къде живее той, какво има, какво харесва, просто искаше да бъде с него.

— Мисля, че всички са излезли, но трябва да пазим тишина. — Таня знаеше в каква беда може да изпадне Гордън, ако някой ги видеше.

— А за теб дали ще е добре? — попита тя със загрижен поглед.

— Толкова добре, колкото се получи — отвърна той и тогава слезе от камиончето и с бърза крачка стигна до къщата. Таня го последва вътре и той заключи вратата, спусна завесите и запали лампите. Учудена, тя видя колко подредено и приятно беше наоколо. Бе очаквала да е много по-неуютно и разхвърляно. Самата къща, или колиба, както ги наричаха, му бе предоставена свежо боядисана и обзаведена в тукашен стил. Навсякъде имаше снимки на неговия син, на родителите му, на любимия му кон. Също и много книги, грижливо подредени, кутия с инструменти и цяла етажерка, пълна с компактдискове. Ахна, като видя колко много от нейните албуми притежаваше, но хареса и другите му неща.

Освен обширната всекидневна имаше и голяма кухня с трапезария, също спретнати, а и хладилникът му беше всичко друго, но

не и празен. Имаше това, което той наричаше ергенска храна: фъстъчено масло, едно авокадо, два лимона, един домати, бутилка със сода и много бира и толкова сладки, като че се бе запасил за цял живот.

— Ти, изглежда, не готвиш много — засмя се тя.

— Храня се в трапезарията за персонала — отговори той и показва, отваряйки едно отделение на хладилника, че има също яйца, бекон, конфитюр, масло и английски кифлички.

— Впечатлена съм — възкликна Таня, а Гордън сложи да свари кафе. Имаше уиски и вино и ѝ предложи и от двете, но тя му каза, че не си пада по пиенето, макар че след кошмара на родеото той считаше, че глътка уиски би ѝ се отразило добре, ала Таня все пак отказа. И излизайки от кухнята с чаша кафе в ръка, хвърли поглед към спалнята му. Изглеждаше малка, без много вещи. Имаше легло, тоалетна масичка и голям, удобен стол. Той обясни, че не прекарва много време там. Беше приятно да бъде в неговия свят, да види къде живее и внезапно се почувства като у дома си. Беше по-хубаво от много домове, които бе виждала в живота си.

— Почти толкова голяма е, колкото къщата, в която израснах — каза Гордън с усмивка. — Имаме две спални, родителите ни в едната, а ние, шест деца, в другата.

— Нещо като тази, в която съм живяла като дете — усмихна се и тя. — И може би все още щях да бъда там, ако не бях получила стипендия да уча музика в Бъркли. Това промени живота ми — добави Таня, замислена за миналото и за жените, които бе срещнала там.

— А ти промени моя — промълви той нежно, когато сядаха на дивана, и я прегърна с едната ръка. Няколко минути по-късно пушна някаква музика. Беше толкова спокойно, тя не можеше да си представи каквато и да е беда да я сполети, когато е с него. Чувстваше се напълно сигурна и защитена. Започнаха да се целуват и целият ужас от случилото се тази вечер сякаш изтичаше от нея, както се беше сгушила в прегръдките му. Целуваха се дълго и в един миг Гордън я погледна. Не искаше да направи нищо без нейно съгласие, или за което тя по-късно щеше да съжалява. По всяко време беше готов да я върне у дома ѝ, ако пожелаеше.

— Тани? — Гласът му в тъмнината беше галещ. Бе изгасил лампите и запалил огън в камината и музиката ги приспиваше, както бяха прегърнати и се целуваха и постепенно разкриваха телата си. —

Позволяваш ли ми, Тан? Не искам да правя нищо, което ти не желаеш — пошепна ѝ Гордън.

— Добре ми е — каза тя меко и отново го целуна, отдавайки му цялото си сърце, цялата си душа, и той легна на дивана до нея и бавно свали скъсаната ѝ тениска. Когато съблече дрехите ѝ, беше поразен от красотата на тялото ѝ. В ръцете му лежеше сякаш младо момиче, беше със слънчев загар и загладена, нозете ѝ като че ли нямаха край и двамата се отпуснаха, лежаха голи един до друг, а той я гледаше усмихнат. Никога в живота си не се бе чувствал по-щастлив, никога не бе обичал по-силно, а тя обгърна врата му с ръце и се отдаде на онова, което Гордън беше искал още от деня, в който я срещна.

След това отидоха в спалнята му и Таня заспа в обятията му, а когато той се събуди на разсъмване и я погледна, се зачуди дали не бе сън, видение, което на сутринта щеше да изчезне. Тя ще си отиде в Холивуд и ще забрави, че въобще го е срещала. Но докато мислеше за това, Таня отвори очи, погледна го и му прошепна колко много го обича.

— Страх ме е — продума той в бледата светлина на зората. Не беше признавал такова нещо никому преди, но ѝ го каза на нея, също както тя му разкри всички свои тайни. — Ами ако това не се е случило въобще?... Ами ако всичко свърши, ами ако...

— Спри... Аз те обичам... — каза тя. — Няма да отида никъде. Аз съм момиче от Тексас — усмихна се, — не забравяй това. — Той се разсмя в бледата светлина на утрото и те отново се любиха и беше вече десет часа, когато се събудиха и Таня отиде в кухнята му чисто гола.

— О, господи — възкликна Гордън, гледайки я втренчено. — Как можа това да ми се случи? — Седна на ръба на леглото, подпрял глава с ръце, а тя се смееше щастлива.

— Мисля, и двамата решихме, че е добра идея, някъде около полунощ. Или ти си беше пийнал? — подразни го Таня, но той бе изпълнен с благоволение.

— Нямам предвид това... имам предвид, ами погледни се. Боже господи... погледни тази жена. Това е Таня Томас, която се разхожда гола из моята къща с чаша кафе от моята кухня. — Таня се смя от сърце на начина, по който го каза, смя се и Гордън. Всичко беше налудничаво. Той, тя, мястото, където животът ѝ я беше запратил, фактът, че хората искаха да късат дрехите ѝ и да скубят косите ѝ.

— И ти ми изглеждаш доста добре — ухили се Таня, и му го доказа на пода на всекидневната, после на дивана и обратно на леглото в спалнята му. Гордън се разкъсваше между желанието да прекара така деня с нея и да я разведе из местата, които обичаше и искаше да ѝ покаже. Беше трудно решение, но накрая ѝ каза, че е най-разумно да тръгнат, когато всички се отправят към трапезарията. Затова по обяд те полека се измъкнаха от къщата и за голяма тяхна радост никой не ги видя. Тя беше облечена в стари дънки, нахлузила вехта шапка и завързала точно под бюста си негова работна риза. И така изглеждаше великолепа и той пак поклати глава в почуда от съдбата си. Пусна музика в камионетката.

Таня беше оставила съобщение за приятелките си, че ще се върне по някое време вечерта. Искеше да прекара целия ден с него и така направи.

Посетиха един водопад и той я заведе високо в планината. Изгледът беше невъобразим. Разхождаха се дълго, Гордън ѝ разказа за детството си, за семейството си, за своите мечти. С никого в живота си не беше се чувствала така добре. На връщане към града той спря в едно старо ранчо. Каза ѝ, че някога е било едно от най-елегантните наоколо, но собственикът починал и сега не беше достатъчно представително за типа хора, които идваха в Джаксън Хоул. Бяха го оглеждали филмови звезди и някакъв германец. Гордън познаваше посредниците. Предлагаша го на сносна цена, само дето се нуждаеше от ремонт. Но повечето хора смятаха, че е далеч от града и че е твърде селско. Намираще се на около четиридесет минути път от Джаксън Хоул и на Таня ѝ приличаше на декор от стар каубойски филм. Обикаляха наоколо и надничаша вътре. Имаше доста голяма къща и три или четири колиби за персонала. Също и конюшни в окаяно състояние и плевня, която се нуждаеше от оправяне. За Таня беше ясно, че Гордън го харесва.

— Бих искал самият аз да купя такова нещо някой ден — каза той, вдигайки поглед към планините. Оттам, където бяха застанали, се разкриваше гледка към долината. Имаше красиви места за езда и добра земя за конете.

— Какво ще го правиш?

— Ще го постегна. Ще отглеждам коне, вероятно. Това е доходно. Но човек трябва да има начални средства, за да предприеме

подобно нещо. — За него беше срам, че никой досега не го е купил. Смяташе, че не са могли да оценят прелестите му. И Таня се съгласи с него. На нея ѝ харесваше внушителната суровост на местността и тя можеше да си представи как през зимата се крие в място като това. Човек би могъл да направи големи неща, ако притежаваше ранчо.

— Тук може ли да се идва и да се излиза при сняг? — попита тя и той кимна.

— Разбира се. Пътят е добър. Възможно е да се ползва и снегорин. Част от конете ще трябва да се изпращат на юг, но вероятно някои биха могли да се задържат тук, в затоплен обор. — И тогава Гордън се засмя на себе си, че прави планове за ранчо, което не притежава. Ала Таня беше доволна, че сподели това с нея.

Те обикаляха с колата още известно време и тогава той я заведе да вечеря в един стар, порутен ресторант, на половин час път от града, където се навъртаха множество стари каубои. Имаше по-луксозни места, но Гордън се страхуваше, че където и да отиде, щяха да ги разпознаят и да започне нова неразбория. А това смешно старо ресторантче ѝ хареса и след това се върнаха отново в неговата къща. Беше прекарала славно и знаеше, че трябва да се прибира, ала не ѝ се искаше. Седнаха в дневната да послушат музика. И за да се позабавляват, Гордън пусна своя любим компактдиск с нейни песни и тя пяха за него, а той не можеше да повярва. Беше сигурен, че сънува, шепнеше ѝ Гордън, а Таня му се смееше.

— Не, не сънувам — не преставаше да се смее тя и започна да сваля дрехите му.

— Да, сънувам — повтори той, смеейки се, — това е илюзия, погледни само какво сънувам... слушам Таня и тя ме съблича...

— Не, не го прави — отричаше тя, а той събличаше нея, — нито ти сваляш нейните дрехи... — Те се смееха, играеха си един с друг, целуваха се и Гордън не можеше да повярва колко много я обича и как го възпламенява. След минута отново се озоваха в спалнята му и не погледнаха към часовника до късно след полунощ.

— Може би аз ще трябва да пренеса багажа си тук — рече Таня сънливо, с дълбок глас, който го подлудяваше, и той се усмихна, като помисли какво беше правила с него и колко много му бе харесало.

— Сигурен съм, че мисис Колинс ще бъде доволна да ни помогне. Аз само ще ѝ кажа, че ти предлагам моята колиба за

останалата част от седмицата. — И двамата се разсмяха.

— Или може би ти ще се преместиш при нас?

— О, това ще бъде хубаво — одобри Гордън и те отново правиха любов, той стенеше и се гърчеше под нейните пръсти. — О, господи... толкова е хубаво, Тани... — Лежаха заедно до зори и тогава тя осъзна, че трябва да си върви, преди някой да я е видял. Така не ѝ се щеше да го остави.

— Не искам да си тръгваш — прошепна той тъжно, наблюдавайки я как се облича, след като двамата бяха взели душ заедно в неговата малка баня. Едва се държаха да не започнат всичко отначало, но този път Гордън знаеше, че вече не бива. — Какво ще правя, когато си отидеш? — попита той, гледайки като изгубено дете, и Таня му се усмихна. Така страшно ѝ се искаше да бъде с него. Знаеше, че говори за неделята, когато тя трябва да тръгне за Лос Анджелис, за да продължи да води своята борба.

— Защо не дойдеш с мен? — попита, съзнавайки, че е щура идея, но и тя не искаше да го остави. Той обаче беше много по-мъдър от нея.

— И колко дълго ще трае това? Какво ще правя аз? Ще вдигам телефона? Ще внасям цветята ти? Ще отговарям на писмата на твоите фенове? Ще ти бъда бодигард? Ти ще ме намразиш много скоро и аз тебе също. Не, Тани — поклати глава тъжно, — аз не принадлежа на този свят.

— Нито пък аз — отвърна тя с нещастен вид, в недоумение как да реши проблема.

— Но това е твоят живот, не моят. Ти наистина бързо ще ме намразиш. — Гордън беше прозорлив. Точно това се беше случило с Боби Джоу. Той истински се беше отвратил от нея и накрая се бе върнал в Тексас. — Не искам да допусна подобно нещо.

— Тогава какво ще стане с нас? — попита Таня в паника.

— Не зная. Ти ще ми кажеш. Аз бих могъл да идвам да те виждам от време на време, за колкото ме изтърпиш, или за колкото аз бих издържал. Ти можеш да идваш. Защо да не си вземеш едно място тук, ще ти се отрази добре. Място, където да намираш убежище от всички малоумия в живота ти, каквито наблюдавахме онази вечер. Ако живееш тук, ще бъде различно. Поне през част от годината, Тан... и аз ще те чакам. Ако имам общ живот с тебе тук, и идвам за известно

време в Лос Анджелис, всичко ще има смисъл. Ще правя онова, което искаш, ще стоя, ще си отивам, ще изчезвам, ще те чакам, само не желая да живея в Лос Анджелис и да наблюдавам как ме намразваш.

— Това никога няма да стане — каза Таня. Не беше намразила и Боби Джоу.

— Аз ще намразя себе си и ти ще го знаеш. Върни се тук — рече той, обгръщайки я с две ръце и притискайки я така силно, че тя остана без дъх, и я целуна. — Аз ще бъда тук и ще те чакам. Завинаги, ако искаш.

— Ще идваш ли понякога в Лос Анджелис? Наистина? — Сега Таня се безпокоеше за него. Ами ако вече никога не го видеше? Ако я забравеше в момента, в който си заминеш, или ако се премести в друго ранчо, в друг град, при друга певица? Тя беше изплашена като него.

— Разбира се, ще идвам — увери я Гордън отново. — А какво ще кажеш да прекарваш тук част от времето си?

— Никога не съм мислила за такова нещо — призна тя искрено. — Но някак си идеята ми харесва.

— Сигурен съм, че ще ти допадне.

— Ако купя ранчо, ти ще го управляваш ли заради мене?

— Ами да — каза той, замислен за подобна възможност, както бяха седнали на леглото му и разговаряха. — Но не искам да бъда твой служител.

— Какво означава това? — попита Таня, гледайки го неразбираща.

— Означава, че не желая да ми плащаш — обясни Гордън спокойно и в очите му тя прочете непоколебима решителност.

— А как ще преживяваш тогава? — Искаше да уреди нещата, защото се безпокоеше за него.

— Имам малко спестени пари. Не съм работил всичките тези години за нищо. Бих могъл да купя коне и да ги отглеждам, да работя допълнително и тук, на ранчото. А и да работя на твоето място срещу жилище и храна. Ще го измислим някак — каза той, притегляйки я към себе си. — Аз не се безпокоя за това. — Гордън отново се чувстваше по-добре, толкова много я обичаше, та беше сигурен, че нещата все ще се нагласят, стига да са равнопоставени, да не се окаже един от нейните платени служители. Но тя хареса идеите му и мислеше върху тях, докато той я целуваше.

— Не искам да те оставям — прошепна му отново. Гордън знаеше, че има предвид в края на седмицата, не тази сутрин.

— Тогава недей — рече той с прегракнал глас, с желание да я люби отново. Никога не бе имал връзка като тази. Беше предизвикателство към самата му душа, а физически Таня го подлудяваше. — Не си отивай.

— Налага се. Имам куп ангажименти за следващите седмици, трябва да запиша и една плоча. — Сети се и за концертното турне, за което беше дала съгласие. Каза му за него, докато се обличаше, и той я слушаше. — Гордън, ще дойдеш ли с мен? — Това означаваше да го изложи на прицел пред пресата, но и двамата знаеха, че рано или късно щеше да стане.

— Ще дойда, ако ти искаш — каза той, размишлявайки. По някакъв може би смешен начин идеята все пак му допадна, макар и не изцяло. Той желаше да бъде с нея и да я закриля от целия кошмар, който съпътстваше кариерата ѝ. Но същевременно се и плашеше. Знаеше, че ако има намерение да бъде с Таня, ще трябва поне част от времето да споделя нейния свят. Не можеше да очаква тя непрестанно да се крие с него в Уайоминг. — Ще го направя — каза Гордън и Таня го целуна. — Не зная как ще я караме, Тан. Твоят живот е доста сложен, но ще го изработим някак, ако трябва. — И тогава ѝ зададе един странен въпрос. — А какво ще кажеш за деца? Как така се е получило, че ти нямаш нито едно? — Чудеше се, откакто се срещнаха. Беше толкова сърдечна и грижлива, та му изглеждаше странно, че никога не е имала деца.

— Моментът все не беше подходящ. Винаги бях омъжена не за този, за когото трябва, в неподходящо време, тикана напред от мениджъри и агенти. Сигурно биха ме убили, ако бях забременяла.

Той кимна. Разбираше, но я съжеляваше. Мислеше, че би била добра майка.

— Дали все още не би ти се искало да имаш? — попита, гледайки я замислен, а тя се стресна от въпроса му.

— Не зная — отговори честно. — Искях преди няколко години. — Беше се опитала да склони Тони, ала той не желаше повече деца и каза, че било свързано с твърде много грижи. — Моят лекар смята, че на тази възраст ще ми коства доста усилия. — Но самият факт, че той попита, я накара отново да се размисли и беше изненадана да

установи, че идеята я привлича. И се разсмя, Гордън наистина завърташе шеметно живота ѝ. Опитваше се да я уговори да се премести в Уайоминг, да живее в ранчо, да има бебе. Тя му каза това и той се засмя. — Коренна промяна на стила на живот. — После го погледна и попита искрено: — Бих могла да поискам да родя дете, но ще има ли значение, ако не го направя?

— Каквото ти пожелаеш — каза Гордън и се надвеси над нея да я целуне, посегна да я съблече отново, ала и двамата знаеха, че тя трябваше да излезе, преди ранчото да се оживи и хората да започнат работа. — Аз само си помислих колко страхотно би било да имаме с теб дете — рече той. Не беше изпитвал такова чувство от години. Тогавя тя му каза за момиченцето на Зоуи и го попита как би приел, ако приятелката ѝ го остави на нея. Беше мислила да говори с него по-рано, но не бе имала случай. Той не виждаше никакъв проблем. Според него това трябваше да реши Таня.

Струваше ѝ невероятно усилие да се откъсне от него и най-после се облече, а Гордън по дънки стоеше бос в дневната. Държеше я в обятията си и не искаше да я пусне. Беше шест часа. След три часа щяха да яздят заедно.

— Не мога да те оставя за цели три часа — каза тя, гледайки го с широко отворени очи. — Как ще те оставя в неделя?

— И аз нямам отговор на това. — Той затвори очи и я притисна за един дълъг момент. — А сега по-добре да вървиш. — Погледна часовника си и знаеше, че другите каубои всеки момент ще наизлязат, за да отидат в корала, а повечето от служителите ще се запътят към трапезарията. — Ще дойдеш ли довечера? — Гледаше я със загрижени очи, а тя се усмихваше.

— Ти как мислиш? — Целуна го за довиждане и с едно махване на ръката изчезна, бързайки под ранните утринни лъчи, които като пръсти обхванаха върховете на планините. Таня гледаше нагоре, бързайки по пътя, мислейки за него и за времето, което бяха прекарвали заедно. Гордън беше всичко, което някога бе пожелавала и никога не бе очаквала да намери. А сега внезапно той беше тук в Мууз, Уайоминг. Имаше много, за което да мисли, да планира, да преценява, да решава. Онова, което със сигурност знаеше, бе, че само за една седмица един каубой от Тексас беше преобразил живота ѝ завинаги.

19.

В понеделник сутринта, когато Таня се прибра, Зоуи вече беше станала и си правеше кафе. Тя отново се чувстваше добре, не дори така изморена, както беше, преди да дойде в Уайоминг. Вдигна поглед към Таня, щом я видя и поклати пръст.

— И къде си била? Чакай да позная... на религиозно уединение за молитва! — Така веднъж Зоуи беше казала на родителите ѝ, за да я прикрие, когато тя бе отишла на уикенд с приятел.

— Как позна? — засмя се Таня, цялата сияеща, не само заради всички моменти, които бяха споделяли с Гордън през последните тридесет и шест часа, но и за чувствата, които му бе разкрила.

— Означава ли това, че се отказваш от Холивуд и се местиш в Уайоминг?

— Не съвсем — каза Таня, сипвайки си чаша кафе.

— Това временна история ли е, или чувам сватбени камбани? — След една седмица само беше повече от преждевременно, но ранчото, изглежда, оказваше забележителен ефект върху хората, които се срещаха тук.

— Мисля, че е малко рано — рече Таня разумно, — и той е по-проницателен от Боби Джоу. Освен това е и много по-възрастен. Казва, че няма да живее в Лос Анджелис, само ще ме посещава.

— Това говори добре за него — усмихна се Зоуи. — Този град ще го смели за не повече от пет минути. Радвам се, че е достатъчно умен да го прозре. Не че мисля, че не е подходящ за там. Просто смятам, че няма да му хареса.

— Така мисли и той. Гордън можа да вкуси малко от тамошната атмосфера онази вечер и мисля, че го отврати завинаги.

Зоуи кимна сериозно.

— Мери Стюърт ми каза. Том се обади снощи, да предаде, че автобусът отново е окей. Успял да смени и оправи всичко, с изключение на завесите.

— Можеш ли да си представиш? — Таня говореше с отвращение за нападателите.

Мери Стюърт се присъедини към тях сънлива.

— Да си представи какво? Здравей, Тан, как е сексуалният ти живот?

— Пази се да не раздрънкаш наоколо, чу ли? — засмя се Таня. Тя харесваше отношенията, които имаха, и беше наистина чудесно, че отново ги бяха възкресили.

— И така, как е той? — попита Мери Стюърт с интерес.

— Ще престанеш ли? — Таня я замери с една възглавница, а Мери Стюърт се усмихна дяволито. Тя искаше да знае всички подробности.

— Слушай, аз не съм спала с мъжа си цяла година. Сега съм обвързана с човек, който смята, че не бива да го правим, докато не реша дали ще се развеждам, или не, какво друго ми остава, освен да живея чрез преживяванията на моите приятелки? — Тогава се обърна към Зоуи. — Това се отнася и за теб. — Всичко, което правите със Сам, искам да го зная.

— Да се надяваме, че дотогава ти ще имаш своите собствени преживявания — отвърна ѝ Зоуи на място и трите се разсмяха.

— Господи, ние всички сме объркани, нали? — Мери Стюърт поклати глава, оценявайки положението им, но истината беше, че не са. И трите бяха имали хубав живот, ала труден, огромни преимущества и страхотни болки, бяха платили висока цена за всяка благословия от живота и сега положението не беше по-различно. Всяка от тях трябваше да прескочи по един или друг начин запален огън, за да получи онова, което желаше.

— Всъщност аз мисля, че сме направо забележителни — плесна с ръце Таня, гледайки с гордост своите приятелки. — И аз ви обичам и двете, в случай че бихте искали да го знаете.

— Ааа... мъглявината на любовта към човечеството след половото единение — каза Мери Стюърт и Таня я замери отново с възглавница.

— Отвратителна си — рече ѝ, все още смеейки се, и тогава погледна приятелките си с желание да сподели с тях поне едно нещо. Едва устояваше. — Аз съм влюбена в него — призна тя, местейки погледа си от едната на другата, и двете се смееха, а Зоуи я подкачи.

— Не ни занасяш нали? — попита тя. — Ние така и предполагахме.

— Аз нямам предвид, че само го желая, искам да ви кажа, че го обичам. — Тогава и двете замълчаха, наблюдавайки я, и Мери Стюърт заговори с нея мило.

— Животът ти е ужасно комплициран, Тан. Направи така, че неговият да стане по-добър, а не по-лош. Увери се, че той може да понесе това, преди да скочите от скалата, хванати за ръка.

— Ще го направя — заяви Таня, но Гордън беше всъщност истински внимателният. — Той е изплашен до смърт от всичко това. Гледа разумно на нещата.

— Радвам се — рече Мери Стюърт и тогава им разказа своя план, който бяха направили с Хартли. — Аз отивам в Лондон.

— Връщаш се при Бил? — Таня беше стресната, чудейки се какво се е случило в нейно отсъствие.

— Не, само за да говоря с него — обясни Мери Стюърт. — Щях да изчакам края на лятото, но вече не си струва. Мисля, че знаех какво искам да направя още когато напуснах Ню Йорк. Наистина няма смисъл да протакам.

— Сигурна ли си? — взря се Таня в очите ѝ. Те вземаха такива съдбоносни решения.

— Абсолютно.

— Той знае ли?

В отговор Мери Стюърт поклати глава.

— Мислех да му се обадя след няколко дни.

— Ами ако ти каже да не отиваш?

— Няма да му оставям възможността за избор. Тези дни отминаха — рече тя просто.

— Амин — извика Зоуи, винаги независимият дух между тях.

— Как е Сам? — попита Таня, отивайки да се облича.

— Все още не е на себе си — отвърна Зоуи с широка усмивка и тогава ги уведоми, че следобед отива в града да види някои от пациентите на Джон Кроунър.

— Предполагам, че си във ваканция? — посъмри я Мери Стюърт.

— Това не е нищо. Наистина ми се ще да го направя.

— Кога тръгваш — попита Таня с интерес.

— Мислех да дойда на езда тази сутрин, да обядвам с всички вас и тогава да прескоча до града. Шарлот Колинс каза, че някой може да ме закара с кола.

— Аз ще те взема с автобуса, самата аз искам да отида в града за някои покупки. — Таня покани и Мери Стюърт да ги придружи, но тя каза, че предпочита да остане с Хартли. И всички отидоха да се приготвят. Също както в колежа, когато сутрин се обличаха за лекции. И пристигнаха в конюшните бодри, със свежи лица с цял час закъснение след закуска. Гордън беше разочарован да чуе, че Таня има други планове за следобед. Тя му каза, че трябва да отиде в града със Зоуи.

— Ще дойдеш ли при мен довечера? — попита, гледайки я като дете, докато язدهа пред другите.

— Ако ти ме искаш — рече Таня и двамата си размениха погледи, които биха стрували милиони за таблоидите.

— Обичам те — пошепна ѝ и тя му отговори същото. Двамата се впуснаха в галоп един до друг, в хармония. Като че ли през изминалия ден душите им се бяха слели. Таня се чувстваше толкова привързана към него и той би я следвал навсякъде, освен в Лос Анджелис. После се впуснаха обратно към другите. — Казах ти, че ще дойда на посещение.

— Кога? — притискаше го Таня, макар и да знаеше колко заета щеше да бъде през следващия месец.

Но Гордън обясни, че не може да напуска ранчото за повече от един ден на седмица чак до края на август.

— Кога би могла ти да дойдеш отново тук? — попита той, ала и тя нямаше свободно време. Прекара през главата си своите ангажименти и установи, че ще има десетина свободни дни в началото на август.

— Ще мога да се върна след три седмици — каза му и той кимна, защото Хартли се присъедини към тях. Лекарите от Чикаго си бяха заминали този уикенд, както и Бенджамин с родителите си.

— Изглежда цяла вечност — пошепна Гордън, преди Хартли да се приближи съвсем. Така ѝ изглеждаше и на нея, но за момента не можеше да направи нищо. Свободно време щеше да има отново през септември и той можеше на връщане да я придружи до Лос Анджелис.

Щеше да бъде интересно. Като ежедневно пътуване до Мууз, Уайоминг.

— Красиво е днес, нали? — каза Хартли, гледайки нагоре към небето, а Гордън и Таня се спогледаха и се усмихнаха.

Бяха яздили интензивно до обяд, после отидоха да обядват, но без Гордън. Неговият кон беше изхвърлил едната си подкова, а имаше да оправя и книжа. Предишния ден бяха дошли нови гости и макар да не трябваше да язди с тях, тъй като вече беше предаден към групата на Таня, бе нужно да провери дали другите каубои си гледат добре работата и дали няма проблеми с конете.

Накрая се оказа по-добре, че Таня бе заета в града този следобед, защото две жени от Ню Йорк бяха паднали от конете си по време на обучението в галоп и сега той трябваше да заведе една кобила на ветеринар да прегледат разтегнатия ѝ глезен.

Таня придружи Зоуи до болницата, където Джон Кроунър я чакаше, и продължи по своите задачи. Тази сутрин беше назначила една среща и всичко мина бързо и безпрепятствено, та ѝ остана време и да пазарува. Купи чифт каубойски ботуши в тюркоазно и взе обратно Зоуи от болницата съвсем навреме, за да пристигнат в ранчото точно за вечеря. Чакаха ги отвън, когато Том внимателно вкара автобуса в алеята, и като тръгнаха, Джон Кроунър им махна с ръка. Зоуи изглеждаше уморена, но доволна, и си полегна на дивана в дневната.

— Как беше? — попита Таня с усмивка.

— Интересно. Той има някои много мили пациенти — отвърна Зоуи и разказа колко благодарни били за посещението ѝ. Дори ѝ станало неудобно. Целият персонал бил изключително любезен. Тя започнала наистина много да харесва д-р Кроунър. Поканила го някоя вечер да им дойдат на гости с приятеля си. Той бил рентгенолог и предишната година се преместил от Денвър в Джаксън Хоул. Били приятна млада двойка и двамата се отнасяли крайно внимателно към Зоуи. — Наистина ми харесват.

— Да не се задава вече съперник на Сам — погледна я Таня с вдигната вежда, — или е твърде млад за нас? — закачаше се тя със старата си приятелка, а Зоуи се засмя от сърце.

— Нито едното, нито другото, глупаче, той е обратен, не си ли забелязала?

— Всъщност — Таня погледна замислено — не бях. Е, добре, ти имаш Сам. Какво повече ти трябва? — Беше с много повишен дух и двете се смяха през целия път до ранчото.

— Ти се безнадеждна. Какво прави днес?

— Просто свърших едно-друго и пазарувах. — Магазините бяха страхотни и всички си купуваха отгук велурени дрехи, кожени ботуши и каубойски шапки. — Взех си чудесни тюркоазни каубойски ботуши.

— Сигурна съм, че ще изглеждаш страхотно в Спаго. Ти май се задържа твърде дълго тук. И аз направих веднъж същото в Аспен. Високи до коленете розови ботуши, за които някак си убедих сама себе си, че ще ми пасват в болницата. Още ги имам, чисто новички, необувани, в дъното на килера. — И така продължиха да си бърбят и да се смеят. Като пристигнаха, Хартли и Мери Стюърт спокойно разговаряха. Темите им за разговор сякаш никога не свършваха и когато Таня и Зоуи влязоха, те явно се бяха целували. Като че ли прекъснаха тийнейджъри, правещи нещо на дивана, Мери Стюърт се изчерви от вдигнатата нагоре вежда на Таня.

— Престани с това! — каза ѝ тя под сурдинка, отивайки да донесе на Хартли една кола.

— Какво съм направила? — попита Таня, преструвайки се на невинна, но сега всички се държаха като деца и се чувстваха невероятно. Беше един много нужен контрапункт на сериозните травми, които животът им беше поднесъл, от самоубийство до развод, СПИН и таблоиди. И малко закачки, шеги и романтични истории бяха не само безвредни, ала и добра терапия.

— Какво ще правим тази вечер? — попита Зоуи, сядайки да си отпочине след уморителния следобед с пациентите, но въодушевена от разговора с д-р Джон Кроунър. — Уроци по танго? Змийски танц? Ще става ли нещо вълнуващо? — Ранчото предлагаше доста забавления, макар те трите невинаги да ги посещаваха, за да пазят нужната дистанция за Таня.

— Мисля, че ще бъде най-обикновена вечеря — поясни Мери Стюърт и погледна към Таня. Сега беше неин ред да вдигне веждата си. — Ще бъдеш ли с нас тази вечер, мис Томас?

— Разбира се — рече Таня невинно. — Защо да не бъда?

— Да ти кажа ли защо? — ухили се Мери Стюърт закачливо и Таня я погледна със свити устни.

— Не, благодаря. — Щеше да ги остави по-късно и да отиде при Гордън, но те не знаеха.

Вечерята беше много приятна, бяха заедно четиримата и след това Зоуи се прибра да си легне по-рано след активния следобед. Хартли и Мери Стюърт решиха да отидат в града на кино и в осем часа Таня вече крачеше към корала в своите стари жълти каубойски ботуши, джинси и широк бял пуловер. Надуши пушек във въздуха и се зачуди дали някой не готви навън.

Беше помислила да си сложи каубойска шапка, за да прикрие лицето си, и когато стигна до вратата на Гордън, почука веднъж и се шумугна вътре. Не искаше много да се мотае отвън пред къщата. Той седеше на дивана, гледаше телевизия и я чакаше.

— Защо се забави толкова? — попита, целият в очакване, приличащ на дете, което чака Дядо Коледа, и тя нежно му се усмихна, докато заключваше вратата след нея. Гордън вече беше дръпнал завесите и спуснал щорите, за да запази тяхната тайна.

— Защо се забавих? Вечерята беше в седем, а сега е осем и пет минути. Мисля, че е доста добро постижение. Почти тичах дотук.

— Следващия път яж по-бързо — каза той с широка, момчешка усмивка, надвесен над нея, и я целуна. Миг след това тя бе в неговите прегръдки и двамата бързо се съблякоха. Не стигнаха дори до спалнята, а легнаха на дивана и се любиха пред телевизора, нечуващи какво говори човекът от екрана, и едва след това, лежейки и разговаряйки, той осъзна, че говорителят съобщава за пожар в планината Шедоу, и мигом се заслуша.

— Това наблиз ли е? — попита Таня, забелязала тревогата в очите му.

— Точно над нас. — Той слушаше напрегнато какво говорят и внезапно тя си спомни, че ѝ замириса на пушек, когато идваше към къщата на Гордън.

Говорителят каза, че огънят е ограничен в малък периметър, но се е надигнал вятър и хората от службата за поддържане на парковете бяха обезпокоени. Той припомни един пожар в Йелоустоун преди няколко години и показаха стар филм за огромните поражения. После продължиха с редовната програма.

— Могат да ни извикат тази нощ — каза Гордън спокойно, гледайки я. Беше загрижен за ранчото и мислеше за конете.

— Смяташ ли, че е по-добре да не оставам тук? — попита тя. Щеше да го разбере, ако поискаше от нея да си отиде в нейната къща.

— Не виждам защо — усмихна се той. — Никой няма да знае, че си тук. Няма да евакуират ранчото, освен ако бедата не стане наистина голяма. — Гордън излезе за малко да погледа небето. Забеляза пушека, но нямаше пламъци и не се обезпокои. И когато се върна, много повече го интересуваше Таня, отколкото планината Шедоу.

Пусна ѝ някои от своите любими музикални парчета, свири ѝ на една стара китара и тя тихичко му пя, така че никой да не ги чуе. Толкова хубаво бе да пеят заедно, а той се смееше и нежно докосна лицето ѝ.

— Също като че ли пеем за запис. — Отново пяха двамата и към полунощ си поделиха един сандвич. След обяд той беше ходил да пазарува след ездата с Мери Стюърт и Хартли и разказа на Таня колко много ги харесва. Между тях има нещо, нали? — усмихна се Гордън. Беше го забелязал още първата сутрин. — Тя разведена ли е?

— Ще бъде. Напуска съпруга си. Мисля, че следващата седмица отива в Лондон да му каже.

— Той англичанин ли е? — Таня поклати отрицателно глава. Гордън се интересуваше от приятелките ѝ, от живота ѝ, от всичко, свързано с нея.

— Работи там през лятото — обясни му.

— Тя защо го напуска? — Когато той я попита, двамата седяха до кухненската маса.

Таня въздъхна и се позамисли.

— Миналата година синът ѝ се уби. Не зная всички подробности, но мисля, че съпругът ѝ я обвинява за това. Тя не е направила нищо, за да го подтикне, аз смятам, че Бил просто не знае на кого другиго да хвърли вината. Техният брак доста се разклати след случилото се.

— Може би не е бил толкова солиден преди това.

— Може би — промълви Таня тихо, но не беше съгласна с него. — Аз мисля, че беше. Просто ударът бе прекалено голям. И сега Мери Стюърт е много наранена от поведението на съпруга си. Мисля, че между тях всичко е приключило.

— Смяташ ли, че тя и мистър Боуман ще се съберат?

— Надявам се — усмихна се Таня и нежно погали ръката на Гордън. — А какво ще кажеш за нас? Мислиш ли, че ние ще го

направим?

— Добре ще бъде — рече той, навеждайки се към нея, вперил поглед в очите ѝ. — Ако се опиташ да ми избягаш, аз ще дойда и ще мина по булевард Холивуд на оседлан мустанг и ще те отвлека. — Образът беше чудесен и тя се смя от сърце.

— Аз мислех, че ти се отказваш от мустангите.

— Не докато не пристигна да те взема. — И двамата се смееха, а Таня се беше изправила с дългите си нозе, облечена само с неговата риза, разкопчана, и миеше чиниите в кухнята. Той страшно би искал да я снима в този момент, но знаеше, че и без снимка ще я помни така цял живот. Беше толкова земна, че Гордън все още не можеше да повярва. Бе точно това, което самата тя казваше за себе си, едно обикновено, старо момиче от Тексас, ала, по дяволите, със сигурност не изглеждаше така, и никой друг на света не би го повярвал и за миг. — Ти ми вземаш ума — каза той, ставайки, и я обгърна с две ръце през кръста, като подпря брадата си на рамото ѝ. — Следващата седмица ще мисля, че съм халюцинирал. — Това я натъжи, защото се размисли за времето, когато няма да бъде тук.

— Ще ми се обаждаш ли?

— Ще се опитам — рече Гордън, тя остави чиниите и се обърна с лице към него.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще се опиташ? Ще ми се обаждаш или не? — Изглеждаше обезпокоена.

— Ще ти се обаждам. Аз просто не обичам много телефоните. Но ще ти се обаждам. — Той нямаше телефон в своята къща и не искаше да използва телефона на ранчото, за да не събуди подозрение. В повечето случаи заплащаха разговорите си в края на месеца. Трябваше да ходи до телефонна будка. И Таня още повече се обезпокои, че самата тя не можеше да го търси. Беше трудна ситуация. — Ти просто ще се върнеш скоро, това е всичко.

— Обещавам. След три седмици, ако мога. Трябва да придвижа някои неща. — Вече се беше обадила на Джийн и я бе помолила да го стори. Сега тя имаше повече причини за това от всякога. — По-добре ти ела в Лос Анджелис в края на лятото. — Но той се хилеше насреща ѝ и я разсейваше.

— Ще дойда, кълна се. Ще кажа на Шарлот, че се нуждая от отпуска. — А Таня търсеше пролуки в своята програма, за да види кога

би могла да се върне в Уайоминг. Можеше да лети направо до Джаксън Хоул, ако сменеше самолета в Солт Лейк Сити или в Денвър. Очертаваше се интересна перспектива и ѝ харесваше.

Малко след това си легнаха и си шепнеха прегърнати, след като се бяха любили отново, когато чуха да се думка по вратата и Таня цялата подскочи. Гордън грабна дънките си и изтича натам, обувайки ги. Отвори веднага, след като се беше облякъл, и видя един от работниците в ранчото.

— Обадиха се току-що от службата по парковете. Трябва да евакуираме.

— Сега? — Гордън беше слисан, ала като вдигна поглед към небето, забеляза, че над Шедоу то беше яркооранжево. — Защо не ни предупредиха?

— Около полунощ ни поставиха в готовност, но Шарлот се надяваше, че ще го овладеят. Вятърът току-що се обърна — обясни той. Чувстваше се полъхът и Гордън видя във всяка къща да се запалват светлини. — Шарлот обикаля гостите. Ние трябва да изведем конете и да ги закараме в долината. — Наблизо имаше друго ранчо и те вече го бяха правили, но беше опасно да се преместват толкова много коне с такава бързина. Или хората, или конете можеха да се наранят.

— Излизам след пет минути — каза той на момчето и влезе да говори с Таня. Отново заключи вратата, да не би някой да се втурне вътре, и набързо ѝ разказа какво се е случило. — Ще ви прехвърлят в друго ранчо. Ако извикаш шофьора си, той може да дойде и да те изведе. Аз трябва да откарам конете. Това са двеста глави, които се налага да махнем оттук колкото е възможно по-скоро. — Приготвяше се бързо и спря за миг да я целуне. — Обичам те, тексаско момиче, не се тревожи за нас, ще оправим нещата, дори и аз да трябва да дойда в Холивуд. — Гордън знаеше, че тя се безпокои, и той бе загрижен, но решен на всичко. Ала сега трябваше да насочи вниманието си другаде. — Облечи се — каза ѝ, преди да излезе. Само стой встрани от пътя, върви успоредно във високата трева и никой няма да те забележи. Много са заети сега да мислят за теб. Върни се във вашата къща. Ще те видя по-късно.

— Можем ли ние да направим нещо да помогнем? — Таня се чувстваше в глупаво положение, просто да се качи на автобуса си и да отиде в друго ранчо, когато имаше хора и животни в опасност.

— Това е моя работа — усмихна се Гордън, плесна шапката на главата си и грабвайки едно старо дънково яке, каза „До скоро“ и излезе, хвърляйки ѝ нежен поглед през рамо. Почувства се като малката стопанка, както стоеше там. Бързо се облече и направи, както той ѝ заръча. Когато Гордън мина с камиончето си по пътя, се усмихна, като забеляза високата трева да се раздвижва в посока към нейната къща. Знаеше точно какво бе това и мислено я прегърна и целуна.

Щом пристигна в корала, се залови за работа. Бяха извели всички коне от яслите в главното ограждение и се готвеха да ги прекарат през долината. Умението се състоеше в това да се организира отвеждането им, без нито едно животно да бъде наранено или изгубено, или оставено панически да избяга. Той набра десет добри мъже и четири жени да свършат тази работа. Нуждаеха се от помощ и вече се бяха обадили в съседното ранчо. Там изпразваха огражденията, за да направят място за идващите коне. Но ако огънят продължеше да се разпростира, всички щяха да бъдат в голяма беда. В момента вятърът се бе обърнал.

Гордън даваше разпореждания, викайки във всички посоки, яздейки една стара петниста кобила, която знаеше, че е подходяща за целта точно когато Таня влезе в тяхната къща.

— Господи, боже мой, къде беше? — Мери Стюърт беше изнервена, а Зоуи се обличаше. Току-що ги бяха повикали. Те не знаеха много добре къде е Таня, но недоумяваха как да я намерят. — Обади се да ни кажат, че трябва да се евакуираме, а аз не исках да те издавам, че си в къщата на каубоя — рече Мери Стюърт, все още нервна.

— Благодаря ти за това — отговори Таня усмихната и се обади по телефона на Том. Помоли го да дойде в ранчото и му разказа, какво се е случило. Искаше да предложи автобуса да превози колкото може от хората. В момента гостите бяха около стотина.

— Мислиш ли, че ранчото ще изгори? — попита загрижено Мери Стюърт в момента, в който Зоуи влезе във всекидневната, облечена в джинси и дебел пуловер и носеше лекарската си чанта. Беше хладно и навън духаше остър вятър.

— Не, не мисля. Гордън каза, че това се случва понякога, но обикновено овладяват положението. Какво правиш ти? — обърна се тя към Зоуи.

— Искам да им предложа помощ. Там горе отиват хора, които се борят с огъня.

— Търсят ли доброволци? — Таня беше изненадана. Гордън не бе оставил у нея впечатлението, че гостите ще помагат. В този момент пристигна Хартли и каза, че ги чакат в главната сграда колкото е възможно по-скоро. Всички изглеждаха малко разрошени и много угрижени и особени в грубите, навлечени набързо дрехи, когато се запътиха нагоре по хълма. Мери Стюърт разговаряше с Хартли и като стигнаха там, беше някак по-спокойно. Тя го държеше с едната ръка, а в другата той носеше чанта със своя ръкопис, върху който от време на време работеше. Всички гости бяха грабнали странен набор от неща, които не искаха да изгубят, от куфари до рибарски принадлежности и ръчни чанти.

Шарлот Колинс изчака да се съберат и спокойно им обясни, че е сигурна, че няма реална опасност за ранчото, но е по-разумно да евакуира гостите, за всеки случай, да не би ветровете да променят посоката си. Не искаха да бъдат изправени пред необходимостта да извършват преместването набързо. Всички щяха да бъдат заведени в едно съседно ранчо и настанени колкото е възможно по-удобно. Разбира се, нямаше да има отделна стая за всеки един, но се надяваха, че ще бъде весело и след няколко часа биха могли да се върнат. Шарлот смяташе, че верни на духа на живота в ранчото, ще приемат това като своеобразно приключение. Тя беше съвсем спокойна и ведра.

Продължи да обяснява, че са приготвени сандвичи и термоси с кафе, и отбеляза, че транспортирането не е проблем. Добави също, че най-голямото им затруднение е извеждането на конете и с това се справят в момента. Таня си мислеше за Гордън, докато тя говореше.

Увери ги, че всички ще бъдат изведени през следващия половин час. С това приключи и после започна голяма врява, всеки разискваше случилото се. Таня си проби път до нея и я уведоми, че всеки момент нейният автобус ще пристигне и ще бъде на разположение. Каза, че го предоставя за превозване на хората. Шарлот отвърна, че е много любезно от нейна страна и те с благодарност ще го използват. Тя обясни също, че има доста доброволци, които отиват горе да се борят с пожара, при което Зоуи пристъпи напред и попита дали би могла да се присъедини към тях. Носеше лекарска чанта със себе си, а Шарлот знаеше, че е лекарка. Тя се поколеба за малко, понеже бе дочула, че

Зоуи не е много добре, но после се съгласи. Те винаги имаха нужда от медицинска помощ и беше сигурна, че Зоуи ще им е от полза. Каквито и да бяха проблемите ѝ, а д-р Кроунър ѝ беше намекнал, че са сериозни, тя в момента беше в добро състояние.

— Оценяваме жеста ви, д-р Филипс — рече тя и в това време при нея дойдоха още двама от гостите, единият беше гинеколог от Юга, а другият — хирург от Сент Луис, и носеха чантите си. Макар и с такава специализация, те бяха в състояние да помогнат на нуждаещите се доброволци, борещи се с пожара. — След пет минути изпращам горе камион — обърна се Шарлот към тримата лекари и те се съгласиха да тръгнат с него, като междувременно прегледаха наличните си медикаменти и консумативи. Никой от тях не беше добре снабден с необходимото за рани от изгаряния, но Шарлот каза, че има чанта за целта. Тя беше огромна и щеше да им бъде много полезна.

Хората започнаха да се качват в дошлите за целта автобуси, а двадесет минути по-късно пристигна и бусът на Таня и Шарлот насочи хора и в него. За половин час бяха натоварили всички. Хартли и Мери Стюърт бяха между първите, които се качиха, а Таня остана назад да говори с Шарлот.

— Бих искала да помогна, ако мога. Зная, че имате доброволци там горе. Може би бих могла с нещо да допринеса, или да помагам на Зоуи.

Шарлот се колеба само миг и кимна одобрително. Нуждаеха се от всяка протегнатата ръка, но не искаше другите гости да знаят. Беше ужасяващо само да се гледа блесналото в нощта огнено небе над тях. Сега бе обагрено в светлочервено.

Таня изтича да каже на Мери Стюърт. Тя извика отвън през прозореца на автобуса. Мери Стюърт се колебаеше, после кимна. Хартли беше седнал до нея. В следващия миг Том тръгна заедно с другите коли, а Шарлот насочи останалите шепи хора към камионите. Бяха около шестима мъже, тримата лекари и Таня и те потеглиха нагоре в джипове и камиончета покрай множеството каубои и работници от фермата. Бяха една малка ефикасна армия. През всичкото време Таня мислеше как ли се е справил с конете Гордън.

Пътуваха в планината около половин час, когато стигнаха преградите, където трябваше да оставят колите. Останалата част от пътя изминаха пеш и се присъединиха към редицата от борещи се с

огнената стихия. Те си подаваха кофи с вода, а от въздуха самолети пръскаха химикали за потушаване на пожара. Огънят бълваше горещи вълни и един постоянен шум като бучене изпълваше пространството, подобно на падащ огромен водопад, и трябваше да викат, за да се чуят. Таня свали пуловера си и го завърза около кръста, беше облякла една тениска на Гордън и ѝ беше горещо както никога. Чувстваше как кожата и лицето ѝ се опъва, около тях прелитаха искри. Беше ужасно, а те дори не бяха на предната линия. Тя можеше да си представи какво става с хората там. Съжеляваше, че не носи ръкавици, защото изпари ръцете си, дори през ботушите усещаше нагорещената земя. Падаха дървета, а вятърът вилнееше и разнасяше пламъците, малки животинчета тичаха край тях да се спасяват надолу в планината, но вече имаше огромни загуби в тази касапница над живата твар. От време на време виждаше Зоуи. Бяха устроили малък медицински пункт с лекари, дошли от града. Бяха започнали да приивждат хора на тумби и след няколко часа Таня видя и Гордън. Той мина точно край нея и тогава се обърна учуден и се върна за минута. Мислеше дали някой знае коя е, но се съмняваше. Тя беше там, в редицата, наред с всички други. Отскубна се за миг, беше работила вече часове наред и ръцете я боляха, едва ги вдигаше.

— Какво правиш тук? — Той изглеждаше изморен и мръсен, прехвърлянето на животните беше минало добре. Всички коне сега бяха в безопасност и Гордън се беше качил да се бори с пожара заедно с останалите.

— Зоуи и аз се включихме като доброволци. Мислех, че мога да помогна с нещо.

— Ти със сигурност си търсиш начини да се вкараш в беля, нали? — поклати той глава. Не му харесваше идеята тя да се бори с огъня. Ако вятърът се обърнеше, някои нямаше да могат да се спасят. Човек лесно би могъл да загине, борейки се с огнена стихия като тази. — Отивам на предната линия, обеща ми, че ще останеш тук, по-късно ще дойда да те видя. — Таня понечи да го спре, но знаеше, че това е неговата работа, той трябваше да защитава ранчото от пожара заедно с другите.

Самолетите продължаваха да хвърлят химикали през цялата нощ и на обяд всички бяха още там. Повечето изнемогваха от умора и едва се държаха да не се строполят. Бяха качени дюшеци, с които постлаха

платформите на камионите и там хората спяха на смени. Във всеки камион имаше по около десет души. Бяха толкова изнемощели, че биха легнали навсякъде, умрели за сън. В ранните часове на следобеда Таня най-после мерна Зоуи. Не беше виждала Гордън от сутринта.

— Добре ли си? — попита Таня загрижена, но Зоуи изглеждаше изненадващо добре и много спокойна.

— Аз съм добре — усмихна се тя. — Свършихме чудесна работа, имахме само дребни наранявания досега. Казват, че ако вятърът не смени посоката си, до падането на нощта ще се справят. Преди малко говорих с Гордън. Каза ми да ти предам поздрав, ако се видим.

— Той окей ли е? — Таня изглеждаше обезпокоена и Зоуи се усмихна, кимайки й утвърдително.

— Добре е, обгорил си е леко ръката, нищо сериозно. Мисля, че точно сега спи някъде в камионите.

Двете жени постояха малко заедно и пийнаха кафе и се върнаха всяка на поста си. За тях беше своеобразно приключение и им харесваше фактът, че са полезни. Щяха да дразнят Мери Стюърт за това, че не е дошла с тях. Те знаеха, че тя изпитва ужас от пътни катастрофи и пожари, или каквото и да е, което всява страх, или е извън контрол, или е потенциално опасно. Таня наистина беше доволна, че приятелката ѝ се евакуира с Хартли, нямаше причина да бъде там с тях. А на нея ѝ беше приятно, че е могла да подаде ръка за помощ, освен това беше щастлива, че е близо до Гордън, макар и почти да не го видя. А можеше да наблюдава все пак и Зоуи.

Останаха там до четири часа следобед, когато горската служба съобщи, че пожарът е вече под контрол. Очакваха да го потушат напълно до падането на нощта. Отвсякъде се надигна радостен вик и половин час по-късно голяма група от изцапани, но щастливи хора, тръгна обратно надолу по склоновете. Пътуваха с камиончета, с коли, а някои пеш, разговаряха и се шегуваха, разказваха преживелици от борбата на върха, или на по-долната линия, или в камионите. Всеки имаше своята история. Таня беше тръгнала пеш, а Зоуи с другите лекари се спускаха с една кола. Изглеждаха уморени, но явно бяха удовлетворени, и Таня забеляза Джон Кроунър между тях. Махна им с ръка и те отминаха, а тя бавно продължи надолу към долината, отправила поглед към планинските върхове. Те бяха неизменно там, нейните приятели. Знаеше, че ще ги обича вечно.

— Някой да се нуждае от превозване? — Тя чу глас зад себе си и се обърна. Беше Гордън, караше своето камионче. Лицето му беше покрито с пепел и тя видя къде беше обгорена ръката му. Бе увита с бинт.

— Здравсти, ти добре ли си? — попита го и той кимна. Беше напълно изтощен. Бяха им предложили да се нахранят в трапезарията, но Гордън не смяташе, че ще има сили дори за това. Таня скочи при него в колата и инстинктивно се наведе и той я целуна и чак тогава и двамата се стреснаха от порива си. Сега за тях това беше толкова естествено, но си напомниха взаимно, че особено в тази тълпа от хора трябва да бъдат по-внимателни. — Съжалявам, Гордън, просто не помислих.

— Нито пък аз — каза той с широка усмивка. Единственото, което му се искаше, беше да си легне с нея, да спи поне дванадесет часа и да се събуди чак утре сутринта.

— Какво ще правите с конете сега? — попита Таня, отпивайки глътка вода от неговия термос. Миришеше на пушек, но тя беше отчаяно жадна.

— Тази нощ ще ги върнем. Ще дойда да те взема, когато свършим — той я гледаше с усмивка, — ако си съгласна, разбира се.

— Звучи ми добре. — Тя се отпусна назад, погледна през прозореца и запя. Стара тексаска песен, една от любимите ѝ. И Гордън я знаеше и подхвана заедно с нея, а хората, покрай които минаваха, се смееха. Като я слушаха да пее, започнаха да се сещат коя е и бяха удивени, че се беше присъединила към тях в борбата с пожара. Това впечатли мнозина, бе направило силно впечатление и на Шарлот. Таня бе работила яко цяла нощ. Беше прекарала в планината цели седемнадесет часа. Същото бе направила и Зоуи. Тя беше много доволна от свършеното заедно с другите лекари.

Когато се прибраха в ранчото, преди да се бяха върнали евакуираните, отвориха трапезарията за работниците. Бяха сервирани пържени яйца, омлети, наденички, бекон, пържоли, пържени домати, торти и сладолед. И пържени картофи.

— Единственото нещо, което липсва, е овесени ядки — оплака се Таня с усмивка, сядайки до Гордън.

— Дяволски вярно, тукашните хора просто не знаят как да се хранят — засмя се той към нея. Разговаряха свободно и Зоуи дойде и

седна при тях, заедно с Джон Кроунър и неговия приятел. Приказваха за пожара около един час и след това постепенно всеки се върна там, откъдето беше дошъл. Но на Гордън му предстоеше да събере своята свита от помощници и да доведе конете.

— Ти ще бъдеш изморен до смърт, тази нощ — пошепна му Таня, когато излизаха от трапезарията — сигурен ли си, че искаш да дойда?

— А ти как мислиш? — Очите му казаха толкова много.

— Мисля, че си упорит човек, мистър Мустанговец — рече тя и за малко не го целуна.

— Внимавай, иначе ще ме видиш на шосето с вдигнат палец да си търся работа в друго ранчо.

— Съмнявам се в това. — Таня бе видяла как работи той. Шарлот Колинс би трябвало да е луда да го изгони. — Но ще бъда внимателна, обещавам. — Чувстваха се толкова добре заедно, като че ли бяха създадени един за друг.

— Може би трябва да се спреш на този — каза Зоуи с усмивка, имайки предвид Гордън, точно когато автобусът се върна и те мярнаха Мери Стюърт.

Колите дойдоха в седем часа и за всекиго имаше вечеря на бюфет в същата зала, където тя и Зоуи бяха хапнали с доброволците.

Макар и да не бяха вече гладни, те седнаха с Хартли и Мери Стюърт, разговаряйки за своите приключения. Не бяха имали време да отидат до къщата да се преоблекат. Зоуи трябваше да предаде останалите медикаменти и Таня се въртеше наоколо да ѝ помага, след като Гордън тръгна за конете. Забележителна дружба се бе родила между хората, които се бориха с пожара, и Зоуи отбеляза колко съвършено подходящи си й изглеждаха Таня и Гордън, гледайки ги заедно.

Докато се приберат по къщите си тази вечер, пожарът в планината беше напълно изгасен. Съобщиха го по новините и слухът се разнесе из цялото ранчо. Таня се изкъпа под душа и след това се отпусна в джакузито за цял един час. Когато излезе и се зави с огромен пешкир, чу почукване на прозореца си. Дръпна завесата и видя там едно изцапано, почернено лице, на места изприщено от огъня, и ѝ се прииска да изскочи и да го прегърне. Мери Стюърт и Зоуи вече си бяха легнали. Не бяха спали предишната нощ и двете заявиха, че са напълно

изтощени. И Таня беше изморена, но тя очакваше Гордън и ѝ отне часове да прогони от кожата и косите си миризмата на пушек. Сега беше цялата розова и чиста и миришеше на парфюм. Той я викаше с пръст да тръгне с него. Беше изнемощял, едва се държеше на крака, ала Таня му направи знак да почака една секунда и изтича до външната врата. Докато лежеше във ваната, ѝ бе хрумнало нещо.

Тя бе изгасила лампата в дневната, така че никой да не ги види, и в миг застана на прага.

— Хайде, идвай — махна ѝ той нетърпеливо.

— Искам ти да влезеш вътре. Никой няма да разбере. Приятелките ми са заспали и след преживяното, ако случайно някой ни забележи, можеш да кажеш, че сме говорили за пожара. — Бяха необикновени ден и нощ и Гордън се поколеба само за минута, след това се вмъкна в дневната и затвори вратата след себе си. Всички завеси бяха спуснати и тя го повика направо в спалнята си.

— Какво става? — попита той нервно. — Не мисля, че трябва да прекараме нощта тук.

— Искам да вземеш една вана — настоя Таня. — Ти си изтощен. Хайде, ела. Ако след това държиш да си ходиш, аз ще дойда с теб.

Той знаеше, че за нищо на света няма да иска да отиде където и да е, но не спори с нея. Нямахше сили. Бяха прекарвали адски тежки часове, прибирайки конете, и беше останал без сили.

Таня му помогна да свали дрехите си. Беше като малко дете, щастливо, че се грижат за него, и миг след това пристъпи в огромната вана басейн и тя пусна струите вода за масаж. Той лежеше там със затворени очи, с усещането, като че ли е умрял и се е възнесъл. Повдигна клепачи по едно време, борейки се със съня, и я погледна.

— Тани, не мога да повярвам. — Тя не искаше да му каже колко по-люксозен беше животът в собствения ѝ дом. Това нямаше значение в техните отношения. Просто го остави да се отпусне във ваната и изми косите му, докато той лежеше, наслаждавайки се на лукса. Беше най-добрият подарък, който можеше да му поднесе в този момент.

Гордън лежа във ваната близо един час и тогава я погледна. Още не беше поспал, но изглеждаше много по-свеж.

— Искаш ли да влезеш — попита и тя се засмя. Все още стоеше завита с огромния пешкир и не можеше да повярва, че той би могъл да помисли за такива неща, както беше уморен. Но в момента, в който се

намери във ваната с него, стана ясно, че Гордън има предвид друго, не спането.

— Господи, преди един час мислех, че умираш.

— Възкръснах. Определени части по мен, разбира се. — Таня се засмя, той наистина беше в добра форма и те се любиха във ваната. Беше полунощ, когато излязоха оттам, и бяха стояли вътре толкова дълго, та тя каза, че се чувства като малка, сбръчкана стафида. — Със сигурност не изглеждаш така — рече Гордън, погалвайки задните ѝ части, а Таня се обърна и го погледна.

— Сигурен ли си, че искаш да си отидеш, или ще останеш тук?

Той помисли една минута, знаеше, че е истински глупак, но не можа да устои. Само този един-единствен път реши да се възползва от случая.

— Може би после ще съжалявам, особено ако ти не ме изриташ оттук в пет и половина. Наистина е сериозно.

— Ще го направя — обеща му тя.

— Тогава нека да останем... Надали ще мога да стигна до колибата си. — А и не му се искаше. Мушнаха се в огромното ѝ легло и той си мислеше, че никога не беше се наслаждавал на по-голямо удобство. Чаршафите бяха чисти, нейната плът така гладка, тя миришеше на парфюм и сапун, косите ѝ го милваха. Никога в живота си не беше се чувствал по-добре и заспа, преди Таня да успее да изгаси лампата.

През цялата нощ я държа в обятията си и както беше обещала, в пет и двадесет тя нежно го събуди. Беше си навила часовника.

— Не ми е приятно да го правя, мили — прошепна във врата му, а той се обърна и я прегърна с ръка. И в съня си преливаше от обич и това толкова ѝ харесваше. — Но трябва да ставаш.

— Не, няма — каза Гордън в тъмнината със затворени очи. — Аз вече умрях и съм на небето.

— И аз също... хайде, ставай, сънливко... — Най-после отвори очи и с ръмжене се надигна от леглото и бавно се облече. Дрехите му все още бяха мръсни от борбата с огъня, а той беше чист, но трябваше да ги носи само докато стигне до къщата си, там щеше отново да вземе душ и да се преоблече за работа. Ала не искаше да я остави.

— Благодаря ти — прошепна, гледайки я. — Това беше най-хубавият подарък, който някой можеше да ми поднесе. — Имаше

предвид джакузито, както и нейната любов.

Тя му се усмихна.

— Бях сигурна, че ще ти подейства добре. — В този момент се сети, че е сряда. — Ти няма да яздиш на родеото тази вечер, нали? — попита Таня, а той се поколеба за миг и после поклати глава.

— Та аз или ще заспя, или ще падна от коня, преди още да изляза от ограждението. Мисля, че тази вечер ще прескоча.

— И аз — рече тя, след фиаското в събота вечер нямаше намерение да ходи отново.

— Защо да не прекараме една спокойна вечер, слушайки музика? Имаш ли нещо против да дойдеш при мен?

— Не, сър — усмихна му се Таня и го целуна, като му каза, че ще се видят по-късно. И тогава той тихо се измъкна, преди който и да е да може да го забележи.

И когато тя го видя на корала в девет часа, беше чист, организиран и някак официален в бялата си риза, каубойска шапка и чисти джинси. Конете бяха разпределени и оседлани, изглеждаха отпочинали. Ако не бе лекият мирис на пушек във въздуха, човек не би допуснал, че нещо се е случвало. Но единственото, за което говореха, бе пожарът в планината Шедоу.

Беше спокоен ден за всички и след като се наобядваха, Мери Стюърт се обади на Бил в Лондон. Съпругът ѝ работеше в стаята си и изглеждаше изненадан да я чуе. Напоследък тя му изпращаше обикновено факсове. Но и той рядко ѝ звънеше.

— Нещо не е наред ли? — попита, стреснат. В Лондон беше десет часа вечерта.

— Не, добре съм — отвърна тя делово и се интересува как върви работата му, той каза, че няма проблеми и последва неловко мълчание. Тогава Мери Стюърт разказа за горския пожар, за това, че Зоуи и Таня са били доброволки, а нея евакуирали в друго ранчо. Премълча, че е отишла там с Хартли. И след това напълно зашемети съпруга си. — Смятам да дойда в Лондон следващата седмица — рече спокойно.

— Знаеш — личеше, че е раздразнен, — че съм зает.

— Това ми е ясно. Но мисля, че трябва да разговаряме. Иначе няма да мога да те видя до септември. — Явно него не го тревожеше. Но нея я безпокоеше. Беше част от проблема.

— Аз ще се върна може би в края на август.

— Аз няма да чакам още шест седмици, за да се срещнем — заяви тя просто.

— И ти ми липсваш — рече той, все още обезпокоен, — но аз работя денем и нощем. Иначе щях да те взема със себе си.

— Предпочиташ ли да ти изпратя просто един факс? — сопна му се Мери Стюърт. — Беше смешно, не можеше да отдели време за нея дори за да му каже, че всичко беше свършило.

— Прояви разбиране, нямам време да се виждаме.

— Точно това е целта на нашата среща. Ти нямаш време също така да говориш с мен, нито да се любиш с мен, нито да ми бъдеш съпруг. Аз не мисля, че е въпрос на време, Бил, а на интерес.

— Какво точно искаш да кажеш? — Тръпки побиха гърба му. Внезапно започна да разбира, факсовете, мълчанието, това, че тя не се обаждаше. Започваше да схваща. Но много, много бавно. — Защо идваш тук? — попита направо. Винаги беше мразил изненадите.

— За да се срещна с теб. Няма да ти отнема много време. Няма дори да отседна в същия хотел, ако ти не желаеш това. Просто си мисля, че след двадесет и една години ние си дължим дума или две, преди да захвърлим всичко в кофата за боклук.

— Така ли чувстваш нещата? — Той звучеше отвратен и потресен, но тя не можеше да го отрече.

— Да, така, и съм сигурна, че и при теб е същото. Само че аз мисля, че трябва да разговаряме за това.

— Аз въобще не чувствам нещата така — рече Бил смазан. — Как можа да го изречеш?

— Самият факт, че ми задаваш този въпрос, е най-тъжното нещо, което мога да помисля.

— Ние и двамата преживяхме много... И на мен ми предстои това толкова важно дело в Лондон... ти го знаеш...

— Зная, Бил. — Мери Стюърт се умори да го слуша. Беше толкова непрозорлив, че се чудеше дали си струва да ходи да се среща с него. Самата мисъл за това я потискаше. — Ще говорим следващата седмица.

— Ще разговаряме ли, или ще подписваме документи? — попита той сърдит.

— Това зависи от теб. — Но не беше вярно. Зависеше от нея. И тя го знаеше. Бил може би щеше да продължи така завинаги, женен за жена, която въобще не докосваше, не поглеждаше, не разговаряше с нея. За Мери Стюърт това съвсем не беше привлекателно. И след като бе прекарала десет дни, постоянно разговаряйки с Хартли, идеята да се върне към един брак в мълчание и без любов беше направо самоубийствена. Тя просто нямаше да го направи. С това бе свършено.

— Звучи ми, като че ли ти вече си взела своето решение — каза Бил нещастен и Мери Стюърт едва не отговори, че е така, ала в такъв случай нямаше смисъл отиването ѝ в Лондон. А тя някак чувстваше, че трябва да му даде шанс да се защити, поне да обясни защо се беше отнасял толкова зле с нея през последната година. Но това беше нещо като инсцениран съд. — От Ню Йорк ли ще летиш? — Като че ли имаше някакво значение.

— От Лос Анджелис, веднага след като си тръгна от Таня.

— Това нейна идея ли е? — попита Бил, сякаш на Мери Стюърт не би могла да ѝ хрумне. — Или на другата ти приятелка, лекарката?

— Името ѝ е Зоуи. И не, идеята не е нейна. Мисля за това, още откакто съм напуснала Ню Йорк. Не виждам защо трябва да чакам цели два месеца, за да ти го кажа.

— Да ми кажеш какво? — Мъчеше се да упражни натиск върху нея. Беше започнала да го обзема паника. Вместо да се паникьосва сега, трябваше да забележи положението преди шест месеца, или поне преди два. Тогава все още можеше да се спаси нещо. Но вече не.

— Да ти кажа, че съм нещастна с теб, или не си го забелязал? И ти си точно толкова нещастен с мен. И не бъди неискрен.

— Беше труден период за нас, но аз съм сигурен, че ще бъде добре — рече Бил, отричайки цялата агония на изминалата година, горчилката, мълчанието, омразата.

— Кое ще бъде добре? Какво би могло да го промени? — Тя го беше помолила преди месеци да посети лекар, ала той се възпротиви. Вместо това се криеше. Как беше възможно нещо да се подобри? Но сега звучеше, като че ли се бореше за живота си.

— Не мога да разбера, какво става? — Изглеждаше напълно объркан и неподготвен за нейните обвинения, като че ли никога не бе очаквал Мери Стюърт да се опълчи, сякаш можеше да я паркира някъде, да ѝ разтърсва душата от време на време и един ден да се

върне, ако се почувства по-добре. Е, беше вече твърде късно. И той изведнъж го осъзна. — Не разбирам, защо ще идваш тук? — Все още продължаваше да се опъва.

— Ще говорим за това другата седмица — каза тя, не желаше повече да продължава разискването.

— Може би аз бих могъл да дойда в Ню Йорк за един уикенд? — предложи той, като че ли отиването ѝ в Лондон беше толкова заплашително. Но Мери Стюърт не искаше да чака нито миг повече от това, което беше предвидила.

— Няма защо да го правиш. Ти си ангажиран. Аз няма да ти отнема много време. Обещавам. Ще се опитам да се срещна и с Алиса.

— Тя знае ли, че идваш? — Нима всички знаеха? Той наистина бе изпаднал в паника.

— Още не — отвърна Мери Стюърт хладно. Беше го обичала твърде дълго време, беше му дала от себе си твърде много и беше чакала прекалено дълго отношенията им да се променят. И сега вече не ѝ беше останало нищо, което да му даде. Тя дори не съжаляваше. — Ще се опитам да разбера къде е, преди да дойда.

— Може би всички заедно можем да прекараме един уикенд — подсказа Бил с надежда.

— Не желая да правя това. Идвам в Лондон да те видя за ден-два и тогава ще отлетя при нея. — Нямахте да го остави да се скрие зад дъщеря им, или да играе на семейство за нейна сметка. Това беше въпрос между нея и съпруга ѝ. И тя нямахте да допусне Алиса да бъде с тях.

— Можеш да останеш повече, ако искаш. След като идваш чак дотук... — Гласът му бе започнал да се изгубва, но той вече осъзнаваше, че е безсмислено. Не беше пълен глупак, а и никога не бе я чувал толкова коравосърдечна и сърдита. Нито за миг дори не му минаваше през ума, че може да има някой друг. Тя не му звучеше така, пък и не беше такава жена. Бе сигурен, че винаги му е била вярна, и беше така. Но никога не беше говорила толкова гневно. Беше повече от гняв. Беше презрение. Сега той разбираше, че всичко е отишло твърде далеч. И знаеше точно какво ще чуе, когато Мери Стюърт дойде в Лондон. Уважаваше я, задето идва при него да му го каже, вместо да му пише, но това не оправяше нещата.

Беше смазан, като затвори телефона. Тя можеше да си спести пътуването. Бил съвсем точно знаеше какво ще се случи. Единственото, което измисли, беше да ѝ изпрати факс. И когато Мери Стюърт го получи един час по-късно, го погледна и го изхвърли в кошчето за боклук. Но листът падна на пода и Зоуи го вдигна следобеда и като го прочете, поклати глава. Бедният човек, той наистина нямаше представа. Беше безнадежден:

„Очаквам да те видя другата седмица.“

Сърдечен поздрав на теб и приятелките ти: Бил

Подобно на удавник, който се бореше за живота си, беше готов да се залови и за сламка. И за Зоуи, и за всеки, който познаваше Мери Стюърт, беше очевидно, че той нямаше шанс.

20.

Когато преполовиха втората седмица, всяка от тях се беше вкопчила в последните дни, като в молитвена броеница, по различни причини. От трите Зоуи беше най-въодушевена от близкото завръщане у дома, час по час говореше със Сам, чувстваше се добре и беше нетърпелива да види детето си. Но въпреки всичко ѝ беше много приятно в ранчото, където организъмът ѝ с всеки ден укрепваше. Сякаш се намираще в Лурд^[1], шегуваше се тя, можеше да вдигне поглед към околните възвишения и да се моли и знаеше, че ще се върне у дома пълноценен човек. И Джон Кроунър дори спомена, че наистина има нещо необикновено в тия планини.

Но за приятелките ѝ всеки от тези последни дни беше своего рода агония и безценен дар, който знаеха, че никога вече няма да получат.

При лицето на раздялата Хартли бе започнал да се страхува, че са били прекалено внимателни, че е трябвало да изживеят своята любов, да си позволят нещо повече от това само да се целуват и прегръщат, да научат всичко за себе си. Той видя, че Таня и Гордън го бяха направили, и внезапно им завидя. Но когато говори с Мери Стюърт следобед в четвъртък, тя му каза, че това е глупост. Напомни му колко много беше преживял всеки от двамата, колко загуба, колко болка и колко по-мъдро беше да пристъпят към бъдещето с внимание. Тя не искаше да започнат отношенията си с чувството, че е изневерила на Бил, или го е напуснала заради Хартли. Не желаше вината да ги следва през остатъка от живота им и Хартли ѝ се усмихна, доволен от казаното от нея. За миг се беше паникьосал.

— След като има „остатъка от живота ни“, не се безпокоя.

Никой от двамата не беше напълно сигурен, предстоеше ѝ пътуването до Лондон, но изглеждаше, че щяха да се съберат. И всеки, който ги наблюдаваше от страни, би се обзаложил за това, особено Таня и Зоуи.

— Мисля, че ще полудея, когато отидеш в Лондон — каза Хартли стеснително. Беше толкова добър човек и толкова привлекателен. Бе поканил Мери Стюърт да отиде с него в Сиатъл. Там щеше да разговаря в една библиотека, където искаха да построят крило в негова чест и после щеше да отлети за Бостън да обсъжда лекция, която предстоеше да изнесе в Харвард. Очакваше я интересен живот, ако се обвържеше с него. Беше нетърпелив също тя да чете ръкописите му, беше й дал части от последния, върху който работеше. Това за нея беше голяма чест и перспективата да си намери работа изведнъж й, се видя неважна. С Хартли нямаше да й липсват занимания.

Но Мери Стюърт отклони предложението му да пътува с него, когато тръгнат от Уайоминг. Щеше й се да отиде с Таня в Лос Анджелис, да прекара с нея ден-два и да замине за Лондон. Искаше да свърши с това, да проясни главата си. И щяха да се срещнат в Ню Йорк веднага щом приключеше. Щеше да бъде по-добре и за двамата. Тя щеше да е свободна тогава. Имаше голямото желание да прекара с него остатъка от лятото на Фишърс айленд. Той искаше да даде вечеря в нейна чест, да я представи на приятелите си и да ги извести, че добрите времена са дошли отново след две години самота и мълчание. Хартли беше готов да излезе от своето скривалище.

— Ще ти се обадя веднага след като разговарям с него. — Мери Стюърт му се усмихваше нежно, докато двамата се разхождаха. Бяха яздили сутринта, но решиха следобеда да се разхождат и да бъдат сами.

— Може би да се уговорим за някакъв код.

— Какъв? — Тя се опита да си представи как би се чувствала на негово място и го разбираше, макар и да смяташе, че няма основание да е нервен. Пътуването й до Лондон не беше нищо друго, освен една учтивост, особено след последния разговор със съпруга й. — Какъв код имаш предвид? — усмихна се тя нежно.

— Едно, ако е по земя, две, ако е по море — засмя се той и после смръщи вежди, размисляйки. И накрая погледна към нея с тревожни очи. — Изпрати ми само един факс с някакво послание. И ме уведоми кога пристигаш. Ще те посрещна на летището.

— Престани да се безпокоиш — каза Мери Стюърт и го целуна и те бавно тръгнаха обратно към ранчото, хванати за ръце.

В същото време Гордън и Таня галопираха надолу по склоновете. Бяха отишли да погледат щетите от пожара, а те бяха огромни. Говореха за това по пътя на връщане, когато Таня забеляза човек, пешеходец, да се появява от една поляна. Приличаше на див горянин, дрехите му бяха окъсани, имаше дълги, нестригани коси, и въпреки чакъла и обгорените дървета наоколо ходеше бос. Известно време той ги наблюдава и после изчезна между дърветата.

— Кой беше този? — попита Таня, докато язدهа нататък. Изглеждаше странно и носеше пушка.

— Има такива хора, които живеят горе в планината. Пожарът, изглежда, го е прогонил и сега търси ново място за лагеруване. Те са безопасни. — Гордън явно не се безпокоеше и Таня се усмихна, мислейки за нещо. Попита го за един маршрут, по който искаше да яздят на другия ден. Той ѝ каза, че е възможно, но трябва да тръгнат рано.

Върнаха се навреме в корала, в късния следобед. Тя го остави там и двамата знаеха, че по-късно вечерта щеше да отиде в неговата къща. Прекарваше всяка вечер там, след като се нахранеше с приятелките си, и се връщаше, преди те да са станали на следващата сутрин. Това беше най-щастливото ѝ време от години и никой не ѝ завиждаше.

Тази вечер всички без изключение бяха с повишен дух. Хартли и Мери Стюърт изглеждаха успокоени, а Зоуи бе прекарала следобеда в болницата на Джон Кроунър. Неговата компания ѝ беше приятна, той пък ѝ беше благодарен за нейния принос в лечението на пациентите му. Всички се смееха и разказваха вицове и Таня успя да ги остави по-късно от друг път и пое към къщата. Дори Хартли се досети къде отива, макар да не знаеше колко дълго остава там. Но Гордън беше мил човек и двамата изненадващо си подхождаха, така че не се шокира.

Тя вървеше надолу по познатия път, а небето бе цялото обсипано със звезди. Беше толкова красива нощ, почти не ѝ се влизаше вътре, чу и конете леко да цвилят, когато мина край тях. Той я чакаше, както винаги. Беше пуснал музика и ѝ беше направил кафе. Седнаха и поговориха известно време, любиха се и както лежах двамата един до друг, на нея ѝ се прииска да може да върне часовника назад. Времето минаваше твърде бързо. Разговаряха до късно през нощта, когато ѝ се стори, че чува шум от падане на нещо, излая куче и конете изведнъж

започнаха да цвилят тревожно. Гордън вдигна глава в тъмното и се вслуша в звуците, тогава кучето отново излая, а конете бяха сякаш полудели.

— Нещо не е наред ли? — попита Таня.

— Не зная. Понякога се плашат, може би който се промъква в корала или някой ходи наоколо. Вероятно няма нищо. — Но изминаха десет минути, а шумът се засилваше, тя дочу звук на удари, като че ли конете изплашени се изправяха на задните си крака, и Гордън реши да се облече и да провери. — Сигурен съм, че няма нищо. — Но той беше отговорен и в случай на нужда трябваше да ги нагледа.

А Таня знаеше, че не може да отиде с него.

— Ще те чакам тук — рече, наблюдавайки го как пристъпва в мрака. Беше облечен в джинси и ботуши и надяна пуловер върху голите си гърди. Беше толкова красив, изправен там в нощта на лунна светлина, че тя едва не го спря. Целуна го дълго и силно и усети, че се възбужда, а той леко се изсмя в тъмното.

— Запази тази си мисъл, връщам се веднага.

Втурна се към корала тичешком и когато зави на ъгъла, Таня забеляза, че забави ход. Тя надзърташе от кухненския прозорец. Ала не можа да види нищо повече. Освен страшния шум откъм загражденията за конете всичко друго изглеждаше спокойно. Но Гордън не се върна дълго време и един час по-късно Таня беше вече обезпокоена. Дали някой от конете не беше болен и той трябваше да стои при него, или пък нещо се бе случило? Не можеше да повика никого на помощ или да помоли да проверят. Реши да се облече и самата тя да отиде. В най-лошия случай, ако срещнеше някого, можеше да каже, че не е могла да заспи и е излязла да се разходи.

Бавно си придвижи към корала и шумът внезапно като че ли утихна. Но като зави зад ъгъла, тя ги видя. Беше горянинът, с насочена пушка към Гордън, който съвсем тихо разговаряше с него и Таня забеляза, че няколко от конете са изцапани с кръв и един лежи на земята. Зърна и голям ловджийски нож, който човекът от планината размахваше към Гордън. Отне й миг, за да разбере какво става, и тогава бавно отстъпи назад и затича, но когато зави зад ъгъла, той я видя и се разнесе изстрел. Нямаше представа по кого е стрелял, ала продължи да тича. Знаеше, че трябва да потърси помощ, и то бързо, и се молеше да не е стрелял по Гордън. Дори не можеше да мисли за това сега. Не чу

повече изстрели, докато стигна вратата на най-близката къща и заудря по нея. Беше на човек, когото познаваше, едно младо момче от Колорадо и той отвори, завил долната част на тялото си с одеяло. Бе помислил, че пак има пожар в планината. Понякога след подобна стихия някой тлеещ въглен се разпалваше и предизвикваше нов пожар, но по лицето ѝ разбра, че се е случило нещо далеч по-лошо. Моментално я позна, а тя сграбчи ръката му и го задърпа навън.

— В корала има човек с нож и пушка, наранени са коне, а той е хванал Гордън. Идвай бързо!

Момчето нямаше представа откъде тя знае и не я попита. Таня само се обърна да не гледа, а той нахлузи дънките си и изтича да почука на съседната къща. Запали се лампа, човекът излезе и младежът му каза да се обади на шерифа и да събере останалите, а те с Таня се отправиха към корала, тичайки с все сила, и стигнаха в момента, когато горянинът скочи на един от конете и в галоп пое към планината. Все още размахваше пушката си и крещеше неприлични думи към тях, но не стреля по никого. Два коня лежах мъртви, единият прободен, другият застрелян, а Гордън бе проснат на земята и от него силно струеше кръв. Всичко наоколо беше в кръв, избликваше като фонтан от ръката му. Таня моментално разбра какво се е случило. Беше разкъсана артерия и той за мигове можеше да издъхне. Тя грабна ръката му, опита се да притисне мястото, за да спре кръвта, и извика на другия каубой да изтича до тяхната къща да доведе Зоуи, и в един момент усети, че Гордън припадна върху нея. Но поне за секунда кръвоизливът бе намалал.

Таня беше вече цялата в кръв, също и земята наоколо, а и конете бяха побеснели.

— Хайде, мили... хайде... Гордън, говори ми... — Опитваше се да го държи в съзнание, докато притискаше артерията му, но виждаше, че той си отива. — Не! — изкрещя към него, ала нямаше свободна ръка да плесне лицето му или да направи каквото може да спре изтичащата кръв. — Гордън, събуди се. — Викаше и плачеше едновременно, когато другите започнаха да прииждат. Бяха като втрещени и им трябваше време да разберат какво става. Никой не беше чул нищо и опитвайки се да им обясни, държейки ръката му, тя видя Зоуи да тича надолу по хълма по нощница. Носеше лекарската си

чанта и когато ги наближи, Таня забеляза, че е сложила и гумени ръкавици, за да запази Гордън от болестта си.

— Направете ми място — каза тя на мъжете, — така... благодаря. — Коленичи до него и погледна Таня.

— Някой го е ранил с ловджийски нож. Мисля, че е засегната артерия, пръска като фонтан. — Беше следвала курсове за оказване на първа помощ преди много години и поне това беше запомнила.

— Не позволявай да изтича — инструктира я Зоуи и се опита да провери, но само лекото преместване на ръката предизвика гейзер от кръв, който бликна върху тях и земята наоколо. Таня отново притисна артерията и Зоуи направи турникет точно над мястото, но той беше зле и в шок, и тя не беше сигурна дали ще оцелее. Таня виждаше това и продължи да изрича името му, стенийки, а другите наблюдаваха в ужас. Бяха извикали и Шарлот Колинс, а двама от каубоите скърбяха за изгубените си коне. Човекът е бил луд. Каубоят, когото тя бе събудила, им разказваше какво е видял и какво, изглежда, се беше случило.

— За колко време мислите, че ще дойде линейката? — Зоуи попита един от мъжете.

— Десет, петнадесет минути — отговориха те и тя изглеждаше разтревожена.

Гордън не беше добре, а тук, на място, не можеше да направи много. Той се нуждаеше от кръв, кислород и операция на момента. И точно когато беше започнала да губи надежда, една сирена проряза нощта и каубоите насочиха линейката натам, където лежеше Гордън. Беше изпаднал в безсъзнание и пулсът му едва се долавяше. Бе изгубил много кръв и Таня хълцаше, продължавайки да притиска раната, докато Зоуи се опитваше да я окуражи. Освен турникет за момента тя не можеше да направи нищо друго, само следеше признаците на живот у него и се молеше да преодолее всичко.

Каза на екипа онова, което знаеше, и те бързо го взеха на носилка. Зоуи се качи с него и някой ѝ подаде дълъг шлифер, за да се наметне. Това бе всичко, което имаха, а Таня попита дали може да отиде с тях. Медицинският екип се бе заел с раната, а Гордън беше бял като платно.

— Какво ще кажете аз да ви закарам? — обади се един глас и Таня видя, че това е Шарлот Колинс. В очите ѝ нямаше неодобрение, само благодарност, и Таня кимна. Тя пусна линейката напред, във

всеки случай там нямаше да има място за нея, а Зоуи не искаше да е с тях, ако той умре, което според нея беше вероятно. За Таня беше по-добре да пътува с Шарлот Колинс. Таня ѝ разказваше, че са видели мъжа през деня да носи пушка, но Гордън мислел, че тези хора са безопасни.

— Повечето от тях наистина са, ала някои са с нарушено психическо равновесие. Преди няколко години имаше ужасна история, един, наскоро излязъл от затвора в друг щат, уби цяло семейство в спалните им чували, но подобни неща не се случват често по тия места. Ние дори не заключваме вратите си нощем — каза тя, поглеждайки към Таня, изпаднала в истински ужас заради Гордън. Искаше да може да бъде в линейката. Не бе в състояние да повярва, че му се случи това. Беше невъобразимо и всичко стана така бързо.

Струваше ѝ се, като че ли изминаха хиляда години, докато стигнат в болницата, и никоя от двете не проговори повече по пътя. Таня явно беше твърде разбита, за да води разговор. А Шарлот дълбоко ѝ съчувстваше. Тя знаеше повече, отколкото Таня си представяше. Много малко от онова, което ставаше в ранчото, убягваше от нейното внимание. Подобни връзки не бяха нещо, което препоръчваше на своя персонал, напротив, бяха наложени дори няколко наказания. Но от време на време се случваха странни неща. Животът си е живот и понякога излизаше извън правилата. Тя само се надяваше той да не умре. Останалото можеше да се оправи по-късно.

Когато влязоха в болницата, беше вече събран лекарски екип, посрещнаха ги цяла дузина медицински работници с количка от операционната, а двама хирурзи ожесточено миеха ръцете си. Поканиха Зоуи, ако иска да влезе, но тя каза, че не мисли, че е необходима. Смяташе, че ще е по-полезна в чакалнята при Таня. Беше го поддържала жив по пътя, това бе почти всичко, което можеше да направи за него. Останалото беше в ръцете на екипа от спешното отделение и на хирурзите.

— Как е той? — попита Таня с прегракнал глас.

— Жив — беше всичко, което Зоуи можеше да каже в този момент, ала знаеше, че трябва да е искрена с нея, — но едва.

Шарлот поклати отчаяно глава при този ѝ отговор и двете държаха ръцете на Таня, а тя плачеше неутешимо. Дори не се

притесняваше, че Шарлот я гледа. Сега за нея нямаше значение тя какво знае. Всичко, което Таня знаеше, бе, че го обича.

След малко дойде полицията и я разпита. Каза им каквото бе видяла и къде е била и Зоуи се обезпокои за нея. Отново щеше да се появи на първите страници на таблоидите, а това нямаше да бъде добре. Таня Томас се чука в луксозно ранчо с каубоите. Шарлот си помисли същото и отиде да поговори с офицерите. Те кимнаха и излязоха. Не можеха да направят много, за да скрият свидетелски показания или признания, и никой не искаше това от тях, но просто не бе нужно да викат пресата. Проявиха съчувствие, пък и познаваха Шарлот. Също така обещаха да изпратят шерифа в планината да потърси нападателя на Гордън и да върне откраднатия кон.

И Джон Кроунър се появи след малко. Някой се беше обадил в дома му, тъй като беше лекар на ранчото, и той седна да разговаря тихо със Зоуи. Дори се качи в операционната да види какво би могъл да научи, но Гордън все още беше между живота и смъртта. Артерията беше защита, ала явно имаше и други поражения и голяма загуба на кръв. Таня седеше със затворени очи, а Зоуи и Джон се разхождаха нагоре-надолу по коридора.

— Тя не изглежда никак добре — каза Джон, след като малко се отдалечиха. — Този човек и нея ли е нападнал? Какво е правила при корала посред нощ? — Зоуи го погледна и се усмихна, той беше наивен, млад и можеше да му се довери, както бе направила още при запознанството им.

— Тя е влюбена в него. — Това обясняваше всичко и Джон кимна.

Измина цял час до момента, в който главният хирург дойде при тях и изглеждаше така мрачен, че Таня едва не припадна. Зоуи здраво стискаше ръката ѝ и тя вече плачеше, преди той да е казал дума. Погледна право към нея, като че ли точно беше преценил ситуацията. Нямаше и представа коя е и не го интересуваше. Виждаше какво преживява тя и към кого трябва да се обърне.

— Той ще се оправи — изрече на един дъх и Таня избухна в плач, хлипайки, здраво вкопчена в Зоуи.

— Всичко е окей, Тан... окей е... той ще се оправи... шшшт, бейби...

— О, господи, аз помислих, че е умрял — промълви тя, когато другите дискретно се обърнаха настрана и я оставиха да излее мъката си. Хирургът обясни на Шарлот, че са засегнати също сухожилия и нерви, но мислеше, че Гордън ще се възстанови. Той дори смяташе, че няма да се нуждае от по-нататъшна хирургическа намеса, а просто от лечение и една-две седмици почивка. Беше изгубил много кръв, но Таня и Зоуи и двете бяха действали бързо и го бяха спасили. Лекарят решил да не му прелива кръв и се надяваше, че ако всичко се развива добре, ако няма много силни болки и не вдигне температура, може дори да си отиде в ранчото на следващия ден. Шарлот кимна и му благодари и тогава хирургът се обърна отново към Таня.

— Искате ли да го видите? — усмихна ѝ се той. — Вие и лекарката свършихте чудесна работа. Без вас, ако не сте притискали артерията, нямаше да оживее. Щеше да си отиде за минути. — Таня само кимна, неспособна да проговори.

— Той буден ли е? — попита тя, следвайки лекаря по коридора. Другите бяха решили да останат в чакалнята и оживено разговаряха за случилото се.

— Горе-долу — отвърна лекарят и помисли колко е красива. Даваше ѝ някъде около тридесет години и нямаше представа, че това е Таня Томас. — Той е малко упоен, но попита за вас веднага щом се събуди. Вие сте Таня, нали? — Тя кимна.

Последва лекаря в реанимацията и ѝ надянаха един халат, половин дузина сестри стояха наоколо и имаше два пъти повече апарати, ала той повдигна глава и ѝ се усмихна, когато я зърна.

— Хай, бейби — каза, а тя се наведе и го целуна.

— Изплаши ме до смърт — прошепна му.

— Съжалявам... опитвах се да го отстраня от конете и той ме хвана.

— Имаш късмет, че не те уби — рече Таня, все още разтърсена от случилото се.

— Лекарят ми каза, че ти си ме спасила. — Размениха погледи, които никой не можеше да разбере погрешно, и тя отново го целуна.

— Обичам те — пошепна.

— И аз те обичам — рече той и обърна към нея главата си и за миг затвори очи. Таня попита лекаря дали може да остане и той ѝ разреши. И тя излезе да съобщи на Зоуи.

— Сигурна ли сте? — попита Шарлот Колинс. — Аз мога утре да ви доведа отново.

— Бих искала да остана — каза Таня спокойно и тогава погледна работодателката на Гордън извинително. — Съжалявам за това, което се случва с него... нямам намерение да му създавам трудности. — Но сега нямаше начин да се крие повече и Шарлот кимна, усмихната.

— Зная, не се безпокойте. Всичко е наред. Само бъдете предпазлива. — Подобно на приятелката ѝ, и тя бе загрижена за нея.

Зоуи ѝ каза нещо, преди да я остави, да внимава да не я нападне пресата. Таня ѝ отвърна да не се безпокои, никой в болницата нямаше представа коя е.

Двете жени си тръгнаха, Джон Кроунър се прибра вкъщи, а тя се върна при Гордън. Той спеше. За нея поставиха в реанимацията едно малко походно легло, а в шест часа сутринта го отведоха в друга стая и Таня го придружи. Беше се събудил и твърдеше, че е добре, но изглеждаше още доста замаян.

— Чувствам се добре, нека да си отидем вкъщи — настояваше Гордън, ала дори само като се надигнеша, силно му се виеше свят от загубата на кръв и Таня размаха пръст.

— Да, изглеждаш славно, няма що. Лягай долу и стой мирно! — скара му се тя и той се разсмя. Това беше за нея златна възможност да го командва и на него му харесваше.

— Не значи, че цял живот трябва да ми казваш какво да правя само защото ми спаси живота — престори се на сърдит, но не можа да се сдържи и се ухили. — Изглеждаш ми уморена, Тан — каза Гордън загрижен, когато вдигна поглед към нея.

— Ти ми изкара ангелите. — Ала преди да се прибере да спи, имаше да изпълни още една задача. Беше разочарована, очакваше тази сутрин двамата заедно да яздят до едно място. Но сега щеше да дойде Том да го вземе и той спокойно можеше да си лежи в автобуса.

Докторът каза, че би могъл да си тръгне към обяд, защото не се бяха явили никакви усложнения и нямаше температура. И както беше поискала Таня, Том пристигна. Когато видя автобуса от болничния стол, на който го бяха извели, Гордън подсвирна.

— Изискани сме, а? — Широко се засмя. — А как ще обясня на Шарлот? Или вече са ни издухали?

— Трябва да ти кажа, че тя снощи усети нещичко, когато бях сграбчила ръката ѝ отвън, очаквайки да чуя от доктора какво е станало с теб. Всъщност — добави Таня сериозно — беше много дискретна. Мисля, че разбра всичко.

— Не се съмнявам. Да ме нападнат и посекат посред нощ и ти да си наблизко съвсем не беше в плановете ми — рече той, все още напрегнат. Но вече изглеждаше по-добре, макар тя да усещаше колко го боли ръката. Гордън не признаваше, ала присвиваше очи, когато я движеше. Бяха му дали обезболяващи лекарства за вкъщи, но той каза, че му трябва само глътка уиски.

Таня го настани в задната част на автобуса на едно от леглата и удобно облегна ръката му на възглавници, а Гордън ѝ се усмихна, когато му поднесе една кола, и те тръгнаха за ранчото, но след малко той надзърна през прозореца и беше озадачен.

— Не ми е приятно да ти го казвам, Тан, ала твоят шофьор ни прекарва май през Китай.

— Мислех, че ще ти хареса малък излет сред природата на връщане към дома. — Той не искаше да ѝ каже, че му се иска по-скоро да стигне до леглото си, страхуваше се да не я обиди, затова само кимна и я целуна.

— Бих желал да знаеш, че няма да оставя това да повлияе на нашия сексуален живот — каза ѝ и тя се засмя.

— Слушай какво ще ти река, около полунощ вчера сексуалният живот беше най-малкият ти проблем. — И двамата още не можеха да повярват на онова, което се случи.

Точно тогава Таня забеляза, че почти бяха стигнали до целта на своето пътуване. Бяха излезли от един завой и караха над една скала току под високите върхове. Беше място, където бе ходила с него преди седмица, и той го позна веднага щом надзърна от прозореца.

— Защо искаш да дойдем отново тук? — Това го забавляваше и се надигна малко да погледа. — Аз обичам това място — каза и се чудеше дали тя го прави от сантименталност, наведе се над нея и я целуна, но Таня се смееше.

— Надявам се, че го обичаш — прошепна му.

— Защо?

— Защото аз го притежавам.

— Ти какво? — Изглеждаше напълно объркан от думите ѝ. — Ти не го притежаваш. Това е старото ранчо на Паркър. Зная го от години. Нали тук те доведох миналата неделя.

— Да. — Тя бе толкова доволна от себе си, когато го целуна. — И в понеделник го купих.

— Ти си луда. — Гордън недоумяваше и за миг Таня се изплаши, че е сърдит. — Защо направи това? — Той искаше да повярва, но просто не можеше. Беше я довел да види едно ранчо и на другия ден тя го купува. Ума му не можеше да го побере.

— Ти ми каза, че трябва да си купя ранчо тук.

— И ти го направи? — Гледаше я втренчено. — Просто ей така?

— Посредникът ме увери, че това е страхотно вложение и цената е доста добра, затова си помислих, че мога да опитам. Сметнах, че можем да направим каквото ти каза. Би могъл тук да развъждаш коне, аз — да идвам от време на време. Можеш да вършиш някаква работа за Шарлот Колинс. Също и да ми помагаш да управлявам малкото си ранчо. Но ще решим тези неща. И ще видим. Ако не ми хареса, ако ти избягаш с някоя друга рок звезда, ако речеш да се преместиш в Лос Анджелис и изоставиш твоите мустанги, мога винаги да го продам. Представях си, че можем да опитаем.

— О, бейби — възкликна той, сграбчвайки я със здравата си ръка. Сега разбра, че е истина. Не беше шега. — Ти си великолепна.

— Ще ми помогнеш ли да го направим?

— Разбира се, че ще ти помогна — каза задъхан, след това, което бе направила за него, нямаше нещо на света, което той да не можеше да направи за нея. Беше се доказала във всичко и Гордън знаеше, че никога няма да забрави това.

— Искан днес да яздим дотук и да ти го покажа.

— Не мога да повярвам. — Той целият сияеше, когато колата тръгна обратно, и продължаваше да я гледа с възхищение. — Ти наистина искаш да направиш всичко това заедно с мен? — Чувстваше такъв прилив на вяра в нея, беше такъв дар и за двамата, че просто помрачаваше въображението му. Той едва не умря предната нощ и не се пресели на небето. — Как можеш да бъдеш толкова почитена и така да държиш на думата си? — попита Гордън.

— Просто съм глупава, струва ми се. — Тя се усмихна и сръбна от неговата кола. После внимателно го настани обратно на

възглавниците. — Има ли причина да не бъда такава?

— Няма ме'м — рече той гордо, — вие ще притежавате най-доброто малко ранчо в Уайоминг. Кога бихме могли да започваме възстановяването му?

— Веднага щом можеш отново да летиш. — И Таня посочи счупеното му „крило“. — Ще бъде наше следващата седмица. — Беше нейно, разбира се, но тя щеше да го споделя с него. Планираше да му го поднесе като сватбен подарък, ако сключе брак, ала това щеше да бъде по-късно. Тепърва й предстоеше да получи развод от Тони, а той нямаше да се уреди окончателно до Коледа. Но после... възможностите бяха безгранични. Небето беше тяхната граница.

След като пристигнаха в ранчото и хората видяха автобуса, целият персонал се струпа пред неговата къща и го посрещнаха с радостни възгласи, когато Таня му помогна да слезе по стъпалата и да влезе в дома си. Таня вървеше след тях. Тя се страхуваше да не му причини болка, ако не прикрепя правилно ръката му. Всеки искаше да разговаря с него, да му каже колко са доволни всички, че е добре. Бяха му надонесли книги, бонбони, храна и касети. Имаше всичко, от което би се нуждаел. А сега имаше и една жена, която го обича, и ранчото, за което беше мечтал винаги. В очите му избликнаха сълзи, когато остана насаме с нея в къщата.

— Още не мога да повярвам, че си реална. Нищо в живота ми досега не е било така хубаво.

— И в моя — рече тя. — На мен ми харесва тук и аз искам да бъда с теб.

— И аз ще дойда в Лос Анджелис, когато мога — увери я Гордън отново.

— Не трябва да го правиш, ако не искаш. — Таня беше научила вече този урок. Тя живееше в труден свят и ако той не желаше да бъде част от него, нямаше да го кара насила.

— Аз искам. Ти видя моя свят и сега вече си част от него. И аз искам да видя твоя. Бихме могли да имаме и двата, винаги, докато се разбираме взаимно.

— Моят свят може да бъде жесток — каза тя тъжно, — може ужасно да те нарани, дори и когато си внимателен. Нищо свято няма за

тях. Аз не искам да нараняват теб.

Но се оказа, че не е могла да ги спре. Цялата история се появи в печата на следващия ден, доставена по телефона, и беше на първа страница в жълтите вестници, за това как Таня Томас отишла на летуване преди петнадесетина дни, имала роман с каубой и му купила ранчо само седмица след това. Споменаваше се колко евентуално е платила, грубо пресметнато, около един милион долара. После следваше историята на всеки от съпрузите ѝ. Повечето от написаното беше невярно и бе много гнусно. Заглавието гласеше: „Еднодневка или съпруг номер 4? Кое от двете, Таня?“. Изчислявах приблизително колко пари печели той годишно и колко тя и се подиграваха с нея по всякакъв начин. Изкарвах всичко евтино и грозно, а нея — почти проститутка. Правеха я да изглежда пълна глупачка, загдето е пяла националния химн на родеото, и бяха поместили снимка от нападането на автобуса ѝ пред мястото на състезанията. Историята с пробождането на Гордън се представяше като сборичкване между него и друг каубой заради Таня вътре в заграждението за конете. И авторът твърдеше, че едва не била убита, опитвайки се да ги разтърве. Тя седеше в стаята си в ранчото и ѝ се повръщаше от онова, което четеше. Бедата беше там, че в цялото писание имаше достатъчно истина, та хората да решат, че може пък и така да е било. Таня беше разтревожена заради Гордън. Какво ще помисли той за нея, когато го прочете?

— Махни този боклук — процеди Зоуи, бясна от това, което ѝ бяха сторили. И не можа да се въздържа да не попита: — Ти наистина ли му купи ранчо? Сигурно е измислица, но все пак се чудех.

— Не, аз купих ранчо за себе си. А той ще ми помага. Мисля, че съм достатъчно умна да не се опитвам да го въвека в живота си. Гордън е щастлив тук. Не желая да развалям неговия свят, затуй искам да мога да прекарвам известно време по тия места.

— Това е справедливо — каза Зоуи. — Аз просто се чудех. И, Тан, наистина съжалявам.

— И аз — рече Таня нещастна. — И какво всъщност излиза? Всички дрънкат. Полицайте, пресата, медицинските сестри, шофьорите на линейки, фризьорките по цял свят, туристите, посредниците за продажбата на ранчото, даже приятелите понякога. Безнадеждно е. Всеки доставя малка частица информация и те я вкарват в нож, с който те пробождат точно в сърцето. — Чудеше се как

ли се чувства Гордън. Навярно смазан. И как да не беше? Бяха успели да направят всичко добро да изглежда лигаво и гадно. Тя беше останала при него предишната нощ и му бе стотвила вечеря и стоя чак до другия ден. Сега нямаше защо да пазят в тайна, че са заедно. И когато се беше върнала в своята къща, бе видяла вестниците. Приятелките ѝ бяха понечили да ги скрият, но знаеха, че няма смисъл. Таня все някога щеше да разбере, пък и по-добре беше да се изправи лице в лице с фактите.

— Не мога да повярвам, същински негодници — каза Мери Стюърт на Хартли, изпаднала в ярост. И той го бил изживявал, макар и никога до такава степен. А и неговият успех беше различен от този на Таня. Писателите обикновено не биваха изяждани от журналистите, освен отделни личности. Но Таня беше лесен дивеч за преследване и онези, които гонеха сензации, обичаха да го правят.

Тя взе вестника със себе си, когато по-късно сутринта се върна в къщата на Гордън. Останалите бяха отишли за последен път на езда и Джон Кроунър беше дошъл специално, за да язди с тях. Той се присъедини към Зоуи. Таня съжаляваше, че не може да отиде, но искаше да бъде с Гордън. А и трябваше да разговаря с него за вестниците. Ала в момента, в който влезе, разбра, че той вече ги е видял. В очите му имаше болка, някакво смущение и тя се чудеше дали всичко е свършило между тях. Впери настоятелен поглед в него. Той седеше на дивана, гледаше телевизия и пиеше кафе. Беше излъчено и по новините, с неговата снимка, историята за нападението с ножа, но Таня не знаеше това. Гордън се чудеше как може истината така да се изкриви. И наблюдавайки я, си мислеше какво ли чувства тя.

— Как е ръката? — попита Таня и той я раздвижи малко, за да ѝ покаже, че може. Но сега тя не беше обезпокоена за ръката му. А за това какво мисли Гордън за нея след писаното във вестниците.

— Платила си твърде много за ранчото — каза той съвсем обикновено, тогава Таня го погледна и седна до него. Явно беше прочел гадостите.

— А на теб как ти се струва да влизаш в заглавията на първа страница? — попита тя, взряна в очите му. Все още не ѝ беше подал ръка, нито ѝ беше казал, че я обича. Смилаше случилото се.

— Мога да измисля по-добър начин, като например да застрелям някой репортер. Бих искал да го сторя.

— Свиквай с това — рече Таня с твърда нотка в гласа. Бяха ѝ причинявали немалко болка и преди, но никога с толкова злоба и така жестоко. Бяха я унижили, нея бяха направили да изглежда евтина като мръсница. Типично за занаята им. Животът ти като мишена, и то в най-хубавите му моменти. — Това е, с което те се занимават, Гордън. През всичкото време. Грабят онова, което правиш, и го превръщат в мръсотия. Представят всичко неправилно и те цитират изопачено. Няма нищо свято за тях. Ти можеш ли да живееш така?

— Не — отвърна простичко той, гледайки я право в очите, и сърцето ѝ спря. — И не желая и ти да го правиш. Ако по този начин те третират, тогава искам да останеш тук.

— Но аз не съм защитена и тук. Кой, мислиш им е подшушнал историята? Всеки един. Посредникът по сделката за ранчото, медицинските сестри, екипът на линейката, полицаите, церемониалмайсторът на родеото. Всеки иска да се почувства важен и продава задника ми.

— Не могат. Аз го притежавам — каза Гордън с някакво пламъче в очите и Таня погледна мрачно.

— Всъщност да — рече тя и така ѝ се щеше да не беше ставало, да не бяха ги очерняли, — но аз искам ти да приемеш факта, че всичко, което направим, или аз докосна, ще свърши така. Ако родя бебе, ще претендират, че е на някоя друга, защото вече съм стара за дете, или ще измислят, че съм имала отношение с пощальона, ако наемем чистачка, ще кажат, че ти се таковаш с нея, защото аз съм в Лос Анджелис, ако някога ти купя подарък, ще пишат колко струва, преди въобще да съм ти го поднесла, и след това ще те направят на жиголо за това, че си го приел. Те ще удрят по нас всеки ден, с всички средства, и ако имаме деца, ще измъчват и тях. Няма значение дали аз живея тук, или там, или във Венецуела, такъв е моят живот и аз бих искала да проумееш това сега, за да не ме намразиш по-късно. И дори да смяташ, че няма да те притеснява, трябва да разбереш, че всеки зъболекар, при когото отидеш, или в химическото чистене, или при проститутка, да не си посмял, защото ще те убия! — прибави тя, а той се захили, — всеки човек, с когото имаш някаква работа, с незначителни изключения, ще те продаде и ще те направи да изглеждаш истински боклук. И може би, когато това се случи за деветдесет и трети път, ти ще започнеш да ме мразиш. Вече ми се е случвало. Аз зная какво става. И как се чувства

човек. То разрушава живота ти като рак. Така изгубих двама съпрузи, а третият беше толкова корумпиран, че ме продаде на таблоидите много повече от всеки друг. — Всъщност вторият й съпруг, нейният мениджър, беше направил това.

— Славен живот си имала ти — възкликна Гордън, никога не му бе разказвала такива подробности, но той подозираше, че е бил болен. — И какво очакваш, Тани? — попита я той тъжно, ала сега можеше да види отговора в очите й. — Очакваш ли да те оставя? В такъв случай ще те разочаровам. Мен не могат да ме изплашат така лесно. Аз съм наясно какъв е животът ти. Чета жълтата преса и зная какви мръсотии хвърлят. Ти си права, различно е, когато писанията се отнасят до теб. Отворих вестника тази сутрин и имах желанието да убия някого. Но ти не си тази, която го е направила. Ти си жертвата, не гаднярът, който го е сторил.

— Хората забравят това — рече тя нещастна, — а и не могат да си го изкарат на онези негодници. Дори не си струва да ги съдиш, независимо колко лъжат, ти просто им продаваш вестника. Така че накрая ще ме намразиш, защото те унижават.

— Аз те обичам — изрече той ясно, изправи се и продължи да я гледа. — Аз те обичам и не желая това да ти се случва. Естествено, няма да ми е приятно да чета такива гадости, когато пишат за мен, а има много какво да се каже. Аз съм просто един тъп каубой от Тексас, всички ще мислят, че преследвам парите ти. Ще говорят откъде ли си ме изкопала. Е, и какво? Ти съществуващ. Аз съществувам. Имам предвид, че не мога постоянно да стоя на задника си в Уайоминг, както си мислех. Трябва да прекарвам повече време в Лос Анджелис, за да те закрилям, защото със сигурност няма да те оставя да поемаш тази мръсотия без мен. Може би и двамата ще трябва да прихощаваме дотук от време на време, докато ти омръзне и решиш да отглеждаш коне заедно с мен.

— Аз не се отказвам от кариерата си — възрази Таня обезпокоена. — Даже с цялата тази мръсотия обичам това, което правя. — Тя обичаше да пее.

— Така мисля и аз. И никога няма да поискам от теб да се откажеш. И може би няма да стане това, да прекарваме тук част от времето. Но ми се ще да опиташ. Да видим какво ще се получи. Аз

искам да бъда с теб, тук, там, където и да е. Обичам те, Тани, и не давам пет пари какво говорят другите за нас.

— Наистина ли мислиш така? Дори и след всичко това? — Тя размаха вестника пред очите му.

— Разбира се, че така мисля. — Гордън се засмя, приближи се към нея и я целуна. — Казват, че си ме примамила в леглото с обещание да ми купиш ранчото. Явно съм пропуснал нещо.

— Ти спеше — усмихна се тя, — аз ти го пошепнах.

— Ти си възхитителна жена и наистина не зная как се справяш с целия този боклук.

— И аз не зная — въздъхна Таня, облягайки глава на рамото му, когато той седна до нея и я обгърна с ръка. — Мразя ги.

— Не похабявай енергията си. Но ще ти кажа едно, трябва да си много по-внимателна. Никакво пеене вече по родеота, никакво тичане по болници, залъгвайки се, че никой не знае коя си, никакви смели стъпки за купуване на ранчото. Нека станем малко по-хитри и гъвкави в тези работи, окей? Можеш да се криеш зад мен, ако искаш. Няма значение какво ще кажат за мен. Все едно вероятно всичко е вярно. Нека аз да поема удара.

— Гордън, аз те обичам. Мислех, че след днешния ден няма никога да поискаш да ме видиш. — Тя толкова много се беше обезпокоила, като прочете статията.

— Нищо подобно — засмя се той. — Аз седях тук, кроейки как бих могъл да уговоря Шарлот да ме пусне една седмица в отпуска, за да дойда в Лос Анджелис и да те изненадам. Може би сега със „счупеното крило“ тя ще ме освободи за някой и друг ден, след като и без това няма да съм й много от полза.

— Би ли го направил, ако можеш? Невероятно.

— Ще се опитам. Ние двамата във всеки случай другата седмица ще седнем да си поговорим сериозно. Бих искал от края на лятото да започна тук да работя само частично.

— Не забравяй Европа и Азия през идущата зима. Това ще бъде един кошмар.

— В твоите уста звучи страхотно — усмихна се той. — Едва изчаквам да му дойде времето.

— И аз. — Тя го гледаше, мислейки колко различен ще бъде животът й занапред, когато Гордън ще се грижи за нея и ще я закриля.

Никой досега не беше се отнасял с нея така.

— Между другото къде ще бъдем по Коледа?

— Забравих... Германия... Лондон... Париж... може би в Мюнхен. — Не можеше да си спомни точно.

— Какво ще кажеш да се оженим в Мюнхен? — попита той нежно, целувайки я.

— Мисля, че ми се иска да се омъжа в Уайоминг — отвърна тя, — и ще гледаме планините, където те намерих.

— Ще го решим по-късно — рече Гордън, изправяйки я на крака в обятията си, притиснал я със здравата си ръка, — преди това имаме да решим нещо друго — добави и я привлече към спалнята си. — Време е да си подремна. — Таня заподозря, че той иска да провери дали нещо не се бе променило между тях. Беше им болно да осъзнаят, че това е последният им ден заедно. Прекараха целия следобед в леглото, докато всички останали яздиха. Гордън заспа в ръцете ѝ и тя дълго го държа, неспособна да повярва на щедрата си съдба. А само преди два дни едва не го загуби. Не можеше да понесе дори да мисли за това.

Този следобед Хартли беше много мълчалив, докато двамата яздеха сами, опитваше се да превъзмогне мисълта, че я губи, ако след Лондон не се върнеше при него.

— Не си създавай напразни тревоги — каза му Мери Стюърт нежно, когато той сподели с нея терзанията си.

— А какво ще стане, ако ти не се върнеш? Какво ще правя аз тогава? Току-що те намерих и не мога да си представя да те загубя отново така бързо. — Не ѝ го каза, но тя знаеше, че ще напише книга за нея. Това нямаше да промени нищо, ала поне щеше да му позволи да излее чувствата си. — Ти не можеш да ми обещаеш, че ще се върнеш, Мери Стюърт. Още не знаеш.

— Вярно е. Но ние сме преживели толкова загуби в живота си. Защо да ги вкусваме, преди да са се случили?

— Защото са твърде горчиви, ако не ги предусетиш. Ти толкова много ще ми липсваш, ако те загубя — рече той с носталгия и тя се наведе и го целуна.

— Ще направя всичко възможно да се върна бързо.

И Мери Стюърт вярваше в това, но Хартли я изненада, когато изрече:

— Недей да се връщаш, ако можеш да спасиш брака си. — Маргарет и аз почти бяхме стигнали до развод веднъж. Аз имах една история някъде около десет години след нашата сватба. Беше глупаво от моя страна и никога след това не го повторих. Не зная какво се случи, някакви проблеми се явиха, занимавахме се с това, че тя не може да има деца, и за нея беше много трудно. За известно време просто като че ли се побърка и издигна бариера помежду ни. Мисля, че тя ме обвиняваше, както и себе си, за дето не може да забременее. Все едно, аз го направих и Маргарет разбра. Бяхме разделени около шест месеца, аз продължавах връзката си, което беше още по-глупаво. Дори помислих, че съм влюбен, и с това нещата станаха изключително сложни. Тя беше францужойка и аз бях с нея в Париж. Отидох в Ню Йорк да кажа на Маргарет, че искам развод. Но когато стигнах там, разбрах, че всичко, което някога съм обичал у нея, все още го има, както и онова, което не харесвах. Беше невротична, липсваше ѝ рационалност, което я правеше така трудна за съвместен живот, но притежаваше също и честност, лоялност, порив за творчество, чудесно чувство за хумор, блестящ ум, приличие, усет за справедливост. Имаше милион неща у нея, които обожавах. — Очите му се навлажниха, като изрече това, Мери Стюърт също се бе просълзила. — Когато отидох в Ню Йорк да се сбогувам с Маргарет, сякаш отново се влюбих в нея. — Хартли пое дъх и се загледа високо в планините. — Никога не се върнах при жената в Париж. Тя знаеше, че ще свърши така. Беше го предрекла. Бяхме си изработили код. Тя каза, че няма да може да понесе дълги обяснения, и не ги искаше. Две думи ще свършат работа. Ако аз реша да напусна Маргарет, да ѝ телеграфирам „Bonjour, Arielle“. Това беше много отдавна — усмихна се той, — тогава нямаше факсове. А ако Маргарет и аз отново се съберяхме, достатъчно щеше да бъде само „Adieu, Arielle“. Беше много земен човек и всичко правеше с разума си. Заминах за Ню Йорк, уверявайки я, че няма защо да се безпокои, и срещнах моята Далила, тя отрязва косите ми, спечели сърцето ми и аз вече никога не я напуснах... телеграмата ми гласеше „Сбогом, Arielle“. И повече не я видях. Така искаше тя. Но аз не я забравих, никога. — Беше тъжна история и трогна Мери Стюърт. — Ако това се случи с нас, Мери Стюърт —

Хартли я гледаше в очите и приемаше насериозно всяка дума, която изричаше, — бих искал да знаеш, че няма нито за миг да те укорявам и ще те обичам завинаги. Ще продължа напред и след време ще се съвзема. Ариел се омъжи за министър, стана преуспяваща писателка, но аз съм сигурен, че не ме е забравила. И аз не я забравих. — Тогава той се засмя малко хитро. — И Маргарет никога не я забрави. Аз никога не се отърсих напълно от тази връзка, ала мисля, че тя ми прости. Но искам ти да знаеш, че няма да съжалявам за това, което изживяхме, бяха най-щастливите две седмици в живота ми, тези тук с теб. — Тя му беше помогнала най-после да преодолее загубата на Маргарет. Чувстваше се много по-добре.

— И за мен това бяха най-щастливите дни в живота ми — отвърна Мери Стюърт. — И няма никога да те забравя. Но аз не мисля, че ще остана при Бил, Хартли, наистина.

— Човек никога не знае какво може да се случи между двама души. Ако тогава аз бях оставил Маргарет, щях да пропусна следващите шестнадесет години с нея, а те бяха славни. Бъди отворена за всичко. Това е най-справедливото, което бих ти казал.

— Аз винаги ще те обичам — рече тя нежно.

— И аз тебе. Тогава това ще бъде, което ще ми изпратиш по факса. — Той беше намерил кода, който търсеха. — „Сбогом, Ариел“ или „Добър ден, Ариел“, за да ме известиш какво се е случило.

— Ще бъде „Добър ден, Ариел“ — кимна Мери Стюърт, сигурна в решението си, и те яздиха обратно до конюшните с каубоя, който заместваше Гордън.

В това време Зоуи пиеше кафе с Джон Кроунър. Бяха станали добри приятели. Тя няколко пъти бе ходила до болницата да се види с него и той с удоволствие идваше в ранчото да си поприказват. Беше обещал да я посети и в Сан Франциско.

— Имам един пациент, за когото бих искал да се консултирам с теб в скоро време — каза й. — Току-що започнах да го лекувам с AZT, него и приятеля му. Той е серопозитивен, всъщност и двамата са, но все още не са се появили симптоми.

— В такъв случай правиш точно каквото трябва. Не се нуждаеш от моята помощ — усмихна се Зоуи. Беше сигурна, че Сам ще го

хареса, беше нетърпелива да му го представи. Той ѝ се обаждаше всеки ден, повече за да разговарят за тях двамата, отколкото за клиниката. И тя откри, че ѝ е приятно. — Ти вършиш много добра работа за болните — окуражи отново Джон Кроунър и му благодари за помощта, която бе оказал на нея самата. — Знаеш ли — додаде философски, — аз сега мога много по-добре да разбирам своите пациенти. Мислех, че осъзнавам какво означава за тях да чуят смъртната си присъда и след това да чакат края. Изживявах го заедно с тях. Но все пак го усещах истински. — Зоуи гледаше напрегнато право в него. — Докато не го изпитах на себе си. — Тя докосна ръката му. — Ти не знаеш какво нещо е това, Джон. Не можеш да си представиш.

— Мога — рече той спокойно. — И аз съм серопозитивен. Аз съм пациентът, когото току-що споменах. Аз и моят приятел. И когато болестта започне да се проявява, искам да дойдем при вас за консултация. — Каза го като нещо обикновено, а Зоуи стоеше замаяна. И тя не знаеше защо се чувства така, но не го очакваше. Той имаше СПИН, както и любовникът му.

— Съжалявам.

— Всичко е наред — увери я Кроунър философски, — в една кола сме заедно. — Зоуи го прегърна и в очите ѝ имаше сълзи.

Беше спокойна нощ за всички тях. Хартли и Мери Стюърт останаха да си приказват с часове, Зоуи в стаята си беше на телефона със Сам, а Таня — в къщата при Гордън. Всички разговаряха за своите замисли, мечти, за нещата, които се бяха случили в ранчото, и колко много им се иска да се върнат тук отново. Беше им подействало магически. Таня и Гордън крояха планове за ранчото, което тя бе купила. Почти бяха забравили таблоидите. Той бе разговарял с Шарлот следобед и щеше да отиде в Лос Анджелис при Таня следващия уикенд. Това щеше да бъде началото. И двамата бяха въодушевени за всичко, което им предстоеше. Толкова много неща копнееше тя да сподели с него, той искаше да се разходи по булевард Сънсет, да види Тихия океан, да се срещне с нейните приятели, да посети студиата, където репетира и записва, Таня нямаше търпение да прекара уикенда с него в Малибу, да се разхождат по плажа, да го заведе в Спаго. Те щяха да направят всичко това, а две седмици по-късно тя щеше да отлети пак за Уайоминг.

— Иска ми се да можех да замина с теб — призна Гордън с тъга. — Неприятно ми е да си мисля за това какво те чака сега там!

— И на мен ми се ще да можех да остана тук — каза Таня и беше искрена. Не искаше да остави нито него, нито това място, нито планините.

— Ти ще се върнеш. — Той я притегли към себе си и тя затвори очи, опитвайки се да запечата всичко в съзнанието си. Знаеше, че никога вече нямаше да бъде точно така, както сега. Толкова просто, в тази колиба, изолирана от външния свят. Те ще бъдат в своята собствена къща и ще са част от света. Той ще притежава късчета от тях и ще граби каквото може. Точно сега, тук, бяха в безопасност и тя беше щастлива. И се надяваше, че могат да пресъздадат частица от това в своето ранчо в подножието на планината.

— Искам го точно такова — каза Таня, а Гордън се засмя.

— Можем ли да го направим поне мъничко по-голямо, Тани? Аз си удрям палците всяка сутрин, като ставам от леглото. — Той беше едър, а колибата мъничка, но знаеше какво има предвид тя и точно какво да направи. От години беше събирал идеи за свое ранчо, за каквото мечтаеше.

Те разговаряха до късно през нощта, любиха се на разсъмване, точно когато слънцето се показва, и Гордън я уви в едно одеяло и отидоха навън да наблюдават светлика над планините. Беше вълшебно.

— Ще бъде чудесен ден — рече той, — бих искал да си тук с мен. — Тя едва понасяше мисълта за раздялата.

Никой не можеше лесно да се раздели с това място. Когато се сбогуваха пред автобуса, всички плачеха. Хартли много, много дълго държа Мери Стюърт в обятията си. Джон Кроунър и приятелят му бяха дошли да си вземат довиждане със Зоуи и двамата се прегърнаха с нея и останалите. И до един изръкопляскаха, когато Гордън целуна Таня навън, пред всички.

На тръгване всеки имаше за какво да благодари на Шарлот Колинс. И трите жени плачеха, като се качваха в автобуса. Мери Стюърт не откъсваше поглед от Хартли. Таня висеше от прозореца и поръчваше на Гордън да не се доближава до мустангите. Той размахваше шапката си за сбогом, докато се скриха от погледа му. Зоуи си мислеше с болка дали въобще някога ще може още веднъж да види това място. Мери Стюърт вътрешно се молеше да се срещне отново с

Хартли в Ню Йорк, след посещениято си в Лондон. Хиляди въпроси бяха изникнали през тези две седмици в ранчото, но не всички имаха още отговор.

Докато Том караше, те седяха в мълчание, потънали в мислите си за хората и мечтите, които бяха оставили там. Дълго време не проговориха, всяка вгълбена в себе си. Том беше изчислил, че до полунощ могат да стигнат в Сан Франциско.

---

[1] Френски град, където през 1850 г. на младата Бернадет Субиру се явила Дева Мария. Оттогава Лурд се посещава от множество вярващи като свещено място. — Б.пр. ↑

21.

Когато автобусът спря пред къщата на Зоуи, и трите спяха. Часове наред бяха стояли будни, смяха се, разговаряха за мъжете в живота си. Направиха си нещо за ядене и предложиха и на Том. И в един момент заспаха. Беше невероятен ден за тях. Таня трябваше да събуди Зоуи. Тя спеше дълбоко и се усмихна, когато отвори очи. Беше ги накарала да се съгласят да влязат за миг и да видят детето ѝ, макар и то да спеше.

Таня събуди и Мери Стюърт и трите изкачиха стъпалата пред дома на Зоуи и почакаха, докато тя намери ключовете си в чантата. Отвори вратата колкото може по-тихо и те пристъпиха в дневната, с намерение да надзърнат в детската стая. Влизайки, Зоуи забеляза играчки, разхвърляни навсякъде, табла с храна, бутилка и тогава ги видя тях. Сам спеше дълбоко на дивана с Джейд в ръце. Бяха ги чакали с часове. Инге отдавна беше отишла горе да си легне, а Сам беше държал момиченцето будно, за да посрещне своята мами. Трите жени ги гледаха с топлина в сърцата и одобрение.

Зоуи направи няколко стъпки напред и се наведе да целуне детето и тогава Сам отвори очи и я видя. Той едва се раздвижи и се усмихна и тя целуна и него, нежно, първо по бузата, после и по устата, а приятелките ѝ ги наблюдаваха.

— Липсваше ми — прошепна ѝ и се изправи да посрещне и Таня, и Мери Стюърт. Все още държеше Джейд, а тя беше дълбоко заспала и не помръдна. Те двамата бяха станали добри приятели през изтеклите две седмици и детето истински го обикна. Щастливо, беше се унесло в ръцете му, чакайки мами да дойде. — Умираще от нетърпение да те види — рече той и Зоуи се усмихна. — И аз — продължи Сам и я обгърна с ръка. — Добре ли си? — Беше загрижен, а тя кимна.

Мери Стюърт и Таня искаха да тръгват. Том бе решил да изпие повече кафе и да продължат, за да стигнат в Лос Анджелис до сутринта. Предстояха им още шест часа път и трябваше да потеглят,

макар да им беше приятно да постоят със Сам и Зоуи. А беше време и Зоуи да остане със Сам.

Той все още я държеше в прегръдките си, когато те се сбогуваха отново със сълзи, и Сам и Зоуи им махаха с ръка от стълбите, докато автобусът се изтегляше. Сам въведе Зоуи вкъщи, остави Джейд внимателно на дивана, нежно обгърна майка ѝ с ръце и я целуна.

Автобусът стигна в Лос Анджелис по разписание, в шест сутринта. Бяха изминали почти двадесет и четири часа, откакто напуснаха Уайоминг. И когато влязоха в дома на Таня, Мери Стюърт намери факс от мъжа си. Питаше кога точно пристига. Тя беше направила резервации, ала още не му ги беше съобщила. Имаше и дълъг списък от съобщения за Таня, от нейния адвокат, от секретарката и от агентите ѝ. Но гледайки ги сега, след като беше пребивавала в Уайоминг две седмици, всичко ѝ изглеждаше по-маловажно. Когато слънцето се издигна над Лос Анджелис, Мери Стюърт и Таня седяха до кухненската маса. Беше приятно чувството, че си отново у дома, ала и двете тъгуваха по Уайоминг. Бяха оставили там много. Разговаряха за Гордън и за Хартли. За всяка от тях беше изключително пътуване, сега бе дори трудно да си представи човек, че се беше случило.

— Кога заминаваш за Лондон? — попита Таня.

— Мисля да остана тук днес и утре и да тръгна в сряда — каза тя, — освен ако искаш да си отида по-рано.

— Ти занасяш ли се? — смъмри я Таня. — Аз бих желала да останеш завинаги. И се надявам, че скоро ще се върнеш. — И двете бяха обещали на Зоуи да поддържат връзка и възнамеряваха да прекарат с нея един уикенд някъде, може би в Кармел, ако тя се чувстваше в състояние да го направи, или в Малибу при Таня, или дори в Сан Франциско. Всички смятаха, че е страшна идея. Те вече нямаше да оставят времето или разстоянието, и по-лошото, трагедиите да ги разделят.

Таня прекара целия ден в работа със секретарката си, опитваше се да взема решения след двуседмично отсъствие и късно следобед Гордън ѝ се обади. Той бил добре, работел в корала, липсвала му до подлудяване, ходил горе до тяхната къща и наел предприемач да изработи план за реставрирането ѝ. Каза, че съвсем скоро щяла да бъде

готова да се пренесат там. Тя му разказа за целия ужас на завръщането в реалния свят. А Гордън ѝ заръча просто да почака, докато той пристигне.

— Не мога да чакам — рече Таня, очите ѝ грееха от ентузиазъм.

— Нито пък аз — каза Гордън, затваряйки очи и представяйки си я точно както изглеждаше в неговата къща. Едва изчакваше да направи ранчото годно за живеене.

Говориха дълго, той беше отишъл да ѝ се обади от автомат и непрекъснато пъхаше по четвърт долар, отказвайки тя да набере номера или в бъдеще разговорите да бъдат за нейна сметка. Беше упорит. Обеща да ѝ позвъни на следващия ден и я помоли да поздрави Мери Стюърт. Тя не беше получила никаква вест от Хартли, но и не очакваше. Двамата се бяха договорили да не се обаждат един на друг до решаване на нещата в Лондон. А и не знаеше къде да се свърже с него, в Бостън или в Сиатъл. Знаеше, че се прибира в дома си в четвъртък и че кодът е „Сбогом, Ариел“ или „Добър ден, Ариел“, в зависимост от развръзката на нейния брак.

Вечерта Таня я заведе в Спаго и я представи на Волфганг Пак, собственика, и ѝ обясни кой, кой е. Виктория Принсипал вечеряше с голяма група, Джордж Хамилтън беше там. Хари Хамлин... Жаклин Смит... Уорън Бийти... А Джордж Кристи от „Холивуд и рипортър“ седеше на една маса в ъгъла. И всеки познаваше Таня, но това бе едно от малкото места в Холивуд, където без значение колко голяма звезда е, никога никой не я безпокоеше.

Двете с Мери Стюърт разговаряха дълго за какво ли не. Мери Стюърт изглеждаше, че е взела своето решение.

На следващия ден, когато Таня отиде на репетиция, тя излезе да пазарува. И вечерта и двете си легнаха рано. Гордън се беше обадил, имаше нов факс от Бил, потвърждаващ, че е получил съобщението за нейното пристигане. Не беше добавил абсолютно нищо лично и Мери Стюърт поклати глава.

На сутринта тя и Таня стояха дълго прегърнати и разплакани. Не ѝ се тръгваше, а желанието и на двете беше да можеха да върнат часовника назад и сега да тръгваха за Уайоминг.

— Всичко ще бъде окей — насърчаваше я Таня. — Ще мине добре. Само мисли за Хартли.

Това беше всичко, за което Мери Стюърт можеше да мисли през целия път до Лондон. Дори му написа писмо. Първото писмо, усмихна се в себе си, което тя пише до него. Той може би щеше да го запази. Беше много сантиментален. Пишеше му колко много означава за нея, колко прекрасно е било всичко в Уайоминг, колко празен е бил животът ѝ, преди да го срещне. Щеше да го пусне, когато стигне в Лондон.

От хотела бяха изпратили за нея кола да я посрещне. В края на краищата бе решила да отседне в „Кларидж“. Беше по-лесно, отколкото да ходи в друг хотел, след като той пребиваваше там. Ала си беше запазила отделна стая. Нямаше представа дали Бил знае това. Но всъщност сигурно му бяха казали.

През митницата мина лесно и скоро се озова в хотела. Всичко беше много цивилизовано и щом пристигна, на минутата я заведоха горе, като гостуваща знаменитост от чужбина. Веднага я уведомиха, че мистър Уокър е в апартамента, нает за негов офис, и в момента работи там със секретарката си. Но тя не бързаше да му се обажда. Нуждаеше се от малко време да събере силите си. Изми се и среса косите си и както винаги изглеждаше безупречна в черния си ленен костюм, с който беше пътувала от Лос Анджелис до Лондон, без да му направи и една гънка. Типично за Мери Стюърт.

И след като си поръча чаша чай и я изпи, тя му се обади. Беше станало десет часа сутринта. Нямаше представа, че Бил вече подлудява. Той знаеше, че самолетът ѝ е кацнал в седем. Предполагаше, че е минала през митницата към осем и е пристигнала в хотела в девет. Беше звънил и на рецепцията да го потвърдят. Знаеше, че тя е в стаята си и не му се обажда. И изживяваше същинска агония. Но Мери Стюърт не бързаше. Беше вече четвъртък. За разговора бе определила един ден, и тъй като не бе успяла да открие къде точно се намира Алиса, щеше да отлети обратно за Ню Йорк в петък. Беше наистина доста заобиколен пътят ѝ от Уайоминг.

Бил отговори при първото позвъняване. Тя му даде номера на стаята си и той каза, че веднага слиза да я види. Остави секретарката си и ѝ поръча да не го безпокои. Отиваше на важна среща.

Мери Стюърт отвори вратата и го погледна, стана ѝ болно, като откри колко близък ѝ изглежда, колко много приличаше на мъжа, когото беше обичала толкова дълго допреди една година. Но знаеше, че сега този мъж е друг. И двамата бяха други.

— Здравей, Бил — пророни тихо, когато той влезе и понечи да я прегърне, ала като погледна в очите ѝ, се отдръпна. — Как си?

— Не толкова добре всъщност — отвърна Бил и с това я изненада.

— Нещо не е наред ли? — Беше странно тя да му задава този въпрос.

— Страхувам се, че да — рече той, сядайки на един стол, протегнал напред дългите си крака.

— Какво се е случило? — Мери Стюърт предположи, че процесът не върви добре, за което би съжалявала. Той наистина беше вложил много сили и време и се надяваше да го спечели.

— Всъщност — поде Бил, поглеждайки към нея тъжно, и ѝ се стори много млад. Изглеждаше уязвим и разчувстван. — Аз много лошо провалих живота си, и твоя. — Тя се стресна от вида му и още повече от интонацията му. Чудеше се дали няма да направи ужасно признание, някаква любовна история, откакто е пристигнал в Лондон. Но в известен смисъл това можеше да облекчи нещата. Не беше толкова лесно, както си го представяше, просто да му заяви, че с брака им е свършено. Внезапно той беше станал реален човек, с бръчки и дефекти, и неща, които по-рано беше обичала у него.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мери Стюърт озадачена. Какво имаше предвид с това, че е провалил живота си?

— Мисля, че знаеш точно за какво говоря. Ти затова си тук, нали? Колкото и да съм глупав, се досетих. И както повечето мъже, бях много тъп. Прекарах миналата година с глава, заровена в бюрото си, мислейки, че ако те пренебрегна за дълго време, ти ще си отидеш, или нещастieto ми, или моята вина, или Тод ще се върне, или пък глупостите, които ти наприказвах, ще се забравят. Но явно нищо от това не се случи. Просто нещата ставаха по-лоши. С всеки изминал ден се чувствах по-зле и ти ме намрази. Подобен вариант можеше да се предскаже, като се има предвид как се държах с теб. Единственият човек, който не съумя да го предвиди, бях аз, което е неприятното. — Изричайки всичко това, приличаше на дете, тя не можа да не се усмихне, слушайки го. Понякога ставаше толкова обичен. — Както и да е, не смятам, че думите ми те изненадват. Мисля, че съм единственият човек тук, който се изненадва не само от собствената си глупост, но и от поведението си. И така, сега ти си дошла да ме

информираш много учтиво, лично, което е изключително мило от твоя страна, скъпа моя, че ще се разведеш с мен. — Той беше осъденият, който помага на екзекутора да постави гилотината, съгласявайки се, че е виновен и я заслужава. Това правеше гилотинирането още по-трудно.

— Ти къде беше цялата година? — попита Мери Стюърт. Единственият въпрос, който искаше да му зададе. — Как можа напълно да се скриеш от мен, да се замразиш така за мен. Дори не ми говореше, подминаваше въпросите ми. — Бе все едно да живее с робот. Или с мъртвец, и той беше такъв.

— Бях нещастен — каза Бил. Беше майстор да омаловажава нещата и Мери Стюърт наум си припомняше, че трябва да мисли за Хартли. — И така, какво правим сега? Донесе ли книгата за развода? — Когато разговаря с него от Уайоминг, той бе помислил, че вече ги е подготвила. Изведнъж всичко му се беше прояснило и знаеше много добре за какво идва тя.

— Трябваше ли да ги донеса? Ти искаше ли?

— Имаш ли ги у себе си? — Изглеждаше готов да ги подпише и това още повече я разтревожи, като видя с каква лекота се отказваше от всичко, което бяха имали двадесет и две години. Не го беше грижа за нищо. И това още повече я вбеси.

— Не, не нося със себе си документи за развод — отсече тя сърдито. — Наеми си адвокат или си ги състави сам. Аз не мога да правя всичко, за бога. Дойдох тук, за да разговарям с теб, а не да те карам да подписваш.

— О! — Той се стресна. Беше сякаш прозрял, когато от рецепцията му казаха, че си е взела отделна стая. Точно щеше да поиска да подготвят неговата за още един човек и се почувства смазан, като разбра, че тя няма да отседне при него. Това беше своего рода послание. — Ти си ми много сърдита, Стю — рече Бил тъжно, загледан в нея, с желание да върне всичко обратно или да промени нещата. — Аз не те обвинявам. Бях пълен негодник спрямо теб. Всичко, което мога да ти предложа сега, е моето извинение. Бях объркан през цялото време откакто Тод умря. Чувствах се толкова безсилен, не знаех кого да коря. Обвинявах себе си, но не можех да го понеса, затова се преструвах, че обвинявам теб. Ала никога наистина не съм го правил. Винаги съм бил убеден, че е моя грешка.

— Как така е било твоя грешка? — Мери Стюърт беше поразена. — Това не беше ничия грешка. Бе ужасно за всички ни, дори за Алиса. Никой от нас не го заслужаваше. Аз наистина му се разсърдих, когато почистих стаята от вещите му, и невероятното е, че след това се почувствах по-добре.

— Ти изнесе нещата му? Защо? — Тя още веднъж го изненада.

— Защото беше дошло време. Магнах и пакетирах всичко. Раздадох дрехите на хора, които могат да ги носят. Преди си мислех, че ако оставя стаята му недокосната, той може да се върне. Но накрая разбрах, че това няма да се случи.

— А аз го осъзнах тук, в Лондон.

Тогавя Мери Стюърт отново го шокира.

— Аз искам да продадем апартамента. Или ти можеш да правиш с него, каквото пожелаеш — коригира се тя, — но аз не възнамерявам да живея в него. Твърде потискащо е за мен. Никой от нас няма да се оправи, докато сме там. — Бяха си казали, че не бива да вземат прибързани решения. Ала вече беше минала година. — Ти можеш да останеш, ако искаш, но аз не. — Когато се върнеше в Ню Йорк, щеше да потърси апартамент, ако не вземеше решение да живее при Хартли. Все още се колебаеше. А знаеше, че той ще направи каквото тя пожелае.

— Остави апартамента — каза Бил направо. — Ти искаш ли да живееш с мен? Мисля, че в това се състои въпросът. — Той едва не падна от стола, когато Мери Стюърт отговори, въпреки че беше очаквал, не му се щеше да го чуе.

— Не, не желая — рече тя спокойно. — Не и както живяхме през изтеклата година. Бих желала, ако е, както беше преди. Но то вече свърши.

— А какво ще стане, ако можем да го върнем? Да бъде отново както преди, тогава какво?

— Това не се случва — промълви Мери Стюърт тъжно и когато го погледна, видя сълзи в очите му и й стана мъчно за него. Беше плакала толкова много през последната година, не можеше да плаче повече. За нея всичко беше приключило. — Наистина съжалявам.

— И аз — каза Бил и изглеждаше толкова уязвим. Беше до болка печално, крадците на тялото му го бяха върнали твърде късно, но това може би вече нямаше значение, то беше тук само за едно посещение.

Ако тя се съгласеше да се върне отново при него, той отново щеше да се държи гадно с нея, щеше да престане да ѝ говори, мислеше си, гледайки го. Не желаше да рискува. — Съжалявам, че бях такъв проклет глупак — добави той, а устната му потрепери, очите му се напълниха със сълзи. — Аз просто не знаех как да се справя с това, което се случи.

— И аз не знаех — отрони тя и очите ѝ също се овлажниха въпреки желанието ѝ, — но се нуждаех от теб. Нямах никого. — Мери Стюърт се разхълца, казвайки това.

— И аз. Аз нямах дори себе си, това беше ужасното. Като че ли и аз умрях с Тод и убих и нашия брак.

— Ти го направи — обвини го тя открито. Затова беше дошла в Лондон. Искаше поне да знае защо го напуска. Той имаше право да знае това. Но Бил просто седеше там и плачеше. И изглеждаше толкова нещастен, че понечи да го прегърне, ала си наложи да не го прави.

— Бих искал да върна всичко назад, Стю, но не мога. Не съм в състояние да сторя нищо, освен да ти кажа колко дълбоко съжалявам. Ти заслужаваш много по-добра участ. Винаги си я заслужавала. Бях голям негодник и пълен малоумник.

— Какво се предполага, че трябва аз да направя? — попита тя, внезапно се изправи и закрочи из стаите. За първи път изглеждаше сърдита и объркана. — Защо сега ми казваш какъв негодник си бил? Защо не предприе нещо?

— Не знаех как. Просветна ми едва тук. Осъзнах каква грешка е било това, като дойдох в Лондон. Бях толкова самотен, не можех да мисля нормално. Исках да си с мен тук. Исках да те покана да дойдеш, но се срамувах да го направя, а ти се забавляваше добре в някакво си проклето луксозно ранчо. Навярно си се влюбила в някой каубой, мисля аз — рече той и наистина изглеждаше нещастен.

А Мери Стюърт се беше втренчила в него и ѝ се искаше да го разтърси.

— Ти си направо мижитурка! — Изрече го с невероятна убеденост. Трябваше да му го каже преди месеци и сега съжаляваше, че не беше го направила.

— Съжалявам, не исках да прозвучи обидно. Просто мислех, че го заслужавам.

— Ти заслужаваш един здрав ритник отзад, Уилям Уокър. Какво искаш да кажеш с това, че си бил самотен? Как можа да се окажеш такъв глупак, да дойдеш тук сам за два-три месеца, а мен да ме захвърлиш просто така в Ню Йорк? За какво ми е да бъда омъжена за теб и занапред?

— Права си — въздъхна той засрамен.

— Добре. Доволна съм, че сме съгласни по това. Трябва да се разведем. — Най-после го бе казала. Беше свършено, но Бил стоеше, загледан в нея, и клатеше глава, което още повече я обърка.

— Аз не искам — рече той и приличаше на дете, което отказва да отиде на зъболекар. — Не искам да се развеждам с теб — заяви твърдо.

— Защо не? — Мери Стюърт изглеждаше изтощена.

— Аз те обичам. — Казвайки това, я гледаше право в очите, а тя извърна поглед и го насочи навън през прозореца.

— Малко е късно за подобно признание, струва ми се — поклати глава тъжно. Нямаше да повярва отново, че той я обича. Цяла година беше доказвал обратното. Бе я игнорирал, изоставил, избягвал, бе заминал за Лондон за два месеца и нито за момент не й беше предложил утеха, когато синът им почина. Беше я измамил във всичко, което й дължеше като съпруг.

— Никога не е твърде късно — каза той, все още гледайки към нея, но Мери Стюърт клатеше глава. Тя познаваше други взаимоотношения. — Искаш да кажеш, че никога няма да ми простиш ли? Това не си ти. Ти винаги си била готова за прошка.

— Може би прекалено много съм го правила — отбеляза тя мъдро. — Не зная защо, ала за мен вече е прекалено късно. Наистина съжалявам — каза, изправяйки се и обръщайки му гръб, загледана над покривите на Лондон. Имаше желание да прекрати разговора. Беше му заявила, че иска развод. Това бе причината за идването й. И трябваше да изпрати един факс... „Добър ден, Ариел“... Щеше й се Хартли да го намери в момента, в който влезе в апартамента си в петък.

Но не беше разбрала, че Бил е пристъпил зад нея, и тя отскочи, когато я обгърна с ръце.

— Не прави това, моля те — промълви, без да се обърне да го погледне.

— Аз искам — настоя той и звучеше отчаяно нещастен, — още само един, последен път, моля те, позволи ми да те подържа...

— Не мога — бранеше се Мери Стюърт отчаяно и се извърна с лице към него. Бил я беше обгърнал с ръцете си и лицето му бе на сантиметри от нейното. И не я пускаше. Искаше да му каже, че вече не го обича, ала нямаше куража да го стори. А и не беше вярно. Но щеше да бъде един ден. Просто трябваше да мине време. Беше го обичала твърде дълго, за да може чувството да изчезне изведнъж. Ала той твърде много я беше наранил, за да иска тя да го обича. Единствената беда беше, че все пак го обичаше още, въпреки всичко.

— Обичам те — прошепна Бил и я гледаше право в очите, а Мери Стюърт ги затвори. Все още я държеше и не я пускаше, а тя не желаше да го гледа.

— Не искам да слушам това... — Но тя и не се отдръпваше.

— Вярно е. Винаги е било. Аз те обичам... о, господи, дори и да ме напуснеш сега, моля те, повярвай ми. Винаги ще те обичам... също както обичах Тод. — Той отново плачеше и без да иска, тя склони глава на рамото му. Внезапно си спомни колко силна беше болката им, когато това се случи, и Бил не беше до нея. Той самият бе като мъртъв и наранен, и вледенен, и не можеше да ѝ помогне. А сега плачеше за техния син, същото правеше и тя, и се беше облегла на съпруга си. — Толкова много те обичам... — промълви Бил отново и я целуна, Мери Стюърт се опита да се отдръпне, да се откъсне от него, ала не можеше. Вместо това установи, че го целува, и се мразеше за това. Как можеше да бъде толкова слаба? Как можа така да се поддаде? И най-лошото бе, че искаше да го целува.

— Недей — простена тя, когато престанаха за миг, и двамата останали без дъх. Но откри, че целувайки го, се беше успокоила, макар и болката да не бе още излекувана. Тогава той отново започна да я целува и тя него и сякаш нямаше желание да спре. — Това не трябва да става — каза задъхана. — Аз дойдох тук да се разведа с теб.

— Зная — отвърна Бил, целувайки я, и изведнъж се оказа, че са отишли още по-далеч. Той я докосваше и държеше в обятията си, а тя го целуваше и никой от двамата не можеше да проумее това взаимно привличане. Не ми се беше случвало от една година, а сега и двамата бяха обзети от желание и преди да са разбрали какво се е случило, се озоваха в леглото и Мери Стюърт никога не го беше желала повече от сега, а той бе обзет от неустоима страст. По цялата стая бяха разпилени дрехи и когато най-после спряха, и двамата бяха напълно изтощени.

Това им беше за цяла година и тя, както лежеше и го гледаше, му се усмихна, после високо се разсмя, всичко беше толкова абсурдно, и той се смееше.

— Това е отвратително — каза Мери Стюърт, все още засмяна. — Не мога да повярвам. Не зная какво стана... да го направим пак... — И час по-късно го направиха отново. Говориха си, любиха се, той лежеше в ръцете ѝ и плачеше за сина им и за това, което беше сторил с нея, и отново се любиха. Бил въобще не се видя със секретарката си целия ден и тя нямаше представа какво му се е случило, освен че бе казал, че отива на важна среща. Това обясняваше на всеки, който се обаждаше да го търси.

В шест часа те бяха все още голи в леглото и щастливо отмалели. Той я попита дали да поръча нещо за ядене, но тя искаше само да бъде с него и заспа в ръцете му. И когато се събуди на следващата сутрин, Бил я гледаше и се молеше в себе си да не е било сън. Единственото нещо, което знаеше в този живот с всичките му несигурности, с които се бе сблъсквал, беше, че не искаше да я изгуби. И ѝ го каза на закуска. Беше поръчал за двамата богата закуска, те умираха от глад, в буквалния смисъл и един за друг. И докато седяха и разговаряха, той я попита какво иска да правят през деня. Прозвуча ѝ, като че ли са във ваканция.

— Нямаш ли работа? — поинтересува се тя, привършвайки омлета си и сръбвайки глътка кафе.

— Ще си взема свободен ден. Ако заминаваш за Ню Йорк, бих желал да бъда с теб, преди да тръгнеш. — И после с тъжен поглед добави: — Аз ще те заведа на летището. — Но след закуска те отново се любиха и Мери Стюърт почти бе изпуснала самолета. Можеше да успее, ако скочеше от леглото и се облечеше набързо, ала не искаше. Искаше да остане. Един ден, седмица, колкото и той. Може би завинаги. И му го каза, когато заедно влязоха във ваната.

— Ще останеш? — попита Бил така мило и когато тя кимна, я целуна.

— Аз нося със себе си каубойски ботуши и джинси и само две прилични рокли за града. — Усмихваше му се, а той беше по-щастлив от всякога.

— Ще бъдеш последният вик на модата в Лондон. Трябва ли да имаме отделни стаи.

— Не — рече тя сериозно, — но искам да продадем апартамента. — И Бил смяташе, че това е добра идея.

Време беше за тях да оздравеят, да се намерят един друг и с повече късмет да започнат наново. Той имаше твърдото намерение да осъществи това и ѝ беше благодарен, че му позволи. Закле се, че кошмарът от изминалата година няма вече никога да се повтори, и след дългия разговор тя му повярва.

Каза ѝ, че следобед иска да я изведе някъде, за да бъде с нея и да си говорят, и да си спомни колко приятно е било винаги да се разхожда с нея. Но първо трябваше да се отбие в офиса си. Беше обещал на секретарката, като се обади, че ще подпише някои документи. Мери Стюърт му каза, че ще се срещнат във фоайето.

Тя спокойно се облече, мислейки за него и времето, което бяха прекарвали заедно, и с треперещи ръце написа бележката. Беше в кафява ленена рокля, единствената по-прилична дреха, която беше донесла в Лондон, и косата ѝ не беше изрядна както обикновено. Изглеждаше по-млада и съвсем леко разрошена. Вече бе казала на Бил, че ако оставаше, трябва да пазарува. Но сега не мислеше за това, мислеше за мъжа, който беше яздил с нея през поляните с диви цветя в Уайоминг.

Слезе долу и говори с човека на рецепцията, той я увери, че няма проблем да го изпрати, макар да ѝ напомни, че за съпруга ѝ са монтирали личен факс в офиса му. Но тя предпочиташе да го даде на него, обясни му, и му каза номера на факса. Беше написала две думи и очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, когато го връчваше.

— Ще отида веднага, мадам.

И Мери Стюърт потръпна от болката, която причиняваше и на двамата. Но Хартли беше по-мъдър от нея. И по-добре си беше представил какво може да се случи.

Бележката гласеше „Сбогом, Ариел“. Нищо повече. Само това. И тя така и не му изпрати писмото. Сега нямаше смисъл. Това беше обещанието ѝ към него. Само две думи и никакви обяснения.

— Готова за малко свеж въздух? — попита я Бил, когато слезе долу. Той мислеше, че ще е вече спокойна, и се разтревожи, като погледна към нея, и видя, че плаче. Те бяха прекарвали в стаята ѝ близо два дни, ала бяха решили много неща и Бил я взе в обятията си там, наред с фоайето.

— Всичко е окей, Стю... кълна ти се, аз вече ще бъда какъвто бях преди... обичам те.

Но Мери Стюърт не мислеше за него. Тя се сбогуваше с един приятел. После пое ръката на съпруга си и излязоха навън на слънчевата светлина. Портиерът ги гледаше как се отдалечават рамо до рамо и се усмихна. Беше хубаво и бе такава рядкост да видиш щастлива двойка. Отстрани животът им изглеждаше толкова лесен. Или може би те просто имаха късмет.

Издание:

Даниел Стийл. Ранчото
Американска. Първо издание
ИК „Хемус“, София, 1999
ISBN: 954-428-186-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.